

சென்னைக் கிணைப்பை

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

TON
IK
VIL

என்னைக் காணவில்லை

1

வெட்டி வைத்த கேக் துண்டுகளாய் கார்கள், மற்றும் கார்கள், கிரி கார்கள் அருகருகே நின்று ரகசியம் பேசிக்கொண்டிருந்தன. கஸ்ட் காற்றின் உத்தரவின்படி மரங்களின் ருத்ர தாண்டவம், எங்கோ மழைக்கு இங்கே குளிர், விமான நிலையம் முழுக்க பிச்சார லீலைகள். ஐடெக்சில் முகம் கழுவிய வானத்தை நோக்கி, வெளிச்சத்தோடுகளணிந்த அந்த அலுமினியக் கழுகு பறக்கத் துவங்கியது. மற்றொன்று இறங்குவதற்கு யோசனை செய்து கொண்டிருந்தது.

'வருகை' பகுதிக்கு முன்னால் நிறுத்தப்பட்ட டாக்ஸியில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டாள். பணம் கொடுத்துவிட்டு கைக்கடிகாரம் மாற்றிக்கொண்டாள்.

9:08:17

கோர்ட் டவாலி போல துப்பட்டாவை மார்புக்குக் குறுக்கே பாட்டி ருந்தாள். ஆரோக்கியம் இருக்குமிடமான லைப்பாய் திறத்தில் உதடுகள் மின்னின. சிக் என்று உடம்பும், கிஸ் என்று என்னமுமாய் அவள் உள்ளே நடக்கையில்... எதிரே வந்த இளைஞன் தின்று, திரும்பி, நடந்து, நின்று, திரும்பி, நடந்து, நின்று, திரும்பி...

உள்ளே வந்தாள். விசாரணைப் பகுதிக்கு வந்தாள்.

"எக்ஸ்க்யூஸ் மி"

மன்னிக்கத் தயாரில்லாத, சூயிங்கம் மென்ற இளைஞன் ரிசீவரில் க்லமாகச் சிரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

காத்திருந்து அவன் வைத்ததும் கேட்டாள். “பெங்களூர் ஃபிளைட் நேரப்படி வருமா?”

“யெஸ் மேடம். இன்னும் சில நிமிடங்களில் அறிவிப்பு வரும்.”

நன்றி சிந்திவிட்டு, கறுப்பு பாலிமர் நாற்காலியில் சென்று அமர்ந்தாள். கழுத்துச் செயினின் டாலரில் ஒரு சின்னப் பையனும், பெண்ணும் முத்தம் கொடுத்துக் கொண்டிருக்க, அவர்களை உதட்டில் வைத்துக் கடிக்க ஆரம்பித்தாள்.

ஹால் முழுக்க வரவேற்க வந்தவர்கள் சின்னக் குரல்களில் சினிமா, அரசியல், ஸ்போர்ட்ஸ், இலக்கியம், அடுத்த வீட்டு அக்கப்போர் பேசிக்கொண்டிருக்க...

காமிரா சகிதம் ஒரு வழக்கைத் தலையர் சிகரெட் ஊதிக்கொண்டிருக்க... ரோஸ் நிற வழவழப் புடைவையின் தலைப்பு அந்தப் பெண்ணின் தோளில் இருந்து சும்மா சும்மா சரிய... தொப்பி வைத்த அரை ட்ரவுசர், நீர் துப்பாக்கி வைத்துக்கொண்டு கடக்கிறவர்களை எல்லாம் குறி பார்த்தான். ஒரு ஜீன்ஸ், பாண்ட்டன் நாவல் படித்தான்.

“யுவர் அட்டென்ஷன் ப்ளீஸ்...”

ஐந்து நட்சத்திர சாக்லேட் தடவின குரலுக்கு அனைவரும் அட்டென்ஷன் தர...

“இந்தியன் ஏர்லைன்ஸ் அனவுன்சஸ் தி அரைவல் ஆஃப் பிளைட் நம்பர் 510 பிரம் பெங்களூர்.”

அவள் எழுந்து கொண்டாள். பிரயாணிகள் வரப்போகிற கதவுக்கு சமீபமாக நின்று கொண்ட அவள் கண்களில் எல்,ஓ,வி,ஈ, இருந்தது.

சட்டை கழன்ற பெண்ணின் படம் போட்ட ஆங்கில நாவல் படித்துக்கொண்டிருந்தவன் பரபரப்பின்றி நிதானமாகப் படித்துக் கொண்டேயிருந்தான். விழிகள் மட்டும் அடிக்கடி கதவுப் பக்கம் தாவித் தாவித் திரும்பிக் கொண்டிருந்தது.

“ஹாய் அசோக்” என்று அவனின் குட்கேசை வாங்கிக்கொண்டு மேல், கீழ் வரிசைப் பற்களை வெளிப்படுத்தின இவளின் பெயர் -

“பிரேம், எப்படி இருக்கே!” என்று இயல்பாய் கை கோத்து நடந்த அசோக், ஆழமான நீலத்தில் கார்ட்ராய் பாண்ட் அணிந்து,

காலர் இல்லாத பனியனுக்கு மேல் அதே நீலத்தில் ஜெர்கின் அணிந்திருந்தான்.

தலையை வகிடில்லாமல் தூக்கி வாரியிருந்தான். அடர்த்தியாய் மீசை, சிவப்பு மாறாத உதடுகள், சின்னக் கண்கள், கழுத்தில் மிக மெல்லிய செயினில் சிறிய ஒற்றை தங்கச் சாவி.

நிலைக் கட்டடத்தின் வாசலை நோக்கி அவர்கள் நடந்தார்கள்.

நாவல் இளைஞன் எழுந்தான். புத்தகத்தை மூடி ஜீன்சின் பின் பாக்கெட்டில் செருகிக்கொண்டு போதுமான இடைவெளி விட்டுத் தொடர்ந்தான்.

“உங்க வீட்டுக்குத்தானே அசோக்?”

“இல்லை.”

“கோபம் இன்னும் தீரலையா?”

“அதிகரிச்சிருக்கு.”

“என்ன ஆச்சு அசோக்?”

“எங்கப்பா கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டார்.”

“நிஜமாவா? நீங்க அத்தனை சொல்லியுமா?”

“ஆமாம், கல்யாணம் முந்தா நாள் ரகசியமா ரெஜிஸ்ட்ரார் ஆஃபீஸ்ல. நாளைக்கு சாயங்காலம் பாம்குரோவ்ல ரிசப்ஷன். எனக்கு ரிசப்ஷனுக்கு மட்டும் அழைப்பு.”

“அதுக்குத்தான் வந்தீங்களா?”

“இல்லை.”

“பின்னே?”

“சொல்றேன், டாக்ஸி!” என்றான்.

“எங்கே தங்கப் போறீங்க?”

“ஹோட்டல். ஏற்கனவே ரிசர்வ் பண்ணிட்டேன்.”

இருவரும் ஏறிக்கொண்டு, கதவைச் சாத்தியதும், “எக்மோர், ஹோட்டல் இம்பீரியல்” என்றான். டாக்ஸி டீசல் புகை உதிர்த்துப் புறப்பட்டதும்...

சைடு பாக்கில் புத்தகத்தைப் போட்டுவிட்டு மோட்டார்

பைக்கை ஸ்டார்ட் செய்தான் அவன். வெளிச்சப் புள்ளிகளை உடம்பெங்கும் வைத்திருந்த ரன்வேயின் அழகை ரசிக்க நேரமில்லாமல் அந்த டாக்சியை ராமன் வழி சீதையாகத் தொடர்ந்தான்.

“நான்தான் மெட்ராஸ் வந்ததும் உன் ஹாஸ்டலுக்கு போன் பண்ணேன்னு சொன்னேனே... அப்புறம் ஏன் ஏர்போர்ட் வந்தே பிரேம்?”

“ஏன் வரக்கூடாதா? எனக்கு அதுவரைக்கும் பொறுமை இல்லை. அசோக், உங்க முகத்திலே கலகலப்பே இல்லை. பதினஞ்சு நாள் பெங்களூர்ல இருந்ததிலே மூடு மாறியிருக்கும்னு நினைச்சேன்.”

“எப்படி மாறும் பிரேமா? ஒருத்தனுக்கு எதிரி இருக்கிறது இயல்பு. ஆனா வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்தா?”

“எதிரிங்கிறது ரொம்பப் பெரிய வார்த்தை அசோக். அவர் உங்க அப்பா.”

“இல்லை பிரேமா. உன்னால புரிஞ்சுக்க முடியாது. உறவினால அவர் அப்பா. ஆனா அவர் ஒரு மோசமான மனிதனைக் காட்டிலும் மோசமானவர். ஐ ஹேட் ஹிம் டோட்டலி.”

“உங்களுக்குள்ளே இவ்வளவு பெரிய மிஸ் அண்டர்ஸ்டாண்டிங் எப்படி வந்திச்சு?”

“இது ஒரு நாள்ல, ஒரு சம்பவத்தில வந்த வெறுப்பு இல்லை பிரேமா. வேணாம். இன்னொரு நாள் சொல்றேன்.”

“நாளைக்கு ஆஃபீஸ் லீவ் போட்டுடவா அசோக்?”

“போட்டுட்டு?”

“என்னைப் பார்த்து இப்படி ஒரு கேள்வியா?”

“நாளைக்கு எனக்கு முக்கியமான நாள் பிரேமா. எத்தனை பேருக்குத் தன் அப்பாவோட கல்யாண ரிசப்ஷன்ல கலந்துக்கிற வாய்ப்புக் கிடைக்கும்? நான் அந்த வாய்ப்பை இழக்கலாமா?”

“வேணாம் அசோக். நீங்க அதிலே கலந்துக்க வேணாம்.”

“ஏன்?”

“ஏதாச்சும் சூடா பேசி கலாட்டா பண்ணிடுவீங்க.”

“கரெக்ட், பண்ணத்தான் போறேன். ஆறு மாசத்துக்கு முன்னால நிருச்சிக்கு ஒரு கல்யாணத்திலே கலந்துக்கிறதுக்காக அழைச்சுட்டுப் போன அம்மாவை, கார் ஆக்ஸிடெண்டின்னு பொட்டலமா கட்டி எடுத்துக்கிட்டு வந்தாரே, அது உண்மையிலேயே ஏற்பட்ட விபத்தா இல்லை, ஏற்படுத்தப்பட்ட விபத்தான்னு கேட்கப் போறேன்.”

டாக்ஸி ஓட்டிக்கொண்டிருந்த டிரைவர் ஒரு வினாடி திரும்பிப் பார்த்து விட்டு மறுபடி பாதையைப் பார்த்தான்.

“இப்போ எதுவும் பேச வேணாம் பிரேமா” என்றான் சன்னமாக. பின் அதே குரலில், “என்ன இது, கன்னத்திலே புதுசா பரு எல்லாம்?”

“இருபத்தி நாலு மணி நேரம் பத்தலை அசோக்.”

“எதுக்கு?”

“உங்களை நினைக்கிறதுக்கு.”

“இந்தப் பருவுக்கு நான் ஒரு மருந்து சொல்லட்டுமா?”

“என்ன? கிளியர்சில்லா?”

“இல்லை. நேரா ருமுக்குப் போயி...”

“கதவைச் சாத்தி...”

“சாத்தி?”

“இதுக்கு மேலே பேசறது தப்பு பிரேமா. திஸ் இஸ் இம்பீரியல்!” இறங்கிக் கொண்டார்கள்.

407ம் நம்பர் அறை ஒதுக்கப்பட்டிருந்தது. ரிசப்ஷனிஸ்ட் நீட்டின காகிதத்தில் ‘கதிர்’ என்று ஒற்றைச் சொல் ஆங்கிலத்தில் இருந்தது. “ரெண்டு தடவை போன் பண்ணினார் சார்.”

அறையின் மெத்தை விரிப்பில் நாப்தலின் மணந்தது. சுவரில் வால்கிளாக் முழுக்க சின்னச் சின்னப் பூக்கள். தரையில் கிரே நிறத்தில் மார்ப்ளெக்ஸ். சவிட்ச் தட்ட, காற்று முழுக்க வயலின் இசை. பக்கவாத்தியமாக காற்று கண்டிஷனரின் முனகல்.

“அப்புறம்? நான் புறப்பட்டுமா அசோக்?”

“முகம் கழுவிட்டு வர்றேன். கீழே புல்வெளிக்குப் போய் ஏதாச்சும் சாப்பிடலாம். அப்புறம் போகலாம்.”

புல்வெளி முழுக்க சதுர சதுர மேஜைகள். நேர் மேலே

மேகமில்லாத வானம். காதில் கிசுகிசுக்கும் தென்றல். அருகே காபரே ஹாலின் கதவு திறக்கப்படும் போதெல்லாம் அதிரும் ட்ரம்ஸ்.

“யார் அசோக் கதிர்?”

“ஃப்ரெண்டு. பிரேமா, ஐ லவ் யு.”

“இதென்ன திடீர்னு...”

“இப்ப சொல்லணும்னு தோணிச்சி. சொன்னேன்.”

“நடு ராத்திரி தோணினா?”

“நிச்சயமா போன் பண்ணிச் சொல்வேன். நான் மனசுல ஒண்ணு நினைச்சா, அதை செயல்படுத்தியாகணும் பிரேமா, நீ யாரை நேசிக்கறே?”

“இதென்ன கேள்வி? உங்களைத்தான்.”

“அதில்லை, நீ நேசிக்கிறது அசோக்கையா? இல்லை கோடீஸ்வரர் நாகராஜன் மகன் அசோக்கையா?”

“என்ன புதிர் இது? ரெண்டு பேரும் ஒருத்தர் தானே?”

“இன்னைய வரைக்கும் ஒண்ணுதான். நாளைக்கே நான் வீதியிலே நிக்கலாம். அப்பவும் நேசிப்பியா?”

“ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க? உங்களுக்கு ஏன் அந்த நிலைமை வரப்போகுது?”

“எதிர்க்கேள்வி வேணாம். பதில் சொல்லு.”

“நான் விரும்புறது உங்களைத்தான். உங்க பணத்தை இல்லை. இப்படி நீங்க கேக்கறதே என்னை இன்சல்ட் பண்ண மாதிரி இருக்கு அசோக்.”

“கோவிச்சுக்காதே பிரேம். எனக்குத் தெரியும் உன்னை. சும்மா கேட்டேன். வேற எதுவும் வேணுமா?”

“வேணாம்.”

“அவ்வளவுதான். பில் கொண்டாப்பா.”

அவர்கள் எழ... ரெண்டு மேஜை தள்ளி கால் மணி நேரமாக ஒரே குளிர்பானத்தை சொட்டுச் சொட்டாக உறிஞ்சிக்கொண்டிருந்த பைக்கனும் எழுந்தான்.

“அப்போ நாம எப்போ சந்திக்கிறோம்?”

“நாளைக்கு வேணாம். நீ ஆஃபீஸ் போ. நாளன்னிக்கு நானே போன் செய்றேன்.”

“குட் நைட் அசோக்.”

“குட்நைட்.”

அசோக் உள்ளே நடக்க... ரிசப்ஷனில் சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டு காத்திருந்த உயரமானவனைக் கண்டு, “கதிர், எப்ப வந்தே?”

“பத்து நிமிஷமாச்சு. ரும் பூட்டியிருந்திச்சு. அதான் காத்திருந்தேன். எதுக்கு வரச் சொன்னே?”

“ரூமுக்குப் போய்டலாம், வா. முக்கியமா பேசணும்.”

மாடிப்படிகளில் அவர்கள் ஏற...

பைக்வாலா ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறி ஒரு பொதுத் தொலைபேசியில் சுழற்றி, காசு போட்டு, “வந்தாச்சு சார், ஹோட்டல் இம்பீரியல், ரும் நெம்பர் நானூத்தி ஏழு. இங்கே சந்தர்ப்பம் சரியில்லை. ஹோட்டல் - பொது இடம். உடனே கவனத்தை ஈர்க்கும். இது செயலுக்கு லாயக்கான இடமில்லை. வேறே யோசனையோட நாளைக்கு நேர்ல சந்திக்கிறேன்” என்றான்.

அசோக், ரும் பாய் இரண்டு பீர் பாட்டில்களை வைத்துவிட்டுப் போனதும், “சொல்லு கதிர், மாட்டிக்காம ஒரு கொலையை எப்படிச் செய்யலாம்?” என்றான்.

2

குறுக்கிலும், நெடுக்கிலும் கோடுகள் ஓடி ஆயிரம் சதுரங்கள் சுமந்த முரட்டுச் சட்டை அணிந்திருந்த கதிர், கவிழ்த்துக் கொண்டிருந்த பீர் பாட்டிலை நிமிர்த்தி விட்டுக் கேட்டான்.

“என்ன சொன்னே?”

“ஒரு கொலையை எப்படியெல்லாம் மாட்டிக்காமல் செய்யலாம்னு கேட்டேன்.” என்றான் அசோக்.

ஏர்கண்டிஷனரின் பின்னணி சுருதி மாறாமல் இருந்தது. கிளாஸ்

டம்ளரில் பீரின் நுரை அடங்காமல் இருந்தது. சிகரெட் பற்ற வைத்த கதிரின் லைட்டரில் பெட்ரோல் தத்தளித்தது.

“புரியலை அசோக். அப்படி உனக்கு என்ன அவசியம்? யாரை?”

வெளியேற்றிய முதல் புகை விட்டம் நோக்கிப் பரவிக் காற்றில் கடத்தப்பட்டுக் கொண்டிருக்க...

“இல்லை கதிர். என் கேள்வியைத் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டே நீ! எனக்குக் கொலை செய்யற அளவுக்குப் பகை யார் இருக்காங்க? பெங்களுர்ல இருந்தப்போ என்னைக் கொலை செய்ய ஒரு முயற்சி நடந்திச்சு!”

“நிஜமா?”

“ராத்திரி படுக்கறதுக்கு முன்னாடி எங்க பங்களாலேர்ந்து மெயின் ரோடு வரைக்கும் ஒரு வாக் போய்டு வருவேன். ஒன்பது மணிக்கெல்லாம் அமைதியாகிற ஏரியா அது. பத்து மணிக்கு மேல் நான் வாக் போறப்போ ரோட்ல ஒரு ஜீவன்கூட இருக்காது. மூணு நாள் முன்னாடி எனக்குப் பின்னால லைட் போடாம, ஹார்ன் அடிக்காம ஒரு வேன் படுவேகமா வந்து மோதப் பார்த்திச்சி. நான் கடைசி நிமிஷத்திலே சுதாரிச்சி பிளாட்பாரத்திலே ஏறிட்டேன். நான் நம்பர் பார்க்கிறதுக்குள்ளே வேன் மறைஞ்சிடுச்சி. இதோ பார்த்தியா.”

அசோக் தன் முழுக்கைச் சட்டையை உயர்த்தி முழங்கை அருகே காய்ந்திருந்த சிராய்ப்புகளைக் காட்டினான். “பிளாட்பாரத்திலே தடுமாறி விழுந்ததிலே ஏற்பட்டது இது.”

கதிர் தன் கிளாசைக் காலி செய்து வைத்து மறுபடி நிரப்பிக் கொண்டே, “அசோக், அந்த வேன் உன்னைக் கொலை செய்யற நோக்கத்தோட வந்திச்சின்னு எப்படிச் சொல்றே? அந்த டிரைவர் குடிச்சுட்டுத் தாறுமாறா ஓட்டிக்கிட்டு வந்திருக்கலாமே,” என்றான்.

“இல்லை கதிர். அந்த வேன் என்னைக் குறி வச்சத்தான் வந்திச்சி. திட்டம் போட்டு லைட்டை அணைச்சுட்டு வந்திச்சி. அந்தக் கடைசி நிமிஷம் நான் கவனிக்கலைன்னா பேப்பர்ல என்னைச் செய்தியா படிச்சிருப்பே, அத்தனை வேகம்.”

“போலீஸ்ல கம்பளைண்ட் கொடுத்தியா?”

“இல்லை.”

“ஏன்?”

“வேன் நம்பரை நான் கவனிக்கலை. சொன்னா போலீஸ் இதை ஒரு புகாரா எடுத்துப்பங்களானே தெரியலை. நீங்கதான் சார் ஓரமா நடக்கணும்னு எனக்குத்தான் அட்வைஸ் பண்ணுவாங்க.”

“அசோக், பயப்படறியா?”

“கொஞ்சம்.”

“உனக்கு யார்டா பகை?”

“என் சொத்து! மெட்ராஸ்ல உள்ள டெக்ஸ்டைல் மில்! சிம்மகளுர்ல இருக்கிற காப்பி எஸ்டேட்ஸ்! பெங்களுர்ல, ஊட்டில இருக்கிற பங்களாக்கள்! ஷேர்ஸ்! டயமண்ட்ஸ்! பாங்க் டெபாசிட்டு! - இதெல்லாம்தான் என் பகை.”

“என்ன சொல்ல வர்றே? உன்னைக் கொல்றதாலே இதெல்லாம் யார் அடைய முடியும்? எல்லாம் உங்க அப்பா பேர்ல உள்ள சொத்துக்கள்தானே?”

“உண்மை. இவ்வளவு சொத்துக்கும் ஒரே வாரிசு நான். இதுவரைக்கும் இதிலே சிக்கல் இல்லாம இருந்திச்சி. இப்போ என்னை விட ரெண்டு வயசு குறைவா எனக்கு ஒரு சித்தி வந்து சேர்ந்திருக்காளே... கதிர், ஏற்கனவே உன்கிட்டே சொல்லியிருக்கேன் நான். மாயா ஒரு பெரிய திட்டத்தோடதான் எங்கப்பாவை வளைச்சுப் போட்டிருக்கா. அவங்க ரெண்டு பேருக்கும் டிவைன் லவ்வுன்னு என்னை நம்பச்சொல்றியா?”

ஆஷ்ட்ரேயில் சிகரெட்டை நசுக்கிவிட்டு, கதிர் எழுந்து கட்டிலில் சுதந்திரமாகப் படுத்துக்கொண்டு, ஒரு தலையணையை எடுத்து மாப்பில் அணைத்துக்0

கொண்டு, “மாயாதான் ஆள் வச்சி உன்னைக் கொல்லப் பார்ஹா. இதுதானே உன் சந்தேகம்?” என்று கேட்டான்.

“ஆமாம். எனக்கு விபத்து நடந்தா அதிலே அவளுக்கு எவ்வளவு லாபம்னு புரிஞ்சுக்கிட்டியா?”

“மாயாவோட அண்ணன் சுகுமார்தான் திட்டம் சொல்லியிருக்கணும் அசோக். ஆட்டோமொபைல் வொர்க்ஸ் வச்சிருவறனுக்கு வேணை ஏத்திக் கொல்ற திட்டம்தான் மனசுக்கு வரும்.”

“கதிர், எனக்குப் பாதுகாப்பு வேணும். பெங்களுர்ல எங்க

பங்களாவை விட்டுப் புறப்பட்டதுக்கு முதல் காரணம் ஜாக்கிரதை உணர்ச்சி. நேரா எங்க பங்களாவுக்குப் போகாமல் பொது இடம்ங்கிறதாலே ஹோட்டல்லே தங்கினதுக்கும் அதான் காரணம்.”

“அசோக், நீ தேவைக்கதிகமா பயப்படறேன்னு நினைக்கிறேன். கொலை செய்யறதெல்லாம் அவ்வளவு சுலபமா என்ன?”

“அதையே தொழிலா வச்சிருக்கிறவங்களுக்கு நெருப்புக் குச்சி கிழிக்கிற மாதிரி சுலபம்தான் கதிர்.”

“எத்தனை வகையிலே கொலை செய்யலாம்னு எதுக்குக் கேட்டே?”

“அத்தனை வகையிலேயும் நான் ஜாக்கிரதையா நடந்துக்கத்தான்.”

“எத்தனை நாளைக்கு இப்படி பயந்து பயந்து இருப்பே?”

“இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு.”

“அதென்ன கணக்கு? அதுக்கப்புறம்?”

“எங்கப்பாகிட்டே பேசப்போறேன். எனக்குன்னு சில சொத்துக்களை எழுதி வாங்கிக்கப் போறேன். அதுக்கப்புறம் மிச்ச சொத்துக்களை அவர் எவளுக்கு வேணும்னாலும் தந்துட்டுப் போகட்டும். அத்தனை சொத்தும் என்னைத்தான் சேர்ந்தாகணும்ங்கிற பேராசையோ, பிடிவாதமோ என்கிட்டே இல்லை.”

“எல்லாம் உங்கப்பா சுயமா சம்பாதிச்சதா அசோக்?”

“சொத்தைப் பெருக்கினது அவர்தான். அடிப்படை அமைச்சவர் எங்க தாத்தா. அவர் விட்டுட்டுப் போன ஒரு வீட்டை வித்துத்தான் வியாபாரம் ஆரம்பிச்சார் அப்பா. அதனால் அப்பா தன் இஷ்டத்துக்கு யாருக்கும் எழுதி வச்சிட முடியாது. கோர்ட்டுக்குப் போக எனக்கு உரிமைகள் உண்டு.”

“உங்கப்பாவுக்குத்தான் உன் மேல் பரிபூரண வெறுப்பாச்சே அசோக். பிரச்னை சுமுகமா முடிஞ்சுமோ?”

“முடியனும். முடிய வைப்பேன்.” என்று அதுவரை குடிக்காமல் வைத்திருந்த தன் பீர் பாட்டிலை மடமடவென்று குடிக்க ஆரம்பித்தான் அசோக்.

பரத், ஹிந்து ஞாயிறு இதழில் மேட்ரிமோனியல் பகுதி பார்த்துக் கொண்டிருக்க...

கதவைத் தட்டாமல் உள்ளே வந்த சுசீலா, அவன் தன்னைக் கவனிக்காததை உணர்ந்து கைப்பையை ஓசையின்றி திறந்து, லிப்ஸ்டிக் எடுத்துக்கொண்டு பை நடந்து பின்புறம் நின்று, முதுகில் லிப்ஸ்டிக் முனையைப் பொருத்தி, ஆண் குரலில், “ஹேண்ட்ஸ் அப்” என்றாள்.

கொஞ்சமும் அசையாமல் பரத், “சரி, குரல் எல்லாம் ஆம்பளை மாதிரிதான் இருக்கு. ஆனா எதிர்ச்சுவத்திலே விழுந்திருக்கிற நிழல்ல கழுத்துக்குக் கீழே அப்படித் தெரியலையே மேடம்” என்றான்.

முன்னால் வந்து அமர்ந்து கொண்ட சுசீலா, “என்ன மேட்ரிமோனியல் பார்க்க ஆரம்பிச்சிட்டங்க பரத்?” என்றாள்.

“அது இருக்கட்டும். நீ எப்போ திருந்தினே... பனியன்ல வசனத்தைக் காணோமே...”

“முதுகுப் பக்கம் இருக்கு பரத். வாண்ட் டு ரீட்?” என்று எழுந்த சுசீலா, அவசரமாக நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டு, “அய்யய்யோ!” என்றாள்.

“ஏன், என்னாச்சு சுசீ?”

“நாம ரெண்டு பேரும் ராங் என்ட்ரி கொடுத்தாச்சு பரத். ‘என்னைக் காணவில்லை’ல நாம் வர வேண்டிய சீன் இது இல்லை. இன்னும் ரெண்டு, மூனு அத்தியாயம் கழிச்சுத்தான் வரோம். மறந்துட்டிங்களா?” என்றாள்.

“அட! ஆமாம்” என்றான் பரத்.

பல்லவன்கள் கர்ப்பம் சுமக்கும் சாலை. பைப்புகளில் விட்ட இடத்தில் இருந்து சண்டைகளின் தொடர்ச்சி. ‘நீ ரொம்ப பத்தினியாடி? உன்னைப்பத்தித் தெரியாதா எனக்கு. பொட்டிக்கடை வெங்கடேசனோட சேர்ந்து நீ அடிக்கிற கொட்டம் தான் ஊர் பூரா நாறுதே...’ பேப்பர் சுருட்டி எடுத்துச் செல்லும் தாவணிப் பெண்கள் கழிசடை டைப் மெஷின்களில் ‘asdlfg ;lkjhj’ என்று மீண்டும் மீண்டும் அடிக்க...

அசோக் நகரில் அந்தப் பங்களா வாசலில் அல்சேஷன், திருடன்

வந்தால் குரைப்பதற்கு ஒத்திகை பார்த்துக்கொண்டிருக்க... சங்கிலியுடன் சேர்ந்த அதன் குதியலைப் போர்ட்டிகோவில் நின்ற நீல நிற காண்ட்டசாவின் கதவு பிரதிபலித்துக் கொண்டிருந்தது. முன் கேட்டில் கஞ்சி போட்டுக் குளித்த உடையில் வாட்ச்மேன். போர்ட்டிகோ வரையில் நீளமான கால் வட்டப் பாதை. இரண்டு விளிம்புகளிலும் இடுப்புயரத்திற்குச் சீராகக் கத்திரிக்கப்பட்ட செடிகள். அந்தப் பக்கம், இந்தப் பக்கம் ஒவ்வொரு மலரிலும் ஒவ்வொரு வர்ணம். இரும்புத் தூண்கள் நட்ட நடுவில் பொருத்தப்பட்ட ஊஞ்சல் காற்றில் லேசாய் அசைந்தது.

உள்ளே படுக்கையறையில் நாகராஜன் கண்ணாடி முன் தன் டையின் மேல் வைரக்கல் பதித்த பின்னைப் பொருத்திக்கொண்டு திரும்பிக் கட்டிலைப் பார்த்தார்.

மெல்லிசான நைட்டியில் பிராக்கெட் மாதிரி வளைந்து படுத்திருந்த மாயா, “மில்லுக்குப் புறப்பட்டாச்சா டியர்?” என்றாள்.

“ஆமாம் மாயா, ஈவினிங் ரிஸ்ப்ஷனுக்காக டெல்லியிலிருந்தெல்லாம் சில கெஸ்ட்ஸ் வர்றாங்க. அவங்களைத் தங்க வைக்க ஏற்பாடுகள் செய்யணும். அவசரமா நான் கையெழுத்துப் போட வேண்டிய வேலைகள் வேறே இருக்கு. உன் புரோக்ராம் என்ன?”

“குளிச்சுட்டு பியூட்டி பார்லர் போய்ட்டு வந்துடறேன். லஞ்சுக்கு உங்களை எதிர்பார்க்கட்டுமா?”

“அவசியம் வர்றேன் மாயா, வரட்டுமா?”

“ஒரு நிமிஷம்” என்று கட்டிலை விட்டுக் குதித்திறங்கி அவரை நெருங்கி, அவரின் வகிட்டின் ஓரத்தில் இருந்த ஒரு வெள்ளை முடியைப் பிடுங்கி, “வெள்ளி முடி” என்றாள்.

“ச்சே! இது சிந்தனை நரை மாயா, ஐயாம் ஃபிஃப்டி டூ இயர்ஸ் யங்.”

“உண்மை. சமயத்திலேதான் உங்களுக்கு காம்ப்ளக்ஸ் வந்துது டியர். இங்கிலீஷ் படங்களிலேயும், கதைகளிலேயும் கதாநாயர்களுக்கு வயசு அம்பதுக்கு மேல்தான். அழகு நிரந்தரமில்லாதது. நான் விரும்பறது உங்க அன்பையும், அனுபவத்தையும்!”

“அனுபவம்னா?” என்று அவர் கண்ணடிக்க...

“ச்சே! போங்க டியர்.” என்று நாடக பாணியில் வெட்கப்பட்டு, “ஏங்க, அசோக் வருவார் இல்லே?” என்றாள்.

“எல்லாருக்கும் போல அவனுக்கும் அழைப்பு போயிருக்கு. வரலாம். வரணும்னு நான் விரும்பலை. ஏன்னா அவன் இந்தக் கல்யாணத்தை விரும்பலை. வாழ்க்கையை அதன் போக்குக்கு வாழ விரும்புற எனக்குத் தப்பிப் பொறந்துட்டான். டீ மச் ஆஃப் சென்டிமெண்ட்ஸ். சரி, புறப்படறேன்.” என்று அவளது கன்னத்தில் தட்டி விட்டு, சிறிய சூட்கேசை எடுத்துக் கொண்டு, வெளியேறிப் படிகளில் இறங்கினார்.

“கணேசன்!”

மாடிப் படியின் கடைசிப் படியில் உட்கார்ந்து புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்த பாண்ட் அணிந்த, குங்குமம் வைத்த கணேசன் சட்டென்று புத்தகத்தை மூடி வைத்து விட்டு எழுந்து சூட்கேசை வாங்கிக்கொண்டு கூட நடந்தான்.

“காய்கறி வாங்கிட்டு வர்றப்போ, சின்னம்மாவுக்கு ஏதாச்சும் வேணும்னா வாங்கிட்டு வந்து கொடு. அம்பாளிடரை ஷெட்லேர்ந்து எடுத்து பெட்ரோல் நிரப்பிக் கொண்டாந்து வச்சிடு. ஐன்னை ஸ்கீன் எல்லாம் மாத்திடு. பாத்ரூம்ல பைப் லீக் ஆகுது. கவனிச்சுடு.”

ஒவ்வொரு கட்டளைக்கு நடுவிலும் “சரிங்க சார்” என்று சொல்லி, காருக்கு வந்ததும் கதவு திறந்து பிடித்துக் கொண்டான் கணேசன். தூரத்தில் நின்ற டிரைவர் கக்கத்தில் இருந்து தொப்பி எடுத்து அணிந்து கொண்டு வந்து “குட்மார்னிங் சார்” என்றான். ஸ்டார்ட் செய்தான். அல்சேஷன் எம்பிக்கொண்டிருந்தது.

ராஜ் டெக்ஸ்டைல்ஸ் மில்லின் அலுவலகத்தில் தன் அகலமான அறையில், பதினொரு மணிக்குப் பூனாவுக்குப் ஃபோன் போட்டுப் பேசி முடித்த பின்னர் ஒலித்த டெலிபோனுக்கு “யெஸ்” என்றார் நாகராஜன்.

“குசை என்பவர் உங்களுடன் பேச விரும்புகிறார் சார். லோகல்!” என்ற ஆங்கில, பெண் குரலுக்கு...

உடனே சற்று வியர்த்துப் போய், “இரு ஸ்டெல்லா. நான் வச்சிடறேன். என் பிரைவேட் போன்ல கனெக்ட் பண்ணு” என்று வைத்து, சிகரெட்டை ஆஷ்ட்ரேயின் பள்ளத்தில் வைத்துவிட்டு,

பிறர் புரிந்து கொள்ள முடியாத ஸ்கிராம்ப்ளர் பொருத்தப்பட்ட தன் பிரைவேட் டெலிபோன் ஒலித்ததும் எடுத்தார்.

“சூசை, எந்த சந்தர்ப்பத்திலேயும் என்னை போன்ல கூப்பிடக் கூடாதுன்னு சொல்லியிருக்கேனில்லே? இடியட். என்ன விஷயம்?”

“என்னங்க சார் திட்றீங்க? எனக்கு நீங்கதான் சொல்லலை. ரெண்டாம் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்ட விஷயத்தை. நானா கேள்விப்பட்டு, இன்னிக்கு ஹோட்டல் பிரமாதமான விருந்துன்னு கேள்விப்பட்டு, வாழ்த்தலாம்னு கூப்பிட்டா, திட்டீங்களே... எங்கே இன்னொரு தடவை திட்டுங்க. பார்க்கலாம்.”

“என்ன செய்வே?”

“போனை வச்சிடுவேன். வச்சிட்டு ஒண்ணு சைபர், சைபர் சுத்துவேன். சுத்தி... இந்த மாதிரி என் பேரு சூசைங்க. நம்ம மில் ஒனர் நாகராஜன் சார் இருக்காருங்களே... அவரு... என்ன, போனை வச்சிடவா?”

“டாமிட்! என்ன வேணும் உனக்கு?” என்றார் நாகராஜன் ஆத்திரமாய்.

“உன் உயிர்!”

3 <<<<<

“என்ன சொன்னே?” என்றார் நாகராஜன் வெப்பமாக. குரலில் இருந்த இரும்பு மனத்தில் இல்லாமல் ஏ.சி.யின் செல்லக்குளிரைத் தாண்டி முகத்தில் வியர்த்தது.

“உங்க உயிரைக் கேட்டேன். தந்துடுவீங்களா, என்ன?” என்றது ரிசீவர்.

“சூசை, இதென்ன விளையாட்டு?”

“பச்சைக் குதிரை! நீங்க குனிங்க. உங்க முதுகிலே கை வைச்சு நான் தாண்டறேன். முதலாளி, எதுக்காகக் கோப்பப்டீங்க?”

“உன்னைப் போன் பண்ணக் கூடாதுன்னு நான் கண்டிப்பா சொல்லியிருந்தேன்.”

“சாதாரணமா நான் பண்ணியிருக்கேனா? இப்போ அவசரம், அதான் பண்ணினேன்.”

“சூசை போனை வச்சிடு. நாளைக்கு உன்னைச் சந்திக்கிறேன்.”

“இன்னிக்குச் சாயங்காலம் உங்க ரிஸப்ஷன் இருக்கே...”

“இருந்தா?”

“நான் வர வேணாமா?”

“வேணாம்.”

“நான் சின்னமாவைப் பார்க்க வேணாமா? ரெண்டு வார்த்தையாவது பேச வேணாமா?”

“சூசை, என்ன உன்னோட நோக்கம்?”

“சூளையிலே ஒரு இடம் பார்த்திருக்கேன். கிரவுண்டு ஒரு லட்சம்தான். சின்ன இடம்தான். அரை கிரவுண்டுதான். ஐயா தயவு வச்சா நாளைக்குக் கிரயம் பண்ணிடுவேன்.”

“சூசை, நீ எல்லை கடந்து பேசறே, இது நல்லதுக்கில்லை. நாளைக்குக் காலையிலே வீட்டுக்கு வா.”

“அப்போ முடிச்சிக்கிறதா எடத்துக்காரன்கிட்டே உறுதியாச் சொல்லி நூத்தி ஒண்ணு அட்வான்ஸ் செஞ்சிட்டீடுமா? இந்த நூத்தி ஒண்ணு என் கணக்கா இருக்கட்டும். உங்களைக் கேக்கலை.”

“சூசை” என்று ஓசை வராமல் பற்களைக் கடித்தார்.

“கூப்பிட்டிங்களாய்யா?”

“என்கிட்டே கை கட்டி வேலை பார்த்த நாயி! என்னையே மிரட்டிப் பார்க்கிறியா?”

“இதென்ன வம்பு? மொதலாளியைத் தொழிலாளி மிரட்டறதா? சேச்சே... நான் ரொம்ப சாதுங்க. காந்தித் தாத்தா மாதிரி உண்மையைப் பேசறேன்னு சொன்னா, நீங்கதான் வேணங்கறீங்க. இப்பவும் ஒண்ணும் மோசமில்லை. எதுக்கு உங்களுக்கு என்னால தொந்தரவு? போனை வச்சிட்டுப் பொடி நடையா பக்கத்துல இருக்கிற போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குப் போகட்டுமா?”

“முட்டாள்! முதல் தூக்குல தொங்கறது நீதாண்டா?”

“தொங்கிட்டுப் போறேன். கட்டபொம்மன் தொங்கலையா?

அட! இந்திரா காந்தியையே வலிக்க, வலிக்கச் சூடா சுடலை? அதையெல்லாம் விடவா என் சாவு பிரமாதம்? எனக்கென்ன புள்ளையா, குட்டியா? ஆனா சின்னம்மாவை நினைச்சா எனக்குக் கவலையா வருது. ரிஸ்ப்ஷன் அன்னைக்குத் தன் புருஷனை விலங்கு போட்டு போலீஸ் அழைச்சுட்டுப் போனா ஒரு புதுப் பொண்டாட்டிக்கு எப்படி இருக்கும்?”

“சூசை, காலைல வீட்டுக்கு வா.”

“அப்போ அந்த மனையை...”

“நீ வாங்கிக்கலாம். நாளைக்குத்தான் என்னைச் சந்திக்கணும்.”

“உத்திரவு கொடுத்தப்புறம் விவகாரம் பண்ணமாட்டான் சூசை. நாளைக்கு எத்தனை மணிக்கு வரட்டும்?”

“காலைல எட்டு மணிக்குள்ள வா.”

“வர்றேன். இன்னொரு சின்ன சமாசாரம். சில்லறை நோட்டு வேணாம். நூறு ரூபாய் நோட்டா இருந்த செளகரியம்.”

நாகராஜன் பதில் சொல்லாமல் படக்கென்று ரிசீவரை வைத்தார். கோட் பாக்கெட்டில் இருந்து கர்ச்சிப் எடுத்து முகத்தை, கழுத்தை துடைத்துக்கொண்டு இன்டர்காமில் மாணேஜரை அழைத்து விட்டு, செக் புத்தகம் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு மின் விசிறியை சிந்தனையுடன் பார்த்தார்.

கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்த கண்ணாடி அணிந்த டை கட்டின மாணேஜரின் முன்னந்தலை பிரகாசமாய் இருந்தது.

“உக்காருங்க மதியழகன்.”

உட்கார்ந்த மதியழகன் காத்திருந்தார்.

“என்ன ஆச்சு?”

“எது சார்?”

“எலெக்ஷன் விவகாரம்தான். தசரதன் வழிக்கு வந்துட்டானா?”

“இல்லை சார். காலைல நாமினேஷன் கொடுத்திருக்கான்.”

“அப்படியா? புரொடக்ஷனைக் கூப்பிட்டு உடனடியா அவனை என்னை வந்து பார்க்கச் சொல்லுங்க. நான் பேசிக்கிறேன்.”

“சரி சார்.”

அவர் சென்றதும் பிரைவேட் போனை எடுத்தார்.

“ஹலோ மாயா, பியூட்டி பார்லர் போகணும்னு சொன்னே, புறப்படலை?”

“புறப்பட்டுக்கிட்டே இருந்தேன். உங்க போன்...”

“மாயா, மத்தியானம் லஞ்சுக்கு வர்றேன்னு சொன்னேன். வர முடியாது போலிருக்கு. இங்கே ஒரு சிக்கல். யூனியன் எலெக்ஷன் வருது. நமக்குப் பிடிக்காத ஆளு வந்துடுவான் போலிருக்கு. அதைத் தடுத்தாகணும். நான் இருந்து நடத்தணும் அதை, ஸாரிம்மா...”

“சரி, பரவாயில்லை. எப்ப வருவீங்க? எப்போ ஹோட்டலுக்குப் போறோம்?”

“சரியா நாலு மணிக்கு அங்கே இருப்பேன். அஞ்சு மணிக்கு ரிசப்ஷன் ஹால்ல இருப்போம். ஒக்கே?” - “சரி” என்றாள்.

“கணேசனுக்கு டிரைவிங் தெரியும். வேணுமின்னா அழைச்சுட்டுப் போ.”

“வேணாங்க. நான் நல்லாவே ஓட்டுவேன்.”

“ஒக்கே. மத்தியானம் மறுபடி போன் செய்யறேன்.”

போனை வைத்து விட்டு எழுந்து கண்ணாடிச் சுவர் அருகே வந்து, குமிழை இழுத்துத் திரையைக் கொஞ்சமாக விலக்கி, ஆஸ்பெஸ்டாஸ் கொண்டையிட்ட மில் கட்டிடங்களைப் பார்த்தார். கோடவுன் தெரிந்தது. வாசலில் இரண்டு லாரிகள் நிற்க... சாக்குத் துணியில் கட்டின பண்டில்கள் ஏற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. தொழிலாளர்களின் சைக்கிள் ஷெட்டில், நெருக்கமாக சைக்கிள்கள், அங்கங்கே வேப்ப மரங்கள். பிரைவேட் தார் ரோடு, முக்கிய சாலையை இடுப்பில் விசாரித்துக் கொண்டிருந்தது.

கதவு தட்டப்பட்டு, உள்ளே வந்தான் தசரதன். உதட்டருகில் பிளாஸ்திரி ஓட்டியிருந்தான். முழங்கை அருகே சின்னதாய் ஒரு பாண்டேஜ். காக்கி யூனிஃபார்மில் இருந்தான். சட்டையின் பாக்கெட் பகுதியில் R.T. என்று சிகப்பில் எம்பிராய்டரி எழுத்துக்கள்.

“வரச் சொன்னீங்களாமே சார்.”

நாகராஜன் திரையை முன்போல் இழுத்து விட்டு விட்டு, அவனை முழுமையாய் ஒரு தரம் பார்த்து விட்டுச் சுற்றி வந்து தனது

சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொண்டு, “உக்காருப்பா, இதென்ன காயம்? மெஷின்லே அடிபட்டுடுச்சா?” என்றார்.

“இல்லை, நேத்து செகண்ட்ஷிப்ட் முடிஞ்சி வீட்டுக்கு திரும்பினப்போ, அடையாளம் தெரியாத ரெண்டு பேர் என்னைத் தாக்கினாங்க. பெரிய காயமா ஆகாமல் இலேசா தட்டச் சொல்லித்தான் அவங்களுக்கு உத்தரவு போலிருக்கு.”

“உத்தரவா? உனக்கு யாருப்பா ஆள் வச்சி அடிக்கிற அளவுக்கு பகை?”

தசரதன் பதில் சொல்லாமல் அவரை நேராய் முறைத்துவிட்டு, “எதுக்கு வரச் சொன்னீங்க?” என்றான்.

“உக்காருப்பா.”

“பரவாயில்லை. நிச்சிதேன்.”

“யூனியன் எலெக்ஷன்ல நிக்கிறதா கேள்விப்பட்டேன்.”

“இப்பத்தான் மனு கொடுத்தேன்.”

“சந்தோஷம்! நாளைக்கு சாயங்காலம் வரைக்கும் டைம் இருக்குப்பா உனக்கு.”

“எதுக்கு?”

“மனுவை வாபஸ் வாங்கிக்க.”

“அப்படி எனக்கு அபிப்ராயம் இல்லை.”

“நான் சில விஷயங்கள் சொல்றேன். சொன்னதுக்கப்புறம் அபிப்ராயம் வருதான்னு பாரு. வந்தா வாபஸ் வாங்கிக்க. பையன் ப்ளஸ் டீ முடிச்சுட்டான் போலிருக்கே, எனக்கு வருஷா வருஷம் ஒரு என்ஜினியரிங் சீட் கோட்டா உண்டு. இந்த வருஷம் இன்னும் பயன்படுத்தலை. பொண்ணுகூட வளர்ந்துட்டா போலிருக்கு. கல்யாணம்னா நிறைய செலவு ஆகும் தசரதன், இதோ பாரு, இது என் பிரைவேட் அக்கவுண்ட் செக் புக். கையெழுத்துப் போட்டு தயாரா வச்சிருக்கேன். சொல்லு, உங்களில் ஒரு கல்யாணத்துக்கு எவ்வளவு செலவாகும்?” என்று பேனாவை எடுத்துத் தயாரானார் நாகராஜன்.

புன் சிரிப்பு மாறாமல் நின்ற தசரதன், “மன்னிக்கணும் சார், என்னைத் தப்பா கணிச்சிட்டங்க. ஐயாம் நாட் ஃபார் சேல். எனக்குச் செய்ய விரும்பற சலுகைகளை எல்லாத் தொழிலாளிங்களுக்கும்

செய்ங்க. யூனியனையே கலைச்சிடறோம். ரெண்டு வருஷ போனஸ் பாக்கி இருக்கு. பாதிப்பேருக்கு மேல் நிரந்தரமாக்கப்படாத தொழிலாளர்கள். ஆஃபீஸர்களை கரன்சி ஏறிஞ்சுக் கைக்கட்டி நிக்க வைக்கிற மாதிரி எங்களையும் நினைக்கிறது முட்டாள்தனம்.”

“ஏன் சிவப்பு சிவப்பா பேசறே? நான் சொல்றதைக் கேளு.”

“கேக்கறதா இல்லை சார். எலெக்ஷன் முடிஞ்சதும் முறையா உங்களைச் சந்திக்கிறேன். எங்க பிரச்னைகளை எப்படித் தீர்த்துக்கறதுன்னு திட்டம் நிறைய இருக்கு. வரட்டுமா?”

“இருப்பா. அப்போ முடிவே பண்ணிட்டே, சரி, போ.”

தசரதன் அலட்சியம் சிந்திவிட்டு, வெளியே சென்ற சில நிமிடங்கள் கழித்து, “நல்லசாமியை வரச் சொல்லு” என்றார் நாகராஜன்.

முதல் ஷிப்ட் முடிந்து கசகசத்த காக்கிச் சட்டைகளில் ஊழியர்கள் கேட்டை நோக்கி நடக்க... தசரதன் சிகரெட் குடித்துக் கொண்டே தன் சைக்கிளைத் தள்ளினான். கூட நடந்தவனிடம் கையை ஆட்டி, ஆட்டிப் பேசிக்கொண்டே நடந்தான்.

வாசலை அடைய... செக்யூரிட்டி மனிதன் ஒவ்வொருவர் உடைமைகளையும் சோதித்து, உடம்பில் தொட்டுப் பார்த்து அனுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

தசரதன் முறை வர... தன் சைக்கிளில் மாட்டியிருந்த பையை எடுத்து அவனிடம் தந்து விட்டு, “கேன்வாசிங்குக்குப் புதுமையான ஹூடியா வச்சிருக்கேன்பா” என்று சக ஊழியனிடம் சொன்னான்.

முரட்டு மீசை வைத்துத் தலையை ஒட்ட வெட்டியிருந்த அவன், பையை ஆராய்ந்து விட்டு, சின்ன இரண்டாளுக்கு டிபன் கேரியரைத் தூக்கிப் பார்த்து, புருவம் சுருக்கி, கழற்றிப் பார்த்தான்.

கீழ் கிண்ணத்திற்குள் சாதுவாய் படுத்திருந்தது ஜெர்மன் தயாரிப்பான அந்தச் சிறிய, ஆயிரம் ரூபாய்க்கும் மேலே மதிப்புள்ள கேஜ் மீட்டர்.

“இது... இது... எப்படி என் டிபன் கேரியருக்கு வந்திச்சு?” என்று பதறினான் தசரதன்.

“சொல்லுங்க மதியழகன்” என்றார் ஒளித்த இன்டர்காமை

எடுத்து நாகராஜன்.

“சார், ஒரு முக்கியமான டுலைத் திருடி இருக்கிறதா தசரதனை செக்யூரிட்டில பிடிச்சிருக்காங்க...”

“அட்டா! அவனா இப்படி? ச்சே! யாரையுமே நம்ப முடியலையே... சரி, வழக்கமா என்ன செய்வீங்க?”

“போலீசுக்குப் புகார் கொடுக்கணும். தசரதனுக்கு சஸ்பென்ஷன் ஆர்டர் கொடுக்கணும். போலீஸ் குற்றத்தை உறுதி செஞ்சதும், உங்களை ஏன் டிஸ்மிஸ் செய்யக்கூடாதுன்னு நோட்டீஸ் கொடுக்கணும்.”

“முறைப்படி என்ன செய்யணுமோ, செஞ்சிடுங்க மதியழகன். ஏங்க, ஒரு சின்ன கிளாரிஃபிகேஷன், சஸ்பெண்ட் ஆகி உள்ள ஒரு நபர் தேர்தல் நிக்கலாமா?”

“சட்டப்படி வாய்ப்பில்லை சார்.”

“அதான் சந்தேகத்துக்குக் கேட்டுக்கிட்டேன். அப்போ நல்லசாமி வந்துடுவான்றிங்க?”

“ஆமாம் சார். தசரதன் போட்டில இல்லைன்னா நிச்சயமா நல்லசாமி வந்துடுவான்...”

“சந்தோஷம். தாமதம் செய்யாம நடவடிக்கைகளை எடுங்க.”

நாகராஜன் அறையை விட்டு வெளியேறி, தயாராய் திறந்து வைக்கப்பட்டிருந்த தமது காரின் பின் சீட்டில் அமர்ந்துகொண்டு புறப்பட்டார்.

முன்கேட் அருகே, செக்யூரிட்டியின் பூத்துக்குள் அமர்த்தப் பட்டிருந்த தசரதன் விழிகள் சிவந்து காரின் ஜன்னல் வழியாக இவரையே முறைக்க... பார்வையைத் திருப்பிக்கொண்டு ஜன்னலின் குளிரக் கண்ணாடியை ஏற்றி விட்டுக் கொண்டார் நாகராஜன்.

மாயா சாப்பிட்டு முடித்து ஸ்பூன்களைப் போட்டு விட்டு, மடியில் விரித்திருந்த துணியை எடுத்து நாற்காலி முதுகில் போட்டு விட்டு, வாஷ் பேசினில் கை கழுவினாள்.

கண்ணாடியில் இடம், வலம் மாறியிருந்த சமையல்காரன் சாரதி ஆரஞ்சு ஜூஸ் கொண்டு வந்து மேஜையில் வைக்க...

“சாரதி, ராத்திரிக்கு எதுவும் சமைக்க வேணாம். ரிஸப்ஷன் டின்னர் ஹெவியா இருக்கும். அஞ்ச மணிக்கு நாங்க புறப்படறோம். வீட்ல நீ இரு. நாங்க திரும்பினதும் வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

“சரிங்கம்மா.”

மாயா டைனிங் ஹாலை விட்டு வெளியேறி மணி பார்த்தாள். 2.10. அவர் நான்கு மணிக்குத்தான் வருவதாகச் சொல்லியிருக்கிறார். அதற்குள்...

மாயா ஹாலில் இருந்த டெலிபோனை அணுகி...

“முதலாளியைப் பேசச் சொல்லுப்பா” என்று நகம் கடித்தாள்.

“ஹலோ...”

“சுகுமார், அஞ்ச மணிக்கு நாங்க ஹோட்டலுக்குப் புறப்படறோம்.”

“அப்போ உனக்கு நேரம் நிறைய இருக்கு. கார் இருக்கா தயாரா?”

“இருக்குண்ணா.”

“சரி, உடனே புறப்பட்டு வாயேன்.”

“வொர்க்ஷாப்புக்கா?”

“வேணாம். நம்ம வீட்டுக்கு வந்துடு. நான் வொர்க்ஷாப்லேருந்து இப்பவே கிளம்பி வீட்டுக்கு வந்துடறேன்.”

“சரிண்ணா, எல்லா ஏற்பாடும் தயாரா?”

“தயார்தான். எங்கேயிருந்து பேசறே மாயா?”

“வீட்டிலேருந்துதான்.”

“அறிவு இருக்கா உனக்கு?”

“பக்கத்திலே யாரும் இல்லைண்ணே.”

என்று நிமிர்ந்த மாயா அதிர்ந்தாள். வாசலில் கால்களை அகற்றி நின்று கொண்டு இவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் நாகராஜன்.

தன் கணவனைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்ட, பூப்போட்ட புடைவை அணிந்த, அடர்த்தியான சிவப்பில் உதடு வரைந்திருந்த, கிரிக்கெட் பந்தளவில் (நோ, நோ, உங்கள் யூகம் தப்பு) கொண்டையிட்ட மாயா உடனே சுதாரித்தாள்.

“சரிண்ணா, வர்றேன், வச்சிடட்டுமா?” என்று வைத்தாள்.

நிதானமாக அவளை நோக்கி நடந்து வந்த நாகராஜன் அவள் தோளில் கை வைத்து, “உங்கண்ணனா பேசினது?” என்றார்.

“ஆமாங்க.”

“பக்கத்திலே யாருமில்லைன்னு சொன்னே. எதுக்கு?”

“போச்சு. நீங்க கேட்டுட்டீங்க. இனிமேல் சஸ்பென்ஸா வைக்க முடியாது.”

“என்ன சஸ்பென்ஸ்?”

“சாயங்காலம் ரிசப்ஷன்ல ஒரு ஆச்சரியமான பரிசு உங்களுக்குத் தரப் போகுதாம் அண்ணன். அது ரகசியமா இருக்கட்டும்னு சொல்லிச்சு. பக்கத்திலே யாருமில்லை. சும்மா சொல்லுன்னு சொன்னேன்.”

“வெளியில புறப்படறியா?”

“ஆமாங்க. அண்ணன் கூப்புடுது. என்னை வச்சுக்கிட்டத்தான் அதை செலக்ட் செய்யனுமாம்.”

“அப்படி என்ன ஆச்சரியமான பரிசு?”

“சொல்ல மாட்டேங்குது.”

“நேரமாச்சே. சீக்கிரம் வந்துடுவியா மாயா?”

“ஒரு மணி நேரத்திலே வந்துடுவேன்.”

“கணேசன் எங்கே?”

“எலெக்ட்ரிசிட்டி பில் பணம் கட்ட அனுப்பினேன்.”

“சரி, ஜாக்கிரதையா போய்ட்டு வா” என்று டைவையக் கழற்றிக் கொண்டே, “சாரதி, சாப்பாடு எடுத்து வை. மாயா, நீ?” என்றார்.

“நீங்க வரலைன்னு சொன்னதாலே இப்போதான் சாப்பிட்டேன்ங்க.”

“நான் சொன்ன சிக்கல் தீர்ந்துடுச்சி. புறப்பட்டு வந்துட்டேன். நீ போய்ட்டு வா. பேசிக்கலாம். ஒரு மணி நேரம் தூங்கிட்டு நான் ரெடியாயிடறேன்.”

மாயா வெளியே வந்து கான்டசாவைத் தாண்டி அம்பாஸிடரில் ஏறி, வாட்ச்மேனைப் பரபரப்பாய் கேட் திறக்க வைத்து, சாலையில் சறுக்கினாள்.

கோடம்பாக்கம் சாலையைக் கார் சாப்பிட்டு முடித்து ஆர்க்காட் ரோட்டின் விலாவில் கிள்ளி விட்டு, சாலிக்கிராமத்தை பின்னால் போகச் சொல்லி அதட்டி விட்டு, விருகம்பாக்கத்தில், வாசலில் ஒரு வேப்ப மரமும், அதன் நிழலில் ஒரு ஸ்கூட்டரும் நின்ற தனி வீட்டின் முன்னால் நின்று கொண்டது.

மாயா இறங்கி நடந்து அழைப்பு மணியைத் தொட, உள்ளே பிங்-பாங் என்றது. கதவு திறந்து, “வா மாயா!” என்றவனை இந்தியன் பேஸ்கட் பால் டீமில் கேள்வி கேட்காமல் சேர்த்துக் கொள்வார்கள். நிமிர்த்தி வைத்த நீள் சதுரமாய் முகம். வரையப்பட்டிருக்கிறது என்கிற சந்தேகத்தைத் தோற்றுவிக்கும் புருவங்கள். மேலுதடு மீசையின் புதருக்குள் ஒளிந்திருந்தது. கண்களில் நரித்தனம்.

கறுப்புநிற பாண்ட்டும், SUZUKI என்று எழுதிய பனியனும் அணிந்து இருந்தான் - சுகுமார். அந்தச் சின்ன ஹாலில் இருந்த மற்றொருவனைப் பார்த்து நீங்கள் ஹலோ சொல்லலாம். ஏற்கனவே முதல் அத்தியாயத்தில் அறிமுகம் ஆகியிருக்கிறீர்கள். விமான நிலையத்தில் இருந்து அசோக்கை விடாமல் துரத்தின தாமஸ் இப்போது தன் குளிர்க்கண்ணாடியைச் சட்டையின் நுனிப்பகுதியால் துடைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

“உக்காரு மாயா, இவர்தான் தாமஸ். இருநாறு சதவீதம் நம்பிக்கையான நபர். காரியத்திலே கொஞ்சம் ஸ்லோமோஷன். பெங்களுர்ல ஒரு வாரம் தங்கியும் அசோக்கை முடிக்காம தொடரும் போட்டுட்டு இங்கே வந்தும் இன்னும் ராகுகாலம் பார்த்துக்கிட்டிருக்கான்” என்றான் சுகுமார்.

“சுகுமார், நான்தான் காரணத்தை விளக்கமா சொன்னேனே... ஒரு நபரைக் கொலை செய்யறது ரொம்ப ரொம்பச் சலபம்...

ஆனால் மாட்டிக்காம கொலை பன்றதுக்கு ரொம்ப நிதானம் காட்டணும்.”

“கோவிச்சுக்காதேப்பா. ஆமை மாதிரி கடைசில நீ ஜெயிச்சிடுவே. எனக்குத் தெரியாதா? ஏதாச்சும் சாப்பிடறியா மாயா?”

“வேணாம் அண்ணா! கொஞ்ச நேரத்துக்கு முன்னாடி எனக்கு பக்குன்னு ஆய்டுச்சி.”

“ஏன், என்னாச்சு?”

“இங்கே பக்கத்திலே யாரும் இல்லைன்னு சொல்லிட்டு நிமிர்றேன். அவர் சப்தம் இல்லாம வந்து நிக்கிறார்.”

“அப்புறம்?”

“நான் சாமர்த்தியமா சமாளிச்சிட்டேன். ஒரு ரகசியப் பரிசு உங்களுக்கு தர்றதுக்காக. அதை செலக்ட் பன்றதுக்காக என்னை அண்ணன் கூப்புடுச்சின்னு சொல்லிட்டு வந்துட்டேன்.”

“கிழவனுக்கு சந்தேகம் எதுவும் இல்லையே?”

“இல்லை. ஐம்பத்திரண்டு வயசு, கிழ வயசா?”

“பாருய்யா தாமஸ், தங்கச்சிக்குப் புருஷன்மேல பாசம் ஃபவுண்டன் மாதிரி சிதறுது!” என்று சிரித்த சுகுமார் உடனே சிரிப்பு வடிந்து, “மாயா, தாலிக் கயிறு, கல் ஆனாலும் கணவன், அது, இதுன்னு சென்டிமெண்ட்சைப் போட்டுக் குழப்பிக்கக் கூடாது நீ, நோக்கத்திலே உறுதியா இருக்கணும். புரிஞ்சுதா?” என்றான்.

“ஒரு வார்த்தைக்குச் சொன்னேன் சுகுமார்.”

“வார்த்தைக்குக்கூட நாகராஜனை சப்போர்ட் பண்ணிப் பேசாதே. உன்னோட பங்களாவுக்கு உள்ளே போனதும் பிரமாதமா நட. வெளியே வந்ததும் பழைய மாயாவா ஆய்டு.”

“சரி, இப்போ ஏற்பாட்டைத் தெளிவாச் சொல்லிடு.”

“தாமஸை நல்லா பார்த்துக்கோ மாயா. இப்பப் போட்டிருக்கிற இதே சட்டை, பேண்ட்லதான் சாயங்காலம் ரிசப்ஷனுக்கு இவன் வருவான். உன் பார்வையிலே படற மாதிரி இருப்பான். நீ நோட் பண்ணிக்கணும். சரியான சந்தர்ப்பத்தில் உன்னைப் பார்த்துக்கிட்டே கர்சிப் எடுத்து உதட்டைத் துடைச்சுக்குவான். அதான் உனக்கு சின்னல். நீ தயாராயிடணும். அடுத்த செகண்ட்

தாமஸ் நாகராஜனைச் சடுவான். தாமஸோட குறி வைக்கிற நிறமையை நீ பார்த்ததில்லையே... தாமஸ்!” என்று சுகுமார் நடந்து மேஜையின் டிராயரைத் திறந்து ஸைலன்ஸர் பொருத்தப்பட்ட கையடக்கப் பிஸ்டலை எடுத்து அவனை நோக்கி எறிந்தான்.

காட்ச் செய்த தாமஸ், “எதைச் சுடணும்?” என்றான்.

“இந்தச் சுவரில் விட்டத்திலே நகருது பாரு பல்லி!”

அந்தப் பல்லி சரசர என்று நகர்ந்து கொண்டிருக்க... தாமஸ் அதன் வேகத்திற்குக் குறியை நகர்த்திக்கொண்டே வந்து... விஸ்க்!

‘சொத்’தென்று கீழே விழுந்தது பல்லி.

“பார்த்தியா மாயா. இதே மாதிரி பாதுகாப்பா சுட்டுட்டுத் தப்பிப்போக வாகான தூரத்திலிருந்து சடுவான். இதான் நாம பேசின ஏற்பாடு. இப்போ இதிலே ஒரு சின்ன திருத்தம் இருக்கு.”

“என்ன?”

“தாமஸ் சுடறப்போ நீ நாகராஜனைக் கீழே தள்ளி விட்டு, குண்டு பாயாமக் காப்பாத்திட்டு, அதோ அவனைப் பிடிங்கன்னு சுத்தறே!”

“என்ன சுகுமார் இது. பைத்தியக்காரத்தனமா இருக்கு. நாகராஜனைக் கொல்றதுதானே நம்ம நோக்கம். காப்பாத்தச் சொல்றியே?” என்றான் மாயா.

“இரு பொறுமையா கேளு. ரிஸப்ஷன்ல அத்தனை பேர் முன்னிலையிலே நீ உன் புருஷனைத் துணிச்சலாக் காப்பாத்தறப்போ நமக்கு ரெண்டு ப்ளஸ் பாய்ண்ட்ஸ் கிடைக்குது. ஒண்ணு - நாகராஜனை கொலை செய்ய நினைக்கிற அளவுக்கு அவனுக்கு யாரோ எதிரி இருக்காணு எல்லாரையும் நம்ப வைக்கிறோம். ரெண்டு, புருஷனைக் காப்பாத்தின புண்ணியவதின்னு நீ புடம் போட்ட தங்கமாய்ட்றே. நம்ம ரெண்டாவது முயற்சில உன்னை யாரும் சந்தேகப்படவே முடியாது.”

“ரொம்ப பிரமாதமான ஐடியாண்ணா இது. ஆனால் இதிலே ரெண்டு ரிஸ்க் இருக்கே, நான் சரியா தள்ளி விடாம இருந்து எசகுபிசகா அவர் மேலயே குண்டு பாய்ஞ்சிட்டா? அடுத்து... தாமஸ் அந்தக் கூட்டத்திலே மாட்டிக்கிட்டா?”

“ரெண்டுமே நடக்காது மாயா. தாமஸ், நாகராஜன் மேல குண்டு

பாயற மாதிரி சுடப்போறதே இல்லை. கொஞ்சம் தள்ளித்தான் சுடுவான். நீ தள்ளி விடாமலேயே இருந்தாலும் நாகராஜன் மேலே குண்டு படாது. நீ தள்ளி விடற நாடகம் எதுக்குன்னா உன் மேல அவருக்கு நம்பிக்கை வளரும். அப்புறம்... தாமஸ் இருக்கானே, அவன் திடப்பொருளே இல்லை! வாயு! உடனே காத்திலே கலந்திடுவான் தெரியுமா? தாமசை உனக்குத் தெரியாது. கில்லாடி அவன்! மாட்டிக்குவான்ங்கிற கவலையே வேணாம்.”

“சரி, அப்ப நான் புறப்பட்ட்டுமா? நான் சொன்னது உண்மையா இருக்கணும். அதுக்காக ஏதாச்சும் ஒரு வித்தியாசமான பரிசை எடுத்துக்கிட்டு வாண்ணே ரிசப்ஷனுக்கு.”

“சரி.”

“சிஸ்டர், ஒரு நிமிஷம் இருங்க. நீங்க இருக்கிறப்பவே இன்னொரு விஷயமும் பேசி முடிவு பண்ணிடலாம்” என்றான் தாமஸ்.

“என்ன பேசணும்?”

“உங்களோட மிகப்பெரிய திட்டத்துக்குச் செயல்வடிவம் கொடுக்க நான் முழுமூச்சா பயன்படுத்தப்படறேன். திட்டத்தோட வெற்றிக்கப்புறம் எனக்கக் கிடைக்கப்போறது என்னன்னு தெரிஞ்சா, இன்னும் உற்சாகமா ஒத்துழைக்கலாம் பாருங்க.”

மாயா தன் அண்ணனைப் பார்த்தாள்.

சுகுமார் தாமஸை நெருங்கி, “என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லு தாமஸ். எட்டு வருஷமா பழகறோம் நாம். என் மேல நம்பிக்கை இல்லையா உனக்கு?” என்றான்.

“செய்யறதே நம்பிக்கை மோசடி. அதே வித்தை நாளைக்கு என் பக்கமும் திரும்பலாம் இல்லையா?”

“சேச்சே! தாமஸ், நாம குறி வச்சிருக்கிற சொத்துக்களோட மதிப்புத் தெரிஞ்சா நீ இப்படிப் பேச மாட்டே. கடல்ப்பா அது. அள்ள அள்ளக் குறையாது. உனக்கு ஒரு பெரிய ஷேர் நிச்சயம் உண்டு.”

“இந்த மேம்போக்கான பதில் வேணாம் சுகுமார்.”

“வேற என்ன சொல்லச் சொல்றே?”

“பெங்களூர்ல இருக்கிற பங்களாவைப் பார்த்தேன். அற்புதமா

இருக்கு. அதை மட்டும் எனக்குச் சொந்தமாக்கிட்டாப் போதும்.”

“அவ்வளவுதானே? டன்!” என்றன் சுகுமார்.

பாண்ட்டுக்குள் சட்டையை நுழைத்தான் அசோக். அறைக் கதவைத் தள்ளி ரும் பாய் காப்பி கொண்டு வந்து வைத்து விட்டுப் போனான். பெல்ட்டை நேற்று அணிந்த பாண்ட்டில் இருந்து உருவி லூப்களில் நுழைத்தான்.

டெலிபோனை எடுத்து, “கனெக்ட் மீ ஃபோர், டு, ஒன், ட்ரிபிள் ரிக்ஸ் ப்ளீஸ்” என்று காத்திருக்கையில் செண்ட் பீய்ச்சிக்கொண்டு வாசனையாக, “ஹலோ, மிஸ்டர் பத்மநாபன் சாரா பேசறது, குட்மார்னிங் சார். என் குரல் தெரிகிறதா?” என்றான்.

“நாகராஜன் பையன்தானே?”

“கரெக்ட். நீங்க என்ன சிவில் லாயரா, கிரிமினல் லாயரா சார்? கண்டுபிடிச்சிட்டிங்களே, சரியா!”

“ஏன், சிவில் லாயருக்குப் புத்தி கம்மியா?”

“நான் சும்மா ஜோக்குக்குச் சொன்னேன். உங்களைச் சந்திக்கணும் சார். நான்.”

“எதிர்பார்த்தேன். ஏன்பா இப்படியா புத்திகெட்டத்தனமா நடந்துக்குவாங்க?”

“என்ன நடந்துக்கிட்டேன் அப்படி?”

“அப்பாவைப் பகைச்சுக்கிட்டியே. உன்னை அடியோட வெறுக்கிற அளவுக்கு செஞ்சிருக்கியே...”

“என் கருத்தைச் சொல்றது தப்பா? அவருக்குத்தான் சார் வரக்கூடாத வயசிலே வரக்கூடாத ஆசையெல்லாம் வருது. அம்மா செத்து ஆறு மாசம்கூட ஆகலை. இப்போ கல்யாணம் பண்ணியிருக்காரே, நியாயமா?”

“உனக்குப் பக்குவம் பத்தலைப்பா. இரண்டாம் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறது நாடல் புதுசா என்ன? இது அவங்கவங்க பர்சனல் விருப்பம். இப்பப் பாரு. நீ அப்பா மேல கேஸ் போடறதுக்கு வக்கிலைத் தேடறே.”

“கேஸ் போடறதுக்கா? இல்லை சார். அதுக்கெல்லாம் என்ன அவசியம்? நான் வர்றேன். நேர்ல வர்றேன். விவரமா சொல்றேன்.

இப்ப வரட்டுமா?"

"வாயேன்."

வைத்தபோது அறைக்கதவு தட்டப்பட்டது.

"கமின்."

பிரேமா உள்ளே வந்து, "குட்மார்னிங்" என்றாள். புடவையின் தலைப்பு ஜன்னல் காற்றில் ஊஞ்சல் விளையாடிக்கொண்டிருந்தது.

"ஏம்! ஆபீஸ் போகலை?"

"போனேன். கையெழுத்துப் போட்டேன். மெஷின்ல ஆஸ்க்ன்னு அடிக்கிறதுக்குப் பதில் அசோக்னு டைப் அடிச்சேன். கிழிச்சுப் போட்டுட்டு லீவு எழுதிட்டுப் புறப்பட்டு வந்துட்டேன். தொந்தரவா அசோக்?"

"சேச்சே. என்ன தொந்தரவு? உக்காரு. என்ன, நாற்காலியில் உட்கார்றே? என் மடி எதுக்கு இருக்கு?" என்று நெருங்கி அவளை இடுப்போடு அணைத்து அப்படியே ஒரு சுற்றுச் சுற்றி நிறுத்தினான்.

"இவ்வளவு வேகத்தை உள்ளே வச்சுக்கிட்டுப் பதினைஞ்சு நாள் யாரைப்பத்தியும் கவலை இல்லேன்னு பெங்களுர் போனீங்களே, திமிர்தானே?"

"போனாலும் ரெண்டு நாளைக்கொருதரம் போன்ல பேசினேனா இல்லையா? பிரேமா, கதிரை வரச்சொல்லியிருக்கேன். வந்ததும் எங்க குடும்ப வக்கீல் பத்மநாபனைப் பார்த்துப் பேசணும். என்னோட லீகல் ரைட்ஸ் என்னன்னு தெரிஞ்சுக்கணும். அதுக்கப்புறம்தான் எங்கப்பாகிட்டே பேசப்போறேன். நான் வந்திருக்கிறதே அவருக்குத் தெரியாது."

"அப்போ இன்னிக்குச் சாயங்காலம் ரிசப்ஷனுக்கு...?"

"நான் போகப்போறதில்லை."

கதவு தட்டப்பட்டு, "நான்தான் அசோக்" என்று கதிரின் குரல் கேட்டது.

அடுத்த ஐந்தாவது நிமிடம் மூவரும் ஒரு டாக்ஸியில் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தார்கள்.

வக்கீல் பத்மநாபன் நடுவகிடுடுத்து, பளபளவென்று

எண்ணெய் தேய்த்துச் சீவியிருந்தார். பேச்சுக்கு நடுவில் தொந்தியில் தாளம் போட்டார். அறிமுகங்கள் முடிந்த பிறகு...

"சுருக்கமாச் சொல்லுங்க சார். எங்க தாத்தாவோட சொத்தின் ஆதாரத்தில அதைப் பிரமாண்டமாக்கியவர் எங்கப்பா. இப்போ என்னோட லீகல் ரைட்ஸ் என்ன?" என்றான் அசோக்.

"ஜீரோ" என்றப் பத்மநாபன். "அப்பாவியா இருக்கியேப்பா, எப்படி உனக்குச் சொல்றது? அசோக், உங்கப்பா தன்னோட இரண்டாவது மனைவிக்குச் சொத்து முழுக்க உயில் எழுதி ரெஜிஸ்ட்டர் பண்ணியிருக்கார். போன வாரத்திலே."

"வாட்?" என்று எழுந்து விட்டான் அசோக்.

5

"இருப்பா அசோக், பதற்றப்படாதே, நான் சொல்றதை முழுசாக் கேளு."

அசோக் எழுந்து கொண்டான்.

"போதும் வக்கீல் சார், நீங்க சொன்ன சாராம்சம் போதும். உயிலோட விரிவான விளக்கங்களோ, எந்தச் சூழ்நிலையிலே எழுதினாரங்கிறதோ எனக்குத் தேவை இல்லை. இதை நான் ஓரளவு எதிர்பார்த்தேன். ஒரே ஒரு விஷயம் மட்டும் சொல்லுங்க. மறுபடியும் அந்த உயிலை மாற்றி எழுத அவருக்கு உரிமை இருக்கு இல்லையா?"

"தாராளமா."

"அவர் மாத்தி எழுதுவார். எழுத வைப்பேன். வா கதிர், வா பிரேமா, போகலாம்."

மூவரும் வெளியே வரச் சாலையில் தேடினான் அசோக்.

"என்ன பார்க்கறே அசோக்?" என்றான் கதிர்.

"டாக்ஸி"

"எங்கே போறோம்?"

"எங்கப்பாவைச் சந்திக்க."

"வேணாங்க அசோக். இப்போ நீங்க இருக்கிற மனநிலையிலே

அவரைச் சந்திக்காதீங்க. வார்த்தைகள் வளரும். சாயங்காலம் வரவேற்பு வேறே இருக்கு. அவர் பரபரப்பிலே இருப்பார். நாளைக்கு நிதானமாய் போய் பேசுங்க” என்றான் பிரேமமா.

“ஸாரி பிரேமமா, இது எனக்கும், எங்கப்பாவுக்கும் நடக்கிற பிரச்னை. இதிலே நான் யார் யோசனையையும் கேக்கறதா இல்லை. நீ ஹாஸ்டலுக்குப் போய்விடு. நானும் கதிரும் போய்ட்டு வர்றோம்.”

கடந்த டாக்ஸியை அழைத்து இருவர் மட்டும் ஏறிக்கொள்ள, ஜன்னல் வழியாக கையசைத்த அசோக், “நான் உனக்கு அப்புறமா போன் செய்யறேன் பிரேமமா!” என்றான். டிரைவரிடம், “அசோக் நகர்ப்பா” என்றான்.

“ரொம்ப படபடப்பா இருக்கே அசோக். அவங்க சொன்ன மாதிரி இப்போ நீ அவரைச் சந்திக்கறது...”

“கதிர், உனக்கு இஷ்டமிருந்தால் என் கூட வா. இல்லைன்னா தாராளமா இறங்கிக்க.”

“அசோக், நான் அதுக்குச் சொல்லலை.”

“முழுசா நான் இருக்கேன். நேத்து வந்தவளுக்குச் சொத்து முழுக்க எழுதி வைக்கிறது என்னடா நியாயம்? இதை நான் சும்மா விடப் போறதில்லை.”

“தன் பேர்ல சொத்துக்களை எழுதி வைச்சாத்தான் கல்யாணத்துக்குச் சம்மதிப்பேன்னு மாயா கண்டிஷன் போட்டிருக்கலாமனு நினைக்கிறேன்.”

“அதேதான். இவருக்கு எங்கே போச்சு புத்தி?”

“சரி, இப்போ என்ன பேசப் போறே?”

“இது நியாயமானனு கேட்கப் போறேன்.”

“நியாயமனு எனக்குப் படுதுன்னு சொல்லிட்டார்?”

“சொல்ல மாட்டார்.”

பங்களாவின் வாட்ச்மேன் டாக்ஸியின் பின் சீட்டில் அசோக்கைப் பார்த்து விட்டுக் கேட்டைத் திறந்து விட்டான். கால் வட்டப் பாதையில் ஓடி, போர்ட்டிகோவிற்கு முன்னதாக நின்றது டாக்ஸி. நாய் தன் துள்ளலைத் துவங்கியது. காரைத் துடைத்துக்

கொண்டிருந்த டிரைவர் சொன்ன ‘வாங்க தம்பி’ காற்றில் கற்பூரமானது. உள்ளே வேகமாக நுழைந்தான்.

“வாங்க சார்” என்றான், போனைத் துடைத்துக்கொண்டிருந்த கணேசன்.

வசதியான நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு, “அப்பா எங்கே இருக்கார்? கதிர், இப்படி உட்காரு!”

“மாடியில் இருக்கார். தூங்கறான்னு நினைக்கிறேன்.”

“எழுப்பு. நான் வந்திருக்கிறதா சொல்லு. முக்கியமான பேசணும்னு சொல்லு.”

கணேசன் கம்பளம் விரித்த படிகளில் ஏறி மறைந்தான். கதிர், ட்ரே மேலிருந்த பத்திரிகையை எடுத்துப் புரட்டினான். கணேசன் இறங்கி வந்து, “மாடிக்கு வரச் சொன்னார் - உங்களை மட்டும்” என்றான்.

“இவன் என் ஃபிரண்டு, இவனும்தான் வருவானு சொல்லு.”

கணேசன் மறுபடி மேலே போய், கீழே வந்து, “அய்யாவே வர்றேன்னாங்க. ஏதாச்சும் சாப்பிடக் கொண்டாரட்டுமா சார்?” என்றான்.

“என் வீட்ல எனக்கே உபசரணையா?”

நாகராஜன் லுங்கியும், மேலிரண்டு பட்டன்கள் கழன்ற சட்டையுமாய்க் கீழே வந்து அவர்களுக்கு எதிரே அமர்ந்து, “எப்போ வந்தே?” என்றார்.

“எதுக்கு வந்தேன்னு கேளுங்க” என்றான் அசோக்.

“அதான் தெரியுமே.”

“மன்னிக்கணும். நான் உங்க வரவேற்புல விருந்து சாப்பிட வரலை.”

“நானும் எதிர்பார்க்கலை.”

“பின்னே எதுக்கு அழைப்பு வந்திச்சி?”

“அது அழைப்பு இல்லை; அறிவிப்பு!”

“சந்தோஷம். நேரா வர்றேன். உயில் எழுதி இருக்கிறதாக் கேள்விப்பட்டேன்.”

சற்று நேரம் அமைதியாக இருந்து விட்டு, “யெஸ்” என்றார் நாகராஜன்.

“எப்படி எழுதினீங்க?”

“வக்கீலை வச்சிதான். பத்திரத்திலேதான்.”

“விளையாடற நேரமில்லை இது. இந்தச் சொத்துக்கள் பூரா உங்களுக்குப் பிறகு யாரைச் சேரணும்னு எழுதியிருக்கீங்க?”

“என் மனைவியைச் சேரணும்னுதான்.”

“உங்களை கைக்குள்ளே போட்டுட்ட மாயாவுக்குன்னு தெளிவாச் சொல்லுங்க!”

“அசோக்! மாயா உனக்குச் சித்தி! மரியாதை இருக்கட்டும்.”

“அப்பாவை இல்லைங்கறப்போ ஏது சித்தி? யெஸ். அப்படித்தானே உயில்ல அர்த்தமாகுது? சட்டப்படி இந்தச் சொத்துக்களிலே எனக்கு உரிமை உண்டு.”

“நான் சுயமா சம்பாதிச்ச சொத்துக்களை என் இஷ்டப்படி யாருக்கு வேணும்னாலும் எழுதி வைக்க எனக்கு உரிமை உண்டு அசோக்.”

“இது அநியாயம்!”

“எனக்கு நியாயமாத்தான் படுது. உயிலோட காப்பி தர்றேன். படிச்சிப் பார்க்கிறியா? எனக்குப் பிறகுதான் இந்தச் சொத்துக்கள் மாயாவுக்குப் போகும். அது வரைக்கும் உனக்கு அனுபவ உரிமை உண்டுன்னு குறிப்பிட்டிருக்கேன். உன்னை நீ நிலைப்படுத்திக்க நான் கொடுத்திருக்கிற சந்தர்ப்பம் இது. நம்ம பங்களாக்களிலே எங்கே வேணும்னாலும் நீ இருக்கலாம். சாப்பிடலாம். எல்லாத்தையும் பயன்படுத்திக்கலாம்.”

“உங்க கடைசி நாள் வரைக்கும்!”

“யெஸ். நான் வாழ்ந்த வரைக்கும் பெத்த கடமைக்காகச் சொகுசு மாறாமல் என் மகனை வச்சிருந்தேன்ங்கிற திருப்திக்காக. இப்ப இருக்கிற என் ஹெல்த் கண்டிஷனுக்கு அட்லீஸ்ட் இன்னும் பத்து வருஷங்களுக்கு என்னை எமன் நெருங்க மாட்டான். பார், எவ்வளவு காலம் பார்! அதுக்குள்ள நீ உனக்குன்னு ஒரு வாழ்க்கையை, வருமானத்தை அமைச்சுக்கிறதிலே எனக்கு ஆட்சேபணை இல்லை. வியாபாரம் பன்றியா? முதலீடு வேணுமா? கடன் தர்றேன்.”

“வார்த்தைகளாலே என்னை மயக்கப் பார்க்காதீங்க. நீங்க எனக்குச் செய்யறது துரோகம். பிளெய்னா பேசலாம். வாழ்க்கையைப் பத்தி உங்க கோணம் வேறே. என் கோணம் வேறே. நில கொள்கைகளோட வாழணும்கிறது என் எண்ணம். அந்த நிமிஷம் சரின்னுபடறதைப் பின்விளைவைப் பார்க்காம அனுபவிச்சிடணும். அதுக்காகச் சில தவறுகளும் செய்யலாம்ங்கிறது உங்க எண்ணம். ஐ ஹேட் யு. யு ஹேட் மி. நமக்குள்ளே ஒரு அண்டர்ஸ்டாண்டிங் இனி வரப்போறதில்லை. சச்சரவு இல்லாமல் விலகிடலாம். உயிலை நீங்க மாத்தி எழுதியாகணும்.”

“எப்படி சார்?” என்றார் நக்கலாக.

“சொத்துக்களிலே சரி பாதி எனக்குப் போதும். மீதியை உங்க இஷ்டப்படி எவளுக்கு வேண்டுமானாலும் கொடுங்க.”

“அசோக், மைண்ட் யுவர் வர்ட்ஸ். அவ, இவன்னு பேசினே...”

“பேசுவேன்... நல்லா பேசுவேன். மாயா எப்படிப்பட்டவன்னு எனக்குத் தெரியும். அவளோட பழைய சரித்திரம் எனக்குத் தெரியும். அவ எப்படி எப்படி சாகஸம் பண்ணி உங்களை வளைச்சப் போட்டிருக்கானனு தெரியும். அவளோட நோக்கம் என்னன்னு தெரியும்.”

“யு... யு... சன் ஆஃப் எ பிட்ச்! எந்திரிடா, வெளில போடா. இன்னும் ஒரு வார்த்தை மாயாவைப் பத்திப் பேசினே...”

“என்ன செய்வீங்க?” என்று எழுந்து நின்றான் விறைப்பாக. “இப்ப என்னைத் திட்டறதா நினைச்சி சொன்னீங்களே, வார்த்தை! அது யாரை? எங்க அம்மாவை. அதாவது உங்க முதல் மனைவியை. அதாவது இறந்து போன மனைவியை. அதாவது விபத்திலே இறந்து போன மனைவியை. அதாவது...”

அசோக் ஆவேசமாகப் பேசிக்கொண்டே போக, அவன் கன்னத்தில் விழுந்தது நாகராஜனின் புறங்கை வீச்சின் பதிவு. இதற்குள் கணேசனும், டிரைவரும், சமையல்காரனும் வந்து கைகளைப் பிசைந்துகொண்டு பதற்றமாகி நிற்க...

அசோக்கின் உதடுகள் அவமானத்தில் துடித்தன.

அவன் கரத்தைப் பற்றின கதிர், “வா அசோக், போய்டலாம், அப்புறம் பேசிக்கலாம்” என்று இழுத்தான்.

“விடுடா என்னை. நானும் பொறுமையா எத்தன நாள்தான்

இருக்கிறது! எந்த யோக்கியனாவது பொண்டாட்டி செத்து ஒரு வருஷம் முடியறதுக்குள்ளே இன்னொரு கல்யாணம் செய்வானா? எங்கம்மா எப்படிடா இறந்தாங்க? விபத்து இல்லை! அது விபத்து இல்லை!” என்று கத்தினான்.

“கணேசன், போலீசுக்கு போன் பண்ணுடா” என்றார் நாகராஜன்.

“எவனுக்கு வேணும்னாலும் பண்ணுங்க. உறுதியா ஒண்ணு சொல்றேன். நான் கேட்டபடி பாதி சொத்து எனக்கு வந்தாகணும். யோசனை பண்ணி முடிவுக்கு வாங்க. நாளைக்கு நான் மறுபடி வருவேன். முடிவைச் சொல்லுங்க. முடிவு எனக்குச் சாதகமா இல்லையென்னா, அப்பான்னுகூடப் பார்க்க மாட்டேன் - நான் எதுக்கும் துணிஞ்சிடுவேன். வாடா கதிர்!”

கதிரை இழுத்துக்கொண்டு வேகமாக வெளியேறினான் அசோக்.

ஹோட்டலின் வாசலில் கார், கார், கார், கார், நின்று கொண்டிருந்தன.

மலர்கள் தெளிக்கப்பட்ட சோபாவில் ஆழமான பிரௌனில் சூட், கோட்டில் நாகராஜன்... ஜிவுஜிவுவென்று சந்தோஷம் வைத்திருந்தார். அருகில் ஜரிகை இல்லாத இடத்தைத் தேட வேண்டிய பட்டுச் சேலையில் நிரந்தரமாகப் புன்கிரித்துக் கொண்டு பார்சல்களை வாங்கி, வாங்கி அருகே கணேசனிடம் தந்து கொண்டு மாயா. அந்தப் பக்கம் மியூனிக் ஆர்க்கெஸ்ட்ரா.

மற்றொரு புறம் பஃபே மேஜையில் அனைத்து வகைகளும் குடலை உறுத்தக் காத்திருக்க... வந்திருப்பவர்களில் யாரை பிக் பாக்கெட் அடித்தாலும் ஆயிரத்துக்கும் குறையாமல் தேறும். இசைக்குழுவின் இந்தப் பாடலுக்கு ஒரு ராஜஸ்தான் பெண், பாடகனுக்குப் பறக்கும் முத்தம் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தாள், பல்லவி வரும்போதெல்லாம்.

தாமஸ் தனது நாற்காலியில் நிமிர்ந்து அமர்ந்துகொண்டான். வந்து பதினைந்து நிமிடமாயிற்று. இன்னும் மாயா கவனிக்கவில்லை. தாமஸ் எழுந்து மேஜைக்குச் சென்று பீங்கான் கண்ணத்தில் பாஸந்தியும், ஸ்பூனும் எடுத்துக்கொண்டு மேடைக்கருகில் மெதுவாக நடந்தான்.

புடவையின் ப்ளீட்சைச் சரி செய்ய குனிந்த மாயா அவனைப் பார்த்துவிட்டு மெலிதாகத் தலையசைத்தாள். தாமஸ் சென்று தனது

நாற்காலியில் அமரும் வரை அவனைப் பார்வையால் தொடர்ந்தாள்.

நாகராஜன் மில் பிரச்னை, மகன் பிரச்னை, சூசை பிரச்னை என்று சகலமும் மறந்து உற்சாகமாய் கை குலுக்கிக் கொண்டிருந்தார். மாயாவுக்கு ஒவ்வொரு விருந்தினரையும் அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தார்.

தாமஸ் எழுந்தான்.

அவன் எழுவதை மாயா கவனித்தாள்.

மேஜைகளைக் கடந்து சீரியல் செட் சுமந்த ஒரு சவுக்கு மரத்தின் பக்கமாக நின்று கொண்டான். மேடையிலிருந்து கிட்டத்தட்ட அறுபதடி தூரம்.

தாமஸ் நடைபாதை தாண்டி அந்தப் பக்கம் நிறுத்தி வைத்த தன் மோட்டார் பைக் சுலபமாக வெளியே எடுக்கும் வண்ணம் இருக்கிறதா என்று ஒரு தரம் பார்த்துக்கொண்டான்.

உடனடியாகச் சாலையில் சீறும் தோதில் தொந்தரவில்லாமல் நிற்குகொண்டிருந்தது பைக். ஜெர்க்கினின் கீழிரண்டு பட்டன்களைக் கழற்றி, உள்ளே கை நுழைத்து அந்த குரோமிய எம்னைக் கையில் எடுத்தான்.

இவன் நின்ற அந்தச் சற்று ஒதுங்கின, நிழலான பகுதிப் பக்கம் எவர் சலனமும் திரும்பாத வகையில் மேடையில் “கண்ணே, கட்டிக்கவா? கட்டிக்கிட்டு ஒட்டிக்கவா?” என்ற பாடல்களில் சினுங்கலில் லயித்திருக்க...

தாமஸ் தனது கர்சீப்பை எடுத்துக் கழுத்தை, முகத்தைத் துடைத்துக் கொள்ள... இங்கே மாயா தயாரானாள் - தனது கணவனைத் தள்ளிவிட...

அந்த கெஸ்ட் நாகராஜனின் கையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு, “வாட், யுவர் செலக்ஷன் ஈஸ் டாப் கிளாஸ்” என்று விட்டு... ரிப்பன் கட்டிய, பூக்கள் நிறைந்த பார்சலைத் தந்து விட்டு நகர்ந்ததும்...

தாமஸ் நாகராஜனை நோக்கி... ஆனால்... அவருக்கு ஒரு அடி தள்ளி பின்னணியில் இருந்த, பூவாலான இதயத்தைக் குறி வைத்து. குதிரையை அழுத்த...

மாயா சற்று அதிகப்படியான பதற்றம் காட்டி, ஒரு விதமாய் நாகராஜன் மேல் பாய்ந்து, அவரைக் கீழே தள்ளிய வேகத்தில் தானே தாமஸின் குறி கோட்டிற்கு இடையில் வந்து விட...

அந்தச் சூடான தோட்டா கழன்று கொண்டே பயணம் செய்து மாயாவின் இடது புஜத்தின் சதையை ஜாக்கெட்டோடு சேர்த்து பிய்த்தெடுத்துக் கொண்டது.

6

அமனி! குழப்பம்! பதற்றம்! மேடைக்கு ஓடினார்கள். குறுக்கே ஓடினார்கள். வாசலுக்கு ஓடினார்கள். “என்னாச்சு? என்னாச்சு?” என்று எதிரொலித்துக் கொண்டார்கள்.

“நகருங்க, காத்தை விடுங்க.”

“அதோ... அதோ ஓடறான் சுட்டவன். பிடிங்க.”

“வந்தவங்களிலே யாராச்சும் டாக்டர் இருக்கிங்களா?”

இருந்தார். கூட்ட வட்டத்தைப் பிளந்துகொண்டு வந்து மாயாவைப் பார்த்து, அவள் புஜத்தில் இருந்து அவசரமின்றி வெளியேறிக்கொண்டிருந்த ரத்தத்தைப் பார்த்து, பல்ஸ் பார்த்து, “பயப்பட வேண்டாம். மயக்கம்தான். குண்டு உள்ளே பாஞ்சிருக்கிற மாதிரி தெரியலை. புஜத்தை உரசிக்கிட்டுதான் போயிருக்கு. உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துட்டுப் போகணும்.”

கைகளைப் பிசைந்து நின்ற நாகராஜன், “கணேசா, நம்ம காரை இங்கே எடுத்துட்டு வரச்சொல்லு. சீக்கிரம்.” என்றார்.

தாமஸ் கட்டளைகள் வழங்கப்பட்ட ரொபாட் மாதிரி கச்சிதமாகப் பாய்ந்து, பைக்கில் தாவி ஏறின வேகத்திலேயே ஸ்டார்ட் செய்து, ஜிவ் என்று சந்து சந்தாய் தடதடத்து முக்கிய சாலையில் நெடுந்தாரம் வந்து விட்டான்.

இங்கே அமைதியாக எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டே அமர்ந்திருந்த சுகுமார் மாயாவின் மேல் தோட்டா பாய்ந்ததும் பதறிப்போய் மேடைக்கு தாவினவன் காரில் அவளை ஏற்ற உதவி செய்து, நாகராஜனின் அருகிலேயே அமர்ந்து கொண்டான்.

‘தாமஸ்... உன்னை...’ என்று மனத்திற்குள் கோப வசனம் பேசிக்

கொண்டான்.

ஆஸ்பத்திரியில் காயத்திற்கு மருந்து போட்டு, பாண்டேஜ் கட்டி, ஊசி போட்ட டாக்டர், “பயப்படறதுக்கு ஒண்ணும் இல்லை. ரொம்ப லேசான காயம்தான். ரெஸ்ட்ல இருந்தாப் போதும். நாளைக்கு இவங்க நார்மலாய்டுவாங்க. ஒரே வாரத்திலே காயம் ஆறிடும். இப்போ வெறும் மயக்கம்தான்” என்றார்.

விட்டிற்கு வந்தபோது இன்ஸ்பெக்டர் ஒருவர் காத்திருந்தார். மாயாவை அறையில் படுக்கையில் கிடத்தி விட்டு நாகராஜனும், சுகுமாரும் அவரை அடைந்தார்கள்.

சம்பவத்தை விவரித்தார்கள்.

“ஐ.சி. அப்போ அது உங்களுக்கு வைக்கப்பட்ட குறி! இல்லையா?” என்றார் இன்ஸ்...

“நிச்சயமா சார். என்னைக் காப்பாத்தறதுக்காகக் குறுக்கே பாய்ஞ்சதான் அவ காயம் பண்ணிக்கிட்டா.”

“திடீர்னு கடைசி வினாடி யாரோ உங்களுக்குக் குறி வைக்கிறதைப் பார்த்துட்டு இப்படி செயல்பட்டிருக்காங்க. இதனால் அவனை அவங்க தெளிவா பார்த்திருக்கணும். நான் நாளைக்கு மறுபடி வரேன். அவங்களை விசாரிக்கிறேன். தோட்டா டைட்டைச்சிடுச்சு. இதை ஒரு கேஸா லைபல் பண்ணியிருக்கோம். நீங்க புகார் செஞ்ச மாதிரி ஸ்டேட்மெண்ட் தயார் செஞ்சி அனுப்பி வைக்கிறேன். கையெழுத்துப் போட்டனுப்புங்க.”

“சரி சார்.”

“உங்களைக் கொலை செய்ய முயற்சி செஞ்சிருக்கிற அந்த நபரை உங்களால யூக்கி முடியுதா?”

நாகராஜன் யோசித்தார்...

“சந்தேகமா மனசில பட்டாலும் சொல்லுங்க சார், நான் விசாரிக்கிறேன்.”

“இன்னிக்கு மில்லிலே யூனியன் எலெக்ஷனுக்கு நிக்கற தசரதன்ங்கிற தொழிலாளியை நான் நிக்க வேணாமனு கேட்டுக்கிட்டேன். அவன் மறுத்துட்டான். தவிர ஒரு உபகரணத்தை திருடினதா கண்டுபிடிக்கப்பட்டதாலே முறைப்படி சஸ்பென்ஷன் ஆர்டரைக் கொடுக்கச்சொல்லி உத்தரவு

போட்டேன். ஒருவேளை அதிலே கோபமாகி...”

“இருக்கலாம். பேரென்ன சொன்னீங்க. தசரதனா?” என்று சின்ன டைரியில் குறித்துக்கொண்ட இன்ஸ்பெக்டர், “அவன் அட்ரஸ் கிடைக்குமா?”

“மில்லிலே இருக்கும். இப்போ செகண்ட் ஷிப்ட் நடந்துக்கிட்டிருக்கும்.”

“நான் விசாரிச்சுடறேன். வேறே?”

“வேற ஒண்ணும் தோணலை சார்.”

இன்ஸ்பெக்டர் சுகுமாரைக் கொஞ்சம் விசாரித்து விட்டுப் புறப்பட்டுப் போனதும்...

“மச்சான், உங்க அளவுக்கு நான் படிக்கலை. ஆனா என் சொல்லை ஏத்துக்குங்க. போலீஸ் அந்த நபரைக் கண்டுபிடிச்சு கைது பண்ண வரைக்கும் நீங்க பாதுகாப்பா இருக்கிறது நல்லது” என்றான் சுகுமார்.

நாகராஜன் யோசனையாகத் தலையசைத்தார்.

“ரெண்டு மூனு நாளைக்கு வெளில எங்கேயும் போக வேணாம். வீடலயே இருங்க. வாட்ச்மேன்கிட்டே ரொம்ப எச்சரிக்கையா இருக்கச் சொல்லுங்க. நான் வேணும்னா ரெண்டு நாள் இங்க தங்கவா?”

“இல்லை, வேணாம்.”

“இன்னிக்கு மட்டும் தங்கறேன். தங்கச்சி மயக்கம் தெளிஞ்சதும் ரெண்டு வார்த்தை பேசிட்டுப் போறேன். நீங்க போய்த் தூங்குங்க மச்சான். நான் இங்கே ஹால்லயே படுத்துக்கறேன்.”

“சரி” என்று கீழே மாயாவைக் கிடத்தியிருந்த அறைக்குள் சென்று அவள் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்து, “லேசா, ஜூரம் அடிக்குது” என்றார்.

“இறங்கிடும்; ஊசி போட்டிருக்கார். பன்னிரண்டு மணிக்கு இந்த மாத்திரை தரச்சொன்னார். நான் ஞாபகமா கொடுக்கறேன். நீங்க போய்ப் படுங்க.”

நாகராஜன் அமைதியாய் வெளியேறி மாடிப்படிக்களில் ஏறி தன் அறைக்குச் சென்றதும், மாயா படக் என்று எழுந்து அமர்ந்து

கொண்டு, “சுகுமார், கதவைச் சாத்திட்டு வா, கொஞ்சம் பேசணும்” என்றாள்.

லேசான அதிர்ச்சியுடன், “மாயா, உனக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சிடுச்சா?”

“இன்ஸ்பெக்டர் உங்க ரெண்டு பேர்கிட்டேயும் பேசிக்கிட்டிருந்தப்பவே தெளிஞ்சிடுச்சு. லேசா வலி மட்டும் தான் இருக்கு. இன்ஸ்பெக்டர்கிட்டே பேச விரும்பாததாலே நான் கண்ணை மூடிக்கிட்டே இருந்தேன். உன்கிட்டே தனியா பேச விரும்பினதாலே, அவர் தொட்டுப் பார்த்தப்பவும் கண்ணைத் திறக்கலை.”

“ஸாரி மாயா, தாமஸ் எப்பவுமே குறி தப்பிச் சுட்டதே இல்லை. இன்னிக்குன்னு பார்த்து... பதட்டத்திலே...”

“அவரைத் திட்டாதேண்ணா. அவர் நாம பேசிக்கிட்டபடி சரியாதான் ஒரு அடி தள்ளிதான் சுட்டார். நான்தான் பதட்டத்திலே அதிகமா பாய்ஞ்சுட்டேன். நல்ல வேளை, சின்ன காயத்தோட தப்பிச்சுட்டேன். ஆனா, நம்ம திட்டத்துக்கு இதுவும் ரொம்ப ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு தெரியுமா?”

“என்ன சொல்றே நீ?”

“விவரமா சொன்னத்தான் நீ புரிஞ்சுக்குவே. மத்தியானம் நான் உன்னைப் பார்க்க வந்த சமயத்திலே அசோக் இங்கே அவரைப் பார்க்க வந்திருக்கான்.”

“எதுக்கு?”

“உயில் விஷயம் தெரிஞ்சுக்கிட்டு கோபமா வந்திருக்கான். அசோக்கோட ஆத்திரத்தை, நம்ம செயலுக்குப் பயன்படுத்திக்கப் போறோம். இன்னும் புரியலையா?”

“புரியலையே...”

மாயா எழுந்து சென்று அறையின் கதவை லேசாகத் திறந்து வெளியே பார்த்து விட்டுத் திரும்பி வந்து தாழ்ந்த குரலில் தன் எண்ணத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தாள்.

அவள் சொல்லி முடித்ததும் கொஞ்ச நேரம் யோசனையில் இருந்த சுகுமார், உடனே, எழுந்து கொண்டான். “மாயா, ரொம்ப புத்திசாலித்தனமான யோசனை. சூட்டோட சூடா நடத்திடலாம்.

நான் உடனே தாமசைச் சந்திச்சாகணும். நீ இப்பத்தான் மயக்கம் தெளிஞ்சுமாதிரி போய் உன் புருஷனைப் பாரு. தூங்கு. காலைல சந்திக்கிறேன். அப்போ உறுதி செய்றேன் திட்டத்தை. ஒ.கே. வரட்டுமா?"

சுகுமார் வெளியே வந்து டிரைவரிடம், "என்னை வொர்க் ஷாப்பிலே விட்டுடுப்பா" என்றான்.

புற்கள் தங்கள் தலையில் சுமந்த தண்ணீர் குடத்திலிருந்து திருட்டுத்தனமாக கதிர்கள் மூலம் உறிஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தான் காலைச் சூரியன்.

நாகராஜன் பாத்ருமிலிருந்து இடுப்பில் வெறும் துண்டோடு வெளிப்பட்டு கட்டிலின் முதுகுக்குத் தலையணை கொடுத்து சாய்ந்து அமர்ந்திருந்த மாயாவைப் பார்த்து, "குட்மார்னிங் டார்லிங், எந்திரிச்சட்டியா? இன்னும் கொஞ்சம் தூங்கேன். இப்ப எப்படி இருக்கு?" என்றார்.

"இப்போ வலிகூட குறைஞ்சிருக்குங்க. மில்லுக்குப் போகப் போறீங்களா?"

"இல்லை மாயா. ரெண்டு நாளைக்குப் போகப்போறதில்லை. மானேஜரை இங்கே வரச் சொல்லி, குறிப்புகள் சொல்லிடப் போறேன்" என்று பாண்ட் அணிந்து கொண்டார்.

"ஏங்க, நான் ஒண்ணு சொன்னா கோவிச்சுக்க மாட்டீங்களே...?"

"மாயா சொல்றப்போ கோபம் எப்படி வரும் எனக்கு? சொல்லு, என்ன?"

"நேத்து அசோக் வந்துட்டுப் போனதைப் பத்திச் சொன்னீங்க இல்லே..."

"....."

"என் பேர்ல இருக்கிற பிரியத்துக்காகவும் அசோக் மேல் இருக்கிற வெறுப்பினாலும் எங்க அண்ணன் கொஞ்சம் வற்புறுத்தினதாலயும் சொத்து பூரா என் பேர்ல உயில் எழுதியிருக்கீங்க. இது நமக்குத் தெரியும். ஊர் என்ன சொல்லும்? 'கல்யாணம் ஆன உடனேயே புருஷனைக் கைக்குள்ள போட்டுக்கிட்டு மூத்தவளோட பையனுக்கு ஒரு பைசா சேராம சதி செஞ்சுட்டா'ன்னு சொல்லும்."

"ஐயோ, நேரா விஷயத்துக்கு வாயேன் மாயா."

"என்ன இருந்தாலும் அசோக் உங்க பிள்ளைதானே? இப்போ எனக்கும் மகன். இளம் வயசு. பிடிவாத குணம். அதனால்தான் அவர் அப்படிப் பேசறார். அவர் உங்களை சந்திக்க வரறப்போ, நான் கொஞ்சம் மனம் விட்டு அவரோட பேச விரும்பறேன். என் மேல நப்பு அபிப்ராயம் வச்சிருக்கார் அவர், அதைப் போக்கியாகணும்."

"என்ன சொன்னான் தெரியுமா? உன்னைப் பத்தி?"

"தெரியும். கணேசன் சொன்னான், தன் அம்மா ஸ்தானத்திலே இன்னொருத்தி வர்றது அவருக்குப் பிடிக்கலை. நான் இல்லாம, வேற யார் இந்த ஸ்தானத்துக்கு வந்தாலும், அவங்களை வெறுக்கத்தான் செய்வார். சொத்துக்கள் பெரிசில்லைங்க. உறவுகள் முக்கியம். உங்க ரெண்டு பேரையும் ராசி செஞ்ச வைக்கணும்னு நான் விரும்பறேன்."

"அதெல்லாம் வேணாம். நடக்கிற காரியமும் இல்லை. நான் விரும்பவும் இல்லை."

"எனக்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் கொடுங்களேன். உங்க பிள்ளை உங்களோட பிரச்சனைகள்ல தலையிடாம, உபத்திரவம் தராம, உங்களோட இருக்கிறதில உங்களுக்கொண்ணும் ஆட்சேபணையில்லையே...?"

"மாயா, அசோக்கைப் பத்தி உனக்குத் தெரியாது. ஐ ஹேட் ஹிம். அவன் இந்த வீட்ல இருக்கிறதை அவனும் விரும்பலை. நானும் விரும்பலை. வேணும்னா ஒண்ணு செய். அவன் வந்தா நீயே பேசு. ரிக்கம்ஸ்நர்ல நம்ம எஸ்டேட்டை கவனிச்சுக்கிட்டு ஒழுங்கா இருக்கச் சொல்லு. ஒரு வருஷம் பார்ப்பேன். அவன் நடவடிக்கை என்னைத் திருப்திப்படுத்தினா உயில்ல மாற்றம் செய்வேன். இல்லைன்னா இல்லை."

"இது போதுமுங்க. ஹோட்டல்ல தங்கியிருக்கிறதா கணேசன்கிட்டே சொன்னாராம் அசோக். நானே போன் செஞ்ச ராத்திரி ஒம்போது மணிக்கு வீட்டுக்கு வரச்சொல்றேன். அப்பத்தான் வேலைக்காரங்க யாரும் இருக்க மாட்டாங்க. தனியா பேச வசதியா இருக்கும். என்ன சொல்றீங்க?"

"சரி, பேசிப்பாரு. இது ஒத்து வராத கேசன்னு நீயே சொல்வே பாரு" என்று நாகராஜன் சட்டை மேல் செண்ட் பீய்ச்சிக்கொண்ட போது இன்டர்காம் கிக்குக் என்றது. எடுத்தார். "என்ன கணேசா?"

"சூசைன்னு ஒரு ஆள் உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கார் சார்."

“வாற்றேன். என்னோட ரீடிங் ரூமிலே உட்கார வையி” என்று வைத்து விட்டு “ரெஸ்ட் எடுத்துக்கோ மாயா. நான் கீழே போய்ட்டு வாற்றேன்.”

“எனக்கு ஒண்ணுமில்லைங்க. நல்லவேளை, சின்னக் காயம்தான்.”

நாகராஜன் அவளை நெருங்கி கண் கலங்கி, “எவ்வளவு சாதாரணமா சொல்றே. நீ மட்டும் என்னைத் தள்ளி விடலைன்னா என்ன ஆகியிருக்கும்? உன்னைப் போய் தப்பா பேசலாமா?” என்று அவள் நெற்றியில் முத்தமிட்டு விட்டு நடந்தார்.

நாகராஜன் உள்ளே வந்ததும் சூசை பீடியை அழகான ஆஷ்ட்ரேயில் சிதைத்து விட்டு, “அய்யா, நேத்து உங்களை யாரோ கொலைபண்ணப் பார்த்தாங்களாமே...” என்றான்.

பதில் சொல்லாமல் நாகராஜன் சோபாவில் அமரப் போனவனை “கெட் அப் ஐ சே!” என்றார்.

“அர்த்தத்தைச் சொல்லிடுங்க எஜமான். எனக்கு இங்கிலீஷ் புரியாதுங்களே...”

“வெளில போடா நாயே!”

“இதென்னங்க வேதாளம் கதையா இருக்கு? நல்லா யோசனை பண்ணித்தான் பேசறீங்களா? வெளில போயிடட்டுமா? வெளில எங்கே போவேன்னு உங்களுக்கே தெரியும்.”

“நீ தாராளமா போலீஸ்கிட்டே போகலாம் சூசை. எதை வேணும்னாலும் சொல்லு. நம்ப மாட்டாங்க. ஒரு வேளை நம்பினா... அவங்களை எப்படி சமாளிக்கிறதுன்னு எனக்குத் தெரியும்.”

சூசை முகம் சிவந்து படரென்று எழுந்தான். “நீங்க வரச் சொல்லித்தான் வந்தேன். பணம் கொடுத்துட்டாப் போய்டுவேன்.”

“பணம் தாந்தா இல்லை, அப்புறம்?”

“பூ கிடைக்கலைன்னா செடியையே பிடுங்கி எறியற ஜாதி நாங்க எஜமான்”

“சாந்தான் போடா!”

சூசை அவரை அடர்த்தியாய் முறைத்துவிட்டு வெளியேறி, ஆட்டோவை கை தட்டி நிறுத்தி, ஏறிக்கொண்டு, “பக்கத்திலே இருக்கிற போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்குச் சீக்கிரமா போப்பா” என்றான்.

7 <<<<<

சுவர்ச்சி நடனக்காரிக்கு சவால் விடும் குலுங்கல்களுடன் ஓடின ஆட்டோவின் உள்ளே, தாடையின் நரம்புகள் அசைய அமர்ந்திருந்த சூசை திடீரென சொன்னான்; “வண்டியை ஓரமா நிப்பாட்டிக்கப்பா. நான் இறங்கிக்கிறேன்.”

“இன்னும் போலீஸ் ஸ்டேஷன் வரலீங்க!”

“இல்லை. நான் அங்கே போகலை. எனக்கு அங்கே நியாயம் கிடைக்காது. நிப்பாட்டிடு.”

ஆட்டோ சாலையோரமாய் நின்றதும் இறங்கிப் பணம் தந்து விட்டு, அருகில் இருந்த சாராயக் கடையை நோக்கி நடந்தான் சூசை. கடை வாசலில் ஊறுகாய் வாங்கிக்கொண்டு உள்ளே போனவனை ஸ்பீக்கரில் ‘குடி மகனே’ என்று வரவேற்றார் எல்.ஆர்.ஈஸ்வரி.

ரெஸ்ட்டாரண்டின் வெளிச்சத்தில் இருட்டு கலப்படமாகியிருந்தது. மடியில் துணி விரித்து, ஸ்பூனில் கட்லெட் கொத்தின பிரேமாவை ஆழமாகப் பார்த்தான், எதிர் நிற்காவி அசோக். பானத்தில் ஸ்ட்ரா காத்திருந்தது.

“என்ன அசோக், அப்படிப் பார்க்கறீங்க?” என்றாள் காதின் வளையங்கள் அசைய.

“பிரேமா, இன்னும் என்னை நேசிக்கிறியா?”

“என்ன கேள்வி இது?”

“பிரேமா, இப்போ கிட்டத்தட்ட நான் பாப்பர். என் சொந்தக் கணக்கு பாங்க் பாலன்ஸ் இன்னும் எத்தனை வாரம் வரும்னு கணக்குப் பார்க்க வேண்டிய நிலைமை.”

“அசோக், எதுவும் ஆய்டாது. உங்கப்பா அப்படி ஒரு நிலைமைக்கு உங்களை விட்டுடமாட்டார். இதிலே அவரோட

கௌரவமும் அடங்கியிருக்கு.”

“பிரேம், உனக்கு எங்கப்பாவைத் தெரியாது. வறட்டுத்தனமான பிடிவாதம் உள்ளவர்.”

“இன்னிக்கு சந்திக்கிறதா சொல்லிட்டு வந்திருக்கீங்க. அதுக்குள்ளே ஏன் பதற்றம்? போய்ப்பாருங்க. நல்ல முடிவா வச்சிருப்பார்.”

பிளாஸ்டிக் தட்டில் பில் வைக்கப்பட்டதும், பிரேமா தன் கைப்பையைத் திறந்ததை அவசரமாகத் தடுத்தான் அசோக்.

“அந்த அளவுக்கு இன்னும் மோசமாகிடுலை பிரேமா” என்று தன் மணிபர்ஸ் திறந்து கரன்சியை உருவி வைத்தான்.

இருவரும் மௌனமாக வெளியில் வந்தார்கள்.

லாட்ஜில் வரவேற்புப் பகுதியை அடைந்தபோது, சூயிங்கம் மென்றுகொண்டிருந்த கதிர், கிட்டே வந்து, “சொல்லு, எப்போ போகலாம் உங்கப்பாவைச் சந்திக்க?” என்றான். பனியனில் ‘NOT NOW BABY’ கால்களில் வடக்கு நட்சத்திரம் ஷூஸ்.

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ” என்ற ரிஸ்ப்ஷனிஸ்ட், “மிஸ்டர் அசோக், எ கால் ஃபார் யு...” என்று ரிசீவரைக் கீழே கிடத்தி விட்டு பிராஸ்ட்ராப் பளிச் என்று தெரியும் முதுகைக் காட்டிக்கொண்டு லெட்ஜர் புரட்டினாள். இடுப்பில் மடிப்புகள் இரண்டு.

“ஹலோ, அசோக் ஹியர்.”

“வணக்கம் தம்பி. நான் உங்க சித்தி பேசறேன்.”

“சித்தி?”

“உங்கப்பாவுக்கு மனைவின்னா உங்களுக்குச் சித்திதான்.”

“அதாவது எங்கப்பாவோட உயிரைக் காப்பாற்றின வீராங்கனை.”

“கிண்டல் வேணாங்க.”

“மாயா, உன்னை எனக்கு நல்லாத் தெரியும்.”

“இப்படிப் பேசறது அழகில்லை தம்பி.”

“சித்திங்கறீங்க. தம்பிங்கறீங்க. ஒரே உறவுக் குழப்பம். ஓக்கே. எதுக்காகக் கூப்பிட்டே? உன் சதித் திட்டத்திலே எனக்கு எதுவும்

ரோல் இருக்கா?”

“ஏன் இப்படி எல்லாம் பேசறீங்க? என்னைப் பத்தித் தப்பான அபிப்ராயத்தை நீங்க வளர்த்துக்கிட்டிருக்கீங்க.”

“ஆமாம். விஜய் 17-17-17 உரம் வேற போடறேன்.”

‘தம்பி, நீங்க என்னைப்பத்தி எப்படி வேணும்னாலும் நினைச்சுட்டுப் போங்க. நான் கூப்பிட்டது உங்க நன்மைக்காகத்தான்.”

“அட்டே! என்ன அது?”

“நேத்து, நீங்க வந்துட்டுப் போனது, பேசினது எல்லாம் கேள்விப்பட்டேன். உங்க ஆத்திரத்திலே நியாயம் இருக்குங்க. நான் அதைப்பத்தி உங்கப்பாகிட்டே பேசினேன். அவர் பிடிவாதமா உங்களை வெறுத்துப் பேசினார். நான் நியாயங்களை எடுத்துச் சொன்னேன்.”

“யாரு நீ?”

“கொஞ்சம் உணர்ந்து பேசறார் இப்போ. நீங்க விரும்புறபடி சொத்துக்களிலே ஒரு பகுதியை உங்களுக்கு உடனடியா பிரிச்சத் தர்றது சம்பந்தமா உங்ககூட பேச விரும்பறார்.”

“லைன்லேயே இருக்கேன்.”

“நேர்ல பேச விரும்பறார்.”

“போனை வச்சிட்டு டாக்ஸி கூப்பிட்டாட்டமா?”

“மில்லுக்குப் புறப்பட்டுக்கிட்டிருக்கார்.”

“எப்போ வரட்டும?”

“ராத்திரி ஓம்போது மணிக்கு, சரியா வாங்க. ஒம்பதே காலுக்கு வெளியே புறப்படறார்.”

“பையனுக்கே அப்பாயிண்ட்மெண்ட்டா? சரி, வந்துட்டாப் போச்சி.”

“தம்பி, உங்ககூட வேற யாரும் வற்றதை அவர் விரும்பலை.”

“சந்தோஷம். தனியாவே வர்றேன். அதே மாதிரி நான் அவர்கூட பேசறப்போ பக்கத்திலே வேறே யாரும் இருக்கிறதை நானும் விரும்பலை.”

“இருக்க மாட்டேன்.”

“வேறே?”

“என்னைப் புரிஞ்சுக்கங்க தம்பி.”

“அவசியமே இல்லை” என்று வைத்தான் அசோக்.

கதிரும், பிரேமாவும் ஆர்வமாய் அவனைப் பார்க்க, “ருமுக்குப் போய்ப் பேசுவோம்” என்று அசோக் நடந்து, அவர்கள் தொடர்ந்து...

“நோ! இந்த அழைப்பில் ஏதோ சதி இருக்கு” என்றாள் பிரேமா.

“எனக்கு எதுவும் தென்படலை” என்றான் கதிர்.

கிளாசில் தண்ணீர் சரித்துக்கொண்ட அசோக், “என்ன சதி பிரேம்?” என்றான்.

“அது ஏன் ராத்திரிக்கு?”

“அப்பத்தான் அப்பா ஓய்வா இருப்பார்.”

“அது ஏன் தனியா வரணும்?”

“பர்சனல் விஷயத்தை பர்சனலாவே முடிச்சுக்கத்தான்.”

“அசோக், எனக்கு என்னமோ பயமா இருக்கு.”

“என்ன பயம்?”

“உங்கப்பாவைச் சுத்தி சில மர்மங்கள் நடந்துக்கிட்டிருக்கு. திடீர்னு ரெண்டாம் கல்யாணம், திடீர்னு உயில், வரவேற்பிலே துப்பாக்கிச் சூடு. இப்போ வெறுக்கிற மாயா மூலம் ராத்திரிக்கு ஒரு தனிமைச் சந்திப்புக்கு அழைப்பு. அசோக், நானும் வர்றேன்.”

“சேச்சே. வேணாம். என் வீட்டுக்கு நான் போறதுக்கு யாரோட துணை தேவை? நீ பயப்படற மாதிரி இதிலே எதுவும் இருக்கிறதா எனக்குப் படலை. நான் போய்ட்டு வந்து நாளைக்கு உங்க ரெண்டு பேரையும் காண்டாக்ட் பண்ணேன்.”

அந்த அறையில் ஒரு குள்ள மேஜை இருந்தது. அதில் லேஸ் வைத்துத் தைத்த மெலிதான விரிப்பு இருந்தது. அதன் மேல் பிராஸ்ஸோ போட்டு பளபளப்பாக்கப்பட்ட பித்தளைப் பூக்கிண்ணம் இருந்தது. அதில் சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள், பச்சையில் பிளாஸ்டிக் மலர்கள் செருகப்பட்டிருந்தன. அந்த மலர்களின் நடுவில் புதைக்கப்பட்டிருந்த சிறிய வயர்லெஸ் மைக்ரோபோன்

விழிப்புடன் இருந்தது.

அறைக்கு வெளியே வராந்தாவில் கூலிங்கிளாஸ் அணிந்து, சிகரெட் புகைத்த தாமஸின் அரைக்கோட்டின் உள் பாக்கெட்டில் செருகப்பட்டிருந்த சிறிய டேப்ரிக்கார்டரின் கேஸ்ட் மெதுவாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தது - மௌனமாக.

டேப்பை அணைத்தான் சுகுமார்.

“சபாஷ் தாமஸ். அப்போ ஒம்போது மணிக்கு அசோக் மட்டும்தான் தனியா வரப்போறான்.”

“அதிலே சந்தேகமே வேணாம் சுகுமார்” என்று தாமஸ் குடித்து விட்டு வைத்திருந்த பிராந்தி கிளாசில் நெருப்புக் குச்சி கிழித்துப் போடக் கொஞ்சமாய் இருந்த ஆல்கஹால் பக் என்று எரிந்தது.

“வெரிசூட். இப்போ நம்ம செட்டப்பை ஒரு தடவை நினைவுபடுத்திக்கலாமா?”

“எனக்கு மறக்கலை.”

“இருந்தாலும் பரவாயில்லை. கேளு. ஆர்த்தோ ஸ்பெஷலிஸ்ட் சங்கரநாராயணன்கிட்டே இன்னிக்கு ராத்திரி எட்டு நாப்பத்தஞ்சுக்கு மாயாவுக்கு அப்பாயிண்ட்மெண்ட் வாங்கிட்டேன். நாகராஜன் பங்களாவுக்கு நான் எட்டு மணிக்குப் போறேன். சாதாரணமா பேசிக்கிட்டிருக்கேன். எட்டரை மணிக்கு மாயாவை அழைச்சுக்கிட்டு டாக்டர்கிட்டே நான் போறேன் கார்லே. அப்போ வீட்ல நாகராஜன் மட்டும்தான் இருப்பார். சமையல்காரன், கணேசன், டிரைவர் எல்லாரும் ஏழு மணிக்கே வீட்டுக்கு போய்டறாங்க. வாட்ச்மேன் சுந்தரம் மட்டும் இருப்பான் கேட்டுக்கிட்டே, அவன் கூண்டிலே. இவன்தான் நம்ம முக்கியமான சாட்சி. நீ எட்டரை மணிக்குப் பங்களாவோட பின் பக்கத்திலே இருக்கணும். எங்க கார் புறப்பட்டுப் போறதுதான் உனக்கு சிக்னல். உடனே நீ காம்பெளண்ட் தாண்டிப் பின் பக்கம் வர்றே. பின் பக்கக் கதவை மாயா ஏற்கனவே திறந்து வச்சிருப்பா. நீ சுலபமா ஹாலுக்கு வந்து நாகராஜனோட ரீடிங் ரூமுக்குள்ளே நுழையறே, அப்புறம்...”

“போதும் சுகுமார். எனக்கு எதுவும் ஒரு தடவை சொன்னாப் போதும். நாகராஜனை முடிக்கிறேன். இன்ட்டர்காமோட ரிசீவரைத் தனியா எடுத்துத் தொங்க விடறேன். கதவைச் சாத்தி வச்சுட்டு, பின்

பக்கக் கதவைத் தாப்பா போட்டுட்டு நேரா நாகராஜனோட பெட்டும் போய் அங்கேந்து ஜன்னல் வழியா நம்ம ஹீரோ அசோக் வர்ற வரைக்கும் காத்திருக்கேன். வந்ததும்...”

“வெரிசூட். உனக்கு மறதி கிடையாது ஒத்துக்கறேன். ஆனால் உன் குரல்தான் இன்னும் லேசா பிசிரடிக்கிது.”

“என்ன சுகுமார் இப்படிச் சொல்லிட்டே. நம்ம டயலாக் என்ன? ‘சுந்தரம் அய்யோ... என்னைக் காப்பாத்து... அய்யோ’ இதானே?”

“ஆமாம்.”

“இதையே அறிஞர் அண்ணா பேசற மாதிரி பேசறேன் கேளு.”

தாமஸ் ஒரு கையால் தொண்டைக்கு அணைப்பு கொடுத்துட்டுப் பேசினான்.

“நம்ப முதலமைச்சர் மாதிரி பேசட்டுமா?”

“அதுவா முக்கியம்?”

“ரைட். இப்போ கவனி. சுந்தரம் அய்யோ... என்னைக் காப்பாத்து... அய்யோ!”

“பர்ஃபெக்ட்! அப்படியே நாகராஜன் குரலேதான் இது. கொன்னுட்டே தாமஸ்.”

“இன்னும் இல்லை சுகுமார். அந்தச் செயல் ராத்திரிக்குத்தான்.”

“சம்பவம் நடக்கிறப்போ நான் கிளினிக்ல சயன்ஸ் டுடே படிச்சிட்டிருப்பேன். மாயாவோட காயம்பட்ட புஜத்திலே பிராக்சர் எதுவும் உண்டான்னு டாக்டர் சோதனை செஞ்சிக்கிட்டிருப்பார். அசைக்க முடியாத அலிபி!”

“கவலையே வேணாம். கச்சிதமா முடிஞ்சிடும் எல்லாம்.”

“சுந்தரம் ஓடி வந்து ஒரு குழப்பமான காட்சி உருவாகும்போது நீ சாமர்த்தியமா தப்பிக்கிற அந்த டெய்ல் பார்ட்லதான் கவனம் அதிகம் வேணும் தாமஸ்...”

“சுகுமார், நான் யாரு?”

“யாரு?”

“சூப்பர்மேன்” என்று சிரித்தான் தாமஸ்.

இந்த எழுத்தின் நிறத்தில் வானம். மரங்களைப் பிடுங்கும் முயற்சியில் காற்று ஈடுபட்டிருக்க... கொக்கி போடாத ஜன்னல்கள் கை தட்டிக் கொண்டிருந்தன. புற்கள் மோகினியாட்டம் பழகிக் கொண்டிருக்க... நாகராஜன் புல்வெளியில் இருந்த ஊஞ்சலில் அமர்ந்து தம் நாய்க்கு பிஸ்கெட் எறிந்து கொண்டிருந்தார்.

மாயா வந்து “என்னங்க காத்து இப்படி அடிக்குது. அசையாமல் உட்கார்ந்திருக்கீங்களே, உள்ளே வாங்க” என்றாள்.

நாகராஜன் மணிக்கட்டைப் பார்த்து, “ஏழரை ஆச்சா? கணேசனை அனுப்பிடலாமே...” என்றார்.

“அனுப்பிட்டேங்க, வாங்க.”

மாயாவின் தோளில் கை போட்டுக் கொண்டு உள்ளே நடந்தார் நாகராஜன்.

“ஓம்போது மணிக்கு அசோக் வருவாருங்க. நான் கூட இருக்கிறது அவருக்குப் பிடிக்கலை. தவிர அண்ணன் என்னை ஆர்த்தோ டாக்டர்கிட்டே அழைச்சிட்டுப் போறேன்னு சொல்லிச்சு. நீங்களே பேசுங்க, என்ன?”

“பேசிப் பிரயோஜனமில்லை மாயா. உன் திருப்திக்காகப் பேசிப் பார்க்கிறேன். எனக்குக் கொஞ்சம் கணக்குகள் பார்க்கணும். ரீடிங் ரூமிலே இருக்கேன். யாராச்சும் வந்தா தொந்தரவு பண்ணாதே. டாக்டர்கிட்டே போறப்போ, சொல்லிட்டுப் போ. நீ திரும்பி வந்ததும் சேர்ந்து சாப்பிடலாம். அட்டா, டிரைவரைப் போகச் சொல்லிட்டேனே...”

“பரவாயில்லைங்க. அண்ணன் தான் வருதே. அது ஓட்டும்.”

“நானும் வேணும்னா கூட வரவா, மாயா?”

“இல்லை, வேணாங்க.”

நாகராஜன் குளிர் செய்யப்பட்ட ரீடிங் ரிமுக்குள் நுழைந்ததும் மாயா இண்ட்டர்காம் எடுத்து எண் அழுத்தி, “சுந்தரம், நேத்து எங்கண்ணன் வந்தப்போ யாருன்னு கேட்டியாமே, கொஞ்ச நேரத்திலே வரும். மறுபடி கேட்டுட மாட்டியே?” என்றாள்.

“மன்னிச்சுக்கங்கம்மா. அடையாளம் தெரியாம கேட்டுட்டேன்” என்றான் கேட் அருகே கூண்டுக்குள்ளிருந்து சுந்தரம்.

“அய்யா முக்கியமான வேலையா இருக்கார். இன்னிக்கு இனிமே யார் வந்தாலும் அனுமதிக்காதே - ஒருத்தரைத் தவிர. ஒம்போது மணிக்கு அசோக் வருவார். அவரைத்தவிர வேறே யாரா இருந்தாலும் அய்யா ஊர்ல இல்லைன்னு சொல்லிடு.”

“சரிங்கம்மா.”

ஹாலில் சோபாவில் அமர்ந்து மாயா சுகுமாருக்காகக் காத்திருக்க... பங்களாவின் பின்புறத்தில் செல்லும் சாலையில் தாமஸ் நேரம் நகரக் காத்திருக்க... எட்டேகாலுக்குத் தன் அறையை விட்டுப் புறப்பட்டான் அசோக்.

8

இருளில் நனைந்து கொண்டிருந்தது நாகராஜனின் பங்களா... வெளிச்சத் துண்டுடன் விரைந்து வந்து நின்றது சுகுமாரின் மோட்டார் பைக். பீடி கொளுத்தப்போன வாட்ச்மேன் சுந்தரம் காரியுத்தை ஒத்திப் போட்டு, கதவை பைக் நுழையும் அகலம் திறந்து வைத்தான்.

இன்னினை அணைத்து விட்டு, வேகத்தின் மிச்சத்தில் ஓசையின்றிச் சறுக்கிப் போர்ட்டிகோவில் அம்பாசிடரைத் தொந்தரவு செய்யாமல் நிறுத்தினான். கட்டிப் போடப்பட்டிருந்த நாய் வள் என்றதற்கு பூட்ஸ் காலால் இடுப்பில் உதை வாங்கிக் கொண்டு சுருண்டு கொண்டது.

கதவைத் திறந்த மாயா, “உன்னைத்தான் எதிர் பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன் சுகுமார்” என்றாள். சைலன்ஸர் பொருத்தின வார்த்தைகள்.

உள்ளே வந்து, “நிறைய நேரமிருக்கு மாயா, மச்சான் படிக்கிறாரா?” என்றான் சுகுமார்.

“ஆமாம்.”

“வீட்ல யாருமில்லையே...?”

“இல்லை. எல்லோரும் போயாச்சு.”

“பின் கதவு?”

“நான் திறந்து வச்சிருக்கேன். கொஞ்சம் கவலையா இருக்கு

சுகுமார்?”

“என்ன கவலை?”

“எங்கேயாச்சும் பிசகிடாதே?”

“ம்கூம். ரொம்ப பர்ஃபெக்ட் பிளான் இது. ரெண்டு பாகம்! முதல் பாகத்திலே நாகராஜன், மூச்சிழக்கிறார். ரெண்டாவதிலே அந்தப் பழியை அசோக் மேலே போடறோம். பாதுகாப்பான அலிபியோட் நாம ரெண்டு பேரும் டாக்டர் கிளினிக்ல இருக்கப் போறோம். இந்தச் செயல்கள் நடக்கிறப்போ. ரெண்டு பகுதியுமே சரியா நிறைவேறிட்டா இரட்டை சந்தோஷம். ஏதாச்சும் கோளாறாகி, முதல் பகுதி மட்டும்தான் நடந்தா - அதிலேயும் நமக்கு லாபம்தான். தாமஸ் ஒரு மத யானை. சுலபமா சிக்கிட மாட்டான். இந்தக் கடைசி நிமிஷங்களிலே நீ கவலைப்படறது சரியில்லை மாயா.”

சுகுமார் ஹாலில் இருந்த ஃபிரிஜில் இருந்து குளிர் பானம் எடுத்து அதன் கதவில் பொருத்தித் திறந்து மடக், மடக் என்று குடித்தான்.

“அப்புறம் மாயா, வாசல்ல நாய் இருக்கிறதை மறந்து விட்டேன். நாமசுக்கு அது இடைஞ்சல் தரலாம். என்ன செய்யலாம் அதை?”

“சிம்ப்பிள்” என்றாள் மாயா. ரெஃப்ரிஜிரேட்டர் திறந்து வெளிநாட்டு விஸ்கி பாட்டிலைக் கையில் எடுத்தாள்.

“சாப்பிடுமா?”

“பழக்கியிருக்கார்.”

“கொடு. ஊத்திட்டு வர்றேன். பேரென்ன?”

“ஜின்னி” என்று நாகராஜனின் ரீடிங் ரூம் கதவை ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டு, “சீக்கிரம் சுகுமார்” என்றான்.

சுகுமார் பாட்டிலுடன் வாசலுக்கு வந்து, ஜின்னியை நெருங்கினான். மற்றொரு உதையை எதிர்பார்த்த அந்த சோம்பேறி நாய், அருகே இருந்த பீங்கான் கண்ணத்தின் பாதி வரை ஊற்றியதும்... ஆர்வமாய் அணுகி நாக்கைப் போட்டுப் புரட்டி நிமிடங்களில் காலி செய்து விட்டு, ‘வுய்க்’ என்று வித்தியாசமாய் ஓசை எழுப்பியது. இப்படி, அப்படி கொஞ்ச நேரம் குதித்தது. சைடு வாக்கில் படுத்துக் கால்களை நீட்டிக்கொண்டு உணர்வு நீத்தது.

சுகுமார் உள்ளே வந்து பாட்டிலை வைத்து விட்டு, கடிகாரத்தைப்

பார்த்துக் கொண்டு, “மாயா, நாம புறப்படறதுக்கு முன்னால ஒரு சின்ன டிராமா பாக்கியிருக்கு” என்றான்.

“என்ன?”

“சொல்றேன். கதவைத் தட்டி மச்சானைக் கூப்பிடு.”

மாயா ரீடிங் ரூமின் கதவைத் தட்ட... கையில் ஆங்கிலப் புத்தகத்துடன் கதவைத் திறந்தார் நாகராஜன்.

“அண்ணன் வந்தாச்சா? புறப்படறீங்களா?” என்றார்.

“ஆமாங்க. அசோக் வருவார். இருக்கச்சொல்லுங்க. வந்துடறேன். மனம் விட்டுப் பேசுங்க.”

சுகுமார் அவரைச் சமீபித்து, “தங்கச்சிகூட வேணாமனுதான் சொல்லிச்சு. நான்தான் சந்தேகத்துக்கு செக் பண்ணிக்கிறது நல்லதுன்னு சொன்னேன்” என்றான்.

“கரெக்குதான். கார்லதானே போறீங்க?”

“ஆமாம். நான் பைக்கிலே வந்தேன். போய் வந்து எடுத்துக்கறேன்.”

“எவ்வளவு நேரமாகும் திரும்ப?”

“ஒன்பதரைக்கெல்லாம் வந்துடலாம். போகப் பத்து நிமிஷம். டாக்டர்கிட்டே கால்மணி நேரம்.”

“அம்பாஸிடர்லே பிரேக் ஷார்ப்பா இல்லை. பார்த்து ஓட்டுங்க சுகுமார்.”

“அதெல்லாம் நான் பார்த்துக்கறேன். இன்னொரு விஷயம் மச்சான். உங்க வாட்ச்மேன் சுந்தரம் நேத்து என்னை யாருன்னு கேட்டுத் தடுத்து நிறுத்திட்டான். எனக்கு அவமானமாப் போச்சி. எத்தனை தடவை வந்திருக்கேன். தெரியாதுன்னுட்டான். போராடி உள்ளே வரவேண்டியதாப் போச்சு.”

“அப்படியா? முகம் மறந்திட்டான் போலிருக்கு.”

“அதெப்படி மறக்கும்? நான் யாரு? உங்க மச்சான். ஒரே மச்சான். அவனுக்கு உடம்பு பூரா திமிரு. நீங்க இப்போ இங்கே கூப்பிட்டுக் கண்டிச்சி என்கிட்டே மன்னிப்புக்கேட்கச் சொன்னாதான் எனக்கு மனசு திருப்தியாகும்.”

“அவ்வளவுதானே?” என்ற நாகராஜன் உள்ளே நடந்து

இண்டர்காம் எடுத்து, எண் அழுத்தி, “சுந்தரம், கொஞ்சம் வந்துட்டுப்போ” என்றார்.

வந்த சுந்தரம் மரியாதை தூரத்தில் நின்று “அய்யா” என்றான்.

“மச்சானே நேத்து நிறுத்திட்டியாமே?”

“முகம் மறந்துட்டேங்க.”

“ரொம்ப தப்பு சுந்தரம். மன்னிப்புக் கேட்டுடு.”

“நேத்தே கேட்டுட்டேங்கய்யா.”

“ரெண்டாவது தடவை கேட்டுடு. பரவாயில்லை.”

அவன் எச்சிலை விழுங்கி விட்டு, சுகுமார் பக்கம் திரும்பி, “மன்னிச்சிடுங்க சார்” என்றான்.

சுகுமார் அலட்சியமாகப் பதில் சொல்லாமல் முகத்தைத் திருப்பி, “மாயா வா போகலாம்” என்று வாசலுக்கு நடந்தான். காரில் மாயா அவனுக்கு அருகில் அமர... சுந்தரம் அவர்களுக்கு முன்னால் ஓட்டமாய் ஓடிச் கதவைத் திறக்கவேண்டியிருந்தது.

சாலைக்கு வந்ததும் கேட்டாள் மாயா;

“பொதுவா இந்த மாதிரி சின்ன விஷயங்களை நீ பெரிசு பண்ண மாட்டியே சுகுமார், எதுக்காகச் சுந்தரத்தைக் கூப்பிட்டு மன்னிப்பு கேக்கச் சொன்னே?”

“மண்டு! காரணமாத்தான். நான் சொல்லலை. நடக்கப்போற செயல்களுக்கு முக்கியமான சாட்சி இந்த சுந்தரம்தான். நீயும், நானும் வீட்டை விட்டு வெளியேறினப்போ நாகராஜன் உயிரோடத்தான் இருந்தார். கூப்பிட்டு மன்னிப்புக்கேக்கச் சொன்னாரன்னு சத்தியம் பேசுவான் இவன். நிகழ்ச்சிகள் நாம வெளியேறினப்புறம்தான் நடந்ததுன்னு இவன் மூலமா போலீசுக்கு உறுதி செய்யறோம் நாம். புரிஞ்சுதா?”

“பரவாயில்லை சுகுமார். உன்னைக் கொஞ்சம் குறைச்சலாத்தான் மதிப்புப் போட்டு வச்சிருந்தேன். நல்லாதான் யோசனை பண்ணித் திட்டம் போடறே...”

கார் அந்த பிரைவேட் கிளினிக்கின் முன்னால் பெட்ரோமாக்ஸ் வெளிச்சத்தில் வியாபாரம் நடத்தின கடலை வண்டிக்காரனுக்கு இரண்டு இஞ்ச் அருகாமையில் வந்து நின்றது.

அசோக் அணுகின மூன்று டாக்ஸிகளும் அசோக் நகர் வர மறுத்தன.

“வெறும் ட்ராப்புக்கு யாருய்யா அவ்வளவுதாரம் வர்றது?”

“வெறும் ட்ராப்புக்குத்தானே வரமாட்டே? ரைட். அரைமணி நேரம் வெய்ட் பண்ணி மறுபடி இங்கேயே கொண்டாந்து விட்டுடு. என்ன சொல்றே?”

“சரி, ஏறுங்க” என்றான் பெரிய மனதுடன்.

அசோக் ஏறி அமர்ந்துகொண்டு யோசித்தான். என் கோரிக்கைக்கு எந்தவிதமாக முடிவெடுத்திருப்பார் அப்பா! மாயாவின் வார்த்தைகள் எல்லாம் போலி. அன்பாவது, பாசமாவது... எல்லாம் வேஷம். பெரிய திட்டத்தோடுதான் வலது கால் வைத்திருக்கிறான். வரவேற்பில் துப்பாக்கிக்கு நச்சுமாக நாடகம். முள்ளைப் புல் என்று நம்புகிறார் அப்பா. எப்படியோ போகட்டும். எனக்கு அநியாயம் இழைப்பதை எப்படிப் பொறுப்பது? பாதி சொத்து தந்தால் சரி. இல்லை என்றால் நிச்சயமாக ஒரு நல்ல வக்கீலாகப் பார்க்க வேண்டியதுதான்.

இன்றைக்குக் கோபப்பட்டப் போவதே இல்லை.

பாதி சொத்து தர முடியுமா? முடியாதா? - ஒரே கேள்விதான். அதில் மாற்றமே இல்லை. ஒரே வார்த்தையில் பதில் தேவை. கேட்டுக் கொண்டு புறப்பட்டு விட வேண்டியதுதான்.

டாக்ஸி அந்த பெட்ரோல் பங்கிற்குள் நுழைய... சிந்தனை சிதறி, வண்டி புறப்படும் வரை அருகே சுவரில் வரிசையாய்ப் படர்ந்திருந்த சினிமா போஸ்ட்டர்களில் டைரக்டர்கள் பெயரைப் படித்தான் அசோக்.

நாகராஜன் தம் அறைக்குள் நடந்து கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வசதியான நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டு செயின் முனையில் கழுத்தில் தொங்க விட்டிருந்த படிக்கும் கண்ணாடியை உயர்த்தி மூக்கில் உட்கார வைத்து விட்டு, விட்ட வரியில் இருந்து படிக்க ஆரம்பித்தார்.

ஒரு பக்க சுவர் முழுக்க முழுக்கப் புத்தகங்களாக டிசைன் ஷெல்புகளில் நாற்பத்தைந்து டிகிரி கோணத்தில் சாய்ந்திருந்தன. அறையின் இரண்டு ஜன்னல்களின் கதவுகளும் உள்பக்கம்

சாய்ந்திருக்க... திரைச்சீலைகள் திரைச் சிலைகளாய் இருந்தன. குளிப்பாட்டப்பட்ட காற்று தலை துவட்டிக் கொள்ளாமல் அறை முழுக்க அடம் பிடித்து ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

நாகராஜன் அபாயங்களை எதிர்நோக்காமல் கதவுக்கு முதுகு காட்டி, அமெரிக்காவில் தொழிலாளர்களின் பிரச்சனையைப் பற்றி ஏதோ நாவல் போல் சுவாரசியமாய்ப் படித்துக்கொண்டிருந்தார்.

அம்பாவிடர் புறப்பட்டுச் செல்லும் சப்தத்தைக் கேட்டதும், நாமஸ் பொழுது போகாமல் கடித்துக்கொண்டிருந்த நகத்தைத் துப்பினான். நேரம் பார்த்தான். 8.30.

அசோக்கை வரச் சொல்லி இருப்பது ஒன்பது மணிக்கு. அவன் பத்து நிமிடம் முன்னதாகக் கூட வரலாம். எனவே, வினாடிகள் கூட தாமதிப்பது தப்பு.

இனி...

செயல்கள்! வேகமான செயல்கள்.

தாமஸ் இரண்டாவது எவ்வலில் அந்தப் பங்களாவின் பின்புற காம்பௌண்ட் சுவரில் ஏறி விட்டான். சுற்றிலும் கரிக்கிடங்கு போலக் கறுப்பு. உள்புறத்தில் இரண்டு மாமரங்கள். அவற்றின் பாதங்களில் உதிர்ந்த கிழ இலைகள். இவன் குதித்தபோது வலியில் முனகிவிட்டு ஓய்ந்தன.

மெதுவாக நடந்தான்.

அகலமான கிணறு. அருகே மோட்டாருக்காக ஒரு குட்டி வீடு. அதற்கு ஆஸ்பெஸ்ட்டாஸ் கிராப்பு. அதன் மேல் உதிர்ந்த ஒரு மரத்தின் சன்னக் கிளைத் துண்டு உருண்டு வந்து விழுந்த சப்தம் துல்லியமாகக் கேட்டது.

கிணற்றைச் சுற்றிக்கொண்டு நடந்தான். பங்களாவின் பின் கதவை நெருங்கு முன் தொட்டிகளில் நின்ற குரோட்டன்ஸின் நீளமான விரல்கள் இவன் உடம்பில் வருடுவதைத் தவிர்த்தான்.

அடைந்தான். இரட்டைக் கதவுகள். மெல்லக் கை வைத்துத் தள்ளி, நடுவில் ஒரு இன்ச் இடைவெளி ஏற்படுத்திக் கொண்டு ஒரு கண் பதித்துப் பார்த்தான். அடுத்தடுத்து மூன்று கதவில்லா நிலைகள் நேர் வரிசையில் தெரிய... மூன்றாவதில் வெளிநாட்டு மணி வரிசைகள் மெலிதாக அசைந்து கொண்டிருந்தன. அதைத் தாண்டி

ஹால். ஹாலில் வெளிச்சமாய் இருந்தது.

தாமஸ் சட்டென்று இரண்டு கதவுகளையும் உள்புறம் தள்ளி உள்ளே வந்தான். கதவைச் சாத்தி ஓசையின்றி தாழிட்டான். ஸ்லோமோஷனில் நடந்து இரண்டு மினி ஹால்களைக் கடந்து மகா ஹாலின் நிலைப் பகுதியில் வந்து எட்டிப்பார்த்தான்.

வாசல் கதவு லேசாகத் திறந்திருந்தது. ரீடிங் ரூம் கதவு சாத்தியிருந்தது. ஹாலில் சோபாக்கள் ஒன்றையொன்று பார்த்துக் கொண்டிருந்தன. ரெஃப்ரிஜிரேட்டரின் மேல் வேல்டேஜ் ஸ்டெபிலைசர் சிவப்பாக நெற்றிக்கண் திறந்திருந்தது. மாடிப் படிகளின் துவக்கத்துக்கருகில் பிளாஸ்டிக் தொட்டியில் அந்தச் செடியின் வாழையிலை அகல இலைகள் மெதுவாக அசைந்தன. டைனிங் ஹாலுக்கும், கிச்சனுக்கும் போகும் பகுதியில் மார்பிள் தரையில் அந்தப் பூனை உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

தாமஸ் தனது பனியனுக்குள் கை விட்டு எடுத்தான். நிதானமாக இரண்டு கைகளிலும் கிளவுஸ் அணிந்து கொண்டான். வாசல் கதவை அடைந்து சற்றுத் திறந்து வெற்று போர்டிகோவைப் பார்த்தான். தூரத்தில் கேட்டுக்கு அருகே சிவப்புப் புள்ளி ஒளிர்ந்து அடங்குவதைப் பார்த்தான். சுந்தரத்தின் பீடி!

இன்னும் அசோக் வரவில்லை என்று நிச்சயம் ஆனதும் பாண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் கைவிட்டு எடுத்தான். பட்டன் அழுத்தியதும் விரிக் என்று விரிந்தது அந்த ஆறு அங்குலக் கத்தி.

ரீடிங் ரூமை மெதுவாக அணுகினான். ஒற்றைக் கதவு. கைப்பிடியைக் கீழ் நோக்கி அழுத்தினால் திறக்கலாம் - உள்புறம் தாளிடாத பட்சத்தில்... உள்புறம் தாளிடப்பட்டிருக்கிறதா என்பதை அறிய... கைப்பிடியை மில்லி மீட்டரில் மில்லி மீட்டராகக் கீழே இறக்கினான். உள்புறம் கதவைத் தள்ள முடிந்தது.

முன்போலவே இரண்டு இஞ்ச் மட்டும் தள்ளி உள்ளே பார்த்தான். இவனுக்கு முதுகு காட்டி அமர்ந்திருந்தார் நாகராஜன். இவன் நுழைவதற்குத் தேவையான அளவு திறந்து உள்ளே வந்ததை அவர் உணர்ந்ததாகத் தெரியவில்லை.

கத்தியை இறுக்கமாகப் பிடித்து... முன்னேறி, அவரை இரண்டடி தூரத்தில் சமீபித்து... சட்டென்று அவரின் மார்புப் பகுதிக்கு வசமாக முன்புறம் பாய்ந்து கையை உயர்த்தியவன் திகைத்தான்!

நாகராஜனின் மார்பில் ஏற்கனவே ஒரு கத்தி ரத்தத் திலகமிட்டுக்

கொண்டு கம்பீரமாக நின்றுகொண்டிருக்க... திறந்திருந்த அவர் விழிகளில் சலனமில்லை.

9

தாமஸ் தனது கிரிமினல் வாழ்க்கையில் சந்தித்த பிரம்மாண்டமான அதிர்ச்சி இதுதான். தன் கண்கள் மூளைக்கு உணர்த்திய காட்சியின் அர்த்தத்தை, அபத்தத்தை நம்ப மறுத்தான். இதய இயக்கம் வேகம் கூட்டிக் கொண்டது. உடனடியாய் வியர்வை.

எப்படி? எப்படி இது?

நாகராஜன் விழிகள் உறைந்திருக்க... மார்பில் அந்தக் கத்தி ஏற்படுத்தின ரத்தச் சகதியில் இருந்து இன்னும் மெதுவாகப் புது ரத்தம் புது வழி அமைத்து இறங்கிக் கொண்டிருக்க, சின்சியராய் செத்துப் போயிருந்தார். ஸ்டாண்டில் செருகின பேனாவாய்க் கத்தி!

ரொம்பச் சமீபமாய் நிகழ்ந்திருக்கிறது குற்றம். சில நிமிடங்களுக்கு முன்னால்தான் நடத்தப்பட்டிருக்கிறது செயல்.

யார்?

தாமசிற்கு அடுத்து என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. மணிக்கட்டில் பார்த்தான். 8.45 ஆகியிருந்தது. காம்பெளண்ட் கூவரில் தாவி ஏறினபோது மணி எட்டரை. அப்போதுதான் கார் புறப்பட்டுச் சென்ற சப்தம் கேட்டது. திட்டப்படி சுகுமாரும், மாயாவும் அதில் சென்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் புறப்படும்போது இவர் உயிருடன் தான் இருந்திருக்க வேண்டும்.

எட்டரையில் இருந்து எட்டே முக்காலுக்குள், நான் பின்புறத்தில் இருந்து இங்கே வருவதற்குள் துரிதமாக நடந்திருக்கிறது இந்தக் கத்திக் குத்து!

இதென்ன குழப்பம்! அழகாய், விரிவாய்த் திட்டமிட்டுக் கொல்ல வரும்போது, வேறு ஒருவன் கொன்று விட்டுச் சென்றுள்ளானே... அவன் இப்போது பங்களாவுக்குள்ளேயே இருப்பானா? இல்லை வெளியேறியிருப்பானா?

தாமஸ் யோசிக்க யோசிக்கக் குழப்பம் இரண்டு, நான்கு, எட்டு,

பதினாறு என்கிற ரீதியில் பெருகிக் கொண்டேயிருந்தது.

தாமஸ் உடனே அங்கிருந்து அகன்றிடத் தீர்மானித்து கதவை நோக்கி நடந்தவன் நின்றான். இங்கே வந்த நோக்கம் இரண்டு. 1. நாகராஜனைக் கொலை செய்தல். 2. பழியை அசோக் மேல் சுமத்துதல்.

இதில் முதல் காரியம் வேறு யாராலோ நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கிறது. இரண்டாவது பகுதியை மட்டுமாவது நான் நிறைவேற்றினால் என்ன?

தாமஸ் மறுபடி நாகராஜனை அணுகினான். பார்த்தான்.

முகத்தில் கோணலாகத் தொங்கின மூக்குக் கண்ணாடியின் ஒரு கண்ணாடி முழுக்க ரத்த அபிஷேகம் செய்திருந்தது. மற்றதில் தெறித்த புள்ளிகள். தவிர... நாற்காலியைச் சுற்றிலும் புள்ளிப் புள்ளியாய் ரத்தச் சிதறல்கள் இருந்தன.

எதையும் மிதித்து விடாமல் நாகராஜனின் கையருகே இருந்த இண்டர்காமின் ரிசேவரை எடுத்துத் தனியாகத் தொங்க விட்டான்.

வேகமாக அறையை விட்டு வெளியேறினான். மாடிப்படிகளில் சரசரவென்று ஏறி நாகராஜனின் படுக்கை அறைக்குள் நுழைந்து, பங்களாவின் வாசல் கேட்டைப் பார்க்க முடிகிற ஜன்னல் அருகே நின்று கொண்டு பார்த்தான்.

டாக்கி இப்போது அசோக் நகரின் விளிம்பைத் தொட, அசோக் சொன்னான். “நேரா போயி, நாலாவது லெஃப்ட் கட்டிங்ல திரும்பு.”

சொன்னபடி திரும்பியது டாக்கி.

“இன்னும் போகணும். நீ போய்க்கிட்டே இரு. சொல்றேன்.”

தார் சாலை நன்றி, மீண்டும் வருக என்று விடைபெற்றுக் கொள்ள மண் சாலை வருக, வணக்கம் என்றது. காதலுடன் வந்த காற்று தலைமுடியில் சில்மிஷம் செய்தது.

“இதான்ப்பா, நிப்பாட்டு” என்றான் அசோக்.

டாக்கி அந்தப் பங்களாவின் முன் காம்பெளண்ட் கேட் அருகே தயங்க, “உள்ளே போகணுமா?” என்றான் டிரைவர்.

“வேணாம். இப்படியே நிறுத்திக்கலாம். அரை மணி நேரத்துக்குள்ளே வந்துடறேன்” என்று இறங்கினான் அசோக்.

டாக்கியின் சத்தம் கேட்டதுமே, தன் கூண்டில் அமர்ந்திருந்த சுந்தரம் எழுந்து கொண்டு, நீளமான டார்ச் லைட்டை டாக்கி பக்கம் அடித்துப் பார்த்தான்.

“நீங்களா தம்பி, வாங்க” என்று அவசரமாக கேட்டை திறந்தான்.

“அப்பா இருக்காங்களா சுந்தரம்?”

“இருக்காங்க தம்பி. ரீடிங் ரூம்ல படிச்சிக்கிட்டிருக்காங்க போங்க.”

அசோக் வீட்டின் வாசலை நோக்கி நடக்க...

மாடியில் நாகராஜனின் அறை ஜன்னலில் இருந்து இவன் வருகையைப் பார்த்து விட்ட தாமஸ் வேகமாக அறையை விட்டு வெளியேறினான். படிகளில் இறங்கினான். ஹாலை அடுத்த பகுதியில் தாவி மறைவாக நின்றான். அவன் நின்று கொண்டிருந்த இடத்திற்கு அருகே ரெஃப்ரிஜிரேட்டர். அதன் அருகே அந்த உயர மேஜை. அதன் மேல் டெலிபோன். அதன் அருகில் இண்டர்காம்.

நின்ற இடத்திலிருந்து வாசலையும், ரீடிங்ரூம் வாசலையும் ஒரே சமயத்தில் பார்க்க முடிந்தது.

அசோக் பாண்ட்டின் இரண்டு பாக்கெட்டுகளிலும் கைகளை நுழைத்துக் கொண்டு, மெதுவாக நடந்து போர்ட்டிகோவை அடைந்து, “ஜின்னி” என்றான். பின்னர் அது உறங்குவதைப் பார்த்தான்.

கதவைச் சமீபித்து அது லேசாகத் திறந்திருப்பதைப் பார்த்து நுழைய நினைத்தவன் நின்றான். அருகே மணி படம் போட்டிருந்த கவிட்சை அழுத்தினான். உள்ளே எலெக்ட்ரானிக் மியூசிக் பெல் ஒலிப்பதைக் கேட்டான்.

காத்திருந்தான்.

உள்ளே மறைவில் நின்ற தாமஸ் பரிதவித்தான். சுத்த மடையனாய் இருப்பான் போலிருக்கிறதே... சொந்த வீட்டுக்குள், அதுவும் கதவு திறந்திருக்கும்போது உள்ளே வர அனுமதி எதிர்பார்த்து பெல் அடிக்கிறானே...

அசோக் கொஞ்சமும் சந்தேகமில்லாமல் உள்ளே நுழைந்தால்தான் எனக்குச் சௌகரியம். இவன் ஏதாவது குளறுபடி செய்து விடுவானோ?

அசோக் மீண்டும் ஒரு முறை மணியழுத்தி விட்டு, பிறகு கதவை உள்ளே தள்ளி நுழைந்தான். ஹால் முழுக்க ஆபரேஷன் தியேட்டர் வாசலில் இருப்பது போல அடர்த்தியான அமைதி. அங்கங்கே விளக்குகளை இருளை அலம்பின. பூனை விழித்துப் பார்த்தது.

நேராய் ரீடிங் ரூமை நோக்கிப் போனான் அசோக். அதன் லாமினேட்டட் கதவில் ஒற்றை விரல் மடக்கி மெலிதாக மூன்று முறை தட்டினான். பதில் இல்லாமல் போக, கைப்பிடியை அழுத்தி, கதவை உள்ளே தள்ளி நுழைந்தான். ஸ்பிரிங் கதவு தானாகச் சாத்திக் கொண்டது. டைனிங் டேபிளுக்குடியில் பூனை உலாத்தத் துவங்கியது.

முதுகு காட்டிக் கொண்டிருந்த நாகராஜனைப் பார்த்தான்.

“அப்பா!” என்றான்.

இங்கே தாமஸ் உடனே பாய்ந்து இண்டர்காமை எடுத்து எண் அழுத்தி, நாகராஜனின் குரலில் பதற்றம் சேர்த்துக் கொண்டு, “அய்யோ! சுந்தரம் வா! காப்பாத்து! அய்யோ!” என்றான். அவசரமாக வைத்து விட்டான்.

அசோக் பதில் பேசாத அப்பாவிடம் கோபமாக, “வரச் சொன்னீங்க, வந்திருக்கேன். மூஞ்சைத் திருப்பிக்கிட்டு உட்கார்ந்திருந்தா என்ன அர்த்தம்?” என்றான். நின்ற நிலையிலேயே, கைகளை மார்பின் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டான்.

வாட்ச்மேன் சுந்தரம் இண்டர்காமில் தன் முதலாளியின் அவசரமான குரலில் பதறிப் போய்ப் பங்களாவின் வாசலை நோக்கி ஓடி வந்தான்.

அதற்கும் தன் அப்பாவிடம் பதில் இல்லாமல் போக... அசோக் வேகமாக நெருங்கி, அந்தச் சுழலும் நாற்காலியின் முதுகைப் பற்றித் தன் பக்கமாகத் திருப்பினவன் ஹக் என்று அதிர்ந்தான்.

கண்கள் விரிந்து, உதடுகள் பிளந்து, முகம் வெளுத்து, கசகசவென்று வியர்த்து, விரல்களில் நடுக்கம் உணர்ந்தான் அசோக்.

மைகாட்! இதென்ன கொடுமை? அப்பாவைக் கொன்றது யார்? கொன்றதா? உயிர் இருக்கிறதா, இல்லையா?

நடுங்குகிற விரல்களை நாகராஜனின் மூக்கருகில் கொண்டு சென்று உஷ்ணக் காற்றை உணர முற்பட்டான். உணர முடியவில்லை. வயிற்றைக் கவனித்தான். அசைவு இல்லை.

என்ன, ஏது என்று புரியாமல் அப்படியே திகைத்து நிற்க...

“சொந்த அப்பாவையே கொன்னுட்டியேடா பாவி!” என்று முதுகுக்குப் பின்னால் குரல் கேட்க... திரும்பிப் பார்த்தான்.

பதைப்புடன், ஆவேசத்துடன், கையில் லத்தி சைசில் ஒரு தடியுடன் நின்று கொண்டிருந்தான் சுந்தரம்.

“சுந்தரம், என்ன பேசறே? அப்பாவை யாரோ கொன்னுருக்காங்க.”

“யாரோவா? பாவி! செய்யறதையும் செஞ்சிட்டு இப்படிப் பேசறியே...”

“நான்சென்ஸ்! எங்கே அந்த மாயா? அவதான் கொன்னுட்டா. வா, போலீசைக் கூப்பிடலாம் உடனே.”

“சின்னம்மா வெளில புறப்பட்டுப் போய்ட்டாங்க... அய்யா மட்டும்தான் தனியா இருந்தார். இப்படி அநியாயமா கொன்னுட்டியே... இரு... நகரா தே... இந்த ரூமை விட்டு வெளியே வரா தே... உடனே போலீசுக்குத் தகவல் தர்றேன்.”

சுந்தரம் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே பின்பக்கமாக அறையை விட்டு ஹாலை நோக்கி நடந்தான்.

சுந்தரம் அவசரமாக ஓடி வந்து ரீடிங் ரூமுக்குள் நுழைந்த வினாடியே, தாமஸ் சுடப்பட்ட தோட்டவாய் பங்களாவின் வாசலுக்குப் பாய்ந்து வெளியேறினான். காம்பெளண்டை நோக்கி ஓடினான். சட்டென்று எவ்விக் குதித்தான் அந்தப் பக்கம். பங்களாவை விட்டுத் தொலை தூரம் விலகிப் போய்த் தனது மோட்டார் பைக்கைக் கிளப்பிக் கொண்டு பிரதேசத்தை விட்டு அகன்றான்.

இங்கே அத்தனை குழப்பத்திலும் அசோக்கிற்கு ஒன்று தெளிவாகப் புரிந்தது.

இந்தக் காலையில் நாம் சிக்க வைக்கப்பட்டிருக்கிறோம்!

சுந்தரம் நடிக்கிறான். நடிக்க வைக்கப்பட்டிருக்கிறான். எல்லாம் திட்டமிட்ட சதி!

சுந்தரம் விரைவாய் ஹாலுக்கு வந்து டெலிபோனை எடுத்து 100 டயல் செய்ய, முதலில் 1 சுழற்றி, அடுத்து 0 சுழற்றி, மீண்டும் 0 சுழற்றிப் போகும்போது அவனைத் தடுத்து அவனிடமிருந்து

ரிசீவரைப் பிடுங்கி வைத்தான் அசோக்.

“இரு சுந்தரம். நான் கேக்கிற கேள்விக்கு பதில் சொல்லிட்டு நீ ஐ.ஜி.க்கு வேணும்னாலும் போன் செய். நான் எங்கேயும் நகரலை” என்றான்.

“இன்னும் என்ன கேக்கணும்?”

“என்னை நேரா பார்த்துச் சொல்லு. இந்தச் சதிக்கு எவ்வளவு பணம் உனக்குத் தர்த்தா பேச்சு?”

“சதியா?”

“பின்னே? எங்கப்பாவைச் சந்திக்கத் தனியா என்னை வரச் சொல்லி, ஏற்கனவே கொலை செஞ்சி, அதிலே என்னை மாட்ட வைக்கிறதுக்காக உன்னைப் பயன்படுத்தி... சொல்லு, எல்லாம் மாயாவோட வேலைதானே?”

“ராஸ்கல்? அப்பாவைக் கொலை செஞ்சிட்டு எங்கிட்டே வசனமா பேசிக்கிட்டிருக்கே? நகரு! இப்போ நகரப் போறியா இல்லையா?” என்று ஒரு காட்டுத்தனமான மூர்க்கத்துடன் அசோக்கைப் பிடித்துத் தள்ளி விட்டு, மறுபடி 100 டயல் செய்தான் சுந்தரம்.

“ஹலோ... அவசரப் போலீசா? சார், இங்கே அசோக் நகர்ல ஜே பிளாக்கிலே நாப்பத்தி ஏழாம் நம்பர் - கோடஸ்வரர் நாகராஜன் பங்களாலேர்ந்து வாட்ச்மேன் பேசறேன் சார். இப்போ கொஞ்சம் முன்னாடி என் முதலாளியை அவர் பையன் அசோக் கத்தியால் குத்திக் கொலை செஞ்சுட்டான். அவனை நீங்க வர்ற வரைக்கும் தப்பிப் போகாம நான் பார்த்துக்கறேன். சீக்கிரம் வாங்க.” என்று வைத்த சுந்தரம், “காப்பாத்து சுந்தரம்-ன்னு அவர் கத்தியும், என்னால காப்பாத்த முடியலையே... நான் வர்றதுக்குள்ளே முடிச்சிட்டியேடா பாவி” என்றான்.

“கத்தினாரா? எப்போ?”

“இப்போ! பின்னே எப்படி நான் கேட்டுலேர்ந்து இங்கே ஓடி வந்தேன். இண்டர்காமிலே கத்தினாரே... ஏண்டா பாவி! அப்பனையே கொல்றியே... உருப்படுவியா...?”

அசோக்கின் பதற்றம் அதிகரித்தது.

என்ன இது இப்படிப் பேசுகிறான்? அப்பா எப்போது

இண்டர்காமில் கத்தினார்? நான் வந்தேன். சுந்தரம் கதவு நிறந்தான். உள்ளே நடந்தேன். அறைக்குள் வந்தேன். முதுகு காட்டி அமர்ந்திருந்த அப்பாவின் நாற்காலியை என் பக்கம் திருப்பினேன். அவ்வளவுதானே நான் செய்தது!

போலீசிடம் நான் கொலை செய்ததைக் கண்ணால் பார்த்ததாகக் கூசாமல் இவன் சொல்வானோ? போலீஸ் நம்புமோ? நான் செய்யாத ஒரு காரியத்திற்காக நான் பயப்படுவது அவசியம்தானா? தீர் விசாரிக்காமல் போலீஸ் ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடுமா என்ன?

வரட்டும், விசாரிக்கட்டும். நடந்ததை அப்படியே சொல்கிறேன். ஆனால்... ஆனால்... எனக்கும், அப்பாவுக்கும் பகை இருக்கும் காரணத்தால், நேற்று நான் நண்பனுடன் வந்து வேலைக்காரர்கள் மத்தியில் சொத்து சம்பந்தமாக கடுமையாகப் பேசிவிட்டுப் போன காரணத்தால், இப்போது இந்த இக்கட்டான சூழ்நிலையில் நான் இங்கே இருப்பதால், சுந்தரம் சாட்சி சொல்வதால்...

போலீஸ் என்னைத்தான் முழுக்க, முழுக்க சந்தேகப்படுமோ? என்னைக் கைது செய்வார்களா? குற்றம் சுமத்துவார்களா? சுமத்தின குற்றத்திற்கு பொய் ஆதாரங்கள் சேர்ப்பார்களா? சேர்த்துத் தண்டனை வாங்கிக் கொடுப்பார்களா?

தண்டனை! என்ன தண்டனை?

....ஆகவே குற்றவாளி அசோக்கிற்கு மரண தண்டனை விதிக்கிறேன்...

“நோ!” என்று கத்தினான் வாய்விட்டு.

என்ன ஆனாலும் சரி, இந்த இடத்தை விட்டு விலகிவிடுவதுதான் இப்போதைக்குச் சிறந்தது என்று தீர்மானித்து, அசோக் வாசலை நோக்கி திடீர் ஓட்டத்தைத் துவக்க... அவனைத் துரத்திக் கொண்டு சுந்தரம் பாய...

பங்களாவின் வாசலில் வந்து நின்றது போலீஸ் வேன்.

10

பரத், ஹிந்து ஞாயிறு இதழில் மேட்ரிமோனியல் பகுதி பார்த்துக் கொண்டிருக்க...

ககவைத் தட்டாமல் உள்ளே வந்த சுசீலா, அவன் தன்னைக்

கவனிக்காததை உணர்ந்து, கைப் பையை ஓசையின்றி திறந்து, லிப்ஸ்டிக் எடுத்துக் கொண்டு, பைய நடந்து பின்புறம் நின்று, முதுகில் லிப்ஸ்டிக் முனையைப் பொருத்தி, ஆண் குரலில், “ஹேண்ட்ஸ் அப்” என்றாள்.

கொஞ்சமும் அசையாமல் பரத், “சரி, குரல் எல்லாம் ஆம்பளை மாதிரிதான் இருக்கு. ஆனா எதிர்ச் சுவத்திலே விழுந்திருக்கிற நிழல்லே கழுத்துக்குக் கீழே அப்படித் தெரியவில்லையே மேடம்” என்றான்.

முன்னால் வந்து அமர்ந்து கொண்ட சசீலா, “என்ன மேட்ரிமோனியல் பார்க்க ஆரம்பிச்சிட்டங்க பரத்?” என்றாள்.

“அது இருக்கட்டும். நீ எப்போ திருந்தினே? பனியன்ல வசனத்தைக் காணோமே...?”

“முதுகுப் பக்கம் இருக்கு பரத். வாண்ட் டு ரீட்?” என்று எழுந்து முதுகைக் காட்டினாள்.

முன் நெற்றில் லேசாகத் தட்டிக் கொண்ட பரத், “ஒரு தடவை உன் மேல கேஸ் போட்டு மூனு மாதம் உள்ளே தள்ளினால்தான் சரிப்பட்டு வருவேன்னு நினைக்கிறேன்” என்றான்.

“யாரை? என்னையா? எப்படி சார்?”

“செக்ஷன் இருநாத்தித் தொண்ணூர்த்தி நாலைப் பக்கத்திலே வச்சிக்கிட்டுத்தான். என்ன போய்ட்டு வர்றியா? நூல் நூற்கக் கத்துக் கொடுப்பாங்க. செருப்பு தைக்கக் கத்துக் கொடுப்பாங்க.”

“இதயத்திலே இரக்கமே இல்லாத அரக்கக் காதலன் நீங்கதான். ஷ்! சத்தம் போடாதே, திட்டிக்கிட்டு இருக்கேனில்லை...” என்றாள் டெலிபோனைப் பார்த்து.

பரத் எடுப்பதற்குக் கை நீட்ட அதைத் தட்டி விட்டு, “மன்னிப்புக் கேளுங்க. அப்பதான் டெலிபோனை அட்டெண்ட் செய்ய விடுவேன்.”

“எதுக்கு மன்னிப்பு?”

“வழக்குப் போடுவேன்னு சொன்னது மகா இன்சல்ட்.”

“இனிமேல் வசன பனியன் போடமாட்டேன்னு ப்ராமிஸ் செய்.”

“இனிமேல் வசன பனியன் போடமாட்டேன்னு ப்ராமிஸ் செய். நெவர்! சுதந்திரம் எங்கள்

பிறப்புரிமை.”

“சுகி, பத்து ரிங் அடிச்சிடுச்சி. வெச்சிடப் போறாங்க. ரிசீவரை எடு” - சுகி எடுத்தாள்.

“ஹலோ” என்றாள்.

“லாயர் இருக்காராங்க?”

“இருக்கார். நீங்க யார் சார்?”

“என்னை அவருக்கு அறிமுகம் இல்லை. ப்ளீஸ், சீக்கிரம் அவரைப் பேசச் சொல்லுங்க. ஐ யாம் இன் ட்ரபிள்.”

சுகி ரிசீவரைப் பொத்தி, பரத்துக்குக் கண்ணடித்து “புது கேஸ் பரத்” என்று நீட்டினாள்.

“ஹலோ, பரத் பேசறேன்.”

“சார், என் பேர் அசோக். நான் ஒரு மகா சிக்கல்ல இருக்கேன்.”

“முதல்ல எங்கே இருக்கீங்கன்னு சொல்லுங்க.”

“ஒரு பப்ளிக் டெலிபோன் பூத்துக்குள்ள இருக்கேன்.”

“நான் கேட்பது உங்க அட்ரஸ்.”

“இப்போதைக்கு கேர் ஆஃப் பிளாட்ஃபார்ம் சார். என்னைத் தீவிரமா போலீஸ் துரத்திக்கிட்டு இருக்கு சார். நான் உடனடியாக உங்களைச் சந்திச்சாகணும்.”

“நான் வீட்லதான் இருக்கேன். வாங்க.”

“உங்க அட்ரஸ் எனக்குத் தெரியாது. என் ஃபிரண்டு உங்க போன் நம்பர் மட்டும் கொடுத்தான்.”

“அட்ரஸ் சொல்லட்டுமா? குறிச்சுக்குங்க” என்று சொன்னான்.

“சார், ரொம்ப சீக்கிரம் வர்றேன். நீங்கதான் எனக்கு உதவணும்.”

“வாங்க, நேர்ல பேசிக்கலாம்.” என்று வைத்தான் பரத்.

“போலீஸ் துரத்துதுன்னு காதிலே விழுந்த மாதிரி இருந்திச்சி?” என்றால் சசீலா.

“ஆமாம். என்ன பிரச்னைன்னு புரியலை. பேசினாத்தான் புரியும். யெஸ். சுதவு திறந்துதான் இருக்க. உள்ளே வாங்க” என்றான். வாசல் அழைப்பு மணிக்கு.

உள்ளே வந்தவன் வெங்கடேசன். நிறைய எண்ணெய் தடவித் தலை சீவியிருந்தான். சட்டையின் டாப் பட்டன் வரை சின்சியராகப் போட்டிருந்தான். கிருதா அருகே ஒரு பவுடர் தீற்றல். செருப்புகளை ஓரமாக விலக்கிவிட்டு வந்து, “செளக்யமா பரத்?” என்றான்.

“வாப்பா வெங்கு. எப்படி இருக்கே? ஒரு மாசம் இருக்கும் பார்த்து. உக்காரு. சுசி, டி, காப்பி எது உனக்குச் சிறப்பா வருமோ அது” என்றான் பரத்.

சுசீலா உள்ளே செல்ல...

“பரத் எனக்கொரு உதவி செய்யணும் நீ.”

“செஞ்சிடலாம். சொல்லு.”

“என் வைலிபைச் சிங்கப்பூர் தமிழ்ச் சங்கத்திலே பேசக் கூப்பிட்டிருக்காங்க.”

“பாராட்டுக்கள். விசா பிராப்ளமா?”

“அதெல்லாம் எதுவும் இல்லை. எவ்ரிதிங் அரேன்ஜ்ட். நாளைக்குக் காலையிலே நாங்க புறப்படறோம். வர பதினைஞ்சு நாளாகும். இந்தா.”

“என்னது?”

“ஒரு செட் சாவிகள்.”

“எதுக்கு?”

“பதினைஞ்சு நாளைக்கு வீட்டைப் பூட்டி வச்சிட்டுப் போற மாதிரியா இருக்கு மெட்ராஸ்? ரெண்டு நாட்களுக்கு ஒரு தடவையாச்சும் நீ வீட்டுக்குப் போய்த் திறந்து பார்த்துக் கொஞ்ச நேரம் இருந்துட்டு வரணும். அப்பதான் அக்கம் பக்கத்திலே வீட்ல யாரோ இருக்காங்கன்னு தோணும்.”

“இவ்வளவுதானா? உன் வீட்டுக்கு என்னப்பா? சினிமா செட் போட்ட மாதிரி வச்சிருக்க... பேசாம என் வீட்டைப் பூட்டிட்டு நீ வர்ற வரைக்கும் அங்கேயே குடியிருந்துட்டாப் போச்சி. இங்கே திருட, புல்தகங்கள்தான் இருக்கு.”

“குட் ஐடியா பரத்!”

“சேச்சே. நான் ஒரு பேச்சுக்குச் சொன்னேன். இங்கே என்னைத் தேடி வர்றவங்களுக்கெல்லாம் யார் பதில் சொல்றது? நீ சொன்ன

மாதிரி அப்பப்போ போய் பார்த்துக்கறேன். கவலைப்படாமல் போய்ட்டு வா.”

சுசீலா ட்ரேயில் வைத்து மூன்று பீங்கான் கோப்பைகள் எடுத்து வந்து, இருவருக்கும் கொடுத்துத் தானும் எடுத்துக்கொண்டு தனி நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

வெங்கடேசன் எழுந்து கொண்டு, “வரட்டுமா பரத்? வாடகைக்கு விட்டுடாதே” என்று சிரித்தான்.

“விட்டாலும் நீ வர்றதுக்குள்ளே காலி பண்ணிக் கொடுக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு.”

வெங்கடேசன் போனதும்;

“பரத், எப்போ மேரேஜ் வச்சிக்கலாம்?” என்றாள் சுசீலா.

“தம்பதின்னு சொல்லிப் பாரு. காதலர்கள்னு சொல்லிப் பாரு. எந்த வார்த்தை தித்திக்குது?”

“ஒவ்வொரு லெட்டர்லயும் அம்மா, எப்பதாண்டி கல்யாணம் பண்ணிப்பிங்கன்னு கடைசி வரில கேக்கறாங்க.”

“கடைசி வரி தானே? பார்த்தியா அவங்களே அதுக்கு அவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கலை. இங்கே கிட்டே வாயேன், காதோட ஒண்ணு சொல்றேன்.”

“முடியாது.”

“இப்ப வரப்போறியா இல்லையா?”

பரத் அவளைப் பிடிக்கப் பாய... சுசீலா நைலக்ஸ் சேலையாய் வழுக்கிக் கொண்டு ஓட... இருவரும் சோபாவை சுற்றி மூன்று வட்டங்கள் ஓடிக் கொண்டிருக்க...

“எக்ஸ்க்யூஸ் மீ” என்றது வாசல்.

“யெஸ், வாங்க.”

அசோக் உள்ளே வந்து வியர்த்து, மூச்சு வாங்கி நிற்ற இருவரையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

“கற்பனையைத் தட்டி விடாதீங்க. ஹாலைச் சுத்தம் பண்ணிக்கிட்டிருந்தோம். அவ்வளவுதான். உக்காருங்க. நீங்க...”

“அசோக், உங்களோட போன்ல பேசினேனே...” என்று தனது

சூட்கேஸை ட்ரே மேல் வைத்து விட்டு அமர்ந்து, “ப்ளீஸ் வாசலைச் சாத்திடுங்க. பேசலாம்” என்றான்.

பரத் சுசீலாவைப் பார்க்க, அவள் சென்று கதவைத் தாழிட்டு வந்து அவனை முழுதாகப் பார்த்தாள்.

தலை கலைந்திருந்தான். முகம் வாட்டத்தில் இருந்தது. சட்டை அங்கங்கே கசங்கலுடன், அழுக்குடனிருக்க... சூட்கேஸ் சற்று உயர்தரத்தில் பெரிதாய் இருந்தது. சிகரெட் கொளுத்திக் கொண்ட போது, நெருப்பை முனையில் பொருத்தத் தடுமாறினான். விரல்களில் லேசாய் நடுக்கம், கண்களில் தூக்கமின்மை புரிந்து கொள்ள முடிந்தது.

“மிஸ்டர் அசோக், உங்களைக் கொஞ்சம் விரிவா அறிமுகப்படுத்திக்கங்க. அதுக்கு முன்னாடி ஒரு டி.”

சுசீலா உள்ளே சென்றதும்...

“அவங்களை வச்சிக்கிட்டே நாம பேசலாமா...” என்றான் அசோக்.

“தாராளமா. சக்தி இல்லையேல் சிவன் இல்லை. வெல், யு ஆர் நாட் இன் த மூட் ஃபார் ஜோக்ஸ். சொல்லுங்க.”

“ராஜ் டெக்ஸ்டைல்ஸ் தெரியுமா?”

“காலண்டர்கள் பார்த்திருக்கேன்.”

“எங்கப்பாதான் எம்.டி. நான் ஒரே பையன். எனக்கு அவரைப் பிடிக்காது. சதா சச்சரவு. எங்கம்மாவைக் கொன்னுட்டு அதைத் தற்கொலையா செட்டப் செஞ்சிட்டார்னு நான் வலுவா சந்தேகப்படறேன். சமீபத்திலே என் எதிர்ப்பை மீறி மாயான்னு ஒருத்தியை ரெண்டாம் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டார். அவளோட மயக்கத்திலேயோ, இல்லை அவள் போட்ட கண்டிஷன் காரணமாகவோ தனக்குப் பிறகு சொத்துக்கள் பூரா அவளைத்தான் சேரணும்னு உயில் எழுதிட்டார். இதுக்கு நடுவிலே என்னை கொலை செய்ய ஒரு முயற்சி நடந்திச்சி. சொத்துக்கள் மேல் எனக்கிருக்கிற உரிமைகளை வச்சி நண்பனோட போய் அப்பாகிட்டே சத்தம் போட்டுட்டு வந்தேன். மறுநாள் - அதாவது முந்தா நாள் ராத்திரி அது சம்பந்தமா பேச ராத்திரி ஒன்பது மணிக்குத் தனியா வரச் சொல்லி மாயா போன் செஞ்சதாலே, நான் மட்டும் போனேன். போன இடத்திலே...”

“இருங்க. டி சாப்பிட்டுட்டு மிச்சம் சொல்லுங்க.”

சுசீலாவிடம், “தாங்க யூ” சொல்லி எடுத்துக் கொண்டு சாஸரில் ஊற்றி, ஊற்றிக் குடித்தான் அசோக். வைத்து விட்டு கர்சீப் எடுத்து ஒற்றிக் கொண்டான்.

நிதானமாக அரை மணி நேரம் சொன்னான்.

கனமான அமைதி.

“நீங்க செஞ்சது பெரிய குற்றம் அசோக்” என்றான் பரத்.

“அய்யோ, சார்! இந்தக் கொலையை நான் செய்யவே இல்லை.”

“நான் அதைச் சொல்லலை. மேல் விசாரணைக்காக ஸ்டேஷனுக்கு உங்களை அழைச்சுட்டுப் போறப்போ வழில தப்பி ஓடி வந்துட்டதைச் சொல்றேன்! இப்படி பாதி விசாரணையிலே நீங்க தப்பி வந்தா என்ன அர்த்தம்? குற்றம் நீங்களே செஞ்சதாத்தானே அர்த்தம்?”

“சார், நீங்க சிச்சுவேஷனுக்கு ரொம்ப வெளில இருந்து மேம்போக்கா பொது நியாயம் பேசறீங்க. கொஞ்சம் யோசிங்க. எப்பேர்ப்பட்ட சூழ்நிலை பாருங்க. முதல் நாள் தான் அப்பாவை வேலைக்காரங்க மத்தியிலே கடுமையா பேசினேன். மறுநாள் ராத்திரி, நான் போறப்போ வீட்ல யாருமில்லை. ரூமிலே அவர் கத்திக் குத்துப்பட்டுக் கிடக்கிறார். வாட்ச்மேன் ஓடியாந்து ‘பாவி கொன்னுட்டியேடா’ன்னு கத்தறான். போலீசுக்கு போன் பண்ணான். வந்த இன்ஸ்பெக்டர் இறங்கின நிமிஷமே சட்டைக் காலரைப் பிடிச்சிக்கிட்டு, ‘ஏண்டா கொன்னே’ங்கறார். பத்தே நிமிஷத்திலே கேசை முடிக்கத் துடிக்கிறார். வெளியே போயிருந்த மாயாவும், அவங்க அண்ணனும் வந்து பதறிப் போறாங்க. இவன்தான், இவனேதான்னு கத்தறாங்க. எனக்கு மட்டும்தான் உயில் காரணமா மோடிவ் இருக்குன்னு எடுத்துச் சொல்றாங்க. வாட்ச்மேன் திருப்பித் திருப்பி நான்தான் கொன்னதா சத்தியம் செய்யறான். என் மறுப்பு வார்த்தைகளுக்கு மரியாதையே கிடையாது. ரொம்ப வலுவான வலையிலே நான். போலீஸ் கைல இருந்தா அதை மேலும் இறுக்கிடுவாங்க. நான் அவ்வளவுதான். அந்த நிமிஷம் தப்பிச்சி ஓடறதைத் தவிர வேற எதுவுமே தோணலை.”

பரத் குறுக்காகத் தலையை அசைத்துக் கொண்டே “நோ, நோ, யு ஆர் ராங், சரி, சொல்லுங்க, தப்பிச்சி என்ன செஞ்சீங்க?”

“நேரா நான் தங்கின ஹோட்டலுக்கு வந்து அஞ்சே நிமிஷத்திலே காலி பண்ணிட்டு என்னோட ஃபிரண்ட் கதிரோட ரூமுக்குப் போயிட்டேன். ராத்திரி அவன் கூடவே தங்கினேன். காலைல, மத்தியானம் ரெண்டு சினிமா தியேட்டர்களிலே தூங்கினேன். ஈவினிங் திரும்பினப்போ போலீஸ் வந்து விசாரிச்சதா சொன்னான். இனி அவனோட தங்கறது டேஞ்சர்ன்னு பட்டுது. மேற்கொண்டு என்ன செய்யறதுன்னு புரியலை. அவன்தான் உங்க போன் நம்பர் கொடுத்தான். உங்களைச் சந்திச்சிட்டு உங்க யோசனைப்படி நடந்துக்கலாம்னு புறப்பட்டு வந்துட்டேன். சார், நீங்கதான் என்னைக் காப்பாத்தணும்.”

“நிறைய சிக்கல் பண்ணிட்டிங்க மிஸ்டர் அசோக். போலீசை பொறுத்தவரை இப்போ நீங்க தப்பி ஓடித் தலைமறைவா இருக்கிற ஒரு குற்றவாளி. இப்போ உங்களுக்கு யார் அடைக்கலம் கொடுத்தாலும், அதுவே ஒரு குற்றம்” என்றான் பரத்.

“பரத், வெய்ட், அது என்ன சத்தம்?” என்றான் சுசீலா.

அந்த போலீஸ் சைரனின் சத்தம் அதிகமாகிக் கொண்டே வந்து, பரத் வீட்டின் வாசலில் ஜீப் வந்து நிற்கும் சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து பூட்ஸ் ஒலிகள்!

11

வாசலில் ஜீப் சத்தம் மற்றும் பூட்ஸ் சத்தங்கள் கேட்டு எழுந்த பரத் திரும்பி அசோக்கைப் பார்த்தான்.

“சார் போலீஸ்! எனக்காகத்தான் வந்திருக்கணும். ப்ளீஸ், என்னைக் காப்பாத்துங்க. காட்டிக் கொடுத்துடாதீங்க. அவங்கிட்டே என்னை ஒப்படைச்சிடாதீங்க.” என்ற அசோக், உடன் மடங்கி விழுந்து பரத்தின் கால்களைப் பிடித்துக் கொண்டான். விழிகளின் கீழுதட்டில் அவசரக் கண்ணீர் தாவி வர தருணம் பார்த்தது.

எதையும் தீர்மானிக்க இயலாமல் தடுமாறின பரத், அழைப்பு மணி ஒலிப்பதைக் கேட்டு, “வெல், நீங்க அந்த ரூமுக்குள்ளே போய் கதவைத் தாழ் போட்டுக்கங்க. நான் கூப்பிட்டதும் வந்தாப் போதும்” என்று சன்னக் குரலில் சொல்லி விட்டு, “சுகி, போய்க் கதவைத் திற” என்றான்.

நாற்காலியில் அமர்ந்து கைக்கு எட்டின புத்தகம் எடுத்துக் கொண்டு தீவிரமாய்ப் படிப்பவனாய் மாறினான்.

கதவு திறந்த சுசீலா தொப்பியைக் கழற்றிக் கையில் வைத்திருந்த அந்தக் காக்கி உடை அதிகாரியின் தோளில் நட்சத்திரம் பார்த்து, “எஸ், இன்ஸ்பெக்டர்” என்றாள்.

“பரத் இல்லை?”

“இருக்கார்.”

“ஆம் ஐ டிஸ்டர்பன்ஸ் நவ்?”

“இல்லை. உள்ளே வாங்க.”

இயல்பாய் நிமிர்ந்த பரத், “ஹலோ முருகேசன், வாய்யா, எங்கே இந்தப் பக்கம்?” என்றான் ஆச்சரியமாய்.

முருகேசன் வந்து கை நீட்டி அழுத்தமாய்க் குலுக்கி விட்டு, எதிரே அமர்ந்து, “ராஜபாளையத்திலேர்ந்து டிரான்ஸ்ஃபர்” என்றான்.

“வெரிகுட். மெட்ராசுக்கே வந்துட்டியா?”

“ஆமாம். முந்தாநாள் ஜாய்ன் பண்ணினேன். இன்னிக்குத்தான் டயம் கிடைச்சது. எப்படி இருக்கே? லேசா தொந்தி வந்திருக்கே... மேடம் அப்புறம் உன்னை ரிஜெக்ட் பண்ணிடப்போறாங்க. என்னைப் பத்திச் சொன்னதே இல்லையா?”

“நிறையச் சொல்லியிருக்கேன். நினைவுபடுத்தணும்னா அந்த நெட்டோரியஸ் சம்பவங்களை லேசா சொல்ல வேண்டியிருக்கும். எப்படி வசதி! சுசீலா, காலேஜ் அன்னிக்குத் தீடீர்னு ஹாலிடே. பொழுது போகலைன்னு என்னை ரத்னான்னு ஒரு பொண்ணு வீட்டுக்கு அழைச்சுட்டுப் போனார் அய்யா.”

“போதும்பா, ‘முருகேசன் என்னோட காலேஜ் ஃபிரண்டு’ன்னு அறிமுகப்படுத்தினா போதும். ஷல் வி கோ அவுட் ஃபார் எக்ஸ் ஆஃப் காஃபி?”

“கப் ஆஃப் காஃபி? இப்படியெல்லாம் சுகியை இன்சல்ட் பண்ணக்கூடாது. இங்கே நல்ல காப்பி கிடைக்காதா? சுகி கேட்டரிங் டெக்னாலஜி படிக்காமலேயே எக்ஸ்பர்ட்.”

“ஐ.சி.”

சுசீலா வலுக்கட்டாயப் புன்னகையுடன் சமையலறைக்குப் போக, “சுசியோட ஸ்பெஷல் அயிட்டம் என்ன தெரியுமா? தயிர்! அதைத் தயாரிக்கத்தான் சிரமமே இல்லை” என்று பரத் சிரித்து, “எந்த ஸ்டேஷன்?” என்றான்.

“ஸ்டேஷன் இல்லை. கமிஷனர் ஆஃபிஸ்ல போட்டிருக்காங்க. அட்மினிஸ்ட்ரேஷன் சைடு. நாற்காலி வேலை. எக்ஸ்டன்ஷன் பதினேழைக் கூப்படு என்னைப் பிடிக்க.”

சுசீலா காப்பியோடு வந்தாள்.

இன்ஸ்பெக்டர் மேலும் பதினைந்து நிமிஷம் பரத்துடன் சில பழைய சுவையான சம்பவங்களைப் பேசிவிட்டுப் புறப்பட்டுப் போய், ஜீப்பின் சத்தம் தேய்ந்ததும் “ரத்னா யாரு?” என்றாள் சுசீலா.

“பெரிய கதை சுசி. இப்போ நேரமில்லை. கதவைச் சாத்து. அசோக்கைக் கூப்பிடு.”

முழுக்க வியர்த்துப் போய் வந்த அசோக், “நான் ரொம்ப பயந்துட்டேன் சார்” என்று சட்டையின் மேல் பட்டன்கள் இரண்டைக் கழற்றி, காலரைப் பின்னால் தள்ளிக்கொண்டு, பனியனுக்குள் வாயால் காற்று ஊதிக் கொண்டான்.

பரத் ஃபேனின் வேகத்தை அதிகரித்துவிட்டு வந்து, “பரிதாபப்படறதா கோபப்படறதானே தெரியலை மிஸ்டர் அசோக். செய்யாத குற்றத்துக்காக விசாரணை நடுவிலே பாதியிலே தப்பி வர்றது தலையாய தப்பு.”

“பரத், திஸ் ஈஸ் நாட் ஃபேர்” என்றாள் சுசீலா.

“என்ன சொல்றே?”

“அவர்தான் தெளிவா தன்னோட குழ்நிலைகளைச் சொல்லிட்டாரில்லையா? இவர்தான் குற்றவாளின்னு தொண்ணூத்தி ஒன்பது சதவீதம் முடிவு செஞ்சி கஸ்ட்டிக்கு அழைச்சுட்டுப் போற நிலையிலே வேறே எதுவும் தோணாமே தப்பிச்சுட்டார்.”

“என்ன சுசி பேசுறே நீ? இதுவே ஒரு கிரிமினல் குற்றம் தெரியுமா?”

“சரி, யார் இல்லைன்னு சொன்னது தப்பிச்சி வரக் கூடாதுதான். வந்தாச்சு. தப்பி வடக்குப் பக்கம் ஓடி லட்சம் ஊர்களிலே

ஒண்ணிலே சுலபமா காணாமல் போய்ட முடியும். செய்யலையே அப்படி? தன் மேல் பழி நீங்கணும். தான் மறுபடி சுதந்திரமா வாழணும்ங்கிற நேர்மையான தவிப்பிலேதான் இதே மெட்ராஸ்ல இருக்கார்.”

“நீ என்ன அவருக்குச் சிபாரிசு?”

“சிபாரிசு இல்லை. பதற்றத்திலே அவரால் பேச முடியலை. அவரோட பொஸிஷனை நான் உங்களுக்கு விளக்கமா சொல்றேன்.”

“போலீஸ் தேடற ஒரு நபரை ஒருத்தர் மறைச்சு வைக்கக் கூடாது. அதுவும் சட்டம் தெரிஞ்சு லாயர் அதைச் செய்யவே கூடாது.”

“ஸோ?”

பரத் அமைதியாய் அசோக்கைப் பார்த்தான்.

“சொல்லுங்க. அதனால் என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“அசோக்கை இன்வெஸ்டிகேடிங் ஆஃபிஸர் முன்னாடி ஆஜர்படுத்த வேண்டியதுதான் முறை.”

“முறை என்னன்னு கேக்கலை. நீங்க என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“முறைப்படிதான் செய்யணும்.”

“சபாஷ்! உங்களைப் பெரிய ஆபத்தாந்தவரன்னு நம்பி வந்திருக்கிறவருக்கு நீங்க செய்ற மரியாதை ரொம்ப அழகு.”

ஆவேசமாய்ப் பேசும் சுசீலாவை அமைதியாகப் பார்த்தான் பரத்.

“இவர் நிரபராதின்னு உனக்குத் தெரியுமா?” என்றான் நிதானமாக.

அமைதியாக இருந்த அசோக், “சார், தயவு செஞ்சி சொல்றேன். அதை மட்டும் சந்தேகப்படாதீங்க. சத்தியமா நான் கொலை செய்யலை” என்றான் உரக்க.

“நமுவாதீங்க பரத். உங்களுக்கே தெரியும். கண்ணைப் பார்த்துப் பொய்யா, உண்மையானனு கண்டுபிடிச்சிடுவீங்க நீங்க. மிஸ்டர் அசோக் கண்ணிலே பொய் இல்லைங்கிறதை ஒத்துக்கறீங்களா?”

“யெஸ்.”

“பின்னே என்ன தயக்கம்?”

“எதுக்குத் தயக்கமனு சொல்றே?”

“காப்பாத்தறதுக்குத்தான்.”

“வாட் டு யூ மீன்? எப்படி?”

“எல்.கே.ஜில் ஆரம்பிச்சி பாடம் நடத்தட்டுமா? நடிக்காதீங்க பரத். பொம்பளை கிளையண்ட் வந்துட்டா உதட்டைத் திறந்து வச்சுக்கிட்டு விருட்டுன்னு கேசிலே இறங்கிடறீங்க.”

“சுசி, இது சிக்கலான விஷயம்.”

“சிக்கல் இல்லாத விஷயத்தைச் சாதிச்சுக் காட்டுறதிலே சவால் என்ன இருக்கு? ரெண்டு இட்லி சாப்பிடறதா சாதனை? அறுபது இட்லி சாப்பிடறதிலேதானே போட்டி?”

“ஏய், இப்படி வா இங்கே” என்று தனியாய் அழைத்துச் சென்று, “எனக்கு இல்லாத அக்கறை உனக்கு என்ன இவன் மேல்?” என்றான் பரத்.

“பிகாஸ் நான் பெண்.”

“அதனாலே?”

“பிகாஸ் அவன் ஓர் அழகான இளைஞன்.”

“ஸ்டுப்பிட்.”

“சரி, அழகான ஸ்டுப்பிட் இளைஞன்.”

“நான் திட்டினது உன்னை. சுசி, சீரியஸா சொல்றியா? கைகழுவி விட்டுடலாமனு நினைச்சேன்.”

“உங்களை எல்லாம் எப்படி பரத் ஜீவகாருண்ய சங்கத்திலே சேர்த்தாங்க?”

“அதுக்கும், இதுக்கும் என்ன?”

“ஆறறிவுக்குக் கீழே உள்ள உயிர்களுக்கு மட்டும்தான் இரக்கம் காட்டணுமா? எவ்வளவு இக்கட்டான சூழ்நிலையிலே உங்களைத் தேடி வந்திருக்கார். உடுகள் பாருங்க. எவ்வளவு சிவப்பா இருக்கு?”

“இந்த மாதிரி பின்னணி வச்சப் பேசினா, உதவலாமான்னு யோசிக்கிறதையே நிறுத்திடுவேன் சுசி.”

“வேணாம். எனக்காக வேணாம். இதை ஒரு சேலன்ஜா எடுத்துக்கங்களேன். போலீஸ் இவரைச் சந்தேகப்படுத்து. இவரோ

குற்றத்தைச் செய்யலை. உண்மையான குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிங்க. இவரைக் காப்பாத்துங்க. மார்புல பாருங்க எவ்வளவு ரோமம்? இந்த வகை ஆண்கள் எப்படிப்பட்டவர்கள் தெரியுமா?”

“ச்சை! கண்ட புஸ்தகமும் படிக்கிறே நீ. இப்போ என்ன? சரி, வா” என்று மறுபடி ஹாலுக்கு அழைத்து வந்தான் அவளை.

அசோக், அவன் முகத்தையே ஆர்வமாகப் பார்க்க...

“அசோக், இன்னைக்கு மட்டும் நீங்க இங்கேயே தங்கறீங்க. நான் போலீஸ் என்ன கணிக்குது, அவங்க நடவடிக்கைகள் என்னன்னு விசாரிக்கிறேன் முதல்ல. என்னால உங்களுக்கு உதவ முடியும்னு பட்டுச்சின்னா... தீவிரமா உதவுவேன். நீங்க சொன்ன ஸ்டேட்மெண்ட் பொய்யின்னு நான் கண்டுபிடிச்சிட்டா, அந்த நிமிஷமே நானே உங்களை போலீஸ்கிட்டே ஒப்படைச்சுடுவேன். சும்மதமா?”

“சார், இன்னும் என்னை நம்பலையா?”

“இல்லை. ஒரு லாயர் சுலபத்திலே நம்பக்கூடாது, நம்ப மாட்டான். நம்பணும்னு எதிர்பார்க்கவும் கூடாது” என்று அவன் தோளில் தட்டி, “ரிலாக்ஸ்” என்றான் பரத்.

ஹோண்டா ஸ்கூட்டரின் கார்ப்பரேட்டரை பெட்ரோலில் குளிப்பாட்டிக்கொண்டிருந்தான் சுகுமார். காக்கிப் பாண்ட்டில் அங்கங்கே அழுக்கு மேகங்கள். காற்றில் பெட்ரோல் மணத்தது. ஒரு ஜாவா எலும்புக்கூடாய் ஓரத்தில் நிற்க... பஜாஜ் சேடக் கழுத்தைத் திருப்பிக்கொண்டு பார்த்தது. அரை ட்ரவுசர் பையன்கள் மூன்று பேர் உத்தரவுக்குக் காத்திருந்தனர்.

கடைக்குள்ளே போன் குறைந்த சத்தத்தில் ஒலித்தது.

“யார்க்கு கேள்டா.”

“அலோ என்னங்க வேணும்? இருக்காருங்க. கூப்புடறேன்.”

பையன் ஓடி வந்து “சார், உங்க கூட பேசணுமாம்.”

“யாருன்னு கேக்கலையா?”

“தாமஸ்ன்னு சொன்னாரு.”

சுகுமார் உடனே உள்ளே வந்து ரிசீவரை எடுத்துக்கொண்டான்.

“தாமஸ், எங்கேர்ந்து பேசறே?”

“மெட்ராஸ்.”

“பாவி எப்போ வந்தே?”

“அரை மணி நேரம் முன்னாடி.”

“முட்டாள்! திருவனந்தபுரத்தை விட்டு ஏன் புறப்பட்டே? பத்து நாட்கள் கழிச்சத்தான் ஊர் திரும்பணும்னு சொல்லியிருந்தேனே...”

“நேர்ல சொல்றேன் சுகுமார்?”

“ரைட். எங்கே இருக்கே இப்போ?”

“வள்ளுவர் கோட்டம் வாசல்படியிலே கடலை தின்னுக்கிட்டிருக்கேன். வந்துடறியா?”

“வாறேன். அங்கேயே இரு.”

வள்ளுவர் கோட்டத்தில் இலக்கிய கூட்டத்திற்கு மைக் டெஸ்ட் செய்து கொண்டிருக்க... சைக்கிள்களிலும், ஸ்கூட்டர்களிலும் ஆர்வலர்கள் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். வண்டி பஜ்ஜிக்காரன் ஸ்டவ்வுக்குப் பம்பு செய்துகொண்டிருந்தான். சாலையோரமாய்ச் சாரம் போட்டு அகல போர்டில் குளிர்பான விளம்பரத்தை பெட்ரோமாக்ஸ் வெளிச்சம் கொண்டு எழுதிக் கொண்டிருந்தவன் மனிதர்கள் கடக்காத போது பார்த்து வெற்றிலை எச்சில் துப்பிக் கொண்டான். தாமஸ் பெட்டிக் கடையில் கயிற்றின் முனையில் சிகரெட் பற்றவைத்துக்கொண்டு, நடந்து படிகளில் கரீப்பால் தட்டி அமர்ந்து காத்திருந்தான்.

கொஞ்ச நேரத்தில் வந்த சுகுமார், “என்ன சொல்லு?” என்றான் செருப்பைக் கழற்றி காலின் கட்டை விரலில் நெட்டி முறித்துக் கொண்டு.

“பேப்பர் பார்த்தேன். திட்டப்படி அசோக் மாட்டிக்கிட்டதிலே சந்தோஷம். ஸ்டேஷன் போற வழியிலே அவன் தப்பிச்சதிலே டபுள் சந்தோஷம். போலீஸ் இதை வச்சே அவன்தான் குற்றவாளின்னு முடிவுக்கு வந்துடுவாங்க.”

“தாமஸ், இதெல்லாம் பழைய கதை, நீ ஏன் திடீர்ன்னு புறப்பட்டு வந்தே?”

“உன்னை எச்சரிக்க. ஒரு ரகசியத்தைச் சொல்ல.”

“என்ன ரகசியம்?”

“நீயும், உன் தங்கையும் திட்டப்படி நாகராஜனை நான்தான் கொன்னுட்டதா நினைச்சுக்கிட்டிருக்கீங்க. அதான் இல்லை. நான் செயல்படுத்தறதுக்கு முன்னாடியே வேற யோரோ முடிச்சிட்டாங்க.”

“என்னது?”

தாமஸ் விவரமாக எல்லாம் சொல்லி, “நம்ம திட்டத்திலே எங்கேயோ ஓர் ஓட்டை இருந்திருக்கு. நாம போட்ட அதே திட்டப்படி அதே நேரத்திலே வேற ஒருத்தர் அதை நிகழ்த்தியிருக்காங்கன்னா... அது யாரு, என்ன காரணம்னு நாம கண்டுபிடிச்சிடறதுதான் நம்ம உயிருக்கு நல்லது” என்றான்.

12

தாமஸ் வீசி எறியப் போன சிகரெட் துண்டைத் தடுத்து வாங்கித் தன் சிகரெட்டை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டு, “கொஞ்சம் விளக்கமா சொல்லு தாமஸ். நாம ஏன் பயப்படணும்னு சொல்றே?” என்றான் சுகுமார்.

தாரத்து ஒலிபெருக்கி திரு.சுப்பிரமணியன் அவர்களை இந்தக் கூட்டத்திற்குத் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்று நடத்திக் கொடுக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டிருந்தது. சாரத்தின் மேல் நின்று பானர் எழுதினவன் கீழேயிருந்து எறியப்பட்ட தீப்பெட்டியை அபாயகரமாகத் தாவிப் பிடித்தான்.

தாமஸ் தீக்குச்சியால் காது குடைந்து கொண்டு, “என்ன புரியலை உனக்கு? நாகராஜன் விஷயத்திலே திட்டம் யார் யார் போட்டோம்?” என்று கேட்டான்.

“நான், மாயா, நீ.”

“வேற யாரும் உண்டா?”

“சேச்சே, வேற யாரு?”

“வேற யார்கிட்டேயாவது பேசினதா நினைவிருக்கா?”

“இதைப்போய் பேசுவாங்களா தாமஸ்?”

“பின்னே எப்படி அந்த நபருக்கு நம்ம திட்டம் தெரிஞ்சது?”

“புரியலையே... நாங்க கார்ல புறப்பட்டுப் போனதும் நீ உள்ளே நுழைஞ்சிட்டே, இல்லையா?”

“ஆமாம். காம்பெளண்ட் ஏறிக் குதிச்சி, நிதானமா நடந்து... ருமுக்குள்ளே போனப்போ எப்படியும் பத்து நிமிஷம் ஆகியிருக்கும். நான் பார்த்தப்போ இன்னும் ரத்தம் வந்துக்கிட்டு இருந்திச்சி. நீங்க புறப்பட்டுப் போனதும் - நான் உள்ளே வந்ததும் நடக்கிறதுக்கு நடுவிலே ரொம்ப சாமர்த்தியமா செஞ்சிட்டான் இதை. எப்போ உள்ளே வந்தான்? எப்படி உள்ளே வந்தான்? எப்படி வெளியே போனான்? எதுவுமே புரியலையே...”

“அதானே... மாயாகிட்டே சொன்னா ரொம்பவும் அதிர்ச்சி அடைஞ்சிடுவா. பங்களலதான் நம்ம திட்டம் எப்படியோ லீக் ஆகியிருக்கணும்.”

“சுகுமார், நம்ம திட்டத்துக்கு நோக்கம் இருக்கு. பெரிய பலன்களை எதிர்பார்த்து இறங்கினோம். அந்த நபரோட நோக்கம் என்ன? அது தெரிஞ்சாகணும். நாம செய்ய நினைச்சதை எவனோ செஞ்சிட்டான். நமக்கு வேலை மிச்சம்னு சந்தோஷப்பட்டுக்கிறது முட்டாள்தனம் சுகுமார்.”

“வாஸ்தவம். இப்ப என்ன செய்யலாம்னு நினைக்கிறே?”

“ரெண்டு வகையிலே நாம செயல்பட்டாகணும் சுகுமார். ஒண்ணு - இந்த அபாயகரமான குற்றவாளியை அடையாளம் கண்டுபிடிக்கிறது.”

“எப்படி?”

“எப்படியாவது.”

“மற்றது?”

“தலைமறைவாப் போன அந்த அசோக்கைக் கண்டுபிடிச்சாகணும்.”

“அதைத்தான் போலீஸ் செஞ்சிக்கிட்டிருக்காங்களே தாமஸ்.”

“அந்த முயற்சியிலே நாமும் தனிப்பட்ட முறையிலே ஈடுபடறது நல்லது. ஏன் தெரியுமா? அசோக் இப்போ அடிபட்ட நாகம். நீயும், உன் தங்கையும் சேர்ந்து சதி செஞ்சி கொலையிலே தன்னைச் சிக்க வச்சுட்டதா நம்புற அவனோட ஆத்திரத்துக்கு வடிகால் தேடி...”

வேற விதமாச் செயல்பட்டா?”

“வேற விதமானா?”

“என்னப்பா உனக்கு ரொம்ப விரிவா எதையும் சொல்ல வேண்டியிருக்கு. அப்பாவோ புதுப்பெண்டாட்டி பேர்ல சொத்து பூரா எழுதி வச்சிட்டுக் கொலையாகிட்டார். பழியோ தன் மேல் விழுந்துடிச்சி. இப்போ போலீஸ் துரத்துது. மாட்டிக்கிட்டா ஜெயில் நிச்சயம். கொலைக் குற்றம் நிரூபணம் ஆனா மரண தண்டனை கூடக் கிடைக்கலாம். இந்த நிலையிலே தன்னை இந்தக் கதிக்கு ஆளாக்கினவங்களை நிஜமாவே கொன்னுட்டு ஓடிடலாம், இல்லை சரணடைஞ்சுடலாம்னு அவன் மனசு நினைக்கலாம் இல்லையா?”

“என்ன தாமஸ் ரொம்ப பயமுறுத்தறே?”

“நான் நினைக்கிறதைச் சொல்றேன். அசோக் எவ்வளவு சீக்கிரம் போலீஸ் கைல மாட்றானோ, அவ்வளவு சீக்கிரம் நமக்கு நிம்மதி. அசோக்கைக் கண்டுபிடிச்சி போலீசுக்குத் தகவல் தந்துடணும். இல்லையென்னா, தீராத பட்சத்திலே அவனை அடையாளம் தெரியாம கொன்னுடணும். அப்பதான் நமக்கு நிரந்தரமாகும் இந்த சந்தோஷம், வசதி எல்லாம்.”

சுகுமார் அமைதியாக யோசித்தான்.

“நீ சொல்றது கரெக்ட் தாமஸ். திட்டப்படி எல்லாம் கரெக்டா நடந்துடிச்சினு சந்தோஷமா இருந்தேன். நீ சொன்னப்புறம்தான் இவ்வளவு சிக்கலும் புரியுது. நீ வந்தது நல்லதாப் போச்சு. வா, பங்களாவுக்குப் போலாம். மாயாவோட பேசலாம். என்னவிதத்திலே செயல்படலாம்னு யோசிக்கலாம்,” என்று எழுந்தான்.

தீக்குச்சியை எறிந்து விட்டுத் தாமசும் எழுந்தான்.

அவர்கள் படிகளில் இறங்கினார்கள்.

“அசோக் எங்கே இருக்கானனு நிச்சயமா ரெண்டு பேருக்குத் தெரியும்” என்றான் தாமஸ்.

“யாரு?”

“அவன் ஃபிரண்டு கதிர். அவன் லவ்வரு பிரேமா.”

“போலீஸ் அவங்களை விசாரிச்சிடுச்சி தாமஸ்.”

“விசாரிச்சா சொல்வாங்களா?”

“பின்னே?”

“ரெண்டு நாள் டயம் கொடு. நான் சொல்றேன். அசோக் எங்கே இருக்கான்னு.”

“கண்டுபிடி. உன்னால முடியும். நீ செய்வே. பின்னால் உக்காரு” என்றான் சுகுமார். வண்டியை ஸ்டார்ட் செய்து, நேர்மேலே குறை நிலாவும் கூடவே பயணம் செய்தது.

கோடம்பாக்கம் கிரைம்ஸ் இன்ஸ்பெக்டர் இளமையைத் தவற விட்டிருந்தார். கண்களுக்குக் கீழே சதைப் பைகள்... கழுத்தில் நரம்புகள் எண்ணத் தோதாய் இருந்தன. காது மடல்களில் ரோமம். சின்ன உடம்புக்குக் கச்சிதமில்லாமல் சட்டை கொஞ்சம் தொள தொளா. நாளைய தபாலில் ரிடையர்மெண்ட் ஆர்டரை எதிர்பார்ப்பவராகத் தெரிந்தார். ஆனால் குரலில் அசத்தினார். சரளமான ஆங்கிலத்தில் புருவம் உயர்த்த வைத்தார்.

“என் பேர் பரத்” என்று அறிமுகப்படுத்திக்கொண்ட அடுத்த வினாடியே சடசடவென்று பேசத் தொடங்கி விட்டார்.

“தெரியும், நல்லாத் தெரியும். பார்த்திருக்கேன். பேசினதில்லை. டிபார்ட்மெண்ட்டுக்குப் பல தடவை உதவியிருக்கீங்க. கேள்விப்பட்டிருக்கேன். உங்களைப் பத்தி நிறையப் பேசியிருக்கோம். இந்தப் பொண்ணைத்தான் தெரியலை” சுசீலாவைக் காட்டி.

“ஆச்சரியமா இருக்கு சார்,” என்றாள் சுசீலா.

“ஏம்மா?”

“இவர் தனியா எதையும் கிழிச்சதில்லை! நான்தான் சார் மாஸ்டர் மைண்ட். அவர் குதிரை. நான் ஜாக்கி. ஆனா பாருங்க பேரு குதிரைக்குத்தான். இவரைத் தனியா விட்டா காட்டு வெள்ளம் சார். எதுக்கும் பிரயோஜனப்படாது. எல்லாத்தையும் முட்டி மோதி உடைச்சித் தள்ளிட்டுப் போய்டும். நான்தான் அப்பப்போ அணை கட்டிப் பாசனத்துக்கு உதவற மாதிரி செய்வேன். சுருக்கமாச் சொன்னா நாங்க ப்ரெஸ் பட்டன் மாதிரி.”

“புரியலையே...”

“ப்ரெஸ் பட்டன் ரெண்டு பகுதி. ரெண்டும் சேர்ந்தாதான் உபயோகம். தனித்தனியா இருந்தா பயனில்லை பாருங்க.”

பரத் குறுக்கிட்டு “தப்பா எடுத்துக்காதீங்க இன்ஸ்பெக்டர், சச் எ டாக்கட்டிவ்கார்ள், இன்னொசண்ட், ஆனா இண்டலிஜெண்ட்.”

“வெல், என்ன விஷயமா என்னைச் சந்திக்க வந்தீங்க பரத்?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் நாதன்.

“அசோக் நகர்ல இண்டஸ்ட்ரியலிஸ்ட் நாகராஜன் கொலை சம்பந்தமா பேசணும்.”

“சொல்லுங்க.”

“இந்த நிமிஷம் கேஸோட நிலைமை என்ன? உங்க தியரி என்ன? உங்க எதிர்பார்ப்பு என்ன?”

“இந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்ன?”

பரத் ஒருமுறை நகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு, “கொலை செய்யப்பட்ட நாகராஜன் எனக்கு போன் செஞ்சார்” என்றான்.

“எப்போ பரத்?” என்றாள் சுசீலா.

அவளை ரகசியமாக முறைத்து விட்டு, “என்னோட கல்யாண ரிஸப்ஷன் நடந்தபோது என்னைக் கொலை செய்ய ஒரு முயற்சி நடந்திச்சி. அது சம்பந்தமா உங்க கூட பேசணும். என்னோட எதிரி யாருன்னு எனக்கு அடையாளம் காட்டணும். எப்போ வர்றீங்க’ன்னு கேட்டார். மறுநாள் காலையிலே பத்து மணிக்கு வந்து சந்திக்கிறதா சொன்னேன். ஆனால் மறுநாள் காலையிலே அவர் கொலை செய்யப்பட்ட செய்தியைத்தான் படிக்க முடிஞ்சது. ரெண்டு நாளா எனக்குள்ளேயே ஒரு உறுத்தல். அவர் போன் பேசின உடனே போய் அவரைப் பார்த்து இருக்கலாமோன்னு ஒரு குற்ற உணர்ச்சி. அப்படிப் பார்த்திருந்தா, ஒருவேளை இந்தக் குற்றம் தவிர்க்கப்பட்டிருக்கலாமோன்னு ஒரு சங்கடமான ஃபீலிங். அதனால்தான் உங்களைப் பார்க்க முடிவு செஞ்சேன்.”

“சாதாரணமா இப்போ பதினைஞ்சு ரீலுக்கு மேலே யாரும் படம் ரிலீஸ் பண்ணதில்லை. ஆனா ஊமை விழிகள் பதினெட்டு ரீல் இன்ஸ்பெக்டர்” என்றாள் சுசீலா.

பரத் மெதுவாக மேஜை மறைத்த தன் கையை, அவள் தொடையில் வைத்து நறுக்கென்று கிள்ள... “ஆ!” என்றாள் அலறலாய்.

“என்னாச்சு?” என்றார் நாதன்.

“இப்படித்தான் சார், சீரியஸ்னெஸ் புரியாத சம்பந்தமில்லாததைச் சமயத்திலே பேசுவா, நீ வெளில மரத்தடியிலே போய் நில்லு. நான் பேசிட்டு வர்றேன்.”

பொய்க் கோபத்துடன் சுசீலா எழுந்து போக, நாதன் கூறினார்.

“இது சிக்கல் இல்லாத கேஸ். அப்பா மேல பையனுக்குக் கோபம். காரணம் ரெண்டு. அப்பா ரெண்டாம் கல்யாணம் செஞ்சுக்கிட்டது, சொத்து பூரா புது மனைவி பேர்ல உயில் எழுதி வச்சது. இதிலே ஆத்திரமாகிச் சம்பவத்துக்கு முதல்நாள் வந்து சத்தம் போட்டிருக்கான். கொஞ்சமும் அசைஞ்சு கொடுக்காம நாகராஜன் பேசினதோட, அறையவும் செஞ்சிருக்கார். ஆத்திரம் இன்னும் அதிகமாகி, மறுநாள் ராத்திரி வந்து தீர்த்துட்டான். போராட்டத்துக்கு நடுவிலே நாகராஜன் இண்டர்காமிலே வெளி கேட்டருகிலே இருந்த வாட்ச்மேனைக் கூப்பிட்டிருக்கிறார் உதவிக்கு. அவன் வர்றதுக்குள்ள முடிச்சிட்டான். அவனைத் தப்ப விடாம பார்த்துக்கிட்டு வாட்ச்மேன் அவசர போலீசுக்குச் சொல்ல... எங்களுக்கு தகவல் வந்து உடனே போனோம். வீட்ல நாகராஜன் மட்டும்தான் இருந்திருக்கார். அவர் புது மனைவியும், மச்சானும் நாங்க போனதுக்கப்புறம்தான் வந்தாங்க. அந்தப் பையன் அசோக் விசாரணையிலே மறுத்தான். ஸ்பெஷலா விசாரிச்சாதான் சரியா வரும்னு ஜீப்பிலே ஏத்தி ஸ்டேஷனுக்கு அழைச்சிட்டு வர்றதுக்குள்ளே... நடுவே குதிச்சித் தப்பிச்சிட்டான். சீக்கிரம் மாட்டிக்குவான். திஸ் ஈஸ் த ஸ்டோரி.”

“சில சந்தேகங்களை நான் தெளிவாக்கிக்கலாமா?”

“ஷ்யூர்.”

“ஆயுதம் கிடைச்சதா?”

“யெஸ். கத்தி! மார்பிலேயே செருகி நின்னுச்சு.”

“பிரிண்ட்ஸ்?”

“இல்லை.”

“கிளவுஸ் போட்டிருந்தானா?”

“இல்லை. கைரேகை படாம இருக்க ஒரு கர்ச்சிப்பைக் கத்தியோட கைப்பிடியிலே சுத்திக்கிட்டுப் பிடிச்சாக்கூடப் போதும். கிளவுஸ்தான் போட்டுக்கணும்னு அவசியமில்லை.”

“அப்கோர்ஸ், போட்டோஸ் பார்க்கட்டுமா?”

“காண்பிக்கிறேன். எஃப் ஐ ஆர் ஸ்டேட்மெண்ட்ஸ் எல்லாமே படிக்கத் தர்றேன். என்ன உங்க ஐடியா? எதுக்காக விவரம் சேகரிக்கிறீங்க பரத்?”

“இந்தக் கேசிலே நான் உங்களுக்கு உதவ விரும்பறேன் - உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லைன்னா. நாகராஜன் என்னை போன்ல கூப்பிட்டுப் பேசியும் அவருக்கு என்னால் உதவ முடியாமல் போனதாலே குற்றவாளியை, கண்டுபிடிக்கிறதிலே உங்களுக்கு உதவினா என் மனசுக்கு ஓர் ஆறுதல் கிடைக்கும்.”

“புரியுது” என்று டிராயரை இழுத்தார் நாதன்.

நாற்பது நிமிடம் கழித்து, ஸ்டேஷனை விட்டு வெளியே வந்த பரத், தன் பைக்கைக் காணாமல், மரத்தடியில் சுசீலாவையும் காணாமல் திகைக்க...

‘தட் தட்’ என்று வந்து நிறுத்தினாள் சுசீலா. “ஏறிக்கங்க பரத். டாப் கியர்ல வண்டி லேசா உதறுது. கவனிங்க. இருங்க. ஏறும்முன் ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க. என்ன உங்க அனுமானம்... அசோக் குற்றவாளியா, நிரபராதியா?”

“நிரபராதி” என்றான்.

“அப்போ?”

“ஆணி வேர் வரைக்கும் தோண்டறதுன்னு முடிவு பண்ணியாச்சு. பார்த்து ஓட்டு” என்று அவள் பின்னால் அமர்ந்து கொண்டான் பரத்.

புடவையை லோஹிப் செய்து கொண்டாள். பல்லில் கடித்துக் கொண்டிருந்த பின்னை எடுத்து ப்ளீட்சில் உள்பக்கம் போட்டுக் கொண்டாள். கண்ணாடியில் ஒட்டி வைத்திருந்த லெவண்டர் நிற ஆட்டின் பொட்டை எடுத்துப் புருவ மத்தியில் ஒட்டிக் கொண்டாள். ஹேண்ட் பேகைத் தோளில் மாட்டிக்கொண்டு, அதன் சைடு பகுதியில் வார இதழைச் செருகிக்கொண்டு புறப்பட்டாள் பிரேமா.

அறையை விட்டு வெளியேறி, ஹாஸ்டலை விட்டு வெளியேறி, ஆட்டோவில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

ஆட்டோ புறப்பட்டதும்... பத்து வினாடிகள் இடைவெளி விட்டுத் தனது பைக்கைச் செலுத்தினான் தாமஸ்.

ராயப்பேட்டை போலீஸ் ஸ்டேஷனைத் தாண்டியதும் ஆட்டோவை வேகம் குறைக்கச் சொன்னாள் பிரேமா. இடது பக்கம் தலை நீட்டிக் கட்டிடங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே வந்தாள்.

கடந்த பஸ் ஸ்டாப்பில் அலுவலகம் செல்லும் கும்பல் நாலு வினாடிக்கு ஒரு தடவை கடிகாரத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றது. ஹோட்டல் வாசலில் வரிசையாய் சைக்கிள்கள். துணிக் கடைகளின் வாசலில் மிஷின் போட்டிருந்த டைலர்கள் சுறுசுறுப்பாய் இருந்தார்கள். தியேட்டர் வெளியே பகல் காட்சி மலையாளப் படத்திற்காக நிகோடின் சுவாசித்துக்கொண்டு இளைஞர்கள்.

லட்சுமி ஜெராக்ஸ் முன்னே நிறுத்தச்சொல்லி இறங்கிக் கொண்டாள். குனிந்து மீட்டர் பார்த்து, கைப்பையில் ஜிப் இழுத்துப் பணம் எடுத்துத் தந்தாள்.

முப்பதடி தள்ளி பைக்கை நிறுத்தின தாமஸ் எஞ்சினை அணைத்து, சாய்த்து நிறுத்திப் பூட்டிக்கொண்டான்.

பிரேமா அந்த ஜெராக்ஸ் கடைக்கு அருகில் 'குனிந்து செல்லவும்' என்று போர்டு மாட்டியிருந்த மாடிப் படிகளில் ஏறினாள். மேலே வரிசையாக ரூம்கள். முதல் அறையில் கேஸ்ட்ஸ் ரெக்கார்டிங் நடந்து கொண்டிருக்க... கடந்தாள். அடுத்ததில் ஓர் ஆர்க்கெஸ்ட்ராவின் போர்டு மாட்டியிருந்ததும், உள்ளேயிருந்து தபலா சத்தம். அடுத்ததில் 'மாணிக்கம் - சேல்ஸ் டாக்ஸ் பிராக்டிஷனர்.' உள்ளே மூன்று மேஜைகள் போட்டு சாய்வாய் பேட் வைத்துக் கண்ணாடி போட்டவர்கள் எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

அதற்கும் அடுத்த அறையின் வாசலில் பூட்டைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்த கதிர் இவளைப் பார்த்ததும், "வாங்க பிரேமா" என்று பூட்டினதை மறுபடி திறந்தான். கதவை உள்புறமாகத் தள்ளி, "உள்ளே வாங்க" என்றான்.

பிரேமா ஒரு தடவை திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவளைத் தொடர்ந்து படிகளேறி மேலே வந்த தாமஸ், அவள் திரும்பிப் பார்த்ததும் சட்டென்று கேஸ்ட்ஸ் ரெக்கார்டிங் சென்ட்டருக்குள் நுழைந்து, "ஃபாரின் கேஸ்ட் வச்சிருக்கீங்களா

சார்?" என்றான்.

பிரேமா, கதிரைத் தொடர்ந்து உள்ளே வந்தாள்.

"நேத்து வந்தேங்க. ரூம் பூட்டியிருந்திச்சு. ஆபீசுக்கு போன் செஞ்சேன். லீவுன்னு சொன்னாங்க. பேப்பர்ல அசோக் போட்டோவையே போட்டுச் செய்தி வந்ததும் எனக்கு எதுவுமே புரியலைங்க. எங்கிருந்தாவது போன் செய்வார்ன்னு எதிர்பார்த்து ஏமாந்தது தான் மிச்சம். தண்ணி வச்சிருக்கீங்களா? படபடன்னு வருது."

"மொதல்ல உக்காருங்க. விவரம் சொல்றேன்."

கதிர் அறையின் மூலையில் மர ஸ்டாண்ட் வைத்து அதன் மேல் வைத்திருந்த சிங்க முக மண் ஐக்கைச் சரித்துக் கண்ணாடி டம்ளரில் நீர் கொண்டு வந்து கொடுத்தான்.

வியர்த்துப் போயிருந்த பிரேமா மடமடவென்று குடித்து விட்டு, "சொல்லுங்க சார், உங்களுக்காவது தெரியுமா, எங்கே இருக்காரன்னு?" என்றாள்.

தாமஸ் அந்தக் கடையிலிருந்து வெளிப்பட்டு கதிரின் அறைக்கு முன்னால் இருந்த அந்த ஆடிட்டர் அறைக்குள் நுழைந்து, "இதானே மாணிக்கம்ங்கிற ஆடிட்டர் ரூமு?" என்றான்.

"ஆமாம். என்ன வேணும்?"

"ஒண்ணும் வேணாம். என் ஃபிரண்டு ஒருத்தன் இங்கே என்னைக் காத்திருக்கச் சொன்னான். உக்காரலாமா?" என்று ஸ்டீலை வாசலுக்கு மிக அருகில் இழுத்துப் போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தான்.

பக்கத்து அறையில் கதிரும், பிரேமாவும் பேசுவது ஓசை குறைவாக, கொஞ்சம் தெளிவில்லாமல் கேட்டது.

"போலீஸ் கிட்டேர்ந்து தப்பிச்சி நேரா என் ரூமுக்குத்தான் அசோக் வந்தான்" என்றான் கதிர்.

"அப்புறம்?"

"ராத்திரி மட்டும்தான் தங்கினான்... காலையிலே நான்தான் அவனுக்கு ஒரு வக்கீல் விலாசம் கொடுத்துப் போய்ப் பார்க்கச் சொன்னேன்."

"அதாவது நேத்து."

“ஆமாம். அதுக்கப்புறம் அவன்கிட்டேர்ந்து எனக்குத் தகவல் இல்லை. ஒருவேளை ஆபீசுக்கு போன் செஞ்சிருக்கலாம். நான் போகலை. குரோம்பேட்டையிலே என் சித்தி வீட்ல போய்த் தங்கிட்டேன். ஏன் தெரியுமா? அசோக்கோட ஃபிரெண்டு நான்கிறதைத் தெரிஞ்சுக்கிட்டு மாத்தி மாத்தி மூணு போலீஸ் ஆபீசர்ஸ் வந்து விசாரிச்சுட்டுப் போய்ட்டாங்க. அந்தத் தொல்லையிலேர்ந்து விலகத்தான் லீவு போட்டேன்.”

“அந்த லாயருக்கு போன் செஞ்சி விசாரிக்கலாமே...”

“ரொம்பத் தப்பு. மஃப்டி போலீஸ் என்னைக் கண்காணிக்குது. குரோம்பேட்டை வரைக்கும் என்னை ஒரு காஸ்ஸ்டபிள் ஃபாலோ பண்ணினார்.”

“என்னங்க கதிர் இப்படி ஆய்ந்துச்சி? நான் அப்பவே சொன்னேன். தனியா போக வேணாமனு. அசோக் கேக்கலை. ரொம்பப் பிரமாதமா சதி பண்ணிட்டாங்க.”

“உண்மையான குற்றவாளியை போலீஸ் பிடிச்சிட்டாங்கன்னா அசோக்குக்குப் பிரச்சனையில்லை. இந்தத் தலைமறைவு அவசியமில்லை.”

“போலீஸ் முழுக்க முழுக்க இவரை மட்டும்தானே சந்தேகப்படுது. இதிலே இவர் தப்பிச்சது வேறே அவங்க யூகத்தை ஊர்ஜிதம் செய்யுதே...”

“அவனுக்கு வேறே வழியில்லைங்க அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே.”

“புரியுது. அசோக் இந்தக் குற்றத்தைச் செய்யலைன்னு நாம நம்பறதாலே நமக்குப் புரியுது. போலீசுக்குத் தெரியுமா அது? நான் அவரைப் பார்க்கணுங்க.”

“உங்களைக்கூட போலீஸ் கண்காணிக்கலாம் பிரேமா.”

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லீங்க. அப்படியே என்னை யாராச்சும் ஃபாலோ செஞ்சாலும் எப்படி டேக்கா கொடுக்கறதுன்னு எனக்குத் தெரியும். சொல்லுங்க, யார் அந்த லாயர்?”

இவர்களின் பேச்சைக் விட்டு விட்டுக் காதில் வாங்கிக் கொண்டிருந்த தாமஸ் யார் அந்த லாயர் என்ற வார்த்தைகள் தெளிவாய்க் கேட்க... கூர்மையானது.

“பரதன்னு பேரு. எனக்கே விலாசம் தெரியாது. போன்

நம்பர்தான் தெரியும். இருங்க. குறிச்சித் தர்றேன். ஜாக்கிரதையா தொடர்பு கொள்ளுங்க. அசோக்கைச் சந்திக்கணுங்கிற ஆர்வத்திலே, அவனைக் காட்டிக்கொடுத்திடாதீங்க. அப்புறம் போலீஸ்கிட்டேர்ந்து அவன் விலகறது சாமான்யமில்லை.”

பிரேமா போன் நம்பர் குறித்த துண்டுச் சீட்டைப் பெற்றுக் கொண்டு, “நான் வர்றேங்க” என்று எழுந்தாள்.

“என் ஆபீசுக்கு அப்புறமா போன் செய்யறீங்களா?”

“அவசியம் பன்றேன்.”

பிரேமா வெளியில் வந்து, அறைகளைக் கடந்து படிகளில் இறங்க...

தாமஸ் எழுந்தான்.

“என் ஃபிரெண்டு, சுப்பன்னு பேரு. வந்தா இருக்கச் சொல்லுங்க. நான் ஒரு தம்மடிச்சுட்டு வந்துடறேன்” என்று கூறிவிட்டுத் தொடர்ந்தான்.

பிரேமா நடந்து, நடந்து பொதுத்தொலைபேசியை அடைந்தாள்.

உள்ளே நுழைந்து எண்களைச் சுழற்றினாள்.

“ஹலோ, லாயர் பரத் வீடா?”

“ஆமாம்” என்றாள் சுசீலா.

“இருக்காரா?”

“இருக்கார். நீங்க யாரு?”

“என் பேரு பிரேமா. மிஸ்டர் பரத்கிட்டே ரொம்ப முக்கியமா பேசணும்.”

“ஒரு நிமிஷம்.”

“ஹலோ பரத் ஹியர்...”

“சார் நான் பிரேமா. உங்களை நேத்து வந்து சந்திச்சாரே அசோக், அவரோட மனைவியாகப் போகிறவள். அவர் அங்கேதான் இருக்காரா? நான் சந்திக்கணும். பேசணும். புறப்பட்டு வரட்டுமா? அவரோட இப்போ பேச முடியுமா?”

“இருங்க, இருங்க மேடம். நீங்க சொன்ன மாதிரி நேத்து அசோக்ன்னு யாரும் என்னை வந்து சந்திக்கலை. வச்சிடவா?”

“சார், ப்ளீஸ். வச்சிடாதீங்க. கொலைக் குற்றவாளினு போலீஸ் சந்தேகப்படற அசோக் தப்பி வந்து கதிர்ங்கிற ஃபிரெண்டுகிட்டே உங்க அட்ரஸ் வாங்கிக்கிட்டு நேத்து சந்திக்க வந்தார். இப்போ நினைவிருக்கா?”

“ஸாரி மேடம். அப்படி யாரும் என்னைச் சந்திக்கலை.”

போன் வைக்கப்பட்டு விட, குழப்பமாக ரிசீவரையே பார்த்தாள் பிரேமா. பிறகு அதை வைத்து விட்டு வெளியேறிப் பக்கத்து மளிகைக் கடையில் டெலிபோன் டைரக்டரி ஓசி கேட்டுப் பரத்தின் விலாசத்தைக் கண்டுபிடித்துக் குறித்துக் கொண்டாள்.

ஆட்டோவை அழைத்தாள்.

தாமஸ் விடாமல் மீண்டும் ஆட்டோவைப் பின் தொடர்ந்தான் சூயிங்கம் மென்றுகொண்டே.

“ஏன் பரத் அப்படிச் சொன்னீங்க?” என்றாள் சுசீலா.

“பேசினது யாரு?” என்றான் அமர்ந்திருந்த அசோக்.

“பிரேமான்னு யாரையாவது தெரியுமா உங்களுக்கு?” என்றான் பரத்.

“ஆமாம் சார். என்னோட வுட் பி. நாங்க உண்மையா நேசிக்கிறோம்.”

“உங்க நேசிப்பு உண்மையா, போலியாங்கிறதெல்லாம் எனக்குத் தேவை இல்லாத விஷயம். இங்கே பாருங்க அசோக்! இன்ஸ்பெக்டரைச் சந்திச்சுப் பேசினதிலே, ரெக்கார்ட்ஸ் பூரா படிச்சதிலே, நீங்க நிரபராதின்னு எனக்குள்ளே ஒலிக்குது. அதனால் சட்டத்துக்குப் புறம்பா உங்களுக்கு உதவ முடிவு பண்ணியிருக்கேன். என்னோட முயற்சிகள் முடிவடைகிற வரைக்கும் நீங்க என் பொறுப்பிலே இருக்கீங்கங்கிற விஷயம் யாருக்கும் தெரிய வரதை நான் விரும்பலை - அவங்க உங்களுக்கு எவ்வளவு நெருக்கமான நபரா இருந்தாலும் சரி.”

“ரெண்டு நாளா என்னைச் சந்திக்காததாலே பதறிப் போய் துடிச்சி இருக்கணும் பிரேமா. நான் பாதுகாப்பா இருக்கேன்னு

தெரிஞ்சா அமைதி ஆயிடுவா.”

“அசோக், உங்க காதலைக் கொஞ்சம் மூட்டை கட்டி வையுங்க. நான் சொல்றதைக் கவனிங்க. உங்களை நேத்து ராத்திரி மட்டும் தான் இங்கே தங்க அனுமதிச்சேன். தொடர்ந்து என் வீட்டிலேயே உங்களை வச்சிருக்க முடியாது. அது உங்களுக்கும் ஆபத்து, எனக்கும் தொல்லை.”

“சார், என்னை வெளியே போகச் சொல்லிடாதீங்க சார். எனக்குப் பாதுகாப்பா வேற இடமே இல்லை. மறுபடி ஹோட்டல்களிலே தங்க முடியாது. கொத்திட்டுப் போக போலீஸ் தயாரா காத்திருக்கும்.”

சுசீலா, பரத் முகத்தைச் சற்று கோபமாகப் பார்த்து, “என்ன பரத், உதவி செய்றேன்னும் சொல்றீங்க. தங்க வைக்க மாட்டன்னும் சொல்றீங்க. ஏன் அவரைத் த்ராட்டில்ல விடறீங்க...” என்றாள்.

“இங்கே தங்க வேணாமனுதான் சொன்னேன். வேற எங்கே தங்கறதுன்னு ஐடியாவும் வச்சிருக்கேன். அசோக், என் ஃபிரெண்டு ஒருத்தர் குடும்பத்தோட வெளிநாடு போயிருக்கார். வீட்டுச்சாவி என்கிட்டேதான் இருக்கு. வசதியான வீடு. அந்த வீட்டிலே ரெண்டு கண்டிஷன் பேரிலே உங்களைத் தங்க வைக்கப் போறேன்.”

“சொல்லுங்க. நீங்க சொல்றபடி நடந்துக்குவேன் சார்.”

“முணு நாளைக்குத் தேவையான பழம், பிரெட், பிஸ்கெட் இப்படி வாங்கித் தர்றேன். வீட்டுக்கு உள்ளேயே இருக்கணும் நீங்க. ஒரு ஜன்னலைக் கூடத் திறக்கக்கூடாது. வெளில பூட்டு தொங்கும். கிட்டத்தட்ட சிறைதான் இது. ஆனா இதுதான் பாதுகாப்பு. உள்ளே போன் இருக்கு. நீங்க அதிலே உங்க காதலி கூடவோ, நண்பன் கூடவோ பேசக் கூடாது. போன் அடிச்சா எடுக்கக்கூடாது. ஒரு பூட்டப்பட்ட வீடு எப்படி இருக்குமோ, அப்படியே அந்தச் சுவடுகள் மாறாம நீங்க உள்ளே இருக்கணும். படிக்க புகுஸ் தர்றேன். ரேடியோ, டி.வி. எதுவும் உபயோகிக்கக் கூடாது.”

“ஏன் பரத்? அவர் சுவாசிக்கலாமா? இல்லை அதுவும் கூடாதா?” என்றாள் சுசீலா.

“சுசி, நான் சொல்றதெல்லாம் அவர் நன்மைக்காகத்தான்.”

“சார், எனக்குப் புரியுது. நீங்க சொன்னதிலே ஒரு இஞ்ச் கூடப் பிசகாம நான் நடந்துக்கறேன். இந்தக் கொலைப் பழியிலேர்ந்து

என்னை வெளில எடுத்துச் சுதந்திரமாக உலவ விடுங்க. அது போதும். அதுவரைக்கும் இந்தத் தலைமறைவு வாழ்க்கையை ஏத்துக்கறேன்.”

“உங்க சூட்கேஸை எடுத்துக்கங்க. என்னோட பைக்கிலே வர்றீங்க. உடனே அங்கே போறோம். சசி, யாராச்சும் முக்கியமா வந்தா இருக்கச் சொல்லு. நான் வந்துடறேன் இவரை இறக்கி விட்டுட்டு” என்றான் பரத்.

அவர்களிருவரும் புறப்பட்டுப் போனதும், ரெக்கார்ட் பிளேயரில் மைக்கேல் ஜாக்ஸனைச் சுழல விட்டு, கால்மேல் காலணிந்து, தொடை தட்டி, கண்முடி ரசிக்க ஆரம்பித்தான் சசிலா.

பத்தாவது நிமிடம் எழுந்து மெதுவாக ஆட ஆரம்பித்தான். அழைப்பு மணிக்கு எரிச்சலுடன் சென்று கதவைத் திறந்தான்.

“வணக்கம்” என்றான் பிரேமா.

“என்ன வேணும்?”

“மிஸ்டர் பரத் இருக்காரா? பேசணும். உள்ளே வரலாமா?”

“அவர் இல்லை. வெளில போயிருக்கார். உங்க பேரு?”

“பிரேமா.”

“கொஞ்சம் முன்னாடிதான் போன் செஞ்சிங்களே, பதில்தான் சொல்லியாச்சே. அப்புறம் என்ன நேரடி விசாரணையா? பரத் ஒரு தடவைக்கு மேல் பதில் சொல்ல மாட்டார்.”

“அப்படியா? இந்த சோபால உட்கார்ந்து அவர் வர்றவரைக்கும் புஸ்தகம் படிச்சிக்கிட்டுக் காத்திருக்கிறதிலே உங்களுக்கு மறுப்பில்லையே?” என்று தனது தோல் பையில் செருகி வைத்திருந்த வார இதழை எடுத்துக் கொண்டான் பிரேமா.

“இதோ பாருங்க. வம்பு பண்ணாதீங்க. இதெல்லாம் அவருக்குப் பிடிக்காது.”

“பொய் பேசறது மட்டும் பிடிக்குமாக்கும்.”

“என்ன பொய்?”

“என் காதலர் அவரைச் சந்திக்கவே இல்லைன்னு சொன்னது பொய். அவரைச் சந்திக்க வந்திருக்கார் அசோக்.”

“நேத்து பூரா நானும் இங்கேதான் இருந்தேன். அப்படி யாரும் வரலைங்க. உங்ககிட்டே பொய் சொல்ல எங்களுக்கு என்ன

அவசியம்?” என்றாள் சசிலா.

பற்கள் தெரியாமல் சிரித்தாள் பிரேமா.

தூரத்தில் பைக்கை நிறுத்திய தாமஸ், நடந்து வீட்டிற்கு அருகே வந்து, வீட்டு எண்ணை மனத்தில் குறித்துக் கொண்டு மறுபடி பைக் அருகே போய்க் காத்திருக்க...

“எதுக்கு இப்ப மோனாலிசா தங்கச்சி மாதிரி சிரிக்கறீங்க?”

“பொய் சொல்ல என்ன அவசியம்னு கேட்டீங்களே, சிரிப்பு வந்திச்சி.”

“இதிலே சிரிக்க என்ன இருக்கு?”

“சிரிக்காம என்ன செய்யறது? அசோக்குக்கு நான் பிரசண்ட் செஞ்ச கர்சீப் கால் முளைச்சி நடந்து வந்து உங்க வீட்டு சோபாவில் கிடக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? அதையாச்சும் சொல்லுங்க” என்றாள் பிரேமா.

14

பிரேமாவை 180 டிகிரி கோணத்தில் முறைத்தாள் சசிலா. பிறகு சோபாவில் அசோக் விட்டு விட்டுச் சென்று விட்ட கர்சீப்பைப் பார்த்தாள்.

“இடியட்” என்றாள்.

“மேடம், மரியாதை இருக்கட்டும்” என்றாள் பிரேமா.

“நான் உங்களைச் சொல்லலை. என்னையே திட்டிக்கிறேன். உங்களுக்குத் துப்பறியற வேலை கொடுக்கிற மாதிரி ஆய்ஞ்சி பாருங்க, அதுக்காக.”

“நான் உட்காரலாமா?” என்று பதில் வரும் முன்னேயே உட்கார்ந்தாள். “சொல்லுங்க, அசோக் எங்கே இருக்கார். நான் சந்திக்கணும்.”

“வெல். இனிமே மறைச்சப் பேசிப் புண்ணியமில்லை. உங்க அசோக் உதவி கேட்டு இங்கே வந்தது உண்மை. ஆனால் இப்ப இங்கே இல்லை.”

“அது தெரியும். இந்த வீட்ல இருந்தார்னா இந்த நேரம் என்

குரலுக்குத் தாவி வந்திருப்பார்.”

“நீங்க என்ன குழலுதும் கண்ணனா? அவர் என்ன பசுமாடா?”

“இந்தக் கிண்டல் எல்லாம் வேணாம். அசோக் இப்போ எங்கே இருக்கார்?”

“தெரியாது.”

“அதெப்படி தெரியாமப் போகும்?”

“இதோ பாருங்க பிரேமா. ‘போலீஸ் சந்தேகப்படும், தப்பி ஓடி வந்த ஒரு மனிதனுக்கு என்னால உதவ முடியாது. நியாயமா உங்களை நான் இப்போ போலீஸ்ல பிடிச்சிக் குடுக்கணும். தயவு செஞ்சி இடத்தைக் காலி பண்ணுங்க’ன்னு பரத் சொல்லிட்டாரு. அசோக் புறப்பட்டுப் போய்ட்டாரு. எங்கே போறேன்னு சொல்லிட்டுப் போகலை.”

“இதை நான் நம்பணும்?”

“இது நடந்த உண்மை. நம்பறதும், நம்பாததும் உங்க பிரியம்.”

“அசோக் இந்த வீட்டுக்கு எப்போ வந்தார்?”

“நேத்து.”

“பேசிட்டு உடனே புறப்பட்டுப் போய்ட்டாரா?”

“ஆமாம்.”

“அப்போ நேத்திலேர்ந்தே இந்த கர்சிப் இங்கேயே கிடக்கா?”

“வொய் நாட்?”

“நீங்க பொய் சொல்றீங்க.”

“இல்லை, அதுதான் உண்மை” என்று வாசலில் குரல் கேட்க, திரும்பிப் பார்த்தார்கள். பரத் நின்றுகொண்டிருந்தான். மோட்டார் பைக்கின் சாவியைச் சுழற்றிக் கொண்டே உள்ளே வந்து உட்கார்ந்தான்.

“சார்... நான்...” என்றான் பிரேமா.

“தெரிஞ்சுக்கிட்டேன். மிஸ் பிரேமா. அசோக்கோட நேசத்துக்கு உரிய பொண்ணு. நேத்து என் வீட்டை விட்டு அசோக் புறப்பட்டுப் போறதுக்கு முன்னாடி உங்களுக்கு ஒரு தகவல் சொல்லிட்டுப் போனார். நீங்க வந்தா சொல்லச்சொன்னார்.”

“என்ன அது?”

“என்னைக் காணவில்லை.”

“அப்படின்னா?”

“அவர் கொஞ்ச நாளைக்குக் காணாமல் போகப் போறார்னு அர்த்தம். தன் மேல் போலீஸ் சந்தேகப்படறதாலே, உண்மையான குற்றவாளி மாட்டிக்கிற வரைக்கும் தலைமறைவா இருக்கப் போறதாச் சொன்னார். அவரைத் தேடவோ, தொடர்பு கொள்ளவோ நீங்க எந்த முயற்சியும் எடுக்கக் கூடாதுன்னார். சந்தர்ப்பம் வரும்போது, அவரே உங்களைத் தொடர்பு கொள்வார்.”

“இப்போ அவர் இருக்கிற இடம் உங்களுக்குத் தெரியாது?”

“தெரியும்.”

“எங்கே?”

“இதே மெட்ராஸ்லதான்.”

“அட்ரஸ்?”

“அதை அவர் தரல்லையே...?”

“சரியான கல்லுளி மங்கனா இருக்கீங்க. உங்களுக்கு அவர் அட்ரஸ் கண்டிப்பா தெரியும். ஆனா சொல்ல மாட்டீங்க. வேணாம். சொல்ல வேணாம். நான் அப்பப்போ போன் பண்ணேன். நல்லா இருக்காரான்னு ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்க. போதும். என் ஹாஸ்டல் அட்ரஸ் இது. உங்களுக்கு அவசியம் ஏற்படறப்போ தொடர்பு கொள்ளுங்க” என்று அட்டை எடுத்து மேஜை மேல்வைத்து விட்டு எழுந்தான்.

“அவசியம்னா?” என்றான் பரத்.

பிரேமா வாசலில் இருந்து திரும்பிப் பார்த்து, “இந்தக் குறும்பு எல்லாம் என்கிட்டே வச்சுக்காதீங்க” என்று சொல்லி விட்டு வெளியேறினான்.

“என்ன வேணும் உங்களுக்கு?” என்றான் கணேசன். அவன் பிடித்திருந்த சங்கிலியின் மறுமுனையில் ஜின்னியின் கழுத்து. ஜின்னி அப்போதுதான் குளித்து உடம்பெங்கும் ஈரமாய் போர்ட்டிகோவின் சாய்வான வெளிச்சத்தில் உடம்பை உதறி, லட்சம் துளிகளைச் சிதறடித்துக் கொண்டிருந்தது.

“மிஸஸ் மாயாவைச் சந்திக்கணும்” என்றான் பரத்.

குரோட்டன்ஸ் தொட்டிக்கு அந்தப் பக்கம் யாரோ மறைவாய் வைத்திருந்த மட்டக் காகித முப்பத்து நாலு படங்களுடன் கூடிய செந்தமிழ் நாவலைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்து விட்டு அவசரமாக வைத்து விட்டாள் சுசீலா.

கணேசன் சற்றுத் தயங்கி, “நீங்க யாரு?” என்றான்.

“வராந்தாவிலே நிக்க வச்சே இவ்வளவு பேசறது தப்பு. போலீசோட சம்பந்தப்பட்டவங்க நாங்க.”

உடனே மரியாதை கலந்து, “உள்ளே வாங்க. உக்காருங்க. மாடிய இருக்காங்க. சொல்றேன்.” என்றான்.

ஹாலை உன்னிப்பாகக் கவனித்தான் பரத். ட்ரே மீதிருந்த மெழுகுவர்த்தி ஸ்டாண்டின் நுண்ணிய வேலைப்பாடுகளைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்தாள் சுசீலா. கடந்துபோன வெள்ளைப் பூனை ஒன்று நின்று அவர்களை கவனித்து விட்டு, மீசையை அசைத்துக்கொண்டு சென்றது.

மாடியில் இருந்து கொஞ்சம் தூக்கக் கலக்கமாய், கொஞ்சம் தூக்கக் கலக்கமாய் இறங்கி வந்த மாயா, அமர்ந்து, கால் மேல் கால் அணிந்து, “என்ன சொல்லுங்க, விசாரணையா, நாலுநாள்ல நூறு போலீஸ்காரங்களுக்கு பதில் சொல்லிட்டேன்” என்று அலுத்துக் கொண்டாள்.

“உங்க சலிப்பு நியாயமானது மேடம். நாங்க போலீஸ் இல்லை. போலீசோட ஒத்துழைக்க இருக்கிறோம். அதுக்கு அவங்க ஆதரவு தந்திருக்காங்க.”

“புரியலை. நான் என்ன செய்யணும்?”

“சில கேள்விகளுக்குப் பதில் வேணும். கொலை நடந்த அறையை உங்க உபயோகத்துக்குப் போலீஸ் ஒப்படைச்சுட்டாங்களா?”

“நேத்துதான் கொடுத்தாங்க சாவியை.”

“திறந்து சுத்தம் பண்ணியாச்சா?”

“இன்னும் இல்லை. அப்படியே இருக்கு.”

“இப்போ அந்த அறையையும் பார்க்கணும்.”

“கொஞ்சம் காத்திருங்க. என் அண்ணன் இப்ப வருவார்... அவர்

இல்லாம நான் உங்களை அனுமதிக்க முடியாது.”

“பதில் கூட அண்ணன் வந்துதானா?”

“இல்லை. சொல்றேன். கேளுங்க.”

“உங்களுக்கும் மிஸ்டர் நாகராஜனுக்கும் நடந்தது காதல் திருமணமா?”

“ஆமாம்.”

“எத்தனை வருஷமா காதல்?”

“மூனு வருஷமா.”

“அதாவது அவருடைய முதல் மனைவி உயிரோட இருக்கிறப்பவே உங்களுக்குள்ளே நெருக்கமாயிடுச்சி, இல்லையா?”

அவசரமாக நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு, “இல்லை. ஏற்கனவே அறிமுகம் மட்டும்தான். முதல் மனைவி இறந்தப்புறம்தான் காதலாச்சு” என்றாள் மாயா.

“மூனு வருஷம்தான் சொன்னீங்களே?”

“மூனு வருஷமா அவர் மட்டும் என்னை நேசிச்சிருக்கார் - ரகசியமா. முதல் மனைவி இறந்து கொஞ்சநாள் கழிச்சு, தனிமையை உணர்ந்து என்கிட்டே வெளிப்படையா தன் காதலைச் சொன்னார்.”

“எப்படி ஏத்துக்கிட்டீங்க நீங்க? அவருக்கு வயது அம்பதுக்கும் மேலே.”

“நான் வயசைப் பார்க்கலை. உண்மையான அன்பைத்தான் பார்த்தேன்.”

“இந்தக் கொலையை அவர் பையன் அசோக்கைத் தவிர வேறே யாராச்சும் செய்திருக்க வாய்ப்பிருக்கா?”

“வேறே யாருக்கும் பகை இல்லை இந்த அளவு. தவிர - கையோட அசோக்கை வாட்ச்மேன் பிடிச்சிட்டான். போலீஸ் ஸீப்பிலேர்ந்து தப்பி ஓடியிருக்கான். இதைவிட வேறே என்ன ருசு வேணும்?”

“அசோக்கைக் கொலையிலே சிக்க வைக்கிற மாதிரி திட்டமிட்டு ஒரு சதி நடந்திருந்தாலும் - சந்தேகம் அசோக் மேல்தானே விழும!”

“சார், வந்த ஆஃபீஸர்கள் ஒரே விஷயத்தைப் பார்க்கறாங்க. உயில் எழுதி வச்சிருக்கார் அவர். அதன்படி சொத்து பூரா எனக்குத்தான். அவர் பிள்ளையை அவருக்குக் கட்டோட பிடிக்கலை. சல்லிக்காசு எழுதி வைக்கலை. அதிலே வளர்ந்தது விரோதம். முதல் நாள் வந்து கண்டபடி பேசிட்டுப் போனார். மறுநாள் வந்து தீர்த்துட்டார். சொத்துக்கு ஆசைப்பட்டு என் புருஷனை நான் கொல்ல நினைக்கிறவளா இருந்தா, வரவேற்பு அன்றைக்கு நடந்த கொலை முயற்சியைத் தடுத்து என் புஜத்திலே குண்டு வாங்கியிருக்க மாட்டேன். இன்னும் கூட புண் ஆறலை” என்று சரிந்திருந்த முந்தானையை மேலே ஏற்றிப் புஜத்தின் மேல் போடப்பட்டிருந்த கட்டைக் காட்டினாள் மாயா. “அவர் கொலை செய்யப்பட்டபோது, இந்தக் காயத்திலே எலும்பு முறிவு இருக்காணு ஊர்ஜிதம் செய்ய நானும், அண்ணனும் ஒரு டாக்டர்கிட்டே போயிருந்தோம். திரும்பி வரற்போதான் ரகளை. அநாவசியமா என்னைச் சந்தேகப்படறதிலே அர்த்தமில்லை.”

பரத் கொஞ்சம் அமைதி விட்டு, “போலீஸ் தரோவா விசாரிச்சிருக்காங்க. அதிலே கொலை தினத்தின் காலையிலே குசைங்கிறவன் வந்து மிஸ்டர் நாகராஜனைச் சந்திச்சிருக்கான். அவன் அவர்கிட்டே வேலை பார்த்த பழைய டிரைவரனு மட்டும் தெரிய வந்திருக்கு. விலாசம் கிடைக்கலை. உங்களுக்கு குசையைத் தெரியுமா?”

“தெரியாது. நான் இந்தப் பங்களாவுக்கு வந்தே முழுசா ஒரு வாரம் ஆகலை.”

“குசையைப் பத்தி நாகராஜன் ஏதாச்சும் சொல்லியிருக்காரா?”

“நினைவில்லை.”

வாசலில் தட் தட் என்று புல்லட் வந்து நின்று... சுகுமார் உள்ளே வந்தான். மாயா அவர்களை போலீஸ் சம்பந்தப்பட்டவர்கள், கொலை தொடர்பாக விசாரிக்க வந்தவர்கள் என்று பெயர் கேட்டு அறிமுகப்படுத்தினாள். பரத் விளக்கினான். சரியாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டான்.

“என்ன சார், போலீஸ் எல்லா விசாரணையும் முடிச்சிடுச்சி. நீங்கள் ஏன் இதிலே நுழையறீங்க?”

“ஒரு மாரல் இன்வால்வ்மென்ட். மிஸ்டர் நாகராஜன் எனக்கு போன் செஞ்சதும், அவரைச் சந்திச்சிருந்தா, ஒரு வேளை இந்தக்

கொலையைத் தவிர்த்திருக்கலாம். அந்த ருமை நாங்க பார்க்கலாமா?”

“ஒத்துழைக்க மறுத்தா என்ன செய்வீங்க?”

“உதவி கமிஷனரை விட்டுச் சொல்லச் சொன்னா... ஒத்துழைப்பிங்களா? சுசி, நம்பர் என்ன? மேடம், லோக்கல் காலுக்கு எவ்வளவு வாங்கறீங்க?”

“வேணாம். வேணாம். மிரட்டாதீங்க. வாங்க” என்று பாண்ட்டுக்குள் கைவிட்டுச் சாவியை எடுத்துக்கொண்டு நாகராஜனின் ரீடிங் ரூமுக்கு நடந்தான் சுகுமார்.

உள்ளே வந்ததும்... நிதானமாகப் பார்த்தான், பரத்.

போலீஸ் வரைந்த அடையாளக் கோடுகள், ரேகை பொறுக்கினதன் தடயங்கள், இன்னும் தனியாய்த் தொங்கிக் கொண்டேயிருந்த இண்டர்காமின் ரிசீவர், சற்றுத் தள்ளி ரத்தப் புள்ளிகள் உறைந்த ஆங்கிலப் புத்தகம், அங்கங்கே சுழல் நாற்கலியைச் சுற்றிலும் இரத்தச் சிதறல்கள், என்று நிதானமாகப் பார்த்தான்.

சுழல் நாற்காலியின் அமரும் பரப்பில் இருந்து ஒரு நீள தலைமுடியைக் கையில் எடுத்துப் பார்த்துத் தரையில் போட்டான் பரத்.

“பரத், ஒரு நிமிஷம்... அந்த நாற்காலியை லேசா நகர்த்துங்க. அதோட ஒரு ரப்பர் சக்கரத்துக்குள்ளே என்னமோ சிக்கிட்டிருக்கு. மின்னுது” என்றான் சுசீலா.

15

சுசீலா நின்ற இடத்திற்கு வந்து, அங்கிருந்து அவள் பார்வைக்கு இணையாகச் சுழல் நாற்காலியின் வளைவான நான்கு பாதங்களையும் பார்த்தான் பரத்.

ஒன்றில் ரப்பர் சக்கரத்தின் ஓர் இடைவெளியில் எதுவோ சிக்கியிருக்க... ஜன்னல் வழி வெளிச்சத்தில் ஒளியைப் பிரதிபலித்தது அது.

பரத் குனிந்து அமர்ந்து பார்த்தான். தனது சாலிக்கொத்தை

எடுத்து அதில் தொங்கின சிறிய கத்தியை விரித்து அந்தப் பொருளை அசைத்தான். மெல்ல அதை இடம் பெயர்த்துத் தரையில் விழ வைத்து, கையில் எடுத்து உள்ளங்கையில் வைத்துக் கொண்டு ஜன்னலோரமாய்ச் சென்று பார்த்தான்.

சுசீலாவும், சுகுமாரும் அவனை நெருங்கினார்கள்.

அது - அடர்த்தியான நீலத்தில் ஒருபுறம் கூர்மையுடன் இருந்த, கொஞ்சம் கடுகை விடப் பெரிய சைசில் ஒரு கல்.

“என்ன இது?” என்றான் சுகுமார்.

“நீலக்கல். உயர்வானதா மட்டமானதான்னு தெரியலை. ஆனா ஏதோ ஒரு ஆபரணத்திலேர்ந்து விழுந்திருக்கணும். ஒரு நாற்காலியோட கால் சக்கரத்தின் மேல் பகுதியிலே இது சிக்கியிருக்கு. தரையிலே கிடக்கும் கல்லா இருந்தா, இப்படி மேல் பகுதியிலே சிக்க முடியாது. அடிப்பகுதியிலேதான் சிக்கும்.”

“அதனால்?”

“இது இயல்பா, யதேச்சையா, தெறிச்சிப் பாய்ஞ்சி மேல் பகுதியிலே சிக்கியிருக்கு. வெளிச்சத்தை இது பிரதிபலிக்காமப் போனா இதைக் கண்டுபிடிச்சிருக்க முடியாது. அதனால்தான் போலீஸ் பார்வையிலே இது விழலை.”

“இதை வைச்சுக் கொலைகாரனைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா?” என்றான் சுகுமார்.

“சிரமம். ஆனா இந்தக் கல் கொஞ்சம் உதவியா இருக்கும். சுசி, இந்தா இதைக் கோயில் பிரசாதம் மாதிரி மடிச்சிப் பத்திரமா வச்சுக்கோ. இன்ஸ்பெக்டர் நாதன்கிட்டே தந்து லாபுக்கு அனுப்பிப் பார்க்கச் சொல்லலாம்.”

“எங்கே கொண்டாங்க?” என்று அந்தக் கல்லைத் தன் உள்ளங்கையில் வாங்கிப் பார்த்தான் சுகுமார்.

“இந்த மாதிரி கற்கள் பதிச்ச நகை எதையும் நீங்க பார்த்திருக்கீங்களா மிஸ்டர் சுகுமார்?”

“இல்லை” என்றான் அவசரமாக.

சுசீலா அதை வாங்கிக் கைப்பைக்குள் இருந்து பஸ் டிக்கெட்டை எடுத்து மடித்து வைத்துக் கொண்டாள்.

பரத் அறையை மேலும் ஆராய்ந்தான். அறையின் வாசலுக்குச் சென்று அங்கிருந்து முதுகு காட்டும் சுழல் நாற்காலியைப் பார்த்தான். நெருங்கி வந்து பார்த்தான். அருகே இருந்த மேஜையில், தனியாய்த் தொங்கின இன்ட்டர்காமின் ரிசீவரைப் பார்த்தான்.

அந்த ரிசீவரை எடுத்து அதனிடத்தில் வைத்து விட்டுச் சுழல் நாற்காலியில் அமர்ந்தான். அங்கிருந்து கைநீட்டிக் கொஞ்சம் சிரமத்தின் பேரில்தான் இன்ட்டர்காமின் ரிசீவரை எடுக்க முடிந்தது. அதன் ஸ்பிரிங் சுருள் நீளம் முழுவதும் உபயோகிக்க வேண்டியிருந்தது.

“சுசி, அந்த இன்ட்டர்காம் பக்கத்தில் எச்சரிக்கையா நில்லு. இப்ப நான் இந்த ரிசீவரை அப்படியே விடப் போறேன். இன்ட்டர்காம் செட்டே கீழே விழற நிலைக்கு வரலாம். வந்தால் கவனமா பிடிச்சுக்கோ” என்று ரிசீவரை விடுவித்தான்.

அது விடுவிக்கப்பட்ட வேகத்தில் இன்ட்டர்காம் செட் நிலை மாறி மேஜையின் விளிம்புக்கு வந்து கீழேயே விழுந்து விட... கப்பென்று அதைப் பிடித்துக் கொண்டு மறுபடி மேஜை மேல் வைத்தாள் சுசீலா.

“மிஸ்டர் நாகராஜன் இந்த நாற்காலியிலே உட்கார்ந்த நிலையில்தானே கத்தியால் குத்தப்பட்டிருக்கிறார்?”

“ஆமாம்” என்றான் சுகுமார்.

“சுந்தரம் வா. என்னைக் காப்பாத்துன்னு இன்ட்டர்காமிலே வாட்ச்மேனைக் கூப்பிட்டு, அவன் ஓடி வந்தான். இல்லையா?”

“ஆமாம். அசோக் தன்னைத் தாக்கறதுக்கு முன்னாடி அப்படி செஞ்சிருக்கிறார்.”

“நடந்திருக்கிறது கத்திக்குத்து. ஒரே இடத்திலேதான் குத்து. வேறே எந்தவிதமான காரியங்களும் இல்லைங்கறது போஸ்ட்மார்ட்டம் ரிப்போர்ட். அசோக் கையிலே கத்தியோட கிட்டே வந்தப்போ நாகராஜன் இப்படி செய்திருக்கணும். அப்படித்தானே?”

“ஆமாம்.”

“இப்போ கேட்க இருக்கிறது அதே வாட்ச்மேன் சுந்தரம்தானே?”

“ஆமாம்.”

“கேட்கிட்டேயே நிக்கறானா, இல்லை ரொம்ப தொலைவா நிக்கறானான்னு ஒரு நிமிஷம் பார்த்துட்டு வாங்களேன்.”

சுகுமார் வெளியே செல்ல, பரத் தன் கைக்கடிகாரத்தைக் கழற்றி சுசிலாவிடம் கொடுத்தான். “சுசி, விநாடி முள்ளைக் கவனி. எனக்கு ரொம்ப சரியாக கணக்கு பண்ணிச் சொல்லணும் நீ. நான் இன்ட்டர்காம் எடுத்து சுந்தரத்துக்கிட்டே பேசப் போறேன். நான் இன்ட்டர்காம் எடுத்து, நம்பர் அழுத்திக் கூப்பிட்டு, அவன் அங்கே எடுத்து, நான் ‘ஹலோ’ன்னு சொல்றவரைக்கும் எத்தனை வினாடிகள் ஆகுதுன்னு பாரு, ஒக்கே?”

சுகுமார் உள்ளே வந்து, “கேட்கிட்டேதான் இருக்கான்” என்றான்.

“சரி, சுசி ரெடியா? வாட்ச்மேனைக் கூப்பிடணும். எந்த நம்பர் மிஸ்டர் சுகுமார்?”

“ஏழு.”

“ரைட். ஸ்டார்ட் சுசி” என்று பரத் எக்கி முன் போலவே ரிசைவரைக் கையில் எடுத்து, ஏழாம் நம்பர் அழுத்தி, சில வினாடிகள் காத்திருந்து, சுந்தரம் மறுமுனையில் ஹலோ என்றதும் இவனும் “ஹலோ சுந்தரம், ஒரு நிமிஷம் உள்ளே வாங்க” என்று சொல்லி வைத்தான். சுசிலா பக்கம் திரும்பினான்.

“பதினாலு செகண்ட்ஸ்” என்றாள்.

“கையிலே ஆயுதத்தோட மனசிலே கொலை வெறியோட இருக்கிற ஒருத்தன் தன் எதிர்ல நிராயுதபாணியா இருக்கிற ஒருத்தனை, தனக்கு எதிரா செயல்படப் பதினாலு செகண்ட்ஸ் அனுமதிக்க மாட்டான்.”

“அதனால்?” என்றான் சுகுமார்.

“நத்திங். வா சுசி, போகலாம்” என்று வெளியே வந்தான்.

“பார்த்துட்டிங்களா?” என்றாள் மாயா.

“யெஸ். உங்ககிட்டே நீலக்கல் பதிச்ச நெக்லஸ், வளையல், மோதிரம், தோடு, டாலர் ஏதாவது இருக்கா?”

“இருக்கே. என் கல்யாணத்தன்னைக்கு எனக்கு ப்ளூசெட்டான் பிரசண்ட் செஞ்சார் அவர்.”

“உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லைன்னா, அந்த செட்டை நான் பார்க்க விரும்பறேன்.”

“எதுக்கு?”

“என் விசாரணைக்கு உதவியா இருக்கும். ப்ளீஸ், கொண்டாங்க.”

“இருங்க கொண்டார்தேன்” என்று மாடியேறி மாயா போக, பரத்தின் முகத்தை நேராக முறைத்து விட்டு, சுகுமார் சிகரெட் எடுத்தான்.

மாயா இறங்கி வந்து, பெட்டியைத் திறந்து காண்பித்தாள்.

“பாரு சுசி” என்றான் பரத்.

சோபாவில் அமர்ந்து நகைப் பெட்டியை மடியில் வைத்துக் கொண்டு நிதானமாக ஒவ்வொரு கல்லாகப் பார்த்தாள் சுசிலா.

ஹாலுக்குள் வந்த சுந்தரத்தை விசாரித்தான் பரத்.

பத்து நிமிடங்களில் அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

பைக்கில், அவன் முதுகில் ஓட்டிக் கொண்டு சுசிலா சொன்னாள்; “அந்த நகைகளில் எல்லாக் கல்லும் சரியா இருக்கு. அதிலேர்ந்து விழலை. நீங்க மாயாவைச் சந்தேகப்படறீங்களா, பரத்?”

“மாயாவையும்.”

“அவகிட்டே அயர்ன் அலிபி இருக்கு.”

“கொஞ்சம் பொய்யும் இருக்கு.”

“எது பொய்?”

“முணு வருஷமா காதல்லு சொன்னா. அப்புறம் இன்னொண்ணு கவனிச்சியா?”

“என்ன?”

“புருஷன் செத்த நாலாவது நாளே மேக்கப் போட்டிருக்கா.”

“உண்மை. யோசிக்க வேண்டிய விஷயம். அந்த சுகுமார் ரொம்பத்தான் பதர்றார் இல்லை? இன்ட்டர்காமிலே என்ன நாடகம் எல்லாம் நடத்தினீங்க...”

“இந்தக் கொலை ஒரு செட்டப்னு நூறு சதவீதம் இப்போ நான்

நம்பறேன். இதை அசோக் செய்யலை. அசோக்கை விட்டா இந்தக் கொலைக்கு மோட்டிவ் அடுத்ததா மாயாகிட்டேதான் இருக்கு. அவளுக்கு பக்க பலமா ஒரு முரட்டு அண்ணனும் இருக்கான். ஸோ...”

“ஸோ...”

“எப்படி கொன்னாங்கன்னு துல்லியமா கண்டுபிடிச்சாகணும். அதுவும் ஆதாரத்தோட, பெரிய டாஸ்க் இது. பார்க்கலாம்.”

“உண்மையாவா?” என்றான் சுகுமார்.

“ஆமாம். அதிலே எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. பிரேமாவும், கதிரேசனும் பேசினதைச் சரியா கேட்டேன். அசோக் தேடிப் போனது பரத்ந்ற அந்த லாயரைத்தான்” என்றான் தாமஸ், நாற்காலியில் சாய்வாய் அமர்ந்து கொண்டு.

“இங்கே வந்து குடைகுடைன்னு குடைஞ்சு அதே பரத்தானா?” என்றான் மாயா கன்னத்தில் கை வைத்து, மடியில் பூனை வைத்து.

“அவனேதான். அவன் இங்கே வந்தது ஓரளவுக்கு நமக்கு நன்மைதான்.”

“எப்படி தாமஸ்?”

ஒரு நீலக் கல்லைக் கண்டுபிடிச்சிருக்கிறது நமக்குக் கிடைச்சிருக்கிற ஒரு துப்பு. இந்தக் கொலையை யார் செஞ்சிருக்கலாம்னு நாம யூகிக்கிறோமோ, அவங்களை அடையாளம் காட்ட இது உதவலாமே...”

“யாரோ செஞ்சான். காரியம் முடிஞ்சது. தாமஸ், நீ அந்தக் கவலையை விட்டுடேன்.”

“விட முடியாது சுகுமார். போலீசைப் பொறுத்த வரைக்கும் அசோக்தான் குற்றவாளி. அவன் தலைமறைவா இருக்கான். போலீஸ் அவனைத் தேடற முயற்சியிலே சோர்வடையறப்போ, அடுத்த சந்தேகப் பார்வை மாயா மேலே விழும். அப்புறம் அது தீவிரமாகும். தீவிரமாக, லாயர் பரத் உதவுவான். எப்படியாச்சும் மாட்ட வைக்க முயற்சி செய்வாங்க.”

“போட்டுக் குழப்பாதே தாமஸ். இப்ப நாம என்ன செய்யணும்னு சொல்றே?”

“அந்த அசோக்கைச் சீக்கிரமா போலீஸ் கைலே சிக்க வச்சிடணும்.”

“எப்படி?”

“அசோக் இருக்கிற இடத்தைப் போலீசுக்குச் சொன்னாப் போதுமே... பரத் உங்க ரெண்டு பேரையும் சந்திச்சாச்சு. என்னைத்தான் அவனுக்குத் தெரியாது. பரத்கிட்டேயிருந்து அசோக் இருக்கிற இடத்தைத் தெரிஞ்சிக்க வேண்டியது என் பொறுப்பு. முதல் கட்டமா போன்ல மிரட்டப் போறேன். அதுக்குப் பணியலைன்னா... இன்னொரு யோசனையும் வச்சிருக்கேன்.”

“தாமஸ், உன் யோசனைப்படியே செய்” என்றான் சுகுமார்.

அந்தப் பொதுத் தொலைபேசியில் எண்களைச் சுழற்றினான் தாமஸ்.

“ஹலோ பரத்” என்றான் பரத்.

“சார், வணக்கம். என் பேரெல்லாம் உங்களுக்கு வேணாம். என்னோட விரல் பிளேடுல விளையாடிப் பழக்கப்பட்டதுன்னு மட்டும் சொல்லிக்கிறேன். அசோக் அண்ணாச்சியை ஒளிச்சி வச்சிருக்கிறது ரொம்பத் தப்பு. கல்யாணமெல்லாம் கட்டிக்கணும்னு கனவு வச்சிருக்கீங்க. உங்களுக்கு ஏன் இதெல்லாம்? இத்தனைச் சின்ன வயசிலே சாவு ஆசை வரக்கூடாது. சொல்லுப்பா, அசோக் எங்கே இருக்கான்?”

“இதென்ன உங்களோட பெரிய தொந்தரவாப் போச்சு. இப்பத்தானே கொஞ்சம் முன்னாடி போன் செஞ்சே. நான்தான் தெளிவா சொன்னேனே... அசோக் என்னைத் தேடி வரலைன்னு. மாறுகால், மாறு கை வாங்கிடுவேன்னு சொன்னே. விலை சீப்பா இருந்தா வாங்கிக்கோன்னு வச்சிட்டேன். இப்ப பிளேடுன்றே... சாவுன்றே... ஆயிரம் மிரட்டல் பார்த்தாச்சு. ஸ்டெய்ன்லெஸ் ஸ்டீல் நல்ல பிளேடா பார்த்து வாங்கிட்டு வா, விலாசம் தெரியுமா, சொல்லட்டுமா? இடியட்! வைடா போனை!”

மறுமுனை வைக்கப்பட்டதும் குழப்பமாக போனை வைத்தான் தாமஸ்.

சற்று முன் போனில் நான் மிரட்டினேனா? இல்லையே... மாறு கால், மாறு கை வாங்குவதாக நான் எப்போது சொன்னேன்?

இப்போதுதானே போன் செய்கிறேன். எனக்கு முன்னால் இன்னொருத்தன் பரத்தை போனில் மிரட்டியிருக்கிறான். அட! என்ன இது? யார் அது?

16

“என்னால் நம்பவே முடியலை தாமஸ்” என்றான் சுகுமார் சட்டையைக் கழற்றிக் குறி பார்த்து நைலான் கயிற்றில் ஏறிந்து விட்டு.

“ஆனால் உண்மை” என்றான் தாமஸ். தன் காலுறைகளைக் கழற்றி ஷூவிற்குள் போட்டான். இரண்டு கால்களையும் தனித்தனியாக உதறிக்கொண்டான்.

காக்கிச் சட்டை அழுக்குப் பையன், உயரமான பையுடன் உள்ளே வந்து மேஜையின் மேல் வைத்து விட்டு, “பாக்கி நாலேகால் ரூபாண்ணே” என்றான், பைக்குள் விரல்களைச் செலுத்திக் கொண்டு.

“நீயே வச்சிக்கோ. போ. என்னைப் பார்க்கணும்னு யார் வந்தாலும் வெளில போயிருக்கேன்னு சொல்லு. கைனட்டிக் ஹோண்டாவைச் சுத்தமா துடைச்சி வையி” என்றான் சுகுமார்.

தாமஸ் பையிலிருந்து இரண்டு பீர் பாட்டில்களையும் வெளியில் எடுத்து மேஜை முனையில் வைத்துக் கார்க்கைக் கழற்றினான் மெதுவாக. நுரை பொங்க... உள்ளங்கை வைத்து அடைத்துக் கொண்டு சுகுமாரை அடைந்து நீட்டினான்.

“அது எப்படி தாமஸ்?”

“எப்படியோ, ஆனால் நடந்திருக்குதே. நான் கொலை செய்யப் போறேன். ஏற்கனவே கொலை நிகழ்ச்சி முடிஞ்சி வணக்கம் போட்டாச்சி. நான் மிரட்டல் போன் செய்யறேன். எனக்கு முன்னடியே மிரட்டியாச்சு.”

“நீ என்ன நினைக்கிறே?”

“நம்ம முதுகுக்குப் பின்னால் நிறைய காரியங்கள் நடக்குது சுகுமார்.”

“யார்?”

“கொலைகாரன்.”

“அதான் யார்?”

“அதை நீயும், உன் தங்கையும்தான் சொல்லணும்.”

“எங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“உங்களுக்குத்தான் தெரியும்?”

“என்ன சொல்றே?”

“நீயும், மாயாவும் சேர்ந்து நாடகம் நடத்தறீங்க.”

“சேச்சே.”

“நமுவாதே சுகுமார். திட்டம் போடறது நாம் மூணு பேரும்தான். நம் திட்டத்தின் துல்லியம், துடிப்பு அந்த எச்சுக்கும் தெரிஞ்சிருக்கே... அது எப்படிச் சாத்தியம்?”

“அதான் எனக்கும் புரியலை.”

“புரியாத மாதிரி நடிக்கிறே.”

“தாமஸ், என்ன பேசறே நீ?”

“தமிழ்.”

“என்னப்பா இது என்னையே சந்தேகப்படறே? இப்படி எல்லாம் விளையாட்டு காட்டவேண்டிய அவசியம் என்ன எங்களுக்கு?”

“சொல்லட்டுமா? நாகராஜனைக் கொலை செய்ய என்னைத் தேர்ந்தெடுத்திங்க. நான் அதுக்குக் கூலியா பெங்களூர் பங்களாவைக் கேட்டேன். சம்மதிச்சிங்க. ஆனால் அப்புறம் யோசிச்சப்போ, அது அநியாய சன்மானமாப்பட்டது. அதனால் யோசிச்சிங்க. சரின்னு சொல்லிட்டு மாறினா போலீஸ்ல காட்டிக்கொடுத்துடுவான். அதனால இவனைத் திட்டப்படி செயல்பட வச்சி, இவனையே குழம்ப வைக்கிற மாதிரி வேறே ஒரு நபரை வெச்சி நாகராஜனைத் தீர்த்துடத் திட்டம் போட்டிங்க. செயல்படுத்தினீங்க. சரியா?”

தாமஸ் காலி பாட்டிலை வைத்து விட்டு, நாற்காலியைத் திருப்பிப் போட்டு, முதுகு சாயும் பகுதியில் தன் மார்பைச் சாய்த்து அமர்ந்தான்.

“தாமஸ், உனக்குக் கற்பனை நல்லா வருது. நானே அதிர்ச்சில இருக்கேன். நீ வேறே குழப்பாதே.”

“நான் சொன்னதை மறுக்கறியா?”

“செய்யாத ஒண்ணை ஒப்புக்கச் சொல்றியா? உனக்கு பெங்களுர் பங்களாவைத் தர்றதிலே எங்களுக்கு வருத்தமே இல்லை. இந்த மாபெரும் சொத்தே உழைப்பு இல்லாம, முயற்சி இல்லாம கீழே கிடந்து எடுத்த மாதிரி கிடைக்கிறப்போ, அது ஒரு பொருட்டா?”

“அப்படின்னா நம் எண்ணத்தை, நம் திட்டத்தை அப்படியே கார்பன் எடுத்துச் செயல்படுத்திட்டு வர்ற அந்தப் போட்டி ஆசாமி யாரு?”

“தெரியலையே தாமஸ்.”

தாமஸ் அமைதியாகச் சுகுமாரைப் பார்த்தான்.

“சுகுமார், நீயோ, மாயாவோ இந்த விளையாட்டை விளையாடலையே?”

“சத்தியமா, இல்லைப்பா.”

“சரி. நான் உன்னை நம்புறேன். புறப்பட்ட்டுமா?”

“எங்கே போறே?”

“பம்பாய் போகலாம்னு பார்க்கறேன்.”

“என்னப்பா இது, இங்கே அதை அதை அப்படியே அந்தரத்திலே விட்டுட்டுப் போறேன்னு சொல்றியே...?”

“என்னை என்ன பண்ணச் சொல்றே?”

“தாமஸ், நாகராஜன் செத்ததோட விவகாரம் முடிஞ்சிடலை. அவர் உயில் எழுதிட்டதாலே சொத்து நமக்குத்தான். ஆனா உடனே வராது. போலீஸ் கேஸ் முடியணும். போலீசைப் பொறுத்தவரை சந்தேகம் நம் மேல் இல்லை. இருந்தாலும் அலிபி இருக்கு. கிட்டே வர முடியாது. தலைமறைவா இருக்கிற அசோக்தான் இப்ப நம்ம மகா பிரச்னை. அசோக் பெரிய தலைவலி. அவன் வெளில இருக்கிறது நமக்கு ஆபத்து. ஒண்ணு, அவன் போலீஸ் கைல மாட்டித் தண்டணையடையணும். இல்லை, நம்ம கைல மாட்டி உயிரை இழக்கணும். ரெண்டுக்குமே இப்போ அவனோட இருப்பிடம் நமக்குத் தெரிஞ்சாகணும்.”

“நம்மை மாதிரியே அந்த இன்னொரு கும்பலுக்கும் தெரிஞ்சாகணும்.”

“நாம் முந்திக்கலாமே.”

“என்ன செய்யலாம்?”

“நீ சொல்ற தகவல்களின்படி, அந்த வக்கீல் பரத்தோட பாதுகாப்பில்தான் அசோக் இருக்கான்.”

“ஆமாம். ஆனா பரத் மிரட்டல்களுக்கு அப்பாற்பட்டவன்.”

“ஏன் அப்படி?”

“அவனுக்கு போலீஸ் தொடர்பு இருக்கு. அவங்க ஆதரவு உண்டு.”

“வாசல்ல போலீஸ் பாதுகாப்பா நிக்குது?”

“இல்லை.”

“அதனால...”

“அதனால?”

“அவனை நம்ப கஸ்டடிக்குக் கொண்டு வந்துடு. அசோக் இருக்கிற இடத்தை அவன்கிட்டேர்ந்து வரவழைச்சுடலாம்.”

தாமஸ் சிகரெட் எடுத்துக்கொண்டு, “அதுதான் வழின்னு நானுயம் யோசிச்ச வச்சிருந்தேன். ஆனா, இதிலே ஒரு சிக்கல் இருக்கு சுகுமார்” என்றான்.

“என்ன?”

“நம்ம அடையாளங்கள் அவனுக்குத் தெரியறது ஆபத்து. அவன் ஏதாவது குயுத்தியா செஞ்சிட்டா, நம்மை நாமே வெளிச்சம் போட்டுக்கற மாதிரி ஆய்டும். செய்யாத நாகராஜன் கொலைப் பழி நம்ம மேலயே திரும்பிடும்.”

“நம்ம அடையாளம் தெரியாம செயல்படலாமே தாமஸ்.”

“சரி, எப்போ? எங்கே?”

“நீயே தீர்மானி. நான் ஏற்பாடு செய்யறேன். உதவியா ரிக்கிறேன். நாகராஜனோட சம்பந்தம் இல்லாத அந்நிய மனிதன் நீதான். ஸோ, நீதான் இதைச் செய்யணும்.”

தாமஸ் விரிவாக அந்த நடவடிக்கை குறித்துப் பேச ஆரம்பித்தான்.

அசோக் கண் விழித்துக் கைக்கடிகாரம் பார்த்தான். மணி ஆறே கால். ஜன்னல் வழியாக இருள் உள்ளே வந்துகொண்டிருந்தது. விளக்கைப் போட்டான். உடனே அணைத்தான்.

விளக்குகளை உபயோகப்படுத்தக்கூடாது என்பது பரத் சொன்ன அறிவுரை. பக்கத்து வீடுகளைக் கவரும். பாதி கரைந்த நிலையில் இருந்த சின்ன மெழுகுவர்த்தியைக் கொளுத்தி வைத்தான்.

குளியலறை சென்று தண்ணீரின் ஓசை வெளியே வராமல், முகம் கழுவிக்கொண்டு ஹாலுக்கு வந்தான். ஃபிரிஜைத் திறந்து ஆப்பிள் எடுத்துக் கடித்தான். டெலிவிஷனைப் போட்டு விட்டு, ஒலியைச் சுத்தமாக நிறுத்தி விட்டு, மௌன நிகழ்ச்சிகளைப் பார்த்தான்.

என்ன வாழ்க்கைடா இது!

சிறை என்றுகூடச் சொல்ல முடியாது. சிறையில் இந்தத் தித்திக் இல்லையே... ஒரு சுதந்திரமான கைதியாக இருக்கலாமே... இங்கே இருமலைக்கூட விழுங்கிக்கொண்டு, புத்தகம் படித்து, உறங்கி... எத்தனை நாட்களுக்குத் தொடரப்போகிறது இந்த ரகசிய வாழ்க்கை?

என் எதிரே போன் இருக்கிறது. பிரேமாவின் எண் தெரியும். ஆனால் நான் இதை உபயோகிக்கக் கூடாது. கொடுமை! பாவம், எத்தனை தவித்திருப்பாள். பார்த்து எத்தனை மணி நேரம் ஆயிற்று!

ஒரே ஒரு தடவை போன் செய்து... பிரேமா, நான் சொல்கியமாக, தலைமறைவாக இருக்கிறேன். பரத் என்னை நிச்சயம் சட்டத்தின் பிடியில் இருந்து காப்பாற்றி விடுவார். அதுவரை பொறுத்திரு. எனக்கு போன் செய்யாதே, என் போனை எதிர்பார்க்காதே... என்று சொல்லி விட்டால் ஆறுதலடைவாள்.

அசோக் உறுதியான தீர்மானத்துடன் டெலிபோனை அணுகி, ரிசீவரை எடுத்தான். காதில் வைக்க, போன் இறந்திருப்பதை உணர்ந்தான்.

ச்சே! இந்த லாயர் எமகாதகன்! என் தவிப்பை, சஞ்சலத்தை ஊகித்து இணைப்பையே எங்கேயோ தில்லுமுல்லு செய்து துண்டித்திருக்கிறார்.

அசோக் வெறுப்பாக டெலிவிஷனை அணைத்துவிட்டு, படுக்கையில் விழுந்து, கதைப் புத்தகம் எடுத்து வலுக்கட்டாயமாகப் படித்தான்.

லூனாவை நிறுத்தி இறங்கினாள் சுசீலா. கையில் பூக்காகிதம் சுற்றிய பார்சல் வைத்திருந்தாள். நடந்து வாசலை அடைந்து, தன்னிடம் இருந்த மற்றொரு சாவியை எடுத்து பரத் வீட்டின் கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்தாள்.

விளக்குகளைப் போட்டு வைத்து, கலைந்திருந்த புத்தகங்களை அடுக்கி வைத்து, கட்டிலிலும், நாற்காலி முதுகிலும் கிடந்த அவனது சட்டை, பாண்ட்களை எடுத்து ஹாங்கர்களில் மாட்டினாள்.

டெலிபோன் ஒலிக்க... சென்று எடுத்தாள்.

“ஹலோ, மிஸ்டர் பரத் இருக்காரா?”

“இல்லையே. அவர் இன்னும் ஆபீஸ்லேர்ந்து வரலை. நீங்க யார் சார்?”

“இன்ஸ்பெக்டர் நாதன் பேசறேன்மமா. சுசீலாதானே நீ?”

“ஆமாம் சார். ஏதாச்சும் சொல்லணுமா?”

“ஆமாம். நாகராஜன் ருமிலே கிடந்ததா ஒரு நீலக்கல் கொண்டு வந்து தந்திங்களே...”

“யெஸ்.”

“அதை லாபரட்டரிக்கு அனுப்பியிருந்தேன். ரிப்போர்ட் வந்திருக்கு.”

“என்ன ரிப்போர்ட் சார்?”

“உன்கிட்டேயே சொல்லட்டுமா? வந்தவுடனே என்னை போன்ஸ் கூப்பிடச் சொல்லேன்.”

“பரவாயில்லை. சொல்லுங்க. பொறுப்பா சொல்லிடுவேன்.”

“அது சாதாரண கல் இல்லை. சஃபையர்! நவரத்தினங்களிலே ஒண்ணு. கொஞ்சம் காஸ்ட்லியான நீலக்கல், அது ஒரு தங்க ஆபரணத்திலே பதிக்கப்பட்டிருக்கணும்ங்கிறது ரிப்போர்ட்.”

“சொல்லிடுறேன் சார்.”

“முடிஞ்சா என்னை வந்து பார்க்கச் சொல்லுமமா.”

“எப்போ?”

“இன்னைக்கே முடிஞ்சாலும்...”

“இன்னைக்கு முடியாது. அவர் ஆபீஸ் கொலீக் கல்யாண ரிசப்ஷனுக்குப் போகணும். நாளைக்குச் சந்திக்கச் சொல்றேன்.”

“ரைட். வச்சிடட்டுமா?”

“ஒரு நிமிஷம் சார். தப்பி ஓடினானே, யார் அது?”

“அசோக்.”

“அவனைக் கண்டுபிடிச்சிட்டிங்களா?”

“இன்னும் இல்லை, ஒரு லெட்டர் வந்திருக்கு எனக்கு.”

“யார்கிட்டேர்ந்து?”

“தகவல் தம்பின்னு கையெழுத்து போட்டிருக்கு.”

“என்ன எழுதியிருக்கு?”

“அசோக்குக்கு லாயர் பரத், அடைக்கலம் கொடுத்திருக்காரன்னு ஒரே ஒரு வரிதான் இருக்கு. மொட்டைக் கடுதாசியை நாங்க அதிகம் நம்பறதில்லை. அதே சமயம் அலட்சியப்படுத்தறதும் இல்லை. பரத் அப்படி எல்லாம் இல்லீகலா எதுவும் செய்யமாட்டார்ன்னு எனக்குத் தெரியும். இருந்தாலும் கேக்கணும். அதனாலதான் சந்திக்கணும்னு சொன்னேன்.”

“பத்திரிகைக்கு அனுப்ப வேண்டிய ஜோக்கைத் தவறுதலா யாரோ உங்களுக்கு அனுப்பியிருக்காங்க சார். நான் சொல்றேன். சந்திக்கச் சொல்றேன். வச்சிடட்டுமா?” என்று வைத்து விட்டுத் திரும்பியவன்... பரத் மீது மோதிக்கொண்டான்.

“ச்சே! பூனை மாதிரி வந்து நின்னீங்களா? நல்லா மோதிக்கிட்டேன். வலிக்குது” என்று நெஞ்சைத் தடவ... “நான் வேணும்னா உதவி செய்யட்டுமா?” என்றான்.

“இன்ஸ்பெக்டர் நாதன் என்ன சொன்னார் தெரியுமா?”

“தகவல் தம்பிக்கு முன்னாடி பேசினதை மட்டும் சொல்லு.”

“அந்தக் கல் காஸ்ட்லியான நீலக்கல். நவரத்தினங்களில் ஒண்ணு. சரி, யார் மொட்டைக் கடுதாசி எழுதியிருப்பாங்க. அந்தப் பிரேமாவாதான் இருக்கணும். அவளுக்குத்தான் நம்ம மேல் ஆத்திரம்.”

“நோ, அவள் இல்லை.”

“எப்படிச் சொல்றீங்க?”

“நம்ம மேல் உள்ள ஆத்திரத்திலே இப்படி போலீசுக்கு எழுதினா... அசோக்கை மாட்ட வைச்சதா ஆய்டுமே. அசோக்கை நாம் சந்திக்க விடலைங்கிற ஆத்திரத்தை விட, அசோக்குக்கு நாம் உதவி செய்யறோம்ங்கிறதிலே பிரேமாவுக்குச் சந்தோஷம்தான்.”

“பின்னே யார்?”

“பார்க்கலாம். கையெழுத்தைப் பார்க்கலாம். வெரிகுட். பரிசைப் பார்சல் பண்ணிக் கொண்டாந்துட்டியா? அஞ்சி நிமிஷத்திலே புறப்பட்டுடறேன். ரிசப்ஷன்லே அரைமணி நேரம் இருந்துட்டு நேரா நாதனைப் போய்ச் சந்திக்கலாம்” என்றவன் பைக்கின் சாவியைக் கை தவற விட்டான்.

சுசீலா குனிந்து எடுத்து, நிமிர்ந்த போது, வாகாகப் பின்புறம் தள்ளி நின்று, விரல்களால் காமிரா அமைத்து, “க்ளிக்” என்றான்.

“ச்சே, இதுக்குத்தான் சாவியைக் கீழே போட்டிங்களா? ராஸ்கல்.”

“நிஜமாவே காமிரா இருந்திருந்தா, டெபானிர் பத்திரிகைக்கு அனுப்ப வேண்டிய அற்புதமான போட்டோ இது” என்றவன் குட்டுப்பட்டான்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் அவர்கள் கல்யாண ரிசப்ஷனில் சந்தனம் தொட்டு, ரோஜாப்பூ எடுத்துக் கொண்டு அமர்ந்த கொஞ்ச நேரத்தில் ஒரு பொடியன் ஓடி வந்து பரத்திடம் தந்துவிட்டுப் போன காகிதத்தைப் பிரித்தான்.

‘மண்டபத்தின் வாசலுக்குத் தனியாய் வந்தால் ஒரு தகவல் தரப்படும் - தகவல் தம்பி’

- என்று இருந்தது. சுசீலாவிடம் சீட்டைக் கொடுத்து விட்டு எழுந்தான் பரத்.

17

பரத் வீட்டிற்கு அருகாமையில் சாலைத் திருப்பத்தில் ஒரு மின்சார டிரான்ஸ்ஃபார்மர். அதன் அகலமான நிழலில் ஐக்கியமாகி நின்றனர் அவர்கள். சாலையில் சற்றுத் தள்ளி, ஓர் அம்பாசிடர் கார் இறக்கை விரித்த பறவை போல் தனது பின்பக்கக் கதவுகளைத்

திறந்து வைத்துக் காத்திருந்தது.

“இது தோதான இடம்தானா தாமஸ்?” என்றான் சுகுமார்.

“கச்சிதமான இடம். பயமே வேணாம். இது குடியிருப்புப் பகுதி. எட்டு மணியானா ஜன்னலை சாத்திட்டுத் தூங்கிடும். இல்லைன்னா டி.வி.பார்க்கும். ஒரு பிள்ளை வெளியே வராது” என்ற தாமஸ் மணிக்கட்டைப் பார்த்து, “மணி இப்போ ஒம்போதரை” என்றான்.

“நான் போய்க் கார்ல இருக்கட்டுமா?”

“சரி. எந்த நேரமும் பரத் வரலாம்.”

“பைக்லதானே?”

“ஆமாம்.”

“கூட அந்தப் பொண்ணும் வந்தா என்ன பண்றது?”

“வராது. இவன் மட்டும்தான் வருவான். ஹாஸ்டல் தங்கி இருக்குது.”

“அவனை எப்படி மடக்குவே தாமஸ்?”

“அது என் கவலை. நீ போய்க் கார்ல உக்காரு.”

“பரத் என்னை அடையாளம் கண்டுபிடிக்கக்கூடாது தாமஸ்.”

தாமஸ் தன் பாண்ட் பையிலிருந்து நான்காக மடிக்கப்பட்ட கர்சீப்பை எடுத்துக் காட்டி, “கவலையே வேணாம். மயங்கிடுவான். தூக்கிக்கிட்டுத்தான் காருக்கு வருவேன்.”

“அப்போ அவனோட பைக்?”

“பொறுப்பா கொண்டு போய் வீட்டு வாசல்ல நிறுத்திடலாம்.”

“பரத் உன்னை எதிர்த்துட்டா? ரகளையாகி... சத்தமாகி... ஜனங்கள் வந்துட்டா?”

“சுகுமார், நீ எல்லை மீறிப் பயப்படறே. இந்த நிமிஷம் உனக்குத் தீவிரமான ஹார்ட் அட்டாக் வந்துட்டா? எதையும் எதிர்மறையிலே பார்க்காதே. நீ போய்க் கார்ல உக்காரு.”

சுகுமார் போய்க் காத்திருந்த காரில், டிரைவிங் சீட்டில் அமர்ந்து கொண்டான். தாமஸ், பரத்தின் மோட்டார் பைக்கின் தூர ஒலியைக் கேட்பதற்காகக், காதைத் தீட்டிக் கொண்டு காத்திருந்தான்.

ஒரு நாற்காலி காலி இல்லாமல் வரவேற்புக்கு வந்தவர்கள் நிறைந்திருந்தார்கள். டிபன் சாப்பிடச் சென்றார்கள். அடுத்தவரின் கர்சீப்பில் கை துடைத்தார்கள். வெற்றிலை போட்டார்கள். சிகரெட் பிடித்தார்கள். மேடையில் அமர்ந்த ஜோடியின் பொருத்தம் குறித்துக் கருத்துப் பரிமாறினார்கள். மெல்லிசைக் குழுவின் பாடலுக்கு அனிச்சையாகக் கால்களால் தாளம் போட்டார்கள்.

பரத் மண்டபத்தின் வாசலை நோக்கி, நிதானமாக நடந்தான்.

முதல் வரிசையிலிருந்து எக்கி, அவன் முதுகு தொலைந்து போகும் வரைக்கும் பார்த்து விட்டு, அமர்ந்து சுசீலா கையில் இருந்த ரோஜாப் பூவை இதழ் இதழாகப் பிய்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

சந்தனமும், கற்கண்டும் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த பெண்கள் ஒரே மாதிரி பாவாடை, தாவணி உடுத்தி, ஒரே மாதிரி சிகை அலங்காரம் செய்து ஒரே மாதிரி சிரித்துக் கொண்டிருக்க... பரத் தடுக்கப்பட்டான்.

“என்ன புறப்பட்டுட்டங்க?”

“இல்லை, சும்மா வாசல் வரைக்கும்.”

“அப்ப சரி.”

வீடியோ காமிராவைத் தாண்டி வாசலுக்கு வந்தான். ரேசுக்குப் புறப்படும் தோதில் வரிசையாகக் கார்கள் நின்று கொண்டிருந்தன. ஸ்கூட்டர்களும், மோட்டார் பைக்குகளும் ஒழுங்கில்லாமல் நிறுத்தப்பட்டிருந்தன. இரண்டு பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்குகள் ஓரமாக வைக்கப்பட்டிருந்தன. வாசலில் நின்ற இரண்டு மரங்களின் உடம்பெங்கும் மின்சாரக் கொப்புளங்கள். தாரோடு கட்டப்பட்டிருந்த வாழை மரத்தில், ஒரு பட்டையை உரித்துக் கொண்டிருந்தான் சட்டை போடாத அந்தச் சிறுவன்.

சற்றுத் தள்ளி, மூன்று இளைஞர்கள் தலா ஒரு சிகரெட் சுமந்து, ஆகாயம் பார்த்து, உரக்கச் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். இரண்டு டிரைவர்கள் ஒரே பேப்பரைக் காரின் உள் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் வெளியே நின்று படித்துக் கொண்டிருக்க... இன்னும் தள்ளி அலுமினியத் தட்டுகளுடன் எச்சில் இலைக்காகக் காத்துக் கொண்டு ஓர் அழுக்குக் கும்பல்.

யார் இதில் தகவல் தம்பி?

யாரைப் போய்க் கேட்பது?

‘மண்டபத்தின் வாசலுக்கு வா’ என்று சீட்டில் இருக்கிறது. இதோ, வந்தாயிற்று. என்னிடம் குறிப்பாகச் சீட்டுக் கொடுக்கச் சொல்லியிருப்பதால், அவன் என்னை அறிந்தவன். அதனால் அவனாக வந்து பேச வேண்டும்.

யாரும் வரவில்லையே...

பரத் சற்று நடந்து அந்த அயல் நாட்டுக் காரைச் சமீபித்து, அதில் சற்றுச் சாய்ந்து நின்று கொண்டு, சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டான். தன்னை நோக்கி யாராவது வருகிறார்களா என்று பார்த்துக் கொண்டே புகை பிடித்தான்.

எதிர்ப்புறம் புறப்பட்டுச் செல்லும் சாலை விளக்குகள் நீங்கலாக இடைவெளி விட்டு விட்டு, இருட்டாக இருக்க... அந்த இருட்டில் உற்பத்தியாகி அந்தச் சிறுவன் ஓடி வந்தான் பரத் நோக்கி...

“இந்தாங்க சார்.”

அவன் நீட்டின துண்டுக் காகிதத்தை வாங்கிக் கொண்டு, “யார் கொடுத்தது இதை?” என்று கேட்டான்.

“அதோ அவரு.”

அதோ அவரு, நாற்பதடி தூரத்தில் முதுகு காட்டிக் கொண்டு நின்று கொண்டிருந்தார்.

பரத் காகிதத்தில் இருந்த எழுத்துக்களைப் படிக்க வெளிச்சம் போதாமல், லைட்டரைக் கிளிக் செய்து, நெருப்புத் திலகத்தை அருகே கொணர்ந்து படித்தான்.

“என்னை இடைவெளி விட்டுத் தொடரவும். நானாகப் பேசும் வரை நடுவில் என்னிடம் பேச வேண்டாம்.”

படித்து முடித்த பரத், அதன்படி நடப்பதா, வேண்டாமா என்று தீர்மானிக்கும் முன்பே, அந்த தூர மனிதன் இவனை விட்டு விலகி நடக்க ஆரம்பித்தான்.

என்ன ஆகிவிடும்? தொடர்ந்துதான் பார்க்கலாமே... என்று பரத், அவன் முதுகில் கண் வைத்து அதே வேகத்தில், அதே திசையில் நடக்க ஆரம்பித்தான். பாண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் கை விட்டுச் சின்ன சைஸ் பாதுகாப்புக் கத்தியைத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

ஏதோ வாக்கிங் வந்தவனைப் போல அவன் அவசரமே இல்லாமல்

நடக்க... தொடர்ந்த பரத்திற்கு அவன் ஏதோ விசில் அடிப்பதைச் சூழலின் அமைதியில் கேட்க முடிந்தது.

இது யதேச்சையான பாட்டு விசிலா? இல்லை யாருக்காவது சிக்னலா? பரத் திரும்பித் தன்னை யாராவது தொடர்கிறார்களா என்று பார்த்தான். யாரும் இல்லை. சட்டைப் பையில் இருந்து வரவேற்பில் எடுத்துக் கொண்ட ரோஜாவை ஒவ்வொரு இதழாகப் பிய்த்துப் போட்டுக் கொண்டே நடந்தான்.

பத்து நிமிட நடையில் அவன் ஒருமுறை கூடப் பரத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டுதான் இருக்கிறானா என்று திரும்பிப் பார்த்து உறுதி செய்து கொள்ளாதது ஆச்சரியமாய் இருந்தது. அவசியம் வருவான் என்று எப்படி நம்பினான்?

இப்போது அவன் முக்கிய சாலையில் இருந்து இடதுபுறம் சரிந்த சின்ன சாலையில் நடக்க, அங்கே தயாராக ஒரு டாக்ஸி நின்று கொண்டிருந்தது.

பரத் பார்த்துக் கொண்டே நடக்க... அவன் டாக்ஸியின் பின் கதவைத் திறந்து அமர்ந்து கொண்டதும், டாக்ஸி தாவி முக்கிய சாலைக்கு வந்து பரத் அருகில் நின்றது.

இவன் பக்கமாகப் பின் கதவைத் திறந்து, “ஏறுங்க பரத், போய்க்கிட்டே பேசலாம்” என்று அவன் சொல்ல... பரத் அந்தக் கதவைச் சாத்தி விட்டு...

“முதல்ல பேசலாம்... அப்புறம் அவசியப்பட்டால் போகலாம்” என்றான்.

“சரி வண்டியை ஓரமா நிப்பாட்டுப்பா” என்றுவிட்டு இறங்கினவன் கொஞ்சம் குள்ளமாய் இருந்தான். நிறைய முடிவைத்திருந்தான். முரட்டுத் துணியில் பாண்ட், சட்டை.

பரத்தினை நெருங்கி, “ரொம்பப் பயப்படறீங்க லாயர் சார்” என்றான்.

“லோட் பண்ணின ரிவால்வரை வயத்திலே செருகி வச்சிருக்கிற எவனும் பயப்பட வேண்டிய அவசியம் இல்லை. மிஸ்டர்... தகவல் தம்பி, பேரே அதானா?”

“பேர் எல்லாம் வேணாம்.”

“சரி. வேணாம். என்ன தகவல் என்கிட்டே சொல்லணும்?”

“உங்ககிட்டே உள்ள ஒரு விலாசத்துக்கு ஒரு விலை நிர்ணயம் செய்ய முடியும்.”

“என்ன விலாசம்?”

“அசோக்கோட விலாசம்.”

“அசோக் யாரு?”

“வார்த்தைகளை விரயமாக்க வேணாம். எவ்வளவு பணம் வேணும்?”

“எதுக்குன்னே புரியலையே...?”

“அசோக்கை என்கிட்டே ஒப்படைக்கிறதுக்கு. அதுகூட வேணாம். அவன் எங்கே இருக்கான்னு சொன்னாப் போதும்.”

“எந்த அசோக்கைச் சொல்றீங்க?”

“பரத், பொறுமையோட எல்லைக்கு என்னை விரட்டறீங்க.”

“எனக்கெதுக்கு வம்பு? நான் விரட்டவும் வேணாம். நீங்க ஓடவும் வேணாம். வரட்டுமா?” என்று நகர இருந்த பரத்தின் தோளில் அழுத்தமாக விழுந்தது அவன் கரம்.

“பதில் சொல்லாமப் போறது உயிருக்கு பத்திரமில்லை பரத். திரும்பிப் பார்க்கிறியா கொஞ்சம்?”

பரத் திரும்பிப் பார்க்க, ஒரு சுழற்சி ஏற்படுத்தி நிறுத்தினான் அவன், தன் இடது கையில் வைத்திருந்த பிஸ்டலை. “என்ன பரத் பார்க்கிறே? இல்லாத துப்பாக்கியை மிரட்டப் பயன்படுத்தறது என் வழக்கத்திலே இல்லை. வண்டில ஏறலாமா?” என்றான்.

“இரு. வர்றேன். உனக்குத் தேவை அசோக் இப்ப இருக்கிற இடம்தானே?” என்று கேட்டுக் கொண்டே தார்ச்சாலையில் ஓரத்தில் மண் பகுதிக்கு நகர்ந்து நின்ற பரத், நேற்று பெய்த மழையில் ஈரப்பதத்தில் இருந்த தரைப் பரப்பில், செருப்பு விலக்கி, கால் கட்டை விரலால் அவனறியாமல் மெதுவாக T என்று எழுதி, அதைச் சுற்றி T.M.X. என்று காரின் எண்ணை எழுத ஆரம்பித்து 5262 என்பதில் 52 எழுதி முடித்து ஆறை ஆரம்பித்த போது...

“வண்டிக்குள்ளே வந்து சொல்லு, கமான்” என்று விலாவில் பிஸ்டல் முனையால் தொட்டுத் தள்ளப்பட்டான். வலுக்கட்டாயமாக ஏற்றப்பட்டான்.

டாக்ஸி புறப்பட்டது. இரண்டு பக்க கண்ணாடிகளும் மேலே ஏற்றப்பட்டன.

“சொல்லு, அசோக் எங்கே இருக்கான்?”

“சொல்லிட்டா என்னை இறக்கி விட்டுடுவியா?”

“நிச்சயமா. எனக்கு நீ தேவையில்லை.”

“சொல்றேன். எதுக்காகக் கேக்கறேன்னு மட்டும் சொல்லு.”

“முடியாது.”

“ஓக்கே. அதைப் பத்தி எனக்குக் கவலை இல்லை. சொல்றேன். குறிச்சுக்கிறியா?”

“தேவையில்லை. மனசிலே எழுதிக்குவேன் சொல்லு.”

“வெஸ்ட் மாம்பலம், அங்கே தம்பையா ரெட்டித் தெருவோட எக்ஸ்டன்ஷன்ல முந்நாத்தி பத்தொன்பது பார் ஏழுங்கிற வீட்லே அசோக் தலைமறைவா தங்கியிருக்கான்.”

“வெரிகுட்.”

“டிரைவர் இப்பியே நிப்பாட்டிக்க. நான் இறங்கிக்கறேன்.”

“ஆமாம் டிரைவர், நிப்பாட்டிடு.”

நிறுத்த... பரத் இறங்க முயல...

“ஒரு நிமிஷம் சார்” என்ற அவன், தன் பிஸ்டலை டிரைவரிடம் தந்து விட்டு, குனிந்து, எடுத்து, பரத்தின் இரண்டு கைகளையும் சேர்த்துப் பிடித்துக் கயிற்றில் கட்டினான்.

“ஏன், ஏன் கட்டறீங்க?”

“பொறுமை லாயர் சார்” என்று துணி எடுத்து பரத்தின் கண்களைக் கட்டி விட்டு, ஒரு அகலமான பிளாஸ்திரி எடுத்து வாயைச் சுத்தமாக ஓட்டினான். “காது கேக்குதா, சார், அதுவும் கேக்கக் கூடாதே...” என்று பஞ்சு எடுத்து காதில் திணிக்கும் முன்னர், “நீங்க சொன்ன விலாசம் உண்மையானதுதானான்னு நாங் தெரிஞ்சுக்க வேணாமா? அதுவரைக்கும் நீங்க எங்க பொறுப்பில இருந்தாகணும்” என்று கூறி விட்டுக் காதுக்கு மிக அருகில் வாயைவைத்து “குக்குருக்க...” என்று கத்த... பரத் சிலிர்த்துக் கொண்டான்.

டாக்ஸி புறப்பட்டது மறுபடி.

பத்தரை மணி வரைக்கும் பொறுமையாக மண்டபத்திலேயே காத்திருந்தாள் சுசீலா. மெல்லிசைக் குழு வாத்தியங்களுக்குத் துணி போர்த்தி, வேனில் ஏற்றிக் கொண்டிருக்க... உதறி உதறிப் பெரிய ஜமுக்காளங்களை மடித்தார்கள். நாற்கலிகள் பட், பட்டென்று மடக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. சர்ர், சர்ர் என்று ஒவ்வொரு காராகப் புறப்பட்டுப் போயின. சமையல் பகுதியில் கழுவித் தள்ளிக் கொண்டிருக்க... அதிகமாக நடப்பட்டிருந்த டியூப் லைட்டுகளை எலக்ட்ரீஷியன்கள் கழற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஒரு பெரியவர் தோல் பையில் இருந்து பணம் எடுத்து எடுத்துக் கொடுத்தார்.

சுசீலா கலவரப்பட்டாள். வாசலில் வந்து பார்த்தாள். இரண்டு மூன்று சைக்கிள்களும், பரத்தின் மோட்டார் பைக்கும் மட்டுமே நின்று கொண்டிருந்தன.

மண்டபத்தின் அலுவலக அறைக்கு சென்று அனுமதியோடு வீட்டிற்கு போன் செய்து பத்து ரிங் பார்த்து வைத்தாள். எங்கே போனார்? அவசரமாகப் போவதென்றால் சொல்லிவிட்டுத்தானே போவார்? விபரீதமாய் ஏதாவது நடந்திருக்குமோ? பரத் வலுக்கட்டாயமாகக் கடத்தப்பட்டிருக்கலாமா? பரபரப்பான ஒரு மண்டப வாசலில் கடத்த முடியுமா? பின்னே எங்கே?

சுசீலாவுக்குள் கவலை ஒவ்வொரு டிகிரியாய் உயர...

வெளியே வந்து பைக் அருகில் நின்று கைகளைப் பிசைந்து கொண்டு நிற்க... காற்றில் தாவி வந்து அவள் புடைவையில் பட்ட காகிதத்தைப் பார்த்து, குனிந்து எடுத்தாள்.

“என்னை இடைவெளி விட்டுத் தொடரவும். நானாகப் பேசும் வரை நடுவில் என்னிடம் பேச வேண்டாம். அழைக்க வேண்டாம்” - என்று மனதுக்குள் படித்தாள்.

18

என்னைத் தொடரவும் என்ற அந்தத் துண்டுக் காகிதத்தைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் மோட்டார் பைக்கின் அருகிலேயே நின்று கொண்டிருந்தாள் சுசீலா.

இந்தக் காகிதத்தைப் படித்து விட்டுப் பரத் இதன்படி யாரையோ தொடர்ந்து சென்றிருக்க வேண்டும். சரி, எவ்வளவு நேரமாயிற்று! அழைத்த ஆசாமியோடு அவசரமாகப் புறப்பட்டு வேறு எங்காவது செல்ல வேண்டியிருக்கலாம். இவ்வளவு நேரமா? பைக் இங்கே இருக்கிறது. நான் இங்கே இருக்கிறேன்.

பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொள்ள மாட்டாரே...

மண்டபத்தின் உள்ளே போய் அலுவலக அறையில், “சார், நீங்க இங்கேயேதான் இருப்பீங்களா?” என்றாள் மாணேஜரிடம்.

“ஆமாம்மா. நான் தனிக்கட்டை. இங்கேயேதான் தங்கியிருக்கேன். என்ன விஷயம்?”

“என் பேரு சுசீலா. நான் பரத்னு ஒருத்தரோட வந்தேன். திடீர்னு ஒரு வேலையா அவர் புறப்பட்டுப் போய்ட்டாரு. காணோம். நாங்க வந்த பைக் வாசல்ல இருக்கு. பரத் வந்தாலோ, போன் செஞ்சாலோ நான் அவரோட வீட்டுக்குப் போயிருக்கேன்னு சொல்லணும். சொல்றீங்களா?”

“சரிம்மா.”

ஆட்டோ பிடித்துப் பதினைந்து நிமிடங்களில் பரத் வீட்டின் வாசலில் இறங்கிக் கொண்ட சுசீலாவைப் பார்த்து... தூரத்தில் டிரான்ஸ்ஃபார்மர் நிழலில் நின்று தாமஸ் ஆச்சரியப்பட்டான்.

காரில் நெடுநேரமாகக் கொட்டாவியுடன் காத்திருந்த, சுகுமார் அருகே போனான்.

“என்ன தாமஸ் இது. அந்தப் பொண்ணு மட்டும் தனியா வந்து இறங்குது. பைக் எங்கே? பரத் எங்கே?”

“அதான் எனக்கும் புரியலை. இரு, வர்றேன்” என்ற தாமஸ், பரத்தின் வீட்டை நோக்கி மெதுவாக நடந்தான்.

சுசீலா கதவைத் திறந்து, உள்ளே வந்து ஹாலில் கையைப் பிசைந்து கொண்டு குறுக்கும் நெடுக்குமாக நடந்தாள். கடிகாரத்தைப் பார்த்துத் திடுக்கிட்டாள். மணி பதினொன்று பத்து.

பரத் ஏதோ ஆபத்தில் சிக்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இல்லை என்றால் இவ்வளவு நேரம் எந்தவிதத் தொடர்பும் இல்லாமல் தவிக்க விட மாட்டார்.

கல்யாண மண்டபத்தின் எண்ணைச் சுழற்றிப் பேசினாள்.

“சார், நான் சொன்னபடி பரத் வந்தாரா?”

“வரலையேம்மா.”

“வாசல்ல பைக் நிக்குதா இன்னும்?”

“இரும்மா. பார்த்துட்டுச் சொல்றேன்... ஆமாம்மா. நிக்குது.”

ரிசேவரை வைத்தாள். என்ன செய்யலாம்?

இன்ஸ்பெக்டர் நாதனைத் தொடர்பு கொண்டு சொல்லலாமா? எதைச் சொல்வது? எதை மறைப்பது? அசோக்கிற்குப் பாதுகாப்பு கொடுத்திருக்கும் விஷயத்தைச் சொல்ல முடியாது.

மேஜை மேலிருந்த பரத்தின் டயரியைப் புரட்ட... கமிஷனர் அலுவலகத்தில் வேலை பார்ப்பதாகச் சொல்லி, எண் சொல்லி விட்டுப் போன முருகேசனின் பெயரும், போன் நம்பரும் கண்ணில்பட்டன.

இவர் போலீஸ் சம்பந்தப்பட்டவர். அதே சமயம் பரத்தின் நண்பர். இவர் உதவி செய்வது சிக்கலில்லாதது, சௌகரியமானது.

உடனே அந்த எண்ணைச் சுழற்றி. எக்ஸ்டென்ஷனை அழைக்க... போன் எடுக்கப்படவே நான்கு நிமிடங்கள் ஆயிற்று.

“இன்ஸ்பெக்டர் முருகேசன் ப்ளீஸ்.”

“குவார்ட்டர்சில இருப்பாரு. நீங்க யாரு?”

“தெரிஞ்சவங்க. ரொம்ப முக்கியமா அவரோட பேசியாகணும். குவார்ட்டர்சிலே போன் இருக்கா? ப்ளீஸ், நம்பர் சொல்லுங்களேன்.”

“ரோ டைப் குவார்ட்டர்ஸ் மேடம். ஒவ்வொரு வீட்டையும் போன் கிடையாது. பொதுவா ஒரு போன், அதுக்கு ஒரு அட்டெண்டர் உண்டு. நம்பர் தர்றேன். முயற்சி பண்ணிப் பாருங்க. அட்டெண்டர் தூங்காம, போன் பக்கத்திலே இருந்தா உங்க அதிர்ஷ்டம்.”

சொல்லப்பட்ட எண்ணைக் குறித்துக் கொண்டு, நன்றி சொல்லித் தொடர்பைத் துண்டித்து, அந்த எண்ணை முயல... விடாமல் அடித்துக் கொண்டே இருந்தது.

நம்பிக்கையிழந்து வைக்க நினைத்த நேரத்தில் எடுக்கப்பட்டுக்

கொட்டாவிக் குரல் “ஹலோ” என்றது.

“இன்ஸ்பெக்டர் முருகேசனோட உடனே நான் பேசணுங்க. ரொம்ப அவசரம்.”

“என்னன்னு விவரம் சொல்லுங்க. காலைல நான் நினைவா சொல்லிடறேன்.”

“இல்லைங்க. அவரு உடனே புறப்பட வேண்டியிருக்கும். அவரைக் கூட்டிட்டு வாங்க ப்ளீஸ். ரொம்ப முக்கியமான சேதி.”

“மனுஷனைத் தூங்க விட மாட்டீங்களே...” என்று நேரடியாக அலுத்துக் கொண்டு, “லைன்லயே இருங்க. வர்றேன்” என்று முனகிக்கொண்டே செல்வது கேட்டது.

ஐந்து நிமிடங்களுக்குப் பிறகு ஹலோ சொன்னார் முருகேசன்.

“சார், நான் பரத் வீட்லேர்ந்து சுசீலா பேசறேன். நினைவிருக்கா?”

“நினைவிருக்காவா? என்ன சமாசாரம் சொல்லுங்க?”

“ஒரு சிக்கல். பரத் ஏதோ ஆபத்திலே இருக்கிறதா நினைக்கிறேன். எனக்குக் கவலையா இருக்கு. என்ன செய்யறதுன்னு புரியலை. அதான் உங்க உதவி கேக்கலாமனு...”

“பிரச்னை சரியாப் புரியலை. போன்ல வேணாம். நான் புறப்பட்டு வர்றேன். நேர்ல பேசலாம். தைரியமா இருங்க. பரத் இப்போ எங்கே?”

“தெரியலை. அவரை யாரோ சாமர்த்தியமா கடத்தியிருக்கணும்னு நான் பயப்படறேன்.”

“சேச்சே, அப்படி எல்லாம் இருக்காது. நான் வர்றேன் உடனே.”

சுசீலா பெருமூச்சுடன் போனை வைக்க... வாசலில் காதைத் தீட்டிக் கொண்டு நின்று, இவள் பேசினதையெல்லாம் சேகரித்த தாமஸ், நடந்து, சுகுமாரை அடைந்து, “காரை எடு சுகுமார்” என்று அமர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன தாமஸ்?” என்றான் சுகுமார், காரை ஓட்டியபடியே.

“அந்த முகம் தெரியாத எதிரி மறுபடி நம்ம முகத்திலே கரியைப் பூசிட்டான் சுகுமார். பரத் கடத்தப்படணும்னு நாம் சிரத்தையா திட்டம்போட்டுக் காத்திருந்தோம். இல்லையா? அதே நேரத்திலே

வேறே இடத்திலேர்ந்து அவனைச் சாமர்த்தியமாகக் கடத்தியிருக்கான்.”

“மை காட்!”

“எனக்கு எதுவுமே புரியலை சுருமார். நான் கொலை செய்யப் போனா - எனக்கு முன்னாலேயே கொலை செஞ்சிடறான். நான் போன்ல மிரட்ட முடிவு செஞ்சா, எனக்கு முன்னாலேயே போன் செஞ்சிடறான். இப்போ இந்தக் கடத்தல்லேயும் முந்திக்கிட்டான்.”

“இதெல்லாம் எப்படி தாமஸ்?”

“பதில் சொல்ல வேண்டியவன் கேள்வி கேக்கக் கூடாது.”

“நீ என்னைச் சந்தேகப்படறதை விட மாட்டியா?”

“வேற யாரைச் சந்தேகப்படறது? எல்லாத்தையும் விடு. இன்னிக்கு, இத்தனை மணிக்குக் கடத்தணும்னு திட்டம் போட்டது நீயும், நானும் மட்டும்தான். இது எப்படி அவனுக்குத் தெரிஞ்சது?”

“எனக்குப் புரியலை தாமஸ்.”

“எனக்குப் புரியுது. நீ டபிள் கேம் ஆடறே.”

“சத்தியமா இல்லை. என்னை நம்பு.”

“உன் வார்த்தையை நம்பவும் தோணுது. சந்தேகப்படாமலும் இருக்க முடியலை. சுருமார், உனக்குச் சம்பந்தமில்லைன்னே வச்சிப்பாரு. பரத் நமக்கு எதுக்காகத் தேவைப்பட்டான்?”

“அசோக்கோட இருப்பிடத்தைத் தெரிஞ்சிக்கிறதுக்காக.”

“இப்போ பரத் கடத்தப்பட்டிருக்கான். அந்த எக்சுக்கும் அசோக்கோட முகவரி தேவைப்படுது. அது எதுக்கு? நமக்குக் காரணம் இருக்கு. ஒண்ணு அசோக்கை போலீஸ்ல மாட்ட வைக்க விரும்புறோம். இல்லைன்னா அவனைத் தீர்த்துக் கட்டத் துடிக்கிறோம். அந்த எதிரியோட நோக்கம் என்ன?”

“அவனுக்கும் இதுவே நோக்கமா இருக்கலாம்.”

“அப்படின்னா அவன் நமக்கு எதிரி இல்லை. நண்பன். நமக்குத் தெரியாம, நமக்குப் போட்டியா, நமக்கு உதவற அந்த நண்பன் யார்? நம் நோக்கத்திலே சொத்து லாபம் இருக்கு. அவனுக்கு என்ன லாபம் இதிலே?”

“தாமஸ், இதையேதான் வகை வகையா வாக்கியங்களை மாத்தி

நம்மையே கேட்டுக்கிட்டிருக்கோம். பதில்தான் கிடைக்கலை” என்றான் சுருமார்.

“கூடிய சீக்கிரம் கிடைச்சுடும் சுருமார். அதுவரைக்கும் எனக்கு நிம்மதி இல்லை” என்று திரும்பி, ஓடுகிற இருட்டை ஜன்னல், வழியாக வெறித்தான் தாமஸ்.

அந்த வலுக்கட்டாயக் கார் பயணம் துவங்கியவுடன் பரத் நிதானமாக மனத்திற்குள் எண்ண ஆரம்பித்தான். 1... 2... 3... 4... 5...

கண்கள் கட்டப்பட்டதால் காட்சி இல்லை. காதுகள் அடைக்கப்பட்டதால் ஓசை இல்லை. வாய் ஒட்டப்பட்டதால் வார்த்தை இல்லை. கட்டப்படாத மூளை எந்தத் தொந்தரவும் இல்லாமல் தொடர்ந்து எண்ணிக் கொண்டே வந்தது.

72... 73... 74...

ஒரு லெஃப்ட் டர்ன் செய்தது கார். அதை மனத்தில் குறித்துக் கொண்டான்.

456... 457... 458...

இப்போது ரைட் டர்ன்!

938இல் டாக்ஸி நின்றது. பரத் தோளில் தட்டப்பட்டு, காரை விட்டு இறக்கப்பட்டான். நடத்தப்பட்டான். அருகாமையில் எந்த வீட்டின் அடுப்பிலோ நிச்சயமாக மீன் குழம்பு! இரண்டு படிகளில் ஏறி வாசல் போல இருந்ததைக் கடந்து உள்ளே நடத்தப்பட்டான். ஒரு நாற்காலியில் அமர்த்தப்பட்டான்.

தகவல் தம்பி என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்திக் கொண்ட அவன், பரத்தின் காதுகளில் திணித்து வைத்திருந்த பஞ்சத் துணுக்குகளை நீக்கினான். சரட் என்று வாயை மூடியிருந்த பிளாஸ்திரியைப் பிய்த்த போது, மீசையின் சில முடிகள் வலியுடன் பெயர்ந்து சென்றன.

பரத் உதடுகளை அசைத்து, நமைச்சலை நீக்கச் சிரமப்பட்டான். கண்ணிலும், கைகளிலும் கட்டுக்கள் இருந்தன.

“பரத், இப்போ நீ என் பொறுப்பிலே இருக்கே?”

“சரி” என்றான் பரத்.

“இதுவரைக்கும் நான் உன்னை அடிக்கலை. என்

பெருந்தன்மையை நீ பாராட்டணும்.”

“மந்திரி தலைமையிலே விழாவே ஏற்பாடு செய்திட்டா?”

“உன்னைக் கௌரவமா நடத்த விரும்புறேன்.”

“சந்தோஷம்.”

“அதனாலே சொல்லிடு.”

“என்ன சொல்ல?”

“அசோக்கோட விலாசம்.”

“அதான் சொன்னேனே...”

“அது பொய் விலாசம்.”

“அதெப்படி முடிவுக்கு வந்தே?”

“நான் உன்னை நம்பலை.”

“விலாசம் கேட்டே. துப்பாக்கி முனையிலே கேட்டே. என் உயிர் முக்கியமா, அசோக்கோட உயிர் முக்கியமா? அதனாலே விலாசத்தைச் சொன்னேன். அதை உறுதி செஞ்சுக்கிற வரைக்கும் என்னோட இருன்னு கொண்டு வந்திருக்கே. உறுதி செஞ்சுக்காமலேயே பேசினா என்ன அர்த்தம்?”

“நீ சொன்ன விலாசம் உண்மையென்னு சொல்றே...”

“சிவப்பு பேனாவிலே அடிக்கோடு போட்டுக்கலாம்.”

“அப்படின்னா சரி, நான் உறுதி செஞ்சுக்கிட்டு வந்துடறேன். நீ தப்ப முடியாது பரத்” என்று அவன் அந்த ஹாலுக்கும் அடுத்த அறையிலிருந்து கயிறு கொண்டு வந்து, அவனை அமர்ந்திருந்த நாற்காலியோடு சேர்த்துக் கட்டினான். அப்போது டெலிபோன் ஒலிக்க... இந்த வீட்டில் டெலிபோன் இருக்கிறது என்று மனதில் குறித்துக் கொண்டான் பரத்.

அவன் டெலிபோனில், “ஹலோ, நான்தான் உன்னை போன் பண்ண வேணாமனு சொல்லியிருந்தேனே... சரி, பரவாயில்லை, கொண்டாந்தாச்சு. இதோ... இங்கேதான் கட்டி வச்சிருக்கேன். ம். ஒரு அட்ரஸ் சொல்லியிருக்கான். அது உண்மையானது தெரிஞ்சுக்கப் போறேன். சரி, சரி, சரி, எனக்குத் தெரியாதா? சரி, சரி, வச்சிட்டா?” என்று பேசி விட்டு வந்து, “பரத், ஒரு தூக்கம் போடேன்” என்றான்.

“இன்னிக்கு டி.வி.யில் ஒரு நல்ல இங்கிலீஷ் படம் இருக்கு. கண் கட்டை அலுத்து விட்டா தொந்தரவு செய்யாம நீ வர்ற வரைக்கும் பார்த்துக்கிட்டிருப்பேன்.”

“இங்கே டி.வி. இல்லையே சார்.”

“இருக்குமோன்னு யூகம் செஞ்சேன்.”

அவன் மறுபடி பிளாஸ்திரியை வாயில் ஒட்டி விட்டு அருகில் இருந்த டேப் ரிகார்டரில் மேற்கத்திய சங்கீதத்தைப் போட்டு விட்டு, “கேட்டுக்கிட்டு இரு, வர்றேன். நீ சொன்னது பொய் விலாசமா இருந்தா, இதான் வாழ்க்கைல நீ கேக்கற கடைசி சங்கீதம் பரத்!” என்று வெளியேறிக் கதவைப் பூட்டுவது கேட்டது.

பரத் சிரித்துக் கொண்டான்.

முட்டாள்தான்! கண்ணைக் கட்டி விட்டாய், சரி. வாயை ஒட்டி விட்டாய், சரி. கைகளை இணைத்துக் கட்டி விட்டாய், சரி. உட்கார்ந்த நிலையில் அப்படியே நாற்காலியோடு இணைத்து வலுவான கயிறால் கட்டியிருக்கிறாய், இதுவும் சரி. ஆனால்... தவறான நாற்காலியைத் தேர்ந்தெடுக்கலாமா? இது மர நாற்காலி! மரம் - உடையக்கூடிய பொருள்.

பரத்தனது உடல் எடை அனைத்தையும் ஒரு பக்கமாகச் சாய்த்து, அமர்ந்த நிலையிலேயே நாற்காலியோடு கீழே சாய்ந்தான். பிறகு இரண்டு கால்களாலும் தரையை உந்தி உந்தி ஒரு சுவரின் ஓரத்திற்கு வந்தான்.

நாற்காலியின் முதுகுப் பாகத்தைச் சுவரில் வேகவேகமாக மோத ஆரம்பித்தான். பத்தாவது நிமிடம் ஒரு சட்டம் முறிய... கயிறு தளர்ந்தது. உடம்பை எக்கி, குறுக்கி அந்தத் தளர்வான கயிற்றிலிருந்தும், நாற்காலியிலிருந்தும் பிரிந்து கை கட்டுடனும், கண்கட்டுடனும் நின்றான் பரத்.

“வெரிசூட்” என்று குரல் கேட்டது.

19

பரத் நாற்காலியை உடைத்து வெளிப்பட்டு நின்றதும், ‘வெரிசூட்’ என்று பாராட்டுக் குரல் கேட்டு ஒரு வினாடி பதறிப் போனான். கண்கள் கட்டப்பட்டிருந்த நிலையில் “யாரு?” என்றான்.

“வெரிசூட். யுவர் ஃபர்ஸ்ட் டச் வாஸ் வெரிசூட்” என்று இசைப் பின்னணி இல்லாமல் ‘ஹஸ்கி’யாக அந்தப் பெண்ணின் குரல் மட்டும் ஒலித்தது. பிறகு ஒவ்வொரு கருவியாக இணைந்து கொள்ள...

டேப்ரிகார்டரில் இருந்து வந்த சங்கீதம் அது என்பதை உணர்ந்து கொள்ளவே சில வினாடிகள் ஆயிற்று. நிம்மதி மூச்சு விட்டான்.

பரத் தொடர்ந்து தனது சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டான். அடுத்து, கைக்கட்டை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

முன்புற பாண்ட் பாக்கெட்டில் சின்னக்கத்தி இருக்கிறது. முதலில் அதை வெளியில் எடுக்க வேண்டும். இரண்டு கைகளும் இணைத்துக் கட்டப்பட்டிருந்ததில் ஓர் எல்லைக்கு மேல் விரல்கள் பாக்கெட்டுக்குள் நுழைய முடியாமல் திணறின.

கத்தி அடியில் படுக்கை வாக்கில் கிடக்க... பரத் தரையில் படுத்துக் கொண்டு, தேகப் பயிற்சி போல இரண்டு கால்களையும் இணைத்து, இடுப்பை உயர்த்தி, கால்களைச் செங்குத்தாகக் கொண்டு வந்து, புவியீர்ப்பு விசையின் தயவில் கத்தியைத் தடுமாற வைத்து, வெளியேற்றித் தரையில் விழ வைத்தான்.

பிறகு தடவி எடுத்து விரித்து, மண்டியிட்டு அமர்ந்து, இரண்டு முழங்கால்களுக்கு இடையில் கத்தியின் கைப்பிடியை வைத்து இடுக்கி கொண்டு, கைக்கட்டின கயிற்றைக் கத்தியின் முனையில் ஜாக்கிரதையாக உரசி... உரசி...

நான்காவது நிமிடம் - கைகள் விடுதலையாகி, பிளாஸ்திரியைப் பிய்த்து, கண் கட்டை அவிழ்த்து, இமைகளைக் கசக்கி, உதறி... கண்களைக் கடமைக்குக் கொண்டு வந்தான்.

துரிதமாக வாசல் கதவை அடைந்து உள்புறமாகத் தாளிட்டான்.

இந்த நிமிடம் தப்பிச் செல்வது சுலபம். ஆனால் இவன் யார், இது என்ன இடம், இவனுக்கு போன் செய்தது யார், இவனுக்கு அசோக்கின் விலாசம் ஏன் முக்கியமாயுள்ளது என்கிற கேள்விகளுக்கான விடைகளை இங்கே கொஞ்சம் தேடிப்பார்த்தே ஆக வேண்டும்.

தகவல் தம்பி திரும்பி வரக் குறைந்தது இன்னும் முக்கால் மணியாவது ஆகும். அதற்குள்... அதற்குள்...

பரத் வக்க பெக்கை அராய்ந்தான். அது ஒரு சின்ன ஹால். ஒரே

அறைக்குச் செல்லும் வாசல். அங்கே மெல்லிசாய்ச் சலவைக்கான கோரிக்கையுடன் ஸ்க்ரீன். ஒரு சோபா, ரெக்ஸின் அரை டஜன் இடங்களில் கிழிந்து தேங்காய் நார் ஆஜர் என்றது. ஒரு முக்காலியின் மேல் டயலில் தன் எண்ணை வைத்துக் கொள்ளாத ஒரு கறுப்பு டெலிபோன். ரிசீவரில் ஹோல்டர். ஒற்றை டிராயருடன் ஒரு மர மேஜை. அதன் மேல் துணி விரிப்பு, பேனா, பென்சில், வாட்டர்பீஸ் காம்பெளண்ட், அமிர்தாஞ்சனம், வி.வி.டி. தேங்காய் எண்ணெய், திருவிழாவில் வாங்கின புல்லாங்குழல், ரோதம்ன்ஸ் சிகரெட் டப்பா என்று கலவையாகப் பொருள்கள் மத்தியில் டேப் ரிகார்டர்.

சுவர்களில் போட்டோக்களோ, போஸ்டர்களோ இல்லை. ஒரே பல்லி - அருகாமைப் பூச்சியைக் குறி வைத்துக் கொண்டிருந்தது.

பரத் அந்த மேஜையை அணுகி, டிராயரை இழுத்துப் பார்த்தான். நான்கைந்து கேஸட்டுகள். கற்றையாகத் தமிழ் சினிமா பாட்டுப் புத்தகங்கள். தீப்பெட்டி, சுருட்டி வைக்கப்பட்ட பெல்ட், ரீஃபில் இல்லாத பால் பாய்ண்ட் பேனா.

மேஜைக்குக் கீழே, ஃபேன் வாங்கின அட்டைப் பெட்டி குப்பைத் தொட்டியாக மாறியிருக்க... பரத் உட்கார்ந்து வாழைப்பழத் தோல்களுக்கு நடுவே கிளறி, கொசுக்களைப் பறக்கவிட்டு, சிடி, பஸ் டிக்கெட், ஜவுளிக்கடை விளம்பர நோட்டீஸ், காயகல்பம் அட்டைக் கவர் எல்லாம் விலக்கித் தேட... அந்தச் சிறிய துண்டு அவனைக் கவர்ந்தது.

அந்தக் கிழிக்கப்பட்ட துண்டுக் காகிதத்தில்...

‘...த்துவிட்டுக் கிழித்து விடு’ என்று பேனா எழுத்துக்கள் இருந்தன.

அது ஓர் உயர்தரமான நீலநிற, மெல்லிய காகிதம்!

பரத் குப்பைப் பொட்டியைத் தலைகீழாகக் கவிழ்த்து, அதே நீலநிற, காகிதமாகப் பொறுக்க ஆரம்பித்தான். தேடித் தேடி ஒரு நீல நிறத் துண்டு விடாமல் அத்தனையையும் பொறுக்கி ஒரு விளம்பரக் காகிதத்தில் பொட்டலமாக்கிப் பாண்ட்டுக்குள் திணித்து, பழையபடி குப்பைகளை அள்ளிப் போட்டு அதனிடத்தில் வைத்தான்.

இந்தத் தகவல் தம்பி யார், என்ன என்று ஒரு விவரமும் கிடைக்கவில்லையே... டிராயரில் பார்த்த சினிமாப் பாட்டுப் புத்தகங்களில் எதிலாவது பெயரை எழுதி வைத்திருக்கிறானா என்று புரட்டிப் பார்த்தான். கிடைக்கவில்லை.

மூடிவிட்டு, அடுத்த அறைக்குள் சென்றான். ஒற்றை மரக்கட்டில் இருந்தது. சுவரில் வரிசையாக ஆணிகள் அடித்து பாண்ட்டுகள், சட்டைகள் தொங்கின. அவற்றின் பாக்கெட்டுகளில் கைவிட்டுத் தேடினான்.

நாளை மறுநாள் முதல் காட்சிக்குச் சாந்தி தியேட்டரில் ரிசர்வ் செய்யப்பட்ட இரண்டு டிக்கெட்டுகள் இருந்தன. கொஞ்சம் பணம், கொஞ்சம் சில்லறை, முத்து ட்ரை கிளினர்சின் லாண்டரி பில்! அதில் ஈஸ்வரன், சென்னை என்று பெயர் எழுதி, பாண்ட், சட்டை விவரங்கள் பில் செய்யப்பட்டிருக்க...

பரத் உள்ளறையை விட்டு, வெளியே வந்து, வாசல் கதவை நோக்கி நடந்தான். டேப்பில் இசை தொடர்ந்து கொண்டே இருந்தது.

இவன் கதவின் உள் தாழ்ப்பாளில் கைவைத்த அதே நேரம், கதவின் வெளித்தாழ்ப்பாள் திறக்கப்படும் ஓசையைக் கேட்டு அதிர்ந்தான்.

ஈஸ்வரன் வந்து விட்டான்.

இப்போது என்ன செய்வது?

இவனிடம் நான் கட்டுக்களை அவிழ்த்துச் சுதந்திரமாக நிற்கும் நிலையில் சிக்கினால், ஆத்திரம் அதிகமாகி எதுவும் செய்வான். துப்பாக்கி வைத்திருக்கிறான். அசல் துப்பாக்கி. சாமர்த்தியமாகத் தப்புவதைத் தவிர வேறு யோசனையே இல்லை.

கதவின் பின்புறம் ஒளிந்து, அவன் உள்ளே நுழைந்ததும், கழுத்தில் ஒரே வெட்டு. பிறகு வெளியே ஓட்டம்.

இத்தனையையும் வினாடிகளில் தீர்மானித்து, உள் தாழ்ப்பாளை ஓசையின்றி விலக்கி விட்டு, இரண்டு கதவுகளில் ஒன்றின் பின்னால் ஓடுங்கி நின்று கொண்டான்...

கதவு திறக்கப்பட்டு...

அமைதியாய் இருந்தது.

யாரும் உள்ளே வரவில்லை.

பரத் அவன் வருகையை எதிர்பார்த்துப் பரபரப்பாகக் காத்திருக்க...

“பரத், கண்ணாமூச்சி விளையாட்டு வேணாம். கதவுக்குப்

பின்னாலேர்ந்து வெளியே வந்துடு. உன்னை ஒளிச்சுக்கலாம். நிழலை ஒளிக்க முடியாது. இல்லையா?”

கையில் ரிவால்வருடன் அவன் உள்ளே வந்து கதவைத் தாழிட்டான். “நீ இவ்வளவு தூரம் சாமர்த்தியசாலின்னு எடை போடாதது என் தப்புதான். கையைத் தூக்குப்பா.”

இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தினான் பரத்.

“அதே மாதிரி நானும் ஓரளவு சாமர்த்தியசாலின்னு நீ எடை போடாதது உன் தப்பு. நம்மைக் கொண்டு வந்த டாக்சி டிரைவர் என் தோஸ்த். நீ சொன்ன விலாசத்துக்குப் போய்ப் பார்த்து எனக்குப் போன் பண்ணச் சொல்லி அவனை அனுப்பிட்டேன். இப்ப தகவல் வந்திடும். நான் சும்மா டி குடிக்கத்தான் போனேன். உனக்கும் ஒரு பயத்தை ஏற்படுத்த நினைச்சதான் தனிமையிலே விட்டுட்டுப் போனேன். சர்க்கஸ்ல இருந்திருக்கே போலிருக்கே...”

பரத் அமைதியாக அவனையே பார்த்தான்.

“சரி, சொல்லு. எதை எதை நோண்டினே? என்ன தெரிஞ்சுகிட்டே?”

“எதுவும் இல்லை. நான் கட்டுக்களிலிருந்து விடுபட்டு வெளியே வரவே இவ்வளவு நேரமாய்டுச்சி. எப்படித் தப்பிக்கலாம்னு யோசிக்கிறப்போ நீ வந்துட்டே.”

“அப்படியா? சரி, கிட்டே வா.”

கைகளை உயர்த்தியபடியே மெதுவாக அவனை நோக்கி அடி எடுத்து வைத்தான். மிக உறுதியாக அவன் பிடித்திருந்த துப்பாக்கியின் மீது பார்வை வைத்து நடந்தான்.

“பாக்கெட்ல என்ன என்ன இருக்குன்னு பார்த்துடலாமா பரத்?”

“தாரளமா” என்று எச்சில் விழுங்கினான் பரத்.

அவன் ரிவால்வரை வலது கையிலிருந்து இடது கைக்கு மாற்றிக் கொண்டு, சட்டையின் பாக்கெட்டுக்குள் கை விட்டு எடுத்துப் பணம், பெட்ரோல் பில் என்று பார்த்து விட்டு மறுபடி வைத்தான்.

“போதுமா? பார்த்தாச்சா?”

“பாண்ட் பாக்கெட்ல பார்க்க வேணாமா?”

“நானே சொல்லிடறேன். சின்னதா கத்தி வச்சிருக்கேன். எடுத்துத்

தரவா?"

"நானே எடுத்துப் பார்த்துக்கறேன்."

"வேணாம். குறுகுறுன்னு இருக்கும்" என்று பரத் பாண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் இயல்பாகக் கையை விட்டுக் கத்தியை எடுத்துத் தந்தான்.

அதை வாங்கிக் கொண்டு, "மறுபடி கையைத் தூக்கிக்கோ பரத். கத்தியைத் தவிர, வேற என்ன இருக்குன்னு பார்ப்போம்" என்றான்.

பரத் உள்ளுக்குள் பதறினான். கிழிந்த துண்டுகளைப் பொறுக்கி பொட்டலமாக வைத்திருப்பதை எடுத்து விடுவான். அந்தக் கிழிந்த கடிதத் துண்டுகளில் நிச்சயமாக எதுவாவது கிடைக்கும் உதவியாக. எந்தச் சந்தர்ப்பத்தையும் தராமல் மிக எச்சரிக்கையாக இருக்கிறான் இவன்.

அவன் இவன் பாண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் கை நுழைக்கப் போன சமயம்... போன் ஒலிக்க, "வந்துட்டேன்" என்று, துப்பாக்கியை பரத்தின் மார்புக்கு வைத்த குறியை மாற்றாமல் அப்படியே பின்புறமாக நடந்து சென்று ரிசீவரை எடுத்தான்.

"ஹலோ யாரு...? அப்படியா? நான் எதிர்பார்த்தேன். சரி, நான் பார்த்துக்கறேன்."

ரிசீவரை வைத்துவிட்டுப் பரத் நோக்கி வந்தவனின் முகம் இறுகிப் போயிருந்தது.

"பொறுமையா போன என்னைத் தூண்டிட்டே பரத். பொய் விலாசம் கொடுத்து என்னை நம்ப வைக்க முயற்சி பண்ணினே. ஒரு தடவை மன்னிக்கலாம் யாரையும். இதோ மன்னிச்சிட்டேன். இப்போ சொல்லு, அசோக் எங்கே இருக்கான்? எங்கே மறைச்சி வச்சிருக்கே அவனை?"

கேள்வி மாறினதில் பாண்ட் பாக்கெட்டில் சோதனை போடுவதை அவன் தற்காலிகமாக மறந்திருப்பதைப் பயன்படுத்தி, அதை அவன் நிரந்தரமாக மறக்க வைக்க... புதுக் கோணத்தில் பேச நினைத்தான் பரத்.

"ஆல் ரைட் மிஸ்டர் ஈஸ்வரன், நாம யதார்த்தமா விரோதமில்லாம பேசலாமா?"

"என் பேர் எப்படித் தெரியும் உனக்கு?"

"அசோக் என் பொறுப்பிலே இருக்கிறது எப்படித் தெரியும் உனக்கு?"

"தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்."

"நானும் தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்."

"சரி, அசோக்கை நீதான் மறைச்சி வைச்சிருக்கேன்றதை ஒப்புக்கிறியா?"

"துப்பாக்கி முனையிலே... வேற வழி?"

"எங்கே வச்சிருக்கே?"

"உண்மையைச் சொல்லிடறேன்."

"கமான்."

"இரு, இரு, அசோக் இருப்பிடம் உனக்கு எதுக்காகத் தெரிய வேண்டியிருக்கு?"

"அதை நீ தெரிஞ்சுக்க வேண்டியதில்லை."

"சரி, அது வேணாம். பேரமாவது பேசலாமா?"

"என்ன பேரம்?"

"அசோக் இருக்கிற இடத்தைச் சொன்னா, எனக்கு என்ன கிடைக்கும்?"

"உன் உயிர். என்ன பார்க்கிறே... இப்போ உனக்கு அது முக்கியமாப்படலையா? எவ்வளவு மதிப்பானது லாயர் பரத்தோட உயிர்... அதையே தர்றேன்னு சொல்றேனே... சொல்லு, அசோக் எங்கே இருக்கான்?"

இந்தக் கேள்வியின்போது ஈஸ்வரன் கையில் வைத்திருந்த துப்பாக்கியை மேலும், கீழுமாக அசைத்துக் கொண்டே பேச... பரத் தனது வலது கால் உயர்ந்தால் சரியாக துப்பாக்கியை அடைய முடிகிற தூரத்திற்கு மெதுவாக, இயல்பாக தன்னை நகர்த்திக் கொண்டு...

செயல்பட்டதில் ரிவால்வர் கையிலிருந்து எகிறிக் கீழே விழ... பரத் பாய்ந்து சுவிட்ச்போர்டை அடைந்து அனைத்து

சுவிட்ச்களையும் அணைத்து... இருள் பரப்பினான்.

ஈஸ்வரன் தரையில் பரபரப்பாகத் துப்பாக்கியைத் தேடுகையில்... பரத் வாசலை நோக்கி நடந்தான்.

“பரத், வாசல் கதவைத் திறக்காதே. திறந்தே, என் துப்பாக்கி இரக்கமில்லாம பேசும். எடுத்தாச்ச... ரிஸ்க் எடுக்காதே!”

ஈஸ்வரனின் குரலை அலட்சியப்படுத்தி, பரத் தாழ்ப்பாளில் கை வைத்த போது... அவன் தோளில் இறங்கியது அந்த வெட்டு. பரத் சுதாரிக்கும் முன்னர் முகத்தில் ஒரு குத்து...! திரும்ப... வயிற்றில் முழங்காலால் ஒரு தாக்குதல்!

தொடர்ந்த குத்துக்களில் பரத் தடுக்கவோ, எதிர்த்துத் தாக்கவோ சந்தர்ப்பமே இல்லை. காட்டுத்தனமாகச் செயல்பட்ட ஈஸ்வரன் விளக்கைப் போட்டபோது, பரத் உதடு கிழிந்து, முகத்தில் வீக்கத்துடன் தரையில் மடங்கி வயிற்றைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தான். கண்கள் செருகின.

“பரத், என்னைத் தப்பா எடை போட்டுட்டே. ஆயுதம் இல்லாமலேயே என்னால நாலு பேரை சமாளிக்க முடியும்” என்று ஈஸ்வரன் சொன்னது பரத்திற்கு ஒரு கிலோ மீட்டருக்கு அந்தப் பக்கம் பேசுவதாய்க் கேட்டது. மயக்கம் அவனை முழுவதுமாக ஆட்கொள்வதற்கு முன், நாக்கின் வறட்சி தண்ணீர், தண்ணீர் என்று தவிக்க... உதடுகள் அதை வார்த்தையாக்கின.

“தர்றேன்”

ஈஸ்வரன் அறைக்குள் சென்று ஓர் உயரமான எவர்சில்வர் டம்ளரில் தண்ணீர் கொண்டு வந்து பரத்தின் முதுகுக்குக் கீழ் கை கொடுத்து எழுப்பி, சுவரோடு சாய்ந்து அமர வைத்துத் தண்ணீர் புகட்டினான்.

“இப்ப சொல்றியா?”

“சொல்லிடறேன்.”

“சொல்லு.”

பரத் சொல்லத் தொடங்குமுன் ஈஸ்வரனின் விரலில் இருந்த மோதிரம் அவன் கண்ணில்பட்டது. அந்த நவரத்தின மோதிரத்தில் பவளம், முத்து, வைரம், என்று எல்லா ரத்தினங்களும் இருக்க... ‘நீலக்கல்’ இருக்க வேண்டிய இடத்தில் வெறும் பள்ளமாக இருந்தது!

ஈஸ்வரனின் மோதிரத்தில் அந்தக் காலிப் பள்ளத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த பரத்தின் தாடையைத் துப்பாக்கியின் முனையால் தொட்டுத் தன் பக்கம் திருப்பினான் ஈஸ்வரன்.

“உன்னை சித்திரவதை செய்வேன் பரத். ரொம்ப வலிக்கும். சொல்லிடு. அசோக்கை எங்கே வச்சிருக்கே?”

பதில் சொல்லாமல் அவன் முகத்தையே பார்த்தான் பரத்-சுவரோடு சாய்ந்து அமர்ந்த நிலையில். நின்று கொண்டிருந்த ஈஸ்வரன் சட்டென்று பரத்தின் கைவிரல்களின் மேல் ஷூலின் குதிகால் பகுதியை வைத்து ஒரு திருகு திருக...

“அம்மா...” என்றான் பரத். “வேணாம், சொல்லிடறேன்!”

காலை எடுத்துக் கொண்டதும் கையை உதறிக் கொண்டு, பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு வலியை விழுங்கினான் பரத்.

“அசோக்கை வெளிநாடு போயிருக்கிற என்னோட நண்பன் ஒருத்தன் வீட்டில் தனியா தங்க வச்சிருக்கேன்.”

“வெரிசூட். எங்கே இருக்கு அந்த வீடு?”

“சொல்றேன். நீயும் ஒரே ஒரு கேள்விக்குப் பதில் சொல்லிடு.”

“என்ன?”

“நாகராஜனுக்கும் உனக்கும் என்ன பகை?”

“ஒண்ணும் பகையில்லையே...”

“பின்னே எதுக்காக அவரைக் கொலை செஞ்சே?”

ஈஸ்வரன் அதிர்ச்சியடைந்தது, முகத்தில் அப்பட்டமாகத் தெரிந்தது.

“சொல்லு, எனக்குத் தெரியும். நீதான் அவரைக் கொலை செஞ்சே.”

“இல்லை. நான் இல்லை.”

“நீ நாகராஜன் வீட்டுக்குப் போயிருக்கியா?”

“போனதில்லை.”

“உன் வாயிலே உண்மை வராதா?”

“அது இருக்கட்டும். நீ சொல்லு. விலாசம் சொல்லு...”

“சொல்லத்தானே போறேன். நீதான் கொலை செஞ்சேன்னு நான் எப்படிச் கண்டுபிடிச்சேன்னு தெரிஞ்சிக்கிற ஆர்வமே இல்லையா உனக்கு?”

“உளறாதே. என் பொறுமையைச் சோதிக்காதே. நான் கொலை செய்யலை...”

“அந்த போட்டோ காட்டிக் கொடுத்துஞ்சி ஈஸ்வரன்.”

“எந்தப் போட்டோ?”

“அதோ, அந்தச் சுவரிலே மாட்டியிருக்கிற போட்டோ” என்று எதிர்ச்சுவரில் இல்லாத போட்டோவைப் பரத் சுட்டிக் காட்ட....

முட்டாள் ஈஸ்வரன், “எந்தப் போட்டோ?” என்று திரும்பிப் பார்க்க...

அந்தச் சில வினாடிகள் போதுமானதாக இருந்தது பரத்திற்கு. மின்சார வேகத்தில் அவன் மேல் பாய்ந்து, துப்பாக்கி பிடித்த அவனது கையைப் பின்புறமாக மடக்கி, முழங்காலை உயர்த்தி, அவனது முதுகுத் தண்டில் முட்டுக் கொடுத்து, “டிராப் த கன். இல்லையன்னா உன் விரலாலேயே ட்ரிக்கரை அழுத்த வச்சிடுவேன். இப்போ சரியா உன் பின் மண்டையை நோக்கிக் குறி இருக்கு. மூளை சிதறிடும்... கமான்...”

கையை மேலும் மடக்க... ஈஸ்வரன் விரல்களை விரித்துத் துப்பாக்கியை விடுவிக்க... அது தரையைத் தொடுமுன் காட்ச் பிடித்தான் பரத்.

“இப்போ என் முறை ஈஸ்வரன்” என்று துப்பாக்கியை இடுப்பில் செருகிக் கொண்டு வயிற்றில் உதைத்து, முகத்தில் குத்தி அவனை நிலைகுலைய வைத்து, “சொல்லு, நீதானே நாகராஜனைக் கொன்னது?” என்றான்.

“ஆ... ஆமாம்...”

“ஏன் கொன்னே?”

ஈஸ்வரனின் விழிகள் உடனே சிவந்து, “பழி! பழி! அது இன்னும் பாக்கி இருக்கு...” என்றான்.

“எந்திரி. எனக்கு நிறைய வேலை இருக்கு. ஒத்துக்கிட்ட வரைக்கும் இப்போ போதும். மிச்சத்தை விரிவாக் கேட்டுக்கறேன்.”

பரத் அவனைத் துப்பாக்கி முனையில் நடத்தி அந்த உள்ளறைக்குள் அனுப்பிக் கதவைச் சாத்தினான். நேராய் போனுக்குச் சென்றான். ரிசீவரை எடுத்து 1,0,0 சுழற்றிவிட்டு உடனே வைத்தான்.

இது என்ன இடம் என்பதே தெரியாமல் எப்படி சொல்லி வரவழைப்பது? கதவு எண், தெருப் பெயர் தெரிந்து கொண்டு பிறகுதான் போன் செய்ய முடியும்.

பரத் வாசல் கதவைத் திறந்து வெளிப்பட்ட அடுத்த வினாடி அவன் மண்டையில் இறங்கியது அந்தத் தடி!

எதிர்பார்க்கவே இல்லை இந்தத் தாக்குதலை. நெற்றியோரம் பொத்துக் கொள்ள... தடுமாறின பரத், உள்ளே தள்ளப்பட்டான். இடுப்பில் இருந்த துப்பாக்கி உருவப்பட்டது.

“ஜன்னல் வழியா எல்லாம் பார்த்துக்கிட்டத்தான் இருந்தேன் பிரதர். தயாரா நின்னேன்” என்று சிரித்தான் டாக்கி ஓட்டி வந்த ஈஸ்வரனின் தோஸ்த்.

பரத்தின் நெற்றியில் ரத்தப் பெருக்கு சற்று அதிகமாகிப் புருவம் தொட்டு, இமை மேல் தவழ்ந்து கண்ணுக்குக் குறுக்காக வழிய... பரத் நினைவை உதறி... மயக்க நிலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்தான்.

அவன் உள்ளறையின் கதவைத் திறந்து, “ஈஸ்வரன், வெளியே வா, நான்தான்” என்றதும், ஈஸ்வரன் வந்து சிரித்து, “சரியான நேரத்துக்கு வந்தேப்பா” என்றான்.

“அதெல்லாம் இருக்கட்டும். இவன் கிட்டேர்ந்து தகவல் வாங்கணும்னியே, வாங்கிட்டியா?”

“இல்லை, சொல்ல மாட்டேங்கிறான்.”

“என்ன செய்யப் போறே?”

“இவன் போலீஸ் ஆதரவுள்ள ஆசாமி. என்னை மிரட்டிக் கொலையை வேற ஒத்துக்க வச்சிட்டான். இந்த இடம் தெரிஞ்சு போச்சு. அதனால் இனிமே இவனை உயிரோட விட்டு வைக்கிறது ஆபத்து...”

“அப்போ, தீர்த்துடலாமா?”

“இங்கே வச்சித் தீர்க்கறது சரியில்லை. நான் ஓர் இடம் வச்சிருக்கேன். ஒரு ரயில்வே லைன். வெளிச்சம் அதிகமில்லாத திருப்பம் ஒண்ணு இருக்கு அங்கே. அந்த இடத்துக்கு எல்லா வண்டியும் ரொம்ப வேகமாதான் வரும். ஒரு ஃப்ளை ஓவரைத் தாண்டி வறற்போ வேகத்தைக் குறைக்கவே முடியாது. ஐயா இப்போ மயக்கத்திலே இருக்கார். கொண்டு போய்ச் சுத்தமாப் படுக்க வச்சிடலாம். அடையாளத்துக்கு மூஞ்சிகூட மிஞ்சாது.”

“நல்ல யோசனை...”

“போய் உன் வண்டியை எடுத்துட்டு வா.”

“இதோ...” அவன் போக...

ஈஸ்வரன் காத்திருக்க, பரத் ஒரு மயக்கத்தில் கை, கால்களைப் பரப்பிக் கொண்டு, முகத்தில் ரத்த நதிகளுடன் கிடந்தான்.

“இந்த இடத்திலேதான் இந்தச் சீட்டு கிடந்தது” என்றாள் சுசீலா.

முருகேசன் யோசனையாக அந்தப் பிரதேசத்தைப் பார்வையிட்டான்.

சுசீலா தூரத்துச் சாலையை நோக்கி நடந்தாள். கையில் வைத்திருந்த டார்ச் லைட்டை அவ்வப்போது தரையில் அடித்துப் பார்த்துக் கொண்டே நடந்தவள், “சார், இங்கே வாங்க” என்றாள்.

“என்ன?” என்று வந்தான்.

“இதோ பாருங்க ரோஜா இதழ்!”

“இதுக்கென்ன?”

“வரிசையா இது மாதிரி மூணு இதழ் பார்த்துட்டேன். வரவேற்பில் ரோஜாப்பூ கொடுத்தாங்க. அதைக் கையிலேயே வச்சிருந்தார் பரத்.”

“நல்லவேளை. காத்து இல்லை. இந்த இதழ்களைப் பரத்தான் பிச்சிப் போட்டுட்டே போயிருக்கணும், அந்த ஆசாமியைத் தொடர்றப்போ. வாங்க, இதை ஃபாலோ செய்யலாம். நான் பைக்கை எடுக்கு நிதானமா ஓட்டிக்கிட்டே வர்றேன்...”

முருகேசன் சொன்னபடி பைக்கில் முதல் கியரில் மெதுவாக வண்டியை உருட்ட... அதன் வெளிச்ச விசிறலில் சுசீலா “இதோ ஒண்ணு, அதோ ஒண்ணு” என்று சொல்லிக் கொண்டே நடந்தாள்.

பரத்துப்பாக்கி முனையில் காரில் ஏற்றப்பட்ட இடம் வந்தார்கள். ஈர மண் பகுதியில் கார் டயர்கள். சைக்கிள் டயர்களின் அச்சுக்கு மத்தியில் ‘T.M.X.52...’ என்கிற விரல் எழுத்துக்களைப் பார்த்தார்கள்.

“இதை வச்சி எதுவும் செய்ய முடியாதா?”

“நிறைய செய்யலாம். சரி. வாங்க மேடம், ஏறுங்க. உங்களை பரத் வீட்ல விட்டுட்டு நான் கண்ட்ரோல் ரூமுக்குப் போறேன். டிராஃபிக் போலீசோட உதவி உடனடியா வேணும். ட்ரேஸ் பண்றது கொஞ்சம் சிரமம்தான். ஆனால் இப்போ செய்ய வேண்டியது அது ஒண்ணுதான்...”

“நானும் வர்றேனே...”

“வேணாம். நீங்க வீட்டிலேயே இருங்க. பரத் எந்த நேரமும் வீடு திரும்பலாம். இல்லைன்னா போன் செய்யலாம். நான் ஒரு மணி நேரத்திற்கு ஒரு தடவை உங்களை போனல் கூப்பிடறேன்...”

“சரி...”

பைக் விரைந்தது.

சுசீலா வீட்டில் கதவைச் சாத்திக் கொண்டு, சோபாவில் முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு டெலிபோனையே பார்த்துக் கொண்டு காத்திருக்க...

வயர்லெஸ்சில் செய்தி திசையெங்கும் பறந்தது.

டிராஃபிக் சார்ஜெண்டுகள் ‘T.M.X.52’ என்று துவங்கும் வண்டிகளை நிறுத்தி விசாரிக்குமாறு பணிக்கப்பட்டார்கள். டாக்கிஸ்டாண்டுகளுக்கு ஆட்கள் விரைந்தனர். முருகேசன் ஒரு டீ அடித்து விட்டுச் சறுகறுப்பாக யோசனை செய்து கொண்டிருக்க...

மயக்க நிலையில் இருந்த பரத், அந்த இருட்டான பகுதியில் ஃப்ளை ஓவருக்கு அருகில் தண்டவாளத்தில் கிடத்தப்பட்டான். அந்தப் பக்கம் ஒரு வளைவு. அந்த வளைவில் ஒரு ரயில், திரும்பி இந்தப் பாலத்துக்கு அடியில் நேராகும் போது... கடைசி வினாடியில்தான் குறுக்கே ஆள் கிடப்பதை உணர முடியும். அதன்

பிறகு எத்தனை ப்ரேக் அடித்தாலும், ஏழெட்டு சக்கரங்களாவது ஏறி முடிந்திருக்கும்.

“நின்னு பார்ப்போமோ?” என்றான் டிரைவர்.

“வேணாம், போய்டலாம்” என்றான் ஈஸ்வரன்.

தண்டவாளம் அமைந்திருந்த சரிவில் இருந்து கற்களில் ஏறி, மேட்டுக்கு வந்து தூரத்தில் வந்து கொண்டிருக்கும் ரயிலைப் பார்த்தார்கள்.

“நாளைக்குப் பாவம் ரயில்வே மந்திரி வருத்தச் செய்தி சொல்லணும்” என்ற ஈஸ்வரன், டாக்சியை நோக்கி நடந்தான். “வா, போயிடலாம்...”

“சரி, அசோக்கை எப்படிக்க கண்டுபிடிக்கப் போறே?”

“பரத் உயிருக்குப் பயந்து ஒரே ஒரு உண்மை மட்டும் சொல்லியிருக்கான்.”

“என்ன அது?”

“வெளிநாடு போயிருக்கிற அவனோட நண்பன் வீட்டிலே தங்க வச்சிருக்கேன்னு சொன்னான். ஸோ, பரத்தோட நண்பர்கள் யாருன்னு தெரிஞ்சி, அதிலே வெளிநாடு போயிருக்கிறது யாருன்னு தெரிஞ்சிக்கிட்டாப் போதும்.”

“அதை எப்படிக்க கண்டுபிடிப்பே?”

“ரொம்ப சுலபம். நாளைக்கு அவனோட அடக்கத்துக்கு வர்ற கும்பல்கிட்டே சாமர்த்தியமா பேச்சுக் கொடுத்தாப் போதும்...”

இருவரும் டாக்ஸியில் ஏறிப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

பரத் இன்னும் மயக்கம் கலையாமல் தண்டவாளத்தில் தலை வைத்துக் கால்களை அடுத்த தண்டவாளத்தின் மேல் போட்டுக் கொண்டு படுத்துக் கிடக்க...

தூரத்தில் அந்த ரயில், பாலத்தை நோக்கி பெருமூச்சுகளுடன் விரைந்து கொண்டிருந்தது. அதன் ஓட்டத்தின் அதிர்வுகளில் தண்டவாளங்கள் அதிர...

அந்த அதிர்வு பரத்தின் மண்டையில் தட்டித் தட்டித் தட்ட...

லேசாகக் கண் விழித்துப் பார்க்க...

ரயில் பாலத்தின் முகப்பை நெருங்கியிருந்தது.

அதிர்வும், இஞ்சினின் சத்தமுமாகச் சேர்ந்து பரத்தின் மயக்கத்தை அடித்துத் துரத்தி... உடனடியாக அபாயத்தை உணர்த்தியதும்... உடம்பின் அனைத்துச் சக்திகளையும் ஒன்று திரட்டி, ஒரே குதியில் தண்டவாளத்தை விட்டு தூரப் போய் விழுந்தான்.

சில வினாடிகள் தாமதமாயிருந்தாலும் ரயில் கட்டாயம் மிக்சியின் வேலையைச் செய்திருக்கும். அனைத்துப் பெட்டிகளும் அவனைக் கடந்து போன பின்னரும் பதற்றம் அடங்காமல் இருந்தான். நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தான். காயத்தில் சொதசொதவென்று ரத்தம் இருந்தாலும், மேற்கொண்டு ரத்தம் வரவில்லை.

கைக்குட்டையை எடுத்துக் காயத்தின் மேல் பட்டையாக மடித்து வைத்து, பின் தலையில் முடிச்சப் போட்டுக் கொண்டு... மெதுவாக எழுந்து நின்றான். இன்னும் லேசான மயக்கம் இருந்தது.

மெதுவாக மேலே ஏறி சாலைக்கு வந்தான். கொஞ்ச தூரம் நடந்ததும் ஒரு போஸ்ட் ஆபீஸ் தெரிந்தது. நுழைந்து லோக்கல் காலுக்கு அனுமதி கேட்டு வீட்டுக்குச் சுழற்றினான்.

“ஹலோ” என்றான் சுசீலா.

“சுசி... சுசி... நான்தான். நிறைய நடந்து போச்சு. நான் இப்போ ஸேஃப். ஆனா ஒரு சின்ன காயம்... மயக்கமா இருக்கு. ஒரு போஸ்ட் ஆபீஸ்லேர்ந்து பேசறேன். இடம் சொல்றேன். வண்டி எடுத்துக்கிட்டு வர்றியா?” என்று சொல்லி விட்டு பெஞ்சில் உட்கார்ந்து, சுவரில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டான்.

அடுத்த அரை மணி நேரத்தில் முருகேசனும், சுசீலாவும் ஒரு டாக்சியில் வந்து, அவனை அழைத்துக் கொண்டு, ஒரு பிரைவேட் நர்சிங்ஹோமில் ஊசிகளும், மண்டையில் பாண்டேஜும் போட்டுக் கொண்டு... நேராய் வீடு வந்து...

“பரத், நல்லா தூங்கு. எதுவானாலும் காலைல பேசிக்கலாம்...” என்றான் முருகேசன்.

“ம்கூம். இது அர்ஜெண்ட். நாகராஜனைக் கொன்னவன் பேரு ஈஸ்வரன். சுசீ, நீ உடனே இன்ஸ்பெக்டர் நாதனை இங்கே வரச் சொல்லு...” என்று கூறிவிட்டுத் தன் பாண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து

அந்தப் பொட்டலம் எடுத்து, “முருகேஷ், இதிலே கிழிக்கப்பட்ட ஒரு கடிதத்தோட துண்டுகள் இருக்கு. இன்ஸ்பெக்டர் நாதன் வர்றதுக்குள்ளே இதைச் சரியாப் பொருத்தி அமைக்கணும்” என்றான்.

“ஓக்கே... நான் செய்யறேன். அவர் வரட்டும். அதுவரைக்கும் நீ கொஞ்சம் தூங்கு” என்ற முருகேசன் மேஜையில் அந்தத் துண்டுகளைப் பரப்பி வைத்துக் கொண்டு கிழிசலை வைத்துச் சேர்க்க ஆரம்பித்தான். சுசீலா போனில் இன்ஸ்பெக்டரை வரச் சொல்லித் தகவல் தந்து விட்டு அவளும் உதவ ஆரம்பித்தாள்.

நாற்பது நிமிடங்களில் அவர்களால் அந்தக் கடிதத்தைப் படிக்க முடிந்தது.

‘அண்ணா, அசோக் தன் அப்பாவைச் சந்திக்க சரியாய் இரவு 9 மணிக்குப் பங்களாவுக்குப் போகிறான். நம் திட்டப்படி காரியத்தை அதற்கும் முன்னதாக முடித்து விடு. கொலைப் பழியில் அசோக் மாட்டிக் கொள்வது நிச்சயம். இந்தக் கடிதத்தைப் படித்து விட்டுக் கிழித்து விடு. -பிரேமா’

-என்றிருந்தது.

21

“வாட்?” என்று படுத்திருந்த பரத், எழுந்து விட்டான். “கடைசில சொன்ன பேர் என்ன?”

“பிரேமா” என்றாள் சுசீலா.

“பிரேமான்னா... பிரேமான்னா...”

“அசோக்கோட காதல் குருவி.”

“அவளுக்கு ஈஸ்வரன் அண்ணனா? ஈஸ்வரன் நாகராஜனைக் கொலை செஞ்சதுக்குப் பிரேமா உடந்தையா? அந்தப் பழியை அசோக் மேல விழ வைக்கிறதிலே இவளுக்கு ஆர்வம்னா... அது என்ன காதல்?”

“பொய்க் காதல்; வேஷக் காதல்; விஷமக் காதல்.”

பரத் தலையை அவசரமாக உதறிக் கொண்டான்.

“எனக்கு இப்போ எல்லாம் கிளியராப் புரியுது. முருகேசன், உடனடியா அசோக்கைப் பார்க்கணும். கொஞ்சம் பேசணும். கொஞ்சம் எச்சரிக்கணும். தவிர... அவனை அந்தப் பங்களாவிலேர்ந்து உடனே அப்புறப்படுத்தணும்...”

“ஏன் பரத்?” என்றாள் சுசீலா.

“ஈஸ்வரன்கிட்டே வெளிநாடு போயிருக்கிற என்னோட நண்பனோட வீட்ல தங்க வச்சிருக்கேன்னு சொல்ல வேண்டியதாப் போச்சு. அந்தத் தகவலை வச்சி அவன் தீவிரமா விசாரிச்சா, அந்த இடத்தைக் கண்டுபிடிச்சிடலாம்...”

“ஓக்கே. அசோக்குக்கு போன் செஞ்சிடலாம்...”

“முடியாது. அங்கே போனை நான் தொடர்பு துண்டிச்சி வச்சிருக்கேன். நேர்லதான் போயாகணும். சுசீ, நீ வீட்லயே இரு. நானும் முருகேசனும் போய்ட்டு வந்துடறோம். இன்னொரு விஷயம், நான் தண்டவாளத்திலிருந்து தப்பிச்சது ஈஸ்வரனுக்குத் தெரியாதுன்னு நினைக்கிறேன். சப்போஸ் தெரிஞ்சா மறுபடி என்னைத் தாக்க வருவான். அதனால வீட்டுக்கு போலீஸ் பாதுகாப்பு வேணும்.”

“நான் ஏற்பாடு பண்ணேன் பரத்” என்று முருகேசன் இரண்டு எண்களுடன் போனில் பேசிவிட்டு வைத்து, “வா, நான் ஓட்டறேன் பைக்கை. நீ பின்னாடி உக்காரு” என்றார்.

பரத் வழி சொல்லிக் கொண்டே, அசோக்கின் கதையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னான்.

பைக் நின்றதும் இறங்கிச் சென்று, பைக்குக்குள்ளிருந்து சாவியை எடுத்துப் பூட்டைத் திறந்தான் பரத்.

“பரத், பூட்டியா வச்சிருக்கே? தப்பு!”

“வீட்ல யாருமில்லைங்கிற தோற்றத்தை ஏற்படுத்தறதுக்காக வாசல் பக்கம் மட்டும் தான் பூட்டு. பின்பக்கம் ஒரு வாசல் உண்டு. அதை அசோக் உள் பக்கம் தாழ்ப்பாள் போட்டுப்பான். ரொம்ப எம்ர்ஜென்சின்னா அதைத் திறந்து வெளியே வரச் சொன்னேன். என்ன இன்னும் கதவு திறக்கலை?” என்று காலிங் பெல்லை மீண்டும் அழுத்தினான் பரத்.

அமைதி. நான்கைந்து முறை அழுத்தியும் நிசப்தம்.

“ரொம்ப அசந்து தூங்கறார் போலிருக்கு...”

“இவ்வளவு அசந்தா தூங்குவாங்க?”

“வா பரத், பின்பக்கம் போய்க் கதவைத் தட்டுவோம்.”

இருவரும் வீட்டைச் சுற்றிக் கொண்டு பின்புறம் வந்து அங்கு இருந்த வாசல் கதவில் கை வைத்ததுமே... அது உள்பக்கமாகத் திறந்து கொண்டது- உடனடியாக.

“மைகாட்! தாழ்ப்பாள் போட்டுக்காம உள்ளே தூங்கறான் இடியட்! அசோக்! அசோக்!” என்று உள்ளே வந்து ஹாலின் சுவிட்சைப் போட... யாருமில்லை. அருகில் இருந்த பெட்ரூமில், சமையல் கட்டில், மாடியில் என்று எங்கும் எவரும் இல்லை.

“என்ன பரத் இது?” என்றார் முருகேசன்.

“இன்னிக்குக் காலை கூட வந்து அசோக்கூட பேசினேன். என்னோட உத்தரவு இல்லாம வெளில எங்கேயும் போகக் கூடாதுன்னு சொன்னேன். போக மாட்டேன்னு பிராமிஸ் பண்ணான்பா...”

“யாராச்சும் கடத்திக்கிட்டு...”

“நோ! பின் வாசல் தாழ்ப்பாள் சேதம் இல்லாம இருக்கு. இயல்பாத் திறந்து வெளியே வந்து கதவைச் சாத்தி வச்சிட்டு எங்கேயோ போயிருக்கான் முட்டாள!”

“பின் கதவை யாராவது தட்டியிருக்கலாம். யாருன்னு பார்க்க கதவைத் திறந்திருக்கலாம். வாயைப் பொத்திக் கடத்தியிருக்கலாம். சான்சஸ் ஆர் தேர்...”

“இல்லை முருகேஷ். இந்த இடத்தை அவ்வளவு சீக்கிரம் அவங்க கண்டுபிடிக்க முடியாது. வாய்ப்பு இல்லை. ‘யார் கதவைத் தட்டினாலும் திறக்கவே திறக்காதே, பதிலும் சொல்லாதே’ன்னு கண்டிப்பா சொல்லி வச்சிருக்கேன்.”

“ரைட். அசோக் இப்ப இங்கே இல்லை. அவனாக எங்கேயோ போயிருக்கணும்னு சொல்றே. எங்கே போயிருக்கலாம்னு யூகிக்கிறே பரத்? சொல்லு, நீ நினைக்கிற இடங்களிலே பார்த்துடலாம்.”

“அசோக் என் பேச்சுக்கு எதிர்ப்பே காட்டலை. நீங்க சொல்றபடி எல்லாம் நடந்துக்கறேன்- இந்தக் கொலைப் பழியிலேர்ந்து விடுவிச்சாப் போதும்தான். நான் போட்ட கண்டிஷன்...

அவனுக்குப் பிடிக்காத ஒண்ணே ஒண்ணு- அவனோட காதலி பிரேமாவுக்குக்கூட இருக்கிற இடம் தெரியக் கூடாதுன்னதுதான். அவளைப் பார்க்கணும், பேசணும்னு துடிச்சான். காலைலகூட ஒரே ஒரு தடவை போன் மட்டும் செஞ்சுக்கறேன்னு கெஞ்சினான். நான் மறுத்துட்டேன்.”

“அப்ப சிம்பிள். அசோக், பிரேமாவைப் பார்க்கத்தான் போயிருப்பான்.”

“இந்த ராத்திரிலயா?”

“தலைமறைவா இருக்கறவன் பகல்ல போக முடியுமா?”

“முருகேஷ்! இப்ப மணி பன்னிரண்டாகப் போகுது. ரொம்ப அன்டைம் இது. இந்த நேரத்திலே அவளை எப்படிச் சந்திப்பான்? அவ பெண்கள் விடுதியிலே இருக்கிற பொண்ணு. ஆனா, நீ சொன்ன மாதிரி அவன் அவளைப் பார்க்கத்தான் போயிருந்தா- தட் ஈஸ் எ காப்பிட்டல் மிஸ்டேக் ஆஃப் அசோக். பிரேமா அவனுக்கு உண்மையான காதலி இல்லை. அந்த வேஷம் போட்டிருக்கிற அப்பட்டமான எதிரி. இவன் இருக்கிற இடத்தைத் தெரிஞ்சிக்க என் வீட்டுக்கு வந்து போராடித் தோத்தவ. இவ அண்ணன் ஈஸ்வரன் மூலமா என்னையே கடத்தி, உதைச்சி, இடம் தெரிஞ்சிக்க முயற்சி பண்ணினவ. இப்போ அவளைச் சந்திக்க இவன் போயிருந்தா- காட் ஒன்லி கேன் சேவ் ஹிம். அண்ணனுக்குத் தகவல் கொடுத்துடுவா. அள்ளிக்கிட்டுப் போய் சட்னி பண்ணிடுவான் முருகேஷ்.”

“பரத், பேசிக்கிட்டே நிக்கிறதிலே அர்த்தம் இல்லை. பிரேமா இருக்கிற விடுதி விலாசம் உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும்...”

“கமான் மேன். பேசாதே இனி. போலாம் அங்கே.”

வேப்ப மரங்கள் அடைகாத்த விடுதியின் வாசலில் நாற்காலி போட்டு கேட்டில் சாய்ந்து சுகமான உறக்கத்தில் வாட்ச்மேன். தாக்கம் கலைந்து, உடுப்பில், குரலில் மிரண்டு, “வார்டன் அம்மா உள்ளதான் குவாட்டர்சில தூங்கறாங்க. எழுப்பிட்டு வரட்டுமா?” என்றான்.

“வேணாம். நாங்க பிரேமாங்கிற பொண்ணைப் பார்க்கணும்...”

“இந்த ராத்திரிலயா? காலைல வாங்க...”

“யோவ், சொல்றேனில்ல- இது அர்ஜெண்ட்டுன்னு. போ... போய் ரூம்லேர்ந்து எழுப்பிக் கூட்டிட்டு வா. விசாரிக்கணும்...”

“அது... வந்து... வந்து...”

“என்னய்யா திக்கல்? சரி, போய் வார்டனம்மாவைக் கூப்பிட்டு பேசிக்கிறோம்...”

“சார், வேணாம் சார், நான் சொல்லிடறேன்...”

“சொல்றியா? என்ன சொல்றே?”

“அஞ்ச ரூபா எனக்குக் கொடுத்துட்டு வார்டன் கிட்டே சொல்லாதேன்னு சொல்லிட்டு பிரேமா செகண்ட் ஷோ சினிமாவுக்குப் போயிடுச்சி.”

“யார் கூட?”

“தெரியாதுங்க. ஆட்டோல அந்தப் பையன் உக்காந்திருந்தான். இது போய் ஏறிக்கிச்சி. ஆட்டோ போய்டுச்சி.”

“எந்த சினிமா?”

“கேக்கலைங்க. சொல்லலைங்க.”

“முருகேஷ், நிச்சயமா அது அசோக்தான்...”

மலையடிவாரத்தில் ஏழு வில்லன்களும் மாறி மாறி வரிசையாக வந்து கதாநாயகனிடம் ரேஷன் அரிசி போல் கணக்காக அடி வாங்கிக் கொண்டு, பொத் பொத்தென்று விழுந்து, அடுத்த ஷாட்டில் மீண்டும் பாய்ந்து கொண்டிருக்க...

“என்ன பிரேமா, யோசனையிலேயே இருக்கே. பேசவே மாட்டேங்கறே... என் மேல் கோபமா? நான் என்ன செய்துது பிரேம்? பரத் கண்டிப்பாச் சொன்னதால உன்னைத் தொடர்பு கொள்ள முடியலை. இன்னிக்கு எது ஆனாலும் சரின்னு துணிஞ்சி வெளியே வந்து உனக்கு போன் செஞ்சி, சினிமாவுக்கு வந்தாச்சி. பேசவே மாட்டேங்கறே...” என்றான் அசோக்.

“பாத்ரூம் போய்ட்டு வந்துடறேன் அசோக்...”

“என்ன இது, வந்ததிலேர்ந்து மூணு தடவை ஆய்டுச்சி...”

“வயிறு சரியில்லை அசோக்” என்று எழுந்து வரிசையில் இருந்து வெளிப்பட்டுக் கதவைத் திறந்து வெளியே வந்து மாணேஜர்

அறைக்குள் வந்தாள் பிரேமா.

“என்னம்மா இது, நீயும் அரை மணி நேரத்துக்கு ஒரு தடவை ட்ரை பண்றே... நம்பர்ல எடுக்க ஆள் இல்லை. சும்மா ஏன் எங்களைத் தொந்தரவு பண்றே?”

“இதான் சார் கடைசித் தடவை. ப்ளீஸ்.”

“சரி, பண்ணிக்க...”

பிரேமா ரிசீவரை எடுத்து எண்களைச் சுழற்றினாள்.

ட்ரிங்... ட்ரிங்... ட்ரிங்... “ஹலோ” என்றான் ஈஸ்வரன்.

“அண்ணா, நான் பிரேமா...”

“ஏய்... என்ன இது இந்த நேரத்திலே... எங்கேர்ந்து பேசறே?”

“ஈகா தியேட்டர்.”

“அங்கே எங்கே போனே?”

“அண்ணா, சந்தோஷமான செய்தி.”

“என்ன?”

“அசோக்கைச் சந்திச்சேன்.”

“ஏய்! எங்கே இருக்கான், சொல்லு சீக்கிரம்!”

“நானும் அவனும் தான் சினிமாவுக்கு வந்தோம். படம் பார்த்துக்கிட்டிருக்கான். நான் மாணேஜர் ரூமிலேர்ந்து அரை மணி நேர இடைவெளி விட்டு விட்டு மூணு தடவை முயற்சி பண்ணி இப்பத்தான் நீ கிடைச்சே...”

“பத்து நிமிஷம் முன்னாடிதான் வந்தேன்...”

“பரத் என்ன பண்ணார்?”

“இந்த நேரம் சொர்க்கத்துக்கு விலாசம் விசாரிச்சிக்கிட்டிருப்பார். அதைவிடு. நான் டாக்சி எடுத்துக்கிட்டு நேரா தியேட்டர் வந்துடறேன். உடனே வர்றேன். படம் விட்டு இயல்பா வெளியே வந்து இயல்பா என்னைக் கூப்பிட்டு என் வண்டில ஏறிக்கங்க. அதுக்கப்புறம் நான் பார்த்துக்கறேன்.”

“சரி” என்று போனை வைத்து விட்டு, ஒரு ரூபாய் கொடுத்து விட்டு மறுபடி தியேட்டருக்குள் வந்து அசோக்கின் அருகில்

அமர்ந்தாள்.

“ரொம்ப டயர்டா இருந்தாப் போய்டலாம் பிரேமா...”

“வேணாம், பரவாயில்லை...”

“ஏதாச்சும் மாத்திரை வாங்கிட்டு வரட்டுமா?”

“இங்கே பக்கத்திலே கடை எதுவும் இல்லை. படம் முடிஞ்சு திரும்பறப்போ பார்த்துக்கலாம் அசோக்” என்று அவனது கையை எடுத்துத் தன் மடி மீது வைத்துக் கொண்டான்.

A film by... என்று டைரக்டர் அலட்டிக் கொண்டதும்...

மக்கள் எழுந்து வாசல்களை அடைந்தனர்.

கைகோத்து வெளியே வந்த பிரேமா, “வாங்க அசோக். டாக்கியில போயிடலாம்” என்று இயல்பாய் நடத்தி, ஈஸ்வரனின் டாக்கியில் ஏறிக் கொள்ள, ஈஸ்வரன் கதவைச் சாத்திப் புறப்பட்டுச் சில நிமிடங்களில் அனாதை சாலைக்கு வந்து காரை இரும வைத்து நிறுத்தினான்.

“என்னப்பா ஆச்சி?”

“பார்க்கிறேங்க” என்று இறங்கிப் பின் கதவைத் திறந்து, “சார், காலைத் தூக்குங்க. வேஸ்ட் துணி எடுக்கணும்” என்று சமீபித்துச் சட்டென்று பாக்கெட்டில் இருந்து கைக்குட்டையை எடுத்து அசோக் நிதானிக்கும் முன்பாக அவன் சுவாசத்தில் அசத்தம் ப்ளஸ் நச்சுக் கலந்து... வினாடிகளில் வெட்டின வாழையாய்ச் சரிய வைத்தான்.

“கை கொடு பிரேமா. இவ்வளவு சுலபமா இவனைப் பிடிப்போமனு நினைக்கலை...”

“இனிமேதான் எச்சரிகையா இருக்கணும் அண்ணா.”

“நீ கவலையே படாதே பிரேமா. நான் பார்த்துக்கறேன்...”

“என்ன செய்யப் போறே இவனை? கொலையா?”

“அது முட்டாள்தனம்...”

“பின்னே?”

“அசோக் தற்கொலை செஞ்சுக்கப் போறான் பிரேமா.”

“எப்படி?”

“செஞ்சுக்க வைப்பேன். முதல்ல வீட்டுக்குப் போய் இவனைக் கிடத்திடறேன். நம்ம தோஸ்தை விட்டு உன்னை விடுதில ட்ராப் பண்ணச் சொல்றேன். அசோக்குக்கு உணர்வு திரும்பினதும், துப்பாக்கி முனையிலே தற்கொலைக் கடிதம் எழுத வச்சி, விஷம் குடிக்க வச்சி, கடற்கரையோரத்திலே போட்டுடப் போறேன். தட்ஸ் ஆல்...”

ஈஸ்வரன் தன் வீட்டின் வாசலில் டாக்ஸியை நிறுத்தினதும், அவன் தோஸ்த் கதவைத் திறந்து கொண்டு வந்தான். இருவருமாகப் பிடித்து அசோக்கை உள்ளே கிடத்தியபின்...

“பிரேமாவை ஹாஸ்டல்லே விட்டுட்டு வந்துடு.”

டாக்கி புறப்பட்டது. வீட்டின் கதவைச் சாத்தி விட்டு வந்த ஈஸ்வரன், படுத்திருந்த அசோக் விழி திறப்பதற்காகக் கையில் துப்பாக்கியுடன் காத்திருக்க...

விடுதியின் வாசலில் சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டு பரத்தும், முருகேசனும் பிரேமாவுக்காகக் காத்திருந்தார்கள்.

“வண்டியை இங்கே மெயின் ரோடலயே நிறுத்திடுங்க” என்று இறங்கி சந்தில் நுழைந்து தன் விடுதியை நோக்கி நடந்த பிரேமா, தூரத்தில் இருந்தே அவர்கள் இருவரையும் பின்புறமாகப் பார்த்தாள்.

22

முதுகுக்குப் பின்னால் தூரத்தில் பிரேமா வருவதை உணராமல் பரத் கேட்டான். “ஏன் முருகேஷ், பிரேமாவை எப்படி விசாரிக்கிறது? எதைச் சொல்வா?”

“அசோக்கைப் பார்க்கப் போனேன். கானோம். இங்கேதான் வந்திருக்கணும்னு நினைச்சு வந்தோம். சினிமா போயிருக்கிறதா வாட்ச்மேன் சொன்னான். எங்கே அசோக்? இப்படித்தான் கேக்கணும் பரத்” என்றார் முருகேசன்.

“நிச்சயம் பொய்தான் சொல்வா...”

“சொல்லட்டும். நாமும் பொய்யை நம்பிப் புறப்படலாம். நேரா இன்ஸ்பெக்டர் நாதனைப் பார்க்கலாம். விவரங்களை சுருக்கமாச் சொல்லி, பிரேமாவைக் கைது செஞ்சி விசாரிச்சு விஷயங்களை வரவழைக்க வேண்டிய அவசியத்தைச் சொல்லி, முறைப்படி பெண்

போலீஸோட வந்து அரெஸ்ட் பண்ணலாம்...”

“எல்லாம் சரி. பிரேமா திரும்பி விடுதிக்கு வருவான்னு எப்படி நீ எதிர்பார்க்கிறே? என் கணிப்பு- இன்னைக்கு ராத்திரி முழுக்க வரமாட்டா. அப்படியே வந்தாலும் நீ சொல்ற மாதிரி ஃபார்மலா விசாரிச்சுட்டுப் போறதுதான் தப்பு.”

“பின்னே என்ன பண்ணணும்னு சொல்றே?”

“ஒரு சின் கிரியேட் பண்ணியே ஆக...” என்ற பரத் காலடி ஓசை கேட்டுத் திரும்பி, “வெல்கம் மிஸ் பிரேமா. ஐயாம் பரத். நினைவிருக்கா?” என்றான்.

சொர்க்கத்துக்கு விலாசம் விசாரித்துக் கொண்டிருப்பான் என்று ஈஸ்வரன் சொன்ன பரத், கண்ணெதிரே நின்று புன்னகை புரிய... ஐந்து அடி முன்று அங்குலங்களும் அதிர்ந்தாள் பிரேமா.

“என்ன சார் இது, இந்த நேரத்திலே? இவரு...”

“இன்ஸ்பெக்டர் முருகேசன். உங்ககூட நாங்க ரெண்டு பேரும் பேசணும். ஹாஸ்டல் உள்ளே விசிட்டர்ஸ் ஹாலுக்குப் போய்டலாமா?”

“சார், இப்ப மணி ஒண்ணு.”

“அதனால என்ன? ஒரு குமரிப் பொண்ணு தனியா நடமாட முடிகிற நேரம். நட்சத்திரம், ராகு காலம் பார்க்க முடியாது. வர்றீங்களா மிஸ் பிரேமா?” என்று குரலில் அழுத்தம் தந்ததும் தயங்கி நடந்தாள்.

“வாட்ச்மேன், போய்யா, வார்டனம்மாவைக் கூட்டிட்டு வா...”

பத்து நிமிடத்தில்... விசிட்டர்ஸ் ஹாலில் ஏழெட்டுப் பெண்கள் கூடி நிற்க... தலை கலைந்த வார்டனம்மா, “என்ன சார் இது... அர்த்த ராத்திரில கலாட்டாக்கு பண்ணிங்க? உங்க கடமையைத்தான் செய்யறீங்கன்னாலும் அதுக்கு நேரம் காலம் இல்லையா?” என்றாள்.

பேசி முடித்து விட்டு ரிசீவரை வைத்த முருகேசன், “ஒரு கொலை- முக்கியமான குற்றம். அதிலே சம்மந்தப்பட்டவங்களை நேரம் காலம் பார்த்து விசாரிக்க முடியாது. தவிர, இன்னொரு கொலையைத் தவிர்க்க வேண்டியிருக்கு...”

லேசான நடுக்கத்தோடு நின்று கொண்டிருந்த பிரேமாவை நெருங்கினான் பரத். “சொல்லும்மா, அசோக் எங்கே இப்போ?”

என்றான்.

“தியேட்டர்லேர்ந்து வெளியே வந்து அவர் வீட்டுக்குப் போய்ட்டார். என் ஹாஸ்டலுக்கு நான் வந்துட்டேன்.”

“நான் நம்பணும் இதை...”

“உங்களுக்கு இதிலே என்ன சந்தேகம்?”

“சரி, இதை விடுங்க. ஈஸ்வரன் யாரு?”

“எந்த ஈஸ்வரன்?”

“என்னைக் கடத்தி மிரட்டினானே, அந்த ஈஸ்வரன்...”

“உங்களைக் கடத்தினாங்களா?”

“பாட்டில் உபயோகிக்கிற பாப்பாவா வேஷம் போட வேணாம் பிரேமா. நீ நல்லா வேஷம் போடக் கூடியவங்கிறது தெரியும் எங்களுக்கு. எங்க நேரத்தை மிச்சம் பண்ணினா நல்லது. இப்போ போலீஸ் ஜீப் வரும். பொம்பளை போலீஸ்காரங்க வருவாங்க. உன்னை ஏத்தி அழைச்சுட்டுப் போவாங்க. இதைத் தமிழ்ல கைது செய்தல்லு சொல்வாங்க...”

“என்னது? அரெஸ்டா? என்னையா? எதுக்கு?”

“நாகராஜனைக் கொன்னதுக்கு...”

“நான்சென்ஸ். நான் எதுக்குக் கொல்லணும்?”

“அதைத்தான் கேட்கிறோம். நீயும் உங்கண்ணனும் சேர்ந்து எதுக்காக நாகராஜனைக் கொன்னீங்க?”

“பொய்! எனக்கு எதுவும் புரியலை...”

“சரி, உன் இஷ்டம். ஸ்டேஷனுக்கு வந்துதான் சொல்வேன்னு சொல்றே. பரவாயில்லை. பிடுங்கறதுக்குத் தோதா நீள நீளமா நகங்கள் வச்சிருக்கே. இப்போ நவீனமா நிறைய இயந்திரங்கள் வாங்கியிருக்காங்க டிபார்ட்மெண்ட்ல. உயிரை மட்டும் வச்சுக்கிட்டு டிசைன் டிசைன்னா சித்ரவதை செய்யும். நரக வாழ்க்கைக்கு உனக்கு ஒத்திகை தேவைப்படுதுன்னு விரும்பறே. ரைட், அனுபவி...”

டெலிபோன் ஒலிக்க... வார்டன் எடுத்து, “இன்ஸ்பெக்டர், உங்களுக்கு...” என்றதும் முருகேசன் வாங்கிக் கொண்டார்.

“ஹலோ, முருகேசன் பேசறேன். சரி, சரி, நான் பார்த்துக்கறேன். நீங்க ஸ்டேஷனுக்குப் போகலாம்...” என்று வைத்தார்.

பிரேமாவை நெருங்கினார். “ஒரு கான்ஸ்டேபிளை அசோக் வீட்டுக்குப் போய்ப் பார்த்து போன் பண்ணச் சொல்லியிருந்தேன். இன்னும் வரவில்லையாம். சொல்லிடும்மா. அழகா இருக்கே. முகம் பளபளன்னு இருக்கு. லாக்கப்ல வச்சி விசாரிக்கிறப்போ கொஞ்சம் கோணல் மாணலாய்டுவே. கல்யாணமாக வேண்டிய பொண்ணு. எங்கே அசோக்?”

“எனக்குத் தெரியாது” என்றாள் பிரேமா, அழுத்தமாக.

வாசலில் ஜீப் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டதும்...

“சரி, முருகேஷ், விட்டுடு. மிச்சத்தை ஸ்டேஷன்ல வச்சி முறைப்படி விசாரிச்சா சொல்லிடுவாங்க தன்னாலே. வாங்கம்மா பிரேமாம்மா” என்றான் பரத்.

“வர முடியாது. ஏன் வரணும்?”

“உன்னைச் சந்தேகத்தின் பேரிலே கைது செய்யறோம்” என்றார் முருகேஷ்.

இதற்குள் ஒரு பெண் சப்-இன்ஸ்பெக்டரும், நான்கு பெண் கான்ஸ்டேபிள்களும் வந்து நின்றார்கள்.

“வாங்க மேடம். இந்தப் பொண்ணுதான். கூட்டிக்கிட்டு ஸ்டேஷனுக்குப் போங்க. நாங்க பின்னாலேயே பைக்ல வரறோம்...”

“வாரண்ட் இருக்கா?” என்றாள் பிரேமா.

“சட்டம் பேச வேணாம் பாப்பா. தோத்துப் போய்டுவே...”

“என்ன சந்தேகம் என் பேர்ல?”

“நீயும், உன் அண்ணன் ஈஸ்வரனும் சேர்ந்து...”

“வெய்ட், எனக்கு அண்ணன் யாரும் இல்லை...”

“இல்லாத அண்ணனுக்கு நீ எழுதின லெட்டர் பார்க்கறியா?”

பரத் துண்டுகளை இணைத்து ஒரு வெள்ளைக் காகிதத்தில் ஒட்டியிருந்த கடிதத்தைப் பாக்கெட்டில் இருந்து எடுத்துக் காட்டி, “இது ஈஸ்வரன் ரூமல் குப்பைக் கூடையிலே பொறுக்கினதும்மா. வர்றியா இப்போ? முரண்டு பன்றதோ, எதிர்த்துக்கிறதோ வேஸ்ட். பிகாஸ், திஸ் ஈஸ் கிளைமாக்ஸ். அழைச்சுட்டுப் போங்க மேடம்” என்றான்.

அரை மணி நேரத்தில் ஸ்டேஷன் லாக்கப்பில் பிரேமா, வெளியே பரத், முருகேஷ், நாதன் இருக்க... லாக்கப்பிற்குள் இருந்து வியர்த்துப் போய் வெளியே வந்த சப்-இன்ஸ்பெக்டர் சாரதா, “ரொம்ப பிடிவாதம் பிடிக்கிறா. எந்தத் தகவலும் சொல்ல மாட்டேங்கறா. ஈஸ்வரன் வீடு எங்கே இருக்குன்னும் சொல்லலை. அசோக் இப்போ எங்கேன்னும் சொல்லலை. எது கேட்டாலும் தெரியாது, தெரியாதுன்றா. அறைஞ்சி, அறைஞ்சி என் கைதான் எரியுது. இன்னும் மோசமான முறைகள்ல இறங்க வேண்டியிருக்கும்னு நினைக்கிறேன். இப்போ மயக்கமாயிட்டா, தெளியட்டும்” என்றார்.

பரத் நகம் கடித்து, “சார், அசோக் இப்ப ஈஸ்வரன் கிட்டேதான் இருக்கணும். ஈஸ்வரனோட வீட்லதான் என்னைக் கடத்திக் கட்டிப் போட்டிருந்தாங்க. கொண்டு போனப்போ, கண், காது எல்லாத்தையும் கட்டிட்டாங்க. கொண்டாந்து தண்டவாளத்திலே போட்டப்போ நான் மயக்க நிலையிலே இருந்தேன். ஆனா... இப்ப ஒரே ஒரு வழி இருக்கு. அந்த இருப்பிடத்தை என்னால ஓரளவு யூகம் பண்ண முடியும். ஒரு அம்பாஸிடர் கார் வேணும். நாதன் சார், ஒரு ஜீப்பிலே நீங்க, நிறைய கான்ஸ்டபிள்களோட அந்தக் காரைத் தொடர்ந்து வாங்க...” என்றான்.

பதினைந்து நிமிடங்களில் ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன.

“முருகேஷ், கல்யாண மண்டபத்துக்குப் பக்கத்திலே என்னை டாக்கிஸ்க் கடத்தின ஸ்பாட்டுக்குக் காரை ஓட்டச் சொல்லு. அங்கே ஆரம்பிக்கலாம்” என்றான் பரத்.

அம்பாஸிடர் காரும், பின்னால் ஜீப்பும் தொடர்ந்தன.

மயக்க நிலையில் அசோக் கிடக்க... சற்றுத் தள்ளி... அவனைப் பார்த்துக் கொண்டே உட்கார்ந்திருந்த ஈஸ்வரன், கதவு மூன்று முறை தட்டப்பட்டதும், எழுந்து சென்று திறந்தான். உள்ளே வந்தான் தோஸ்த்.

“கொண்டாந்தியா?” என்றான் ஈஸ்வரன்.

“இதோ, வயித்துக்குள்ளே போய் ஒரே மணி நேரத்திலே ஆள் காலை! ஈஸ்வரன், இவன்தானா அசோக்! என்ன செய்யப் போறே?”

“பாரு” என்று ஒரு டம்ளரில் நீர் எடுத்து, அவன் கொடுத்த சிறிய பொட்டலத்தைப் பிரித்து உள்ளே இருந்த நீலநிறப் பொடியைக் கொட்டி, டம்ளரை அசைத்து அசைத்துக் கலக்கினான்.

பாற்றாருக்குப் போய் ஒரு சொம்பில் நீர் கொண்டு வந்து கண்மூடிப் படுத்திருந்த அசோக்கின் முகத்தில் பளிச் பளிச் என்று தெளித்தான்.

அசோக் இமைகளைப் படபடத்து விழித்தான். வாயால் சுவாசித்தான். சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொள்ளச் சிரமப்பட்டான்.

“என்ன முழிக்கிறே... எழுந்திரி தம்பி” என்று கை கொடுத்து எழுப்பிச் சுவரோடு சாய்த்து உட்கார வைத்து, “இந்தப் பேப்பரையும், பேனாவையும் பிடி, எழுது...” என்றான்

“என்ன எழுதணும்? நீங்க யாரு?”

“அது அப்புறம். இது துப்பாக்கி. இதை அழுத்தினாச் சுடும். சுட்டா நீ செத்துப் போவே. அதை நீ விரும்ப மாட்டே. அதனால் நான் சொல்ற மாதிரி எழுதியாகணும் இப்போ. ம், எழுது...”

எதுவும் புரியாமல் அசோக் விழித்து, “பிரேமா எங்கே? என்ன இதெல்லாம்?”

“டேய்! இன்னும் ஒரு கேள்வி கேட்டே, வாயிலேயே சுடுவேன். எழுதுடான்னா...” என்று அவன் தலையின் முன்னுச்சி மயிரைப் பிடித்துச் சுவரில் நச் என்று மோத... துப்பாக்கியைப் பார்த்து லேசான நடுக்கம் கொண்ட அசோக், “என்ன எழுதணும்?” என்றான்.

“நான் குற்றவாளி. என்னடா பார்க்கிறே... எழுதுடா, நான் குற்றவாளி. போலீசில் மாட்ட விருப்பம் இல்லை. ஆனால் குற்றம் என்னை உறுத்துகிறது. அதனால் நான் தற்கொலை செய்து கொள்கிறேன். இப்படிக்கு அசோக், எழுதியாச்சா?”

அசோக் தயங்க... ஒவ்வொரு வார்த்தையையும் மிரட்டி மிரட்டி எழுத வைத்தான்.

“சரியா ஐம்பது கிலோமீட்டர் வேகத்திலே போப்பா. சீரா போகணும். நடுவிலே எங்கேயும் பிரேக் அடிக்கக் கூடாது. நான் சொல்றப்போ திரும்பணும். ம், ஸ்டார்ட் செய்” என்றான் பரத். காரின் பின் ஸீட்டில் சாய்ந்து கொண்டான். கண்ணை மூடிக்கொண்டான். அருகில் முருகேசன்.

கார் புறப்பட்டது. பின்னால் ஜீப்பும் புறப்பட்டது.

பரத் மனதுக்குள் நிதானமாக 1, 2, 3, 4 என்று எண்ண ஆரம்பித்தான். ஏற்கெனவே மனதில் நிறுத்தின எண்களை

நினைவுக்குக் கொண்டு வந்து... 74 வரும்போது “டிரைவர், லெஃப்ட்ல ரோடு பிரியறதா?” என்றான் கண்களைத் திறக்காமல்.

“ஆமாம் சார்...”

“அதிலே திரும்பிப் போய்க்கிட்டே இரு... நேரா...”

மீண்டும் எண்ணத் தொடங்கினான். 456, 457, 458...

“டிரைவர், ரைட்லே திருப்புங்க...”

காரும், ஜீப்பும் திருப்பப்பட்டன. பயணம் தொடர்ந்தது.

“பரவாயில்லை, கையெழுத்து அழகாவே இருக்கு” என்று வாங்கிப் பார்த்த ஈஸ்வரன், “சரி, எழுதிக் களைச்சப் போயிருப்பே. இந்தா, டிரிங்ஸ் சாப்பிடு” என்று டம்ளரை நீட்டினான்.

“வேணாம்” என்றான் அசோக்.

“சும்மா சாப்பிடுப்பா”

“இல்லை, வேணாம்...”

“அட! சாப்பிடுடா...”

வாங்கி மடக், மடக் என்று குடித்தான் அசோக்.

“வெரிசூட்! படுத்துக்க, இனிமே உனக்கு பர்மனென்ட் ரெஸ்ட்தான். யாரும் உன்னைத் தேடி அலைய மாட்டாங்க. யாரும் உன்னைத் தொந்தரவு செய்யவும் மாட்டாங்க...”

கண்கள் செருக... காட்சிகள் குழம்ப... நாக்கு உளற... அசோக் நினைவினான்.

“என்ன செய்யப் போறே இவனை?”

“சிம்பிள். அய்யா முழுசும் அடங்கினதும் பாக்கெட்ல லெட்டரை செருகிட வேண்டியது. கொண்டு போய் பீச்சாங்கரையிலே போட்டுட வேண்டியது. போலீசோட ஃபைல் முடிஞ்சுடும். நம்ம கவலையும் முடிஞ்சுடும்...”

“பா... பா... பாவிகளா!” என்றான் அசோக்.

“யாரு பாவி? உங்கப்பா பாவி! பாவம், அதனாலே நீயும் படறே. கடைசியா இந்த உலகத்துக்கு ஏதாச்சும் சொல்ல விரும்பறியா?

சும்மா சொல்லேன், சாக்ரடீஸ் மாதிரி உன் கல்லறையிலே எழுதி வச்சுடலாம். ஒரு கடைசி ஆசையை நிறைவேத்தின புண்ணியமாவது கிடைக்கட்டுமே எனக்கு. என்ன?”

அதற்கு மேல் எதுவும் பேச இயலவில்லை அசோக்கால். வயிற்றில் சங்கடம் உணர்ந்தான். எதுவோ அறுத்தது, அரித்தது, பிசைந்தது, பிடுங்கியது. விக்கல் வந்தது. மயக்கம் வந்தது. வாயோரத்தில் எச்சில் நுரை தள்ளியது.

சுவரோரம் சாய்ந்திருந்தவன், தொய்ந்து விழுந்தான்.

923... 933... 934... 935... 936... 937... 938...

“நிப்பாட்டு அப்படியே” என்றான் பரத்.

காரும், ஜீப்பும் கார்ரர்க் என்று டயர் தேய்த்து நிற்க...

“வெளில என்ன சத்தம்? கார் சத்தம் மாதிரி இல்லே? நீ பாரு...” என்றான் ஈஸ்வரன்.

அவன் நண்பன் கதவை லேசாகத் திறந்து பார்க்க...

பரத் கத்தினான். “அதோ... கதவு திறந்து பார்க்கிறான் பாருங்க, அந்த வீடுதான். அவன் ஈஸ்வரன் ஃபிரண்டு. டாக்கி டிரைவர். வாங்க, ஓர் அதிரடி நடத்திடலாம்...”

“அப்புறம்?” என்றாள் சுசீலா.

“எனக்குத் தூக்கம் வருது சுசி. காலைல சொல்றேனே...”

“எனக்கு டென்ஷன்ல பிளட் பிரஷர் ஏற்பட்டு ஹார்ட் வெடிச்சா பரவாயில்லையா?”

“ஹார்ட் வெடிச்சா எல்லாமே வெடிச்சிடும் சுசி. அதை என்னால சகிக்க முடியாது. ஒன்லைன் ட்ரீட்மெண்ட் மாதிரி சொல்லிடறேன், கேளு கேள்வியை...”

“நாகராஜனைக் கொன்னது யாரு?”

“ஈஸ்வரன்.”

“ஈஸ்வரன் யாரு?”

“பிரேமாவோட அண்ணன்.”

“பிரேமா யாரு?”

“ஈஸ்வரனோட தங்கை...”

“இந்தத் திமிர்தானே கூடாது? ஒழுங்கா சொல்லுங்க. என்ன பகை?”

“நாகராஜனோட ஃபாக்டரில வைத்தியநாதன்னு ஒரு தொழிலாளி. அவன் யூனியன்ல செல்வாக்கு வளர்த்துக்கிட்டுத் தொழிலாளர்களுக்காகப் போராட ஆரம்பிச்சான். நாகராஜனுக்கு யூனியன்ல யாராச்சும் வளர்ந்துட்டா ஆகாது. உடனே வளைச்சப் போடுவாரு, இல்லை ஒடிச்சுடுவாரு. வைத்தியநாதனை வளைக்க முடியலை. அதனால நைட் ஷிப்ட்டுல லோடிங் நடக்கறப்போ வைத்தியநாதனுக்கு கம்பெனி லாரி ஏறி ஒரு செயற்கை விபத்து ஏற்படுத்தினார். வைத்தி காலி. ஃபாக்டரி ஆக்ஸிடெண்டன்னு பணம் வாங்கிட்டு போலீஸ் சலாம் போட்டுடுச்சு. அதிலே பாதிக்கப்பட்டவங்க ரெண்டு பேரு. பிரேமா அண்டு ஈஸ்வரன். இவங்க அப்பாதான் வைத்தியநாதன். ஈஸ்வரன் விசாரிச்சான். லாரி ஓட்டின சூசைங்கிற டிரைவரைத் தனியா அழைச்சுட்டு வந்து, கட்டிப் போட்டு மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி, நெருப்புக் குச்சியைக் கைலே வச்சுக்கிட்டு, ‘உண்மையைச் சொல்டா’ன்னு சொன்னதும் நாகராஜன்தான் பணம் கொடுத்து லாரியை விட்டு மேலே ஏத்தச் சொன்னாருன்னு உண்மையைக் கக்கிட்டான். அவனை விடுவிச்சுட்டுத் தனிப்பட்ட முறையிலே நாகராஜன் குடும்பத்தையே பழிவாங்க, அண்ணனும் தங்கையும் தீர்மானிச்சாங்க. தங்கை, அசோக்கை வளைச்சப் போட்டு மாஞ்சி மாஞ்சி காதலிச்சா. வீட்டு விவரங்கள் எல்லாம் தெரிஞ்சுக்கிட்டா. நாகராஜனைக் கொல்லச் சந்தர்ப்பம் பார்த்தாள். அப்பாவுக்கும் பிள்ளைக்கும் லடாய் வந்ததும், கொலை செஞ்சி பழியை அசோக் மேலே போடத் தீர்மானிச்சத் திட்டம் சொன்னா. தகவல் தந்தா. ஈஸ்வரன் செயல்படுத்தினான்.”

“எப்படி?”

“காம்பவுண்ட் சுவர் ஏறிக் குதிச்சு, பங்களாவுக்குள்ளே நுழைஞ்சு, நாகராஜனோட ரீடிங் ரூமிலே கட்டிலுக்கடியிலே மூணு மணி நேரம் காத்திருந்து... நாகராஜன் உள்ளே வந்ததும் குத்திட்டு, வாசல் கதவைத் திறந்து வெளியேறி, மறுபடி காம்பெளண்ட் சுவரேறிக் குதிச்சு வந்துட்டான். தட்ஸ் ஆல் யுவர் ஆனர்...”

“அசோக்கை ஏன் தேடினாங்க?”

“வம்சத்தையே தீர்த்துடறதுன்னு தீர்மானம். அசோக்கை போலீஸ் பிடிச்ச தூக்கில் மாட்டும்னு சந்தோஷப்பட்டாங்க. அவன் தப்பிச்சதும் நாமே கண்டுபிடிச்ச தீர்த்துடலாம்னு முடிவு செஞ்ச... மற்றவை உனக்குத் தெரியும்...”

“அசோக் பிழைச்சடுவாரா பரத்?”

“ஆபத்தில்லைன்னுதான் டாக்டர் சொன்னார். உடனடியா கொண்டு போனதாலே உடனே ஸ்டமக் வாஷ் பண்ணி ட்ரீட்மெண்ட் ஆரம்பிச்சுட்டார். ஒரு தடவை கண் திறந்து பார்த்தான். உயிர் பொழைச்சதும் பாவம், இன்னொரு அதிர்ச்சி இருக்கு அவனுக்கு...”

“என்ன அது?”

“பிரேமா துரோகின்னு இன்னும் தெரியாதே அவனுக்கு!”

“பாவம் இல்லை? அவ்வளவு சொத்துக்களும் போச்சு தானே?”

“போகாது. அப்பா நாகராஜன் சம்பாதிச்ச சொத்துக்கள் மேலே அசோக்குக்கு உரிமை உண்டு. கோர்ட் மூலமா வக்கீல் வச்சப் போராடித்தான் அதை அசோக் அடைய வேண்டியிருக்கும். மாயாவும் அவ அண்ணனும் இடையிலே ஏதோ பூந்து குழப்பம் செஞ்சு வச்சிருக்காங்க. எவ்வளவு விசாரிச்சாலும் அவங்க ஒத்துக்கப் போறதில்லை...”

“பரத்! என் கவலை- அழகான அசோக் முன்போல கலகலப்பாகணும்” என்றாள் சுசீலா.

“அதென்ன அழகான?”

“உண்மையைச் சொல்லத் தயக்கம் கூடாது பரத். இந்த அரசாங்கம் மோசம் பரத். வீடு இழந்தவங்களுக்கு வீடு, மாடு இழந்தவங்களுக்கு மாடு தர்றது மாதிரி, காதலி இழந்த அசோக்கிற்குக் காதலி ஏற்பாடு செய்யுமா? செய்யாது. அதனால் தனிப்பட்ட முறையிலே நான் இதிலே...” என்றவளின் உதடுகளை விரல்களால் பிடித்து மூடினான் பரத்.

“கிள்ளி எடுத்துடுவேன் படவா, கிஸ் பண்ண வேண்டிய இடமாச்சேன்னு பார்க்கறேன்” என்றான் பரத்.

(முற்றும்)

இனி இல்லை இடைவேளை

வானம் கோபமாய் முறைத்துக் கொண்டிருந்தது. மேகங்கள் ஒருங்கிணைந்து சப்போர்ட்டாய் நின்றன. இதோ வர இருந்தது முதல் துளி.

பிளாட்பார வியாபாரிகள் பொருள்களை பாலிதீன் ஷீட் விரித்து, ஒளித்து வைக்க ஆரம்பித்தார்கள். கடைக்காரர்கள் வாசலில் வைத்த பொருள்களை உள்ளே தூக்கி வைத்தார்கள். மழைக்கு முன் சென்று விடத் தீர்மானித்து மக்கள் வேகமாக நடந்தார்கள். வேகமாக ஸ்கூட்டர் ஓட்டினார்கள். வீடுகளில் சாரல் அடிக்கும் ஜன்னல்களைச் சாத்தினார்கள். மொட்டைமாடித் துணிகள் அவசரமாக உருவப்பட்டன. திடீர் இருட்டை எதிர்த்து மாலை நாலரைக்கே, ஓய்வில் இருந்த மின்சாரம் வேலைக்கு அழைக்கப்பட்டது.

சென்னை முழுக்க மழையை வரவேற்கத் தயாராகிக் கொண்டிருக்க...

அவன் அவசரமே இல்லாமல் நடந்தான்.

முரடான பாண்ட்டின் கீழ் முனைகள் மடித்து விடப்பட்டிருந்தன. லுசான சட்டையை சீராக இன் செய்யவில்லை. இருப்பில் பெல்ட் இல்லை. தோளில் ஒரு ஜோல்னாப் பை நடைக்குத் தகுந்தபடி அசைந்தது. கேட்டால் அதற்குள்ளிருந்து எடுத்து கவிதை தருவான் போலிருந்தது. முகத்தை முதுமையாக்கிக் காட்டும் ஷெல் பிரேமில் கண்ணாடி அணிந்திருந்தான். சில

மாதங்களாக பிளேடோடு ஏதோ தகராறு என்பது தெரிந்தது. போன வாரத்துக்கப்பறம் தலை சீவினதாய்த் தெரியவில்லை. மொத்தத்தில் தன் காதலியின் கல்யாணத்திற்குச் சென்று திரும்புவன் போல இருந்தான்.

ஒழுங்காக பிளாட்பாரத்திலேயே நடந்தான். கவனமின்றி சாணியை மிதித்து விட்டு பிளாட்பாரத்தின் ஓரக்கூர்மையில் செருப்பைத் தேய்த்து விட்டு, சற்றுத் தள்ளி இருந்த குழாய் பார்த்து நெருங்கிச் சென்று, காலைத் தூக்கி வைத்து, பைப்பை உயர்த்த... சிறைப்படுத்தப்பட்டிருந்த காற்று சிறிக் கொண்டு வெளியேறியது.

தன் நடையைத் தொடர்ந்தான்.

பெட்டிக் கடையைப் பார்த்ததும் அணுகினான். சரியான சில்லறை எடுத்து முறுக்கு பாட்டிலின் மூடி மீது வைத்து, “சிஸர்ஸ் ஒண்ணு” என்றான். தீப்பெட்டி வாங்கிக் கொளுத்திக் கொண்டு சரம் சரமாய்த் தொங்கின புத்தகங்களைப் பார்த்தான். ஒரு புத்தகத்தின் முதல் பக்கம் பார்க்க விரும்பித் தொட்ட போது, சைடில் குத்தியிருந்த பின் தடுத்தது.

விட்டு விட்டுப் புறப்பட்டான். சிகரெட் சுமந்த கையில் அத்தனை விரல்களையும் மடக்கிக் கொண்டு, சங்கு ஊதுபவன் போல சிகரெட்டை நேரடியாக உதட்டில் படவிடாமல் புகையை மட்டும் இழுத்தான்.

சுற்றுலா கண்காட்சி - சீரியல் பல்புகளில் அலங்காரம் செய்து கொண்டு, ஸ்பீக்கர்களில் விளம்பரம் கமறிக் கொண்டிருந்தது. ஏராள கார்கள் மௌனமாய், விசுவாசமாய் காத்திருந்தன.

டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே நடந்தான். மழை எதிர்பார்ப்பு காரணமாக உள்ளே செல்லும் கூட்டத்தை விட, வெளியே வரும் கூட்டம் அதிகம் இருந்தது.

ஜெயண்ட் சைஸ் அப்பளம், ஐஸ்கிரீம், பஞ்சு மிட்டாய், மிளகாய் பஜ்ஜி, பாப்காரன் என்று சகலரும் அழைக்க... காதில் வாங்காமல் நடந்தான். ஆயிரம் வாட்ஸ் வெளிச்சங்களில் ஐம்பது பைசா பொருள்கள் ஐந்து ரூபாய்க்கு விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்க...

தமிழ்நாடு அரசு தனது அனைத்து மாவட்டங்களுக்கும், அனைத்துத் துறைகளுக்கும் பிரம்மாண்டமான வடிவமைப்போடு அரங்கங்கள் நிர்மாணித்திருக்க.. இவன் அறிவியல் துறை மட்டும் உள்ளே சென்று நிதானமாகப் பார்த்தான். எலும்புக் கூடு ஹலோ

சொன்னது. தொடர்பே இல்லாத குழாயில் இருந்து நிற்காமல் தண்ணீர் கொட்டிக் கொண்டே இருந்தது. ஒரு சின்ன சைஸ் கம்ப்யூட்டர், ஏற்காடு எக்ஸ்பிரஸ் எத்தனை மணிக்கு, மயிலாப்பூருக்கு கடைசி பஸ் எப்போது, சென்னையில் எத்தனை ஹோட்டல்கள் உள்ளன, வுட்லண்ட்சில் கட்டுவெட் என்ன விலை என்று டிரீஸ்ட் சம்பந்தப்பட்ட எந்த கேள்வி கேட்டாலும் பதில் பட்டப் படபட என்று அடித்துத் துப்பிக் கொண்டிருந்தது.

அதை இயக்குபவனிடம் தன் முறை வந்த போது -

“சென்னையில் இதே போல எத்தனை கம்ப்யூட்டர்கள் இருக்கின்றன?” என்று கேட்டான் இவன்.

அந்தக் கேள்வியை அவன் அப்படியே டைப் செய்து, ஃபீட் செய்ய...

“ஸம் அதர் கொஸ்டின் ப்ளீஸ்” என்று பதில் வந்தது.

இவன் வெளியே வந்தான். மணம் கமழும் காபிக்கு எதை வாங்க வேண்டும், குடும்ப கட்டுப்பாட்டுக்கு எதை உபயோகிக்க வேண்டும், துணிகளில் அழுக்கை விரட்ட என்ன சோப் தேய்க்க வேண்டும், அரசியல் பற்றிய சூடான செய்திகளுக்கு எந்த பத்திரிகை வாங்க வேண்டும் என்று ஸ்பீக்கர் டிப்ஸ் கொடுத்துக் கொண்டே இருந்தது.

திறந்தவெளி அரங்கத்தில் ‘என்ன! என் மகள் தேன்மொழி எனக்கு துரோகம் செய்யப் பார்க்கிறாளா?’ என்று வழக்கில் இல்லாத தமிழில் பத்தே பேருக்காக நாடகம் நடந்து கொண்டிருக்க...

கண்காட்சியை விட்டு வெளியேறினான். நேரம் பார்த்துக் கொண்டான். எதிர் திசையில் இருந்த பஸ் ஸ்டாப் வந்து நின்று கொண்டான்.

புரசைவாக்கம் டேங்க் ஸ்டாப்பில் இறங்கிக் கொண்டான். முக்கில் மழையின் முதல் துளி உணர்ந்தான். கால்களில் விரைவு கூட்டினான்.

மில்லர்ஸ் ரோட்டில் திரும்பி, சட்டக் கல்லூரி விடுதி தாண்டி நடந்தான். நடந்து நடந்து அந்த குறுக்குச் சந்தில் திரும்பினான். நின்ன வீடுகளும், பெரிய கட்டிடங்களும் கதம்பமாய் மாறி மாறி வந்தன.

ஒரு மாவு மில் ஏக சத்தத்தில் இயங்கிக் கொண்டிருக்க... நாலு

கட்டிடம் தள்ளி இருந்தது லெனின் வாடகை மிதி வண்டி நிலையம். மூன்று வண்டிகள் நின்றிருந்தன. அவற்றின் பின்சக்கர மட்கார்ட்டில், பிலாப்புக்கு மேல் லெனின்-17, லெனின்-21, லெனின்-8 என்று எண்கள் இருந்தன. ஒரு சைக்கிளை தலைகீழாக நிறுத்தி வைத்து, முன் சக்கரத்தில் நோட்டம் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன், “வா சார், மழைல மாட்டிக்கப் போறேன்னு நினைச்சேன். பழனி, ஏலக்கா போட்டு ரெண்டு டீ வாங்கிட்டு வா” என்றான்.

சைக்கிள் துடைத்துக் கொண்டிருந்த சட்டை போடாத பழனி ஓட்டமாய்ப் போனான். கடைக்குள் சுத்தமாய் சுண்ணாம்பு அடித்து ரஷ்யத் தலைவர்கள் ஆணிகளில் தொங்கினார்கள். காலண்டரில் இன்னும் நேற்றைய தேதியே இருந்தது. மர ஸ்டாண்ட் அடித்து அதன் மேல் அலாரம் டைம்பீஸ் ஸ்டாண்டின் ஓரத்தில் ஆயுள் முடிந்த ஊதுபத்திக் குச்சிகள்.

“துரை வந்தானா?” என்று கேட்டுக் கொண்டே இவன் ஒன்பது துவாரங்கள் போடப்பட்ட மர ஸ்டீலில் உட்கார்ந்தான்.

“வந்தார் சார். உனக்கு கொடுக்கச் சொல்லி கடுதாசி கொடுத்துட்டுப் போனார்.”

“எங்கே?”

“கணக்கு நோட்ல சொருகி வச்சிருக்கேன் பாரு.”

நீளமான கணக்கு நோட்டில் அடையாள அட்டை போலத் துருத்திக் கொண்டிருந்த, மடக்கப்பட்ட கடிதத்தை எடுத்துப் பிரித்தான்.

‘எல்லாம் தயார். ஏழு மணிக்கு போன் செய்து விட்டு என்னை சந்திக்கவும்’ - என்று இருந்தது.

“என்ன சார், எதுவும் வேலை விஷயமா?”

“ஆமாம்” என்று எழுந்து கொண்டான்.

“என்ன எந்திரிச்சிட்டே? டீ வருது.”

“ருமுக்குக் கொடுத்தனுப்பிடு ராமன்” என்று நகர்ந்தவன் திரும்பி ஸ்டாண்டில் இருந்த டைம்பீசில் மணி ஆறே கால் என்பதைப் பார்த்து, “உன் டைம் கரெக்டா ராமன்?”

“ரேடியோ டைம் சார். ஒரு நிமிஷம் கூட அப்படி, இப்படி

இருக்காது.”

தன் வாட்ச்சைக் கழற்றி, அட்ஜஸ்ட் செய்து வைத்து விட்டு, சைக்கிள் கம்பெனிக்குப் பக்கத்தில் இருந்த மாடிப் படிகளில் ஏறினான். மேலே வரிசையாக இருந்த நான்கு அறைகளில் கடைசி அறைக்கு வந்தான்.

கதவு திறந்து, உள்ளே வந்து சவிட்ச் போட்டான். பொருள்கள் ஒழுங்கில்லாமல் கிடந்தன. கொடியில் துணிகள் கும்பலாய்க் கிடந்தன. கட்டிலின் மேல் ஷா பாலிஷ், பென் ஸ்டாண்டில் ஓத் பிரஷ், நாற்காலி மேல் இரவு கழட்டிப் போட்ட ஜட்டி, தரையெங்கும் விரிந்த, மூலை மடங்கின, குப்புறப்படுத்த புத்தகங்கள், தீக்குச்சிகள், பிளக்கில் செருகின ஒரு டேப் ரிக்கார்டரைச் சுற்றி சிதறலாய் கேசட்டுகள், சாத்தியிருந்த ஜன்னலின் கதவில் மட்டும் ஒரே ஒரு கத்தரிக்கப்பட்ட மைக்கேல் ஜாக்சன்.

அவன் கட்டிலில் உட்கார்ந்து, மேஜை டிராயர் இழுத்து, சிகரெட் எடுத்துக் கொண்டு, பழனி கொண்டு வந்து கொடுத்த டீயைக் குடித்து விட்டு, பற்ற வைத்துக் கொண்டான். நிதானமாகப் புகைத்து முடித்து, செருப்பில் நெருப்பு நசுக்கி, மூலையில் ஏறிந்தான்.

கீழே உட்கார்ந்து, கட்டிலுக்கு அடியில் இருந்த சூட்கேசை வெளியே இழுத்துத் திறந்தான். உள்ளே செருகி வைத்திருந்த அந்த இன்லெண்ட் லெட்டரை எடுத்துப் பிரித்தான்.

‘அன்புள்ள நடராஜனுக்கு, உன் அம்மா எழுதியது. பத்து தேதி ஆகியும் உன்னிடம் இருந்து பணம் வரவில்லை. ஏன் என்று தெரியவில்லை. இங்குள்ள சிரமங்கள் நீ அறிந்ததே. ஒரு மாட்டுக்கு பால் வற்றி விட்டது. விற்று விடப் போகிறேன். மேகலா டைப் சுற்றுக் கொள்கிறாள். அதற்கு வேறு செலவாகிறது. இந்தக் கடிதம் கண்டவுடன் மறக்காமல் பணம் அனுப்பவும். உடம்பைப் பார்த்துக் கொள். அதிகமாக ஓவர் டைம் செய்ய வேண்டாம். இப்படிக்கு, உன் அம்மா.’

நடராஜன் எழுந்து கொண்டான். பிளக்கிலிருந்து வயரைப் பிடுங்கி, டேப் ரிக்கார்டரைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டான். முன்போல் ஜோல்னாப் பையை மாட்டிக் கொண்டு, அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு கீழே இறங்கினான்.

ராமனிடம் வந்து, “ராமன், இந்தா. இந்த டேப் ரிக்கார்டரை வச்சிக்கிட்டு இருநாறு ரூபா பணம் கொடு” என்றான்.

“இருநாறு ரூபாயா?”

“இதோட மதிப்பு ஆயிரம் ரூபாப்பா.”

“அதுக்குச் சொல்லலை. இருநாறு ரூபா என்கிட்டே இருக்காதே சார்.”

“அவசியம் பணம் வேணுமேப்பா.”

“சரி, இது என்கிட்டேயே இருக்கட்டும். நான் யார்கிட்டேயாவது கேட்டு ஏற்பாடு செய்றேன். எங்கே போறே? மழை வருது பார். குடை தரட்டுமா?”

“வேணாம். வர லேட்டாகும். நீ வீட்டுக்குப் போகணுமே...”

நடராஜன் சில்லென்ற காற்றை முகத்தில் வாங்கிக் கொண்டு சந்தில் இருந்து முக்கிய சாலைக்கு நடந்தான். மிக லேசான தூறல்.

நிதானமாக நடந்து அந்த பொது தொலைபேசிக் கூண்டை நெருங்கினான். மணிக்கட்டில் நேரம் பார்த்தான். 6.45. இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள் இருக்கின்றன.

எதிரே பார்த்தான். அந்த புத்தகக் கடையில் கூட்டமே இல்லை. சிப்பந்தி ஒருவன் பண்டல் பிரித்துக் கொண்டிருந்தான். கல்லாவில் முதலாளி அல்லது மானேஜர் கால்குலேட்டரில் மும்முரமாய் இருந்தார். நடராஜன் உள்ளே நுழைந்தான்.

“என்ன சார் வேணும்?”

“நானே பார்த்துக்கறேன்.”

விஞ்ஞானம், பொது அறிவு, நாவல்கள் என்று தனித்தனியாய் பிரிக்கப்பட்டிருந்த ஷெல்புகளில் நிதானமாகப் பார்த்தான். முதுகில் பெயர் தாங்கி, சாய்ந்து நின்றுருந்த புத்தகங்களில் சிலவற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தான். பிறகு சிப்பந்தி பிரித்து மேஜை மேல் வைத்துக் கொண்டிருந்த புத்தகங்களில் ‘இந்தியாவும் அரசியல் வளர்ச்சியும்’ என்னும் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்தான்.

“பிரமாதமா இருக்கும் சார் இந்தப் புத்தகம். இன்னிக்குதான் வருது மார்க்கெட்டுக்கு.”

“என்ன விலை?” என்று புரட்டிப் பார்த்தான். 18 ரூபாய். திரும்ப வைத்து விட்டு, “இந்த புத்தகத்தை நாளைக்கு வாங்கிக்கறேன்” என்று கல்லா மேஜைக்கு வந்து, “எக்ஸ்க்யூஸ் மி... ஒரு அம்பது

பைசாவா கொடுங்க” என்று இரண்டு இருபத்தைந்து பைசா நாணயங்களை வைத்தான்.

வாங்கிக் கொண்டு, நன்றி சொல்லி விட்டு, வெளியேறி, எதிரே தொலைபேசிக் கூண்டுக்கு வந்து, கதவைச் சாத்திக் கொண்டு நேரம் பார்த்தான். ஏழாக ஒரு நிமிடம்.

காசைத் தயாராக வைத்துக் கொண்டு, ரிசீவரைக் கையில் எடுத்து, டயல் டோன் கேட்டு விட்டு, நிதானமாக முதலில் ஒன்று சுழற்றினான். பிறகு சைபர். மறுபடி சைபர்.

“ஹலோ, அவசர போலீஸ்.”

“வணக்கம் சார். இப்போ டைம் என்ன?”

“நான்சென்ஸ். இதைக் கேக்கத்தான் போன் செஞ்சியா?”

நடராஜன் போட இருந்த காசை பாக்கெட்டில் போட்டுக் கொண்டு, “இல்லை. ஒரு முக்கியமான சேதி சொல்லணும் சார்” என்றான்.

“என்ன சேதி?”

“இப்ப டைம் என்ன சொல்லுங்க.”

“என்னய்யா உன்னோட பெரிய எழுவாப் போச்சி. ஏழு மணி ஆகுது.”

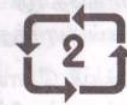
“ராம்குமார் டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரி தெரியுமா?”

“ஆமாம். தெரியும்.”

“அங்கே எட்டு மணிக்கு ஒரு விசேஷம்.”

“என்ன விசேஷம்?”

“குண்டு வெடிக்கப் போகுது சார்” என்று விட்டு, ரிசீவரை கொக்கியில் மாட்டி விட்டு வெளியேறினான் நடராஜன்.

கூண்ட்ரோல் அறையில் இருந்து கமிஷனர் அலுவலகம், அங்கிருந்து ஐ.ஜி. அலுவலகம் என்று செய்தி சேர்த்தன வயர்லெஸ் கருவிகள்.

வெடிகுண்டு நிபுணர்கள் அடங்கிய ஸ்க்வாட் தபதபவென்று வேன்களில் ஏறியது. இந்தத் துறையில் பயிற்சி எடுத்துக் கொண்ட போலீஸ் அதிகாரிகள் ஜீப்பில் ஏறினார்கள். நாய்கள் எழுப்பப்பட்டன.

முதல் காரியமாக ராம்குமார் டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரி தெளிவாக எச்சரிக்கப்பட்டது.

“உங்கள் தொழிற்சாலையில் குண்டு வைத்திருப்பதாக தகவல் வந்திருக்கிறது. பத்து நிமிடத்தில் நிபுணர்களுடன் நாங்கள் அங்கே இருப்போம். இப்போது தொழிற்சாலையில் உள்ள அத்தனை தொழிலாளர்களையும், அலுவலகத்தில் உள்ளவர்களையும், வாட்ச்மேன் உள்பட வெளியேற்றி விடுங்கள். தொழிற்சாலையின் வெளி காம்பௌண்டிற்கும் இருபதடி விலகியே நில்லுங்கள். உள்ளே மனிதர்கள் யாரும் இருக்கக் கூடாது.”

இங்கே செய்தி கேட்ட மறுநிமிடமே சங்கு ஊதப்பட்டது. தயாரிப்பு, விற்பனை, ஸ்டாக், நிர்வாகம் என்று அனைத்துப் பிரிவுகளும், உடனே, உடனே இண்டர்னல் டெலிபோன் மூலம் செய்தி வாங்கிக் கொண்டு....

போட்டது போட்டபடி வாசலுக்கு ஓடினார்கள். ஆண், பெண் வித்தியாசம் இல்லாமல் மோதிக் கொண்டு, முட்டிக் கொண்டு, டிபன் பாக்ஸ், செருப்பு எதுவும் தேடாமல் உயிர், உயிர் சுமந்த வாழ்க்கை. வாழ்க்கையின் சுவாரசியங்களை மனதில் வைத்து தவிப்புடன் ஓடினார்கள். அவசரமாக கடவுள்கள் அழைக்கப்பட்டனர்.

இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்டில் இருந்த அந்த தொழிற்சாலையில் வெளி காம்பௌண்டிற்கும் வெளியே ஒல்லியான சாலை முழுக்க வியர்த்த மக்கள் மூச்சு வாங்கிக் கொண்டு பரபரப்பாக அலைந்தார்கள். என்ன, என்ன என்று பார்த்தவர்கள் எல்லாம் கேட்டுக் கொண்டு, ஒருவருக்கொருவர் உதடுகளைப் பிதுக்கிக் கொண்டு... கொஞ்சம் விவரத்தோடு வந்தவனைச் சுற்றி நின்று சூழ்ந்து கொண்டு பதட்டமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

கிணிகிணி என்று மணியடித்துக் கொண்டு முதலில் வந்து நின்றது ஒரு தீயணைப்பு வண்டி. அப்புறம் ஜீப்கள், வேன்கள், அப்புறம் முதலாளி ராம்குமாரின் பென்ஸ், அப்புறம் செய்தி கிடைத்த ஒரு பத்திரிகை நிருபரின் ஸ்கூட்டர்.

டி.ஐ.ஜி. தலைமையில், ஷிப்ட் மேனேஜரைப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஏழு இருபதுக்கு பணியைத் துவக்கினார்கள். நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிந்து தொழிற்சாலையில் பல்வேறு பகுதிகளுக்கும் சென்றார்கள்.

வெடிகுண்டில் பயன்படுத்தப்படும் கெமிக்கல் பவுடரின் வாசனையைப் பழக்கியிருந்த நாய்கள் பாய்ந்து பாய்ந்து முகர்ந்தன. வெடிகுண்டின் சேர்க்கையில் வருகிற தாதுப் பொருள்களை அடையாளம் காட்டுகிற விசேஷ டிடெக்டர் கருவிகள் சுமந்த நிபுணர்கள் இன்ச், இன்ச்சாய் அலச ஆரம்பித்தார்கள்.

எட்டு மணியை நெருங்க... நெருங்க... வெளியே நின்றவர்கள் தங்கள் வாட்சுகளைப் பார்த்துக் கொண்டு, ஒரு கையால் மார்க்பைப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே கட்டிடங்களையே பார்த்தார்கள்.

மணி 7:59:10...

7:59:30...

7:59:50...

7:59:57...

7:59:59...

8:00:00!

எதுவும் நிகழவில்லை.

எட்டு மணியைத் தாண்டியும் சோதனைகள் தொடர்ந்தன. ஒன்பது மணிக்கு சோதனைகளை முடித்துக் கொண்டு அவர்கள் புறப்பட்டார்கள்.

ராம்குமாரின் கையைப் பிடித்துக் கொண்ட டி.ஐ.ஜி. “நத்திங் டு வொரி. சுத்தமா பார்த்தாச்சு. எதுவும் இல்லை. இது சும்மா விளையாட்டுக்காக செய்யப்பட்ட போன். அதுக்காக அதை நாங்க அலட்சியப்படுத்த முடியாது. தொந்தரவு கொடுத்துட்டோம். தொழிலாளர்கள் மிரண்டிருக்காங்க. இந்த ஷிப்டை ரத்து பண்ணிடறது பெட்டர். இட்ஸ் அப் டு யு...” என்று விட்டுச் சென்று ஜீப்பில் ஏறிக் கொண்டார்.

பத்திரிகை நிருபர் சப்பென்ற மனதுடன் ஸ்கூட்டரை ஸ்டார்ட் செய்தார். ஒவ்வொரு வாகனமாக விலகத் தொடங்கின.

ராம்குமார் காரின் பின் சீட்டில் ஏறிக் கொண்டு, கதவுக்கு வெளியே அவன் உத்தரவுக்குக் காத்திருந்த ஷிப்ட் மேனேஜரிடம், “இந்த ஷிப்டை கேன்சல் பண்ணிடுங்க. எல்லாரையும் வீட்டுக்குப் போகச் சொல்லிடுங்க” என்றான்.

★

★

★

நடராஜன் ட்ரிப்ளிகேனில் எல்லிஸ் ரோடு வந்தான். சந்துக்குள் சந்தாக நடந்து, கோணிச் சாக்கால் திரை கட்டியிருந்த ஒரு ஓட்டு வீட்டின் வாசலில் ஓடிய சாக்கடைக் கால்வாயைத் தாண்டினான்.

மழை விலகிப் போய், மேகங்கள் புறப்பட்டு - வானம் இப்போது மீட்டிங் முடித்த மைதானமாய் இருந்தது.

“துரை! துரை!” என்றான்.

வீட்டுக்குள் அறுபது வாட்சில், “இலங்கையின் தேசிய விலங்கு சிங்கம், இலங்கையின் தேசிய விலங்கு... சிங்கம், இலங்கையின் தேசிய விலங்கு... யாரது?” என்றான் படித்துக் கொண்டிருந்த துரையின் மகள்.

“சிங்கம்” என்றான் நடராஜன் உள்ளே வந்து.

“நீங்களா மாமா, உக்காருங்க. இலங்கையின்...”

“துரை இல்லை?”

“அப்பா இன்னும் வரலை. வெளில போனார் சாயங்காலம். நீங்க வந்தா உக்காரச் சொன்னாங்க. இலங்கையின் தேசிய விலங்கு சிங்கம்.”

நடராஜன் தூளியில் தொங்கும் சுழல்கிற மணியைப் பார்த்தான். கிட்டே சென்று உள்ளே ஒருக்களித்துப் படுத்திருந்த குழந்தையைப் பார்த்தான்.

“அம்மா எங்கே சியாமளா?”

“பக்கத்து வீட்டுக்காரங்களோட சினிமா போயிருக்காங்க.”

“நீ போகலையா?”

“நாளன்னைக்குப் பரீட்சை.”

“பாப்பா அழுதா என்ன செய்வே?”

“பால் மாவு இருக்கு. கரைச்சிக் குடுத்தா தூங்கிடும். என்னைத்

தொந்தரவு பண்ணாதிங்க மாமா. நான் படிக்கணும்.”

“சரி படி. நான் பேசலை.”

“இலங்கையில் அதிகமாகக் கிடைப்பது...”

“மனித ரத்தம்” என்றான் நடராஜன்.

“தப்பு. தேயிலை.”

“உனக்குப் புரியாது. சரி. நீ படி.”

நடராஜன் ஓரமாய்க் கிடந்த பழைய பத்திரிகையை எடுத்துக் கொண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டான். படித்தான். தேயிலை, தேயிலை என்று சியாமளா கண்களை மூடிக் கொண்டு மனதில் எழுதிக் கொண்டதைப் பார்த்து லேசாகச் சிரித்தான்.

“என்ன மாமா சிரிக்கிறிங்க?”

“ஒண்ணுமில்லை. நீ படி.”

“சொல்லுங்க. எதுக்கு சிரிச்சிங்க?”

“எதுக்கு நீ இப்படி மனப்பாடம் பண்ணே?”

“பரீட்சைக்குத்தான். கேள்வி கேப்பாங்களே.”

“அதுக்குதான் சிரிச்சேன். வாழ்க்கைக்கு உதவவே போறதில்லை. இலங்கைக்கு தேசிய விலங்கு சிங்கமா இருந்தா என்ன, குரங்கா இருந்தா என்ன? உனக்குத் தேவைப்படப் போறது நாலு சேலை, தட்டுப்பாடில்லாம அரிசி, மண்ணெண்ணெய், வாரத்துக்கு ஒரு சினிமா, ரெண்டு குழந்தைங்க.”

சியாமளா வெட்கப்பட்டு, “போங்க மாமா. நான் கல்யாணமே பண்ணிக்க மாட்டேன்.”

“ஏன்ம்மா?”

“நான் படிச்சுட்டு வேலைக்குப் போகப் போறேன்.”

“என்ன வேலைக்கு?”

“டீச்சர் வேலைக்கு. இல்லைன்னா ஆபீசுக்கு.”

“ஆபீசுக்குன்னா?”

“எங்க தெருவுல விமலாக்கா போகுதே... லிப்ஸ்டிக் எல்லாம் பூசிக்கிட்டு, கூலிங் கிளாஸ் போட்டுக்கிட்டு, டர்ன்னா எஞ்சின்

வச்ச வண்டி ஓட்டிக்கிட்டுப் போகுதே... என்னது, அ... டைப்பிஸ்ட்டு... அது மாதிரி..."

"உன் காலத்தில் காது குடையறதுக்குக்கூட மிஷின் வந்துடும் சியாமளா. வேலையை மனசில வச்சிக்கிட்டு படிக்காதே... சரி. வேணாம் புரியாது உனக்கு. என்னால கெட்டதா ஆய்டும். நீ படிம்மா."

"அய்யய்யே... பாப்பா ஒண்ணுக்குப் போய்டுச்சி."

"நீ இரு." நடராஜன் எழுந்து சென்று, சற்றுத் தள்ளி கிடந்த ஈரச் சாக்கை காலால் இழுத்து தூளிக்கு அடியில் போட்டு விட்டு, கட்டையை எடுத்து விட்டு, தூளியின் துணியை வாகாகச் சுழற்றி குழந்தையை ஒரு புரளல் புரளச் செய்து ஈர இடத்தை மாற்றினான்.

பழையபடி அமர்ந்து பத்திரிகை பார்த்தான். மணி பார்த்தான். 9.30.

வாசலில் சப்தம் கேட்டுத் திரும்பினான். துரையின் மனைவி.

"வாங்க" என்று இவனைப் பார்த்துச் சொல்லி விட்டு, "எந்திரிச்சானாடி சியாமா?" என்று தூளி விலக்கி குழந்தையைப் பார்த்தாள்.

"இல்லையம்மா."

சமையல்கட்டுக்குச் சென்று கொஞ்ச நேரத்தில் பாட்டிலில் பாலுடன் வந்து, குழந்தையைத் தூக்கிக் கொண்டு தரையில் அமர்ந்து, மடியில் கிடத்தி பால் கொடுத்துக் கொண்டே, "என்ன, எதுவும் கிடைக்கிற மாதிரி தெரியுதாங்க?" என்றாள் இவனைப் பார்த்து.

"முயற்சி பண்ணிக்கிட்டுத்தான் இருக்கோம்."

"போன வாரம் மூக்குத்தியைக் கழட்டிக் கொடுத்தேன். ஆச்சு அரிசி, பருப்பு எல்லாம் தீர்ந்து போச்சு. நாளைக்கு வளையலைக் கழட்டிக் கொடுக்கணும்னு சொல்லிருக்கார். மீற முடியாது. கடைசில இவர் என்னமோ ஒரு திருகாணி கூட செஞ்சி போட்டதில்லை."

சைக்கிள் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டு... பேசுவதை நிறுத்திக் கொண்டாள்.

துரை உள்ளே வந்து, "மொதல்லயே வந்துட்டியா நடராஜ்? சரி,

வா போகலாம்" என்றான்.

"சாப்பிட்டுட்டுப் போங்களேன்."

"வேணாம். நீ வா. நான் வர்றதுக்கு நேரமாகும். சைக்கிளைத் தூக்கி உள்ளே வச்சிடு."

"அதென்ன கைல பார்சல்?" என்றாள்.

"மருமகன் கஷ்டப்படறானேன்னு அக்கறையா உங்கப்பன் தங்கக்கட்டி கொடுத்து அனுப்பிச்சிருக்கான்."

"இந்த நக்கல் எல்லாம் வேணாம். எங்கப்பன் போட்ட மூக்குத்திதான் ஒரு வாரமா வயத்தை நனைச்சிட்டிருக்கு. ஞாபகத்திலே வச்சிக்கங்க. ரோஷத்துக்கு என்னைக்குத்தான் கொறைச்சல்?"

"என்னடி சொன்னே?"

"என்ன துரை. வைஃப் கிட்டே போய் வீராப்பு காமிச்சிக்கிட்டு? வா" என்று அவன் கையைப் பிடித்து வெளியே இழுத்து வந்தான் நடராஜன்.

"ச்சே! வேலை போனதும் போச்சி. தினம் தகராறுப்பா வீட்ல. இந்தா இதை உன் பைல வச்சிக்கோ. கை கொடு முதல்ல. நாம நினைச்ச மாதிரியே நைட் ஷிப்ட் ரத்து பண்ணிட்டாங்க."

"வெரிசூட். அப்போ காலைய ஒன்பது மணி வரைக்கும் உள்ளே ஒரு நாய்கூட நுழையாது" என்றான் நடராஜன்.

"இப்ப என்ன செய்யறோம்? ஒரு செகண்ட் ஷோ போறோம். போய்ட்டு அப்புறம் ஸ்பாட்டுக்குப் போறோம்" என்றான் துரை.

துரை கொஞ்சம் பெரிய சைலாய் இருந்தான். லேசாக தொப்பை. லோ ஹிப்பில் பாண்ட் அணிந்திருந்தான். பாண்ட்டுக்கும் சட்டைக்கும் நடுவில் கொஞ்சுண்டு வலை பனியன் தெரிய... சட்டையின் காலர் சுற்றி சர்வ காலமும் கர்சீப். விரலில் வெங்கடாஜலபதி பிளாஸ்டிக் மோதிரம். படிய வாரி முன் வழுக்கையை மறைத்த தலை. மட்டமான குங்குமம் வைத்து அலர்ஜி ஆகி, கொப்புளமாகி, நெற்றியில் நிரந்தர தழும்பு. மூன்று பாகமாகப் பிரித்துப் பின்னல் போடலாம் போல மீசை. அதன் ராஜ்யத்தில் மேலுக்கு முற்றிலுமாக இருட்டடிப்பு செய்யப்பட்டிருந்தது.

துரையும், நடராஜனும் கூட்டமில்லாத அந்த தியேட்டரில்

டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டு சென்று அமர்ந்தார்கள்.

“நான் தூங்கறேன். படம் முடிஞ்சதும் எழுப்பு” என்று துரை எதிர் நாற்காலிக்கு மேல் இரண்டு கால்களையும் போட்டுக் கொண்டு சோப்பு விளம்பரத்தின்போதே தூங்கிப் போனான்.

அப்புறம் பற்பசை, இருமல் மாத்திரை, முகப்பரு நிவாரணி, தமிழ்நாடு அரசு எல்லாம் கடந்து கதாநாயகன் மணிக்கட்டில் கர்சிப் கட்டிக் கொண்டு சண்டை போட ஆரம்பித்தவன் இடைவேளை வரைக்கும் சண்டை போட்டுக் கொண்டே இருந்தான். அப்புறம்... நடராஜனும் தூங்கிப் போனான்.

கிளைமாக்ஸ் சத்தத்தில் இரண்டு பேரும் விழித்துக் கொண்டனர்.

“வா, போய்டலாம்” என்றான் துரை. வெளியே வந்தார்கள். மௌனமாக நடந்தார்கள். முக்கால் மணி நேரத்தில் அவர்கள் ராம்குமார் டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரிக்கு பக்கமாக நடந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

ஏற்கனவே தீர்மானித்த பின் பக்க எல்லை சுவரை சமீபித்தார்கள்.

“நடராஜு, நீ இங்கேயே இரு. பார்சலைக் கொண்டா. நான் உள்ளே போய்ட்டு வந்துடறேன்.”

நடராஜன், நியூஸ் பேப்பர் சுற்றின துரை கொடுத்த பார்சலை பைக்குள் இருந்து எடுத்துப் பிரித்து, டைம் கிளாக் இணைக்கப்பட்டிருந்த அந்த வெடிகுண்டை அவனிடம் கொடுத்தான். “கரெக்டா செட் பண்ணிடு துரை - தப்பில்லாம்.”

“எட்டு மணிண்ணா டான்னு எட்டு மணிக்கு வெடிக்கும் நடராஜு. நாம யோக்க்யமானவங்க. போலீசுக்கு சொன்னபடிதான் செய்றோம். எட்டுமணிணுதானே சொன்னே? காலையியா, ராத்திரியான்னு சொன்னியா?”

துரை காம்பெளண்டிற்கு உள்பக்கம் குதிக்க இருந்த போது... அவர்களை நோக்கிப் பாய்ந்தது - டார்ச் ஒளிக்கற்றை.

காம்பெளண்டிற்கு உள்பக்கம் குதிக்க இருந்த துரை, டார்ச் வெளிச்சம் பாய்ந்ததும் அவசரமாக வெளிப்பக்கம் குதித்தான்.

கூடவே குதித்த நடராஜன், “என்ன செய்யலாம்? பார்த்துட்டானா? ஓடிடலாமா?” என்றான் பதட்டமாய்.

உதட்டுக்குக் குறுக்கே விரல் வைத்து அவனை அமைதியாய் இருக்கச் சொல்லி விட்டு, காம்பெளண்டின் மேல் இரண்டு கைகளையும் உயர்த்திப் பிடித்து மெதுவாக எக்ஸர்சைஸ் செய்பவனைப் போல தலையை உயர்த்திப் பார்த்தான் துரை.

கையில் டார்ச் லைட்டோடு, காம்பெளண்டின் ஓரத்தை நோக்கி வந்த பட்டை பெல்ட் போட்ட குல்லா வைத்த வாட்ச்மேனிடம் எந்தப் பரபரப்பும் இல்லை. நிதானமாக சுவரை அதனிடம் ரகசியம் சொல்லப் போகிறவனைப் போல நெருக்கமாக நின்று, கால்களை அகட்டி வைத்து, ஜிப்பைக் கீழே இறக்கினான்.

துரை பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டு, மெதுவாகக் குதித்து, “அவன் நம்மைக் கவனிக்கலை. பிஸ் அடிக்க வந்திருக்கான். கை வீசிக்கிட்டு வந்ததிலே வெளிச்சம் அசைஞ்சி நம்ம மேல பட்டிருக்கு. அவன் போய்ட்டும்.”

இருவரும் அமைதியாகக் காத்திருக்க... அருகில் தொழிற்சாலையின் கழிவு நீர் சளசளத்து ஓடினதில் பாதி நிலா அதில் அல்லாடிக் கொண்டிருந்தது. அங்கங்கே ஓய்வெடுத்த காய்ந்த இலைகளை காற்று ஏதோ புரட்சிக்குத் தூண்ட... அவையும் ஒரு நிசை நோக்கி தத்தித் தத்திப் பறந்து கொண்டிருந்தன.

அந்தப் பக்கம் வாட்ச்மேன், ‘வா வெண்ணிலா, உன்னைத்தானே வானம் தேடுதே’ என்று பாட்டெல்லாம் பாடிக் கொண்டு, ரசனையாக காரியம் முடித்துக் கொண்டு கேட்டை நோக்கி நடந்து போக... நாலாவது வரியிலேயே சொந்த கற்பனையில் பாட்டைத் தேய்த்துக் கொண்டே சென்றான்.

துரை மறுபடி எட்டிப் பார்த்து, “போய்ட்டான்” என்றான்.

“நானும் வரட்டுமா?”

“வேணாம். நீ இங்கேயே இரு.”

துரை அந்த டைம்பாமை வயிற்றில் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு உள்ளே ஓசை குறைத்துக் குதித்தான். நடராஜன் அருகில் இருளில் நிழல் விரித்து வைத்திருந்த ஒரு நுணா மரத்தினடியில் போய் நின்று கொண்டான். காம்பெளண்டில் இருந்து நாற்பதடி தள்ளி இருந்த நிர்வாகப் பிரிவின் கட்டிடத்தைப் பார்த்தான்.

உடம்பெல்லாம் மூக்குத்தியாய் ஓர் இரவு விமானம் கடந்து போனது. மரத்தின் மேல் ஏதோ பறவை நான்கைந்து முறை இறக்கைகளை சடசடத்து விட்டு ஓய்ந்தது. காதலிக்கு சிக்னல்?

துரை உள்ளே வந்ததும் முதல் காரியமாக பாண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து கையுறை எடுத்து நிதானமாக மாட்டிக் கொண்டான். டெலிபோன் இலாகாவின் பலகால ஊழியன் போல் வாட்டர் பைப் பிடித்து ஜிவ் என்று நான் ஸ்டாப்பாக ஏறினான்.

இரண்டாவது ஃப்ளோரின் அருகே ஏறுதலை நிறுத்தி, அருகே இருந்த ஜன்னலின் சன்ஷேடில் ஒரு காலை நீ...ட்டி மெதுவாகப் பதித்து பாலன்ஸ் சரி செய்து கொண்டு, சடாரென்று மறுகாலையும் கொண்டு வந்தான்.

துரையின் தலைக்கு மேலே ஆறடி அகலத்தில் ஜன்னல் மூன்று குறுக்குப் பிரிவுகளாக பிரித்து, கண்ணாடிக் கதவுகள் போட்டு, சாத்தி, உள் பக்கம் தாழ்ப்பாள் போடப்பட்டிருக்க... கண்ணாடிக்கு நேர் பின்னால் கிரில் வேலை. அதன் பின்னால் அடர்த்தியான திரை தொங்கிக் கொண்டிருந்த இந்த ஜன்னலுக்கு நேர் மேலே ஏர்கண்டிஷனரை கர்ப்பம் சுமந்திருந்தது சுவர்.

துரை முதல் கண்ணாடிக் கதவின் முன்னால் நின்று கொண்டான். ஒரு முறை கீழே பார்த்தான். தூரத்தில் இருந்த வாட்ச்மேனைப் பார்த்தான். இங்கிருந்து பார்க்க வாட்ச்மேன் பென்சில் உயரத்தில்தான் தெரிந்தான். அத்தனை தூரம். அங்கிருந்து டார்ச்சைத் திருப்பினாலுமே ஒளி இவ்வளவு தூரம் வராமல் பாதியிலேயே அம்பேல் ஆகிவிடும்.

கண்ணாடிக் கதவின் மேல்புறம் தாழிடப்படவில்லை என்பது அதன் கொண்டை கீழே இறங்கி இருப்பதைப் பார்க்க அறிய முடிந்தது. கீழ்ப்பக்கம் தாழ்ப்பாள் மட்டுமே. துரை இருப்பில் செருகியிருந்த, படம் பிரேம் போடும் கடைகளில் உபயோகிக்கும் வைரம் பொருத்தின கிளாஸ் கட்டரை எடுத்தான். காற்றை உறிஞ்சி வெற்றிடம் ஏற்படுத்தி ஒட்டிக் கொள்ளும் கைப்பிடி உள்ள சின்ன ரப்பர் ஹேங்கரையும் எடுத்தான். அதை தாழ்ப்பாள் உள்ள கீழ் முனையின் அருகே கண்ணாடியில் ஒட்டினான். சப்பக் என்று ஒட்டிக் கொண்டது. கிளாஸ் கட்டரை எடுத்து ஒரு கை நுழையுமளவிற்கு இடைவெளி விட்டு கிராஸாக... கிராஃப் படத்தில் விலைவாசி ஏறறத்தைக் குறிக்கும் கோடு போல கீழ் முனையில் இருந்து சைடு பகுதி வரை இழுத்து ஒரு முக்கோண

துண்டெடுக்க முற்பட்டான். போட்ட கோட்டின் மேலேயே மறுபடி அழுத்தமாகக் கீறிக் கொண்டே ரப்பர் கைப்பிடியை மற்றொரு கையால் தன் பக்கம் இழுத்துப் பிடித்துக் கொள்ள... இப்போது அவன் விரும்பிய முக்கோண கண்ணாடித் துண்டு சில் இல்லாமல், பிசிர் இல்லாமல் கிடைத்தது.

ஏற்பட்ட முக்கோண இடைவெளி வழியாய் கையை நுழைத்து தாழ்ப்பாளில் கொண்டையை உயர்த்தி, அந்த ஒற்றைக் கதவை வெளியே இழுத்தான். கிரில் வழியாக திரையை விலக்கினான். குளிர் காற்று தாக்கியது. கொண்டு வந்த டைம்பாமை ஒரு கையால் பத்திரமாகப் பிடித்துக் கொண்டு ஒரு ஜம்ப் செய்து ஜன்னலின் வெளி விளிம்பில் கால் வைத்து, கிரில்லைப் பிடித்துக் கொண்டு உட்கார்ந்து... அதன் பெரிய சதுர ஓட்டைகளில் ஒன்றுக்குள் பாமை நுழைத்து... சுவரோடு அணைத்தவாறு கையை எடுத்துச் சென்று... தரைக்கு மிக அருகில் வரை எடுத்துச் சென்று பிறகு கையை விடுவிக்க... தரையில் விரித்திருந்த கார்ப்பெட்டில் சின்ன சபத்தோடு அது விழுந்தது.

முன் போல சன்ஷேடில் குதித்து, கதவை சாத்தி, தாழிட்டு, அந்த முக்கோணக் கண்ணாடியை முன் போல சுமமா ஒப்புக்குப் பொருத்தி வைத்து, எல்லா பொருள்களையும் எடுத்துக் கொண்டு, அருகில் வாட்டர் பைப்புக்குத் தாவி, சார்ர் என்று சறுக்கிக் கொண்டு கீழே வந்து குதித்தான். காம்பெளண்ட்டுக்கு இந்தப் பக்கம் வந்து, "நடராஜு, வா, போலாம்" என்றான்.

மரத்தடியில் சாய்ந்து நின்று கொண்டிருந்த நடராஜன் அவனோடு சேர்ந்து கொள்ள, இருவரும் துரிதமாக நடந்தார்கள். எப்படி வைத்தேன் என்று குசுகுசுப்பாகச் சொன்னான் துரை.

"வெடிச்சுடுமில்லே?"

"யாரைப் பாத்து என்ன கேள்வி கேக்கறே? அருவங்காட்டல நாலு வருஷம் வேலை பார்த்தவன் தம்பி நானு. ஒரு வினாடி கூடாது. குறையாது. அஞ்ச நாளா மெனெக்கெட்டுத் தயார் செஞ்சிருக்கேன்."

"மெனெக்கெட்டு கண்ணாடி அறுத்திருக்கிறதை போலீஸ் கண்டுபிடிச்சுடுமா?"

"வெவரம் தெரியாத ஆளா இருக்கியே... காலைல வந்து தூர நின்று வேடிக்கை பாரு. அந்த ஜன்னலே தூள் தூளாய்டும். அந்த

ஹால்ல ஒரு சாமான் முழுசா இருக்காது.”

“ஆட்டோ ஒண்ணு காலியா வருது. ஏறிக்கலாமா துரை?”

“அதான் தப்பு. இந்த ஏரியா தாண்டற வரைக்கும் நடக்கலாம். ஆமாம். சொல்லவே இல்லையே நீ.”

“என்ன?”

“அடுத்தது எந்த எடம்?”

“நாலு நாள் போகட்டும் துரை. உடனே வேணாம்.”

“அதுவும் சரிதான். காலம்பர வர்றியா, யூனியன் ஆபீஸ் வரைக்கும் போய்ட்டு வந்துடலாம்.”

“எனக்கு நம்பிக்கையில்லை துரை.”

“எனக்கும்தான் இல்லை. சும்மா வீட்ல உக்காந்திருக்க முடியலைப்பா. கண்ட மேனிக்குப் பேசறா. உனக்கென்ன, ஸ்ட்ராங்கா ஒரு டி அடிச்சுட்டு, நீட்டிப் படுத்துட்டுத் தூங்கிடலாம். ச்சே! கல்யாணம் பண்ணிட்டது மகா தப்புய்யா.”

“இல்லை துரை. வேலை போனதுதான் தப்பு. இந்த ஒரு மாசத்தில நான் ஒண்ணு ஒண்ணா வித்துட்டு இருக்கேன். ரும்ல வந்து பாரு. ஷேவிங் செட்டும், சோப்பு டப்பாவும்தான் இருக்கு.”

இருவரும் முக்கிய சாலைக்கு வந்து, கொஞ்ச தூரம் இருட்டு, கொஞ்ச தூரம் வெளிச்சம் என்று விளக்குக் கம்பங்களைக் கடந்து நடந்து, நடந்து அந்த டிக்கடை வந்தார்கள்.

“ஸ்ட்ராங்கா ரெண்டு டி” என்ற துரை இரண்டு பன் பிய்த்துக் கொண்டு ஒன்றை அவனிடம் நீட்டினான். ஒல்லியான பெஞ்சில் அமர்ந்தார்கள்.

பாய்லர் கோபமாய் இருந்தது. தகர மேஜை முனையில் அழுக்கு நீர் ஒரு காலி பெயிண்ட் டப்பாவில் கிளாஸ் கழுவும் போதெல்லாம் கொட்டிக் கொண்டிருக்க... டியூப் லைட்டில் கொசு சேகரித்துக் கொண்டு ஒரு பாலிதீன் பை தொங்கியது.

திடீரென்று நடராஜனின் தொடையில் அடித்தான் துரை. “ஏன்யா, உனக்கு டைப்ரைட்டிங் தெரியுமனு சொல்லியிருக்கே இல்லே?”

“ஆமாம்.”

“காலம்பர கொஞ்சம் வெள்ளையா டிரஸ் பண்ணிட்டு வந்துடு. ஒரு வேலை உனக்குக் கிடைச்சாச்சின்னே வச்சிக்கலாம். ஆனா... தற்காலிகம்தான். ஒரு பொண்ணு கர்ப்ப லீவு போட்டுக்காம். அது வர்ற வரைக்கும்தான் நீ. பரவால்லையா?”

“இப்பவே போலாமா துரை?”

“வெளாடறியா?”

“பணம் எனக்கு அவ்வளவு தேவைப்படுது துரை.”

“கவலைப்படாதே. நான் சொன்ன இடத்திலே சேர்த்துடலாம். என்னை கேட்டாங்க. எனக்கு டைப் தெரியாதுன்னு சொல்லிட்டேன். ஆனா ஒண்ணு... ஓர் ஒப்பந்தம்.”

“என்ன துரை?”

“சின்னதோ, பெரிசோ எனக்கும் ஒரு வருமானம் அமையற வரைக்கும், கணக்கெழுதிக்கிட்டு பத்து, இருபது கேக்கறப்போ தருவியா நீ?”

“உனக்குத் தராம என்ன துரை? என்ன சம்பளமாம்?”

“நானாறு.”

“ஆமாம். என்ன கம்பெனி அது?”

“ரெடிமேடு டிரெஸ் தயார் பண்ணி, எக்ஸ்போர்ட் எல்லாம் பண்ணாங்க. தாரா கார்மெண்ட்ஸ்னு பேரு. பாண்டிபஜார்ல ஒரு ரீட்டெய்ல் ஷோ ரும் இருக்கு. அதுக்குள்ளேயே ஆஃபீசு. போவமா?” என்று எழுந்தான் துரை.

மறுநாள் காலை எட்டு மணிக்கு...

ராம்குமார் டெக்ஸ்டைல் இண்டஸ்ட்ரியின் அலுவலகப் பகுதியில் பயங்கர சத்தத்தோடு, புகையோடு, நெருப்போடு அந்த குண்டு வெடித்தபோது...

துரை தன் வீட்டில் குப்புறப் படுத்துத் தூங்கிக் கொண்டிருக்க... நடராஜன் தன் அறையில் நிதானமாக ஷேவ் செய்து கொண்டிருந்தான்.

திடீரென்று சரித்திர முக்கியத்துவம் பெற்றது ராம்குமார் டெக்ஸ்டைல்ஸ். மாலை வரைக்கும் காத்திருக்காமல் பகல்

பனிரெண்டு மணிக்கெல்லாம் 'மீண்டும் வெடிகுண்டு பயங்கரம்!' என்று தலைப்பிட்டு ஸ்பெஷல் பேப்பர் கொண்டு வந்தது ஒரு நிறுவனம். தோள்பட்டையில் ரெண்டு நட்சத்திரம், மூன்று நட்சத்திரம், அசோகச் சின்னம், வெட்டிக் கொள்ளும் வாள் சுமந்த காக்கிச் சட்டை அதிகாரிகள் விரைந்தார்கள். பிலிம் லோட் செய்து கொண்டு பத்திரிகை போட்டோகிராஃபர்கள் ஆட்டோ அமர்த்திக் கொண்டார்கள். அந்த ஏரியா பக்கம் போய் வந்தவர்களை கூட்டமாக மொய்த்துக் கொண்டார்கள்.

மாலையில் கமிஷனர் நிருபர்கள் மத்தியில் கேள்விகளைச் சந்தித்தார்.

“முதல் நாள் இரவே போனில் மிரட்டியும், போலீஸ் தகுந்த பாதுகாப்பு ஏன் போடவில்லை?”

“உயிர் சேதம் எதுவும் இல்லை என்பது உண்மைதானா? இல்லை நாலு நாள் கழித்து வெறும் பதினேழு பேர்தான் என்று அறிக்கை தருவீர்களா?”

“விடுதலைப் புலிகளுக்கும், இதற்கும் சம்பந்தம் உண்டா?”

“வெடிகுண்டு பயங்கரங்களுக்கு எதிராக போலீஸ் என்ன என்ன நடவடிக்கைகள் எடுக்கப் போகிறது?”

சில கேள்விகளுக்குச் சிறினார். சில கேள்விகளுக்குப் பொறுமையாய் பதில் சொன்னார். வெடிகுண்டு நிபுணர்களும், இந்தத் துறையில் விசேஷ பயிற்சிகள் பெற்ற அதிகாரிகளும் தீவிர விசாரணைகளில் இறங்கி விட்டார்கள் என்றும், குற்றவாளியை விரைவில் கண்டுபிடித்து விடுவோம் என்றும் மாமூலாகச் சொல்லி முடித்துக் கொண்டார்.

நடராஜன் தன் ஜோல்னாப் பையை மாட்டிக் கொண்டு, கண்ணாடி அணிந்து கொண்டு, அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு படிகளில் இறங்கினான்.

லெனின் சைக்கிள் கடைக்கு வந்து, “என்ன ராமன், சோவியத் யூனியனா?” என்று கேட்டு அவன் கையில் வைத்திருந்த பத்திரிகையை வாங்கிப் புரட்டிப் பார்த்து விட்டு, “உங்க சொந்த வண்டி சும்மா இருக்கா?” என்றான்.

“மத்தியானம் வரைக்கும் தேவைப்படாது. அதுக்குள்ளே வந்துடறதுன்னா எடுத்துட்டுப் போங்க சார்” என்றான் ராமன்.

பச்சை கலர் சீட் போட்ட அவன் சொந்த வண்டியை எடுத்துக் கொண்டு மிதித்தான் நடராஜன்.

துரையின் வீட்டுக்கு வரும் போது வியர்த்துப் போய் சட்டை முதுகுப் பக்கம் ஓட்டிக் கொண்டது. சைக்கிளை நிறுத்திப் பூட்டிக் கொண்டே, “துரை” என்றான்.

வீட்டுக்குள்ளேயிருந்து சியாமளா ஓட்டமாய் வந்து மூச்சு வாங்கிக் கொண்டே, “அப்பாவை... அப்பாவை... போலீஸ் பிடிச்சிட்டுப் போயிருக்கு” என்றாள்.

ஒரு நிமிடம் எதுவுமே புரியவில்லை நடராஜனுக்கு.

“என்ன சொல்றே நீ?” என்றான் பதட்டமாக.

“ஆமாம் மாமா. அப்பாவை போலீஸ் பிடிச்சிட்டுப் போயிருக்கு” என்றாள் சியாமளா திருத்தமாக, கலக்கமாக.

மைகாட் எப்படி? எப்படி இவ்வளவு சீக்கிரம் நிகழ்ந்தது? எப்படிச் கண்டுபிடித்தார்கள்? நடராஜன் கையில் வைத்திருந்த சைக்கிள் சாவியைத் தவற விட்டான்.

“அம்மா எங்கே சியாமளா?”

“அம்மா, வீட்டுக்காரரு எல்லாரும் போயிருக்காங்க.”

“வீட்டுக்காரரா?”

“ஆமாம். அவர்தானே அப்பா மேல புகார் கொடுத்தது.”

“என்ன சொல்றே? ஒரு எழுவும் புரியலை. என்ன நடந்திச்சி இங்கே?”

“வீட்டுக்காரர் வந்து வாடகை கேட்டாரு. அப்பா அடுத்த வாரம் தர்றென்னு சொன்னாரு. அதுக்கு அப்பாவை அவர் திட்டினாரு. அப்பாவுக்குக் கோபம் வந்து சட்டையைப் பிடிச்சி கன்னத்திலே அறைஞ்சிட்டாரு. உடனே அவர் போய் போலீசைக் கூட்டிக்கிட்டு வந்துட்டாரு.”

நடராஜனுக்கு மூச்சு வந்தது. படபடப்பு மெதுவாக அடங்கியது. கர்சீப் எடுத்து அவசரமாக முகம், கழுத்தெல்லாம் துடைத்துக்

கொண்டான்.

உடனே அருகில் இருக்கும் ஸ்டேஷனுக்குச் சென்றான்.

சைக்கிள் ஸ்டாண்ட் போட்ட போது, ஸ்டேஷனுக்குள்ளிருந்து துரையும், அவன் மனைவி துர்க்காவும் வெளியே வருவதைப் பார்த்தான்.

“என்ன துரை? என்ன ஆச்சு?”

“என்ன ஆகணும்? மானம் போச்சி” என்றான் துர்க்கா. “அட! நீங்களே சொல்லுங்க தம்பி. அவர் என்ன கேட்டாரு? வாடகை. கொடுக்க வேண்டியது கடமை. அதுக்குத் துப்பில்லாம போறப்போ ரெண்டு வார்த்தை கடுமையாக சொன்னா வாங்கிக்க வேண்டியதுதான். இதிலே என்ன வீராப்பு? பொண்டாட்டிதான் கட்டின தோஷத்துக்கு அடி வாங்கிக்கிட்டு நிப்பா. எல்லாரும் சும்மா இருப்பாங்களா? இப்ப என்ன ஆச்சு? அந்தாளு கால்ல விழுந்து மன்னிப்பு கேக்கறியா, கேஸ் போட்டு உள்ளே தள்ளட்டுமானாரு இன்ஸ்பெக்டரு. ஏன் கையை நீட்டணும்? இப்ப ஏன் கால்ல விழவணும்?”

தலை குனிந்து நின்று கொண்டிருந்த துரை சிறலாய் நிமிர்ந்தான்.

“இங்க பாருடி. வாயை மூடிக்கிட்டு வீட்டுக்கு போறியா, கால்ல கிடக்கிறதைக் கழட்டிக்கட்டுமா?”

“துரை...என்னப்பா இதெல்லாம். விடு. வா. மொதல்ல வீட்டுக்குப் போகலாம்.”

“வேலையை தலை முழுகிட்டு வந்தாச்சு. பொழைப்புக்கு வழியைக் காணோம். கம்மலை வித்து, வளையலை வித்து அரிசி பொங்கியாகுது. பேச்சில பாத்திங்களா கவர்னரு ராஜாங்கம்.”

“அவன் வேலையை விட்டு எடுத்துட்டா நான் என்னடி பண்ணுவேன்? புருஷன்னுகூட மரியாதையைக் காணோம். வீட்டுக்கு வா, சொல்றேன்.”

“என்கிட்டே பாஞ்சிட்டா ஆச்சா? என் மூஞ்சிக்குத்தான் இன்ஸ்பெக்டரு விட்டாரு. இல்லைன்னா குடும்பம் எப்படியானா என்னன்னு நிம்மதியா ஜெயிலுக்குள்ளே உக்காந்திருப்பிங்க.”

“பேச்சைப் பார்த்தியா நடராஜ... இப்ப என்னடி சொல்றே?”

துரை நேராக மனைவியை முறைக்க... அவன் கையைப் பிடித்து

இழுத்த நடராஜன், “கொஞ்சம் சும்மா இரு துரை.”

“இல்லை, இதை இப்படியே விட்டா சரியா வராதுப்பா.”

“ஏன், என்ன செய்விங்களாம்?” என்றான் துர்க்கா முறைப்பு குறையாமல்.

“அக்கா... நீங்களாவது பேசாம இருக்க மாட்டிங்களா? துரை கோபத்திலே இருக்கான். ஸ்டேஷன் வாசல்ல நின்று இப்படி அசிங்கமா சண்டை போட்டுக்கணுமா? ரோட்ல போறவங்களாலாம் நின்று பார்க்கறாங்க.”

“பார்க்கட்டுமே... வீட்டுக்கு போலீஸ் வந்து கூட்டிக்கிட்டு வந்தப்போ தெரு பூரா நின்று வேடிக்கை பார்க்கலையா? வீட்டுக்காரரை அடிச்சது வீட்டுக்குள்ளே. தெரு அதையா கண்டிச்சி? வேலை போயிடுச்சி, அதனால திருடிட்டார் போலிருக்குன்னு பேசும். கள்ளச் சாராயம் காச்சினாரோன்னு பேசும்.”

துரை கோபம் எகிறி துர்க்காவின் கூந்தலைப் பாய்ந்து பிடிக்க... நடராஜன் வலுக்கட்டாயமாக அவனைப் பிடுங்கிக் கொண்டு சாலைக்கு வந்து எதிர்திசையில் பலவந்தமாகத் தள்ளிக் கொண்டு வந்தான்.

துர்க்கா சத்தமாகப் புலம்பிக் கொண்டே தன் வீட்டை நோக்கி நடந்தான்.

வெகுதூரம் தள்ளி அழைத்து வந்த நடராஜன், “என்ன துரை, ஏன் இப்படி எடுத்ததுக்கெல்லாம் ஆத்திரப்படறே? ச்சே! இவ்வளவு கோபம் தப்பு.”

“கேட்டியில்லே... என்ன பேச்சு பேசினா பார்த்தியா? நடு ரோட்லயே இவ்வளவுன்னா, வீட்ல தினம் எவ்வளவு நடக்கும்னு பார்த்துக்கோ. ரொம்ப இடம் கொடுத்துட்டேன் நான்.”

“அதெல்லாம் இல்லை துரை. அவங்க உன்னை வெறுக்கலை. உன்னோட முன் கோபத்தைத்தான் வெறுக்கறாங்க. உன் மேல அன்பு இல்லைன்னா பதறிக்கிட்டு ஸ்டேஷன் வரணுமா, இல்லை உனக்காக இன்ஸ்பெக்டர்கிட்டே அழுவணுமா?”

“அவ கோபம் அது இல்லை.”

“வேற என்ன?”

“அவங்கப்பாரு போட்ட நகை ஒவ்வொண்ணா வாங்கி

விக்கிறேனில்லே... அந்த கோபம்.”

“சரி, அந்தக் கோபத்திலே நியாயம் இல்லையா?”

“நான் என்ன தண்ணி போடறதுக்கோ, வப்பாட்டி வீட்டுச் செலவுக்கோவா விக்கிறேன். குடும்பத்து செலவுக்காக தானே விக்கிறேன். கைல காச இருந்தா ஏன் விக்கிறேன்? அது புரியுதா அவளுக்கு?”

“புரியாம இல்லை துரை. லேடீஸ் அப்படித்தான் இருப்பாங்க. விடு. வேலை இருந்திச்சி. சம்பளம் வந்திச்சி. ஏதாச்சும் பிரச்னை உண்டா? இதெல்லாத்துக்கும் காரணம்...” என்று தாடையின் நரம்புகள் அசைய பற்களைக் கடித்தான் நடராஜன்.

“சொல்லு நடராஜன், சொல்லு. ஒண்ணு ஒண்ணா சொல்லு. எல்லாத்தையும் தொலைச்சி புஸ்வானம் வுட்டுடுவோம்.”

அது பிளாட்பாரம் என்பதையும், எதிரே பிசியான சாலை என்பதையும் உணர்வுக்குக் கொண்டு வந்த நடராஜன், “உஷ்ஷ்ஷ்ஷ்!” என்றான். “இங்கேயே இரு. ஸ்டேஷன்ல சைக்கிள் நிறுத்தி வச்சிருக்கேன். எடுத்துட்டு வந்துடறேன்.”

கொஞ்ச நேரத்தில் சைக்கிளோடு வந்த நடராஜன், “பின்னாடி உக்காரு, போலாம்” என்றான்.

“எங்கே போலாம்?”

“பாவி! மறந்துட்டியா? ராத்திரிதானே சொன்னே... பாண்டி பஜார்ல என்னமோ ஒரு ரெடிமேடு கம்பெனிக்கு கூட்டிட்டுப் போறேன்னு சொன்னியே...”

“ஸாரிப்பா. மறந்துட்டேன். பையிலே எவ்வளவு வச்சிருக்கே?”

“பத்து ரூபாய் இருக்கு.”

“வழில சின்ன ஹோட்டலா பார்த்து நிப்பாட்டு. கபகபங்குது. நாலு இட்லி மட்டும் சாப்பிட்டுக்கறேன். ராத்திரி சாப்பிட்ட உதான்” என்றான் துரை.

திலகா அவசரமாக கண்ணாடி கூடப் பார்க்காமல் தலை பின்னிக் கொண்டாள்.

அடுப்படியில் இருந்து அம்மா வந்து, “இரு திலகா. என்ன பின்னிக்கிட்டிருக்கே? கோணலா இருக்கு. வா. பின்னி விடறேன்.”

“அய்யோ, நேரமாச்சிம்மா.”

“ரெண்டே நிமிஷம். முதல் முதல்ல வேலைக்குன்னு போறே. கொஞ்சம் நீட்டா போக வேணாமா? திரும்பு.”

திலகா திரும்பி, மர ஸ்டாண்டில் இருந்து சீப்பெடுத்து அம்மாவிடம் தந்து விட்டு, “சீக்கிரம்மா” என்று விட்டு பவுடர் டப்பா எடுத்து பஃப்பில் சிந்திக் கொண்டு, “அய்யோ! கண்ணாடி எங்கேம்மா?” என்றாள்.

அருகில் இருந்த அறைக்குள்ளிருந்து, “இங்கே இருக்கு. நான் பொட்டு வச்சிக்கிட்டிருக்கேன்” என்று குரல் வந்தது.

“கொண்டாடி சீக்கிரம். இந்த வீட்ல யாருக்கும் அவசரம் புரியாது.”

“ஏன் கிடந்து அடிச்சுக்கறே? ஆட்டோ பிடிச்சிப் போனா பத்தே நிமிஷம்” என்று கண்ணாடியுடன் வந்து திலகாவின் முகத்திற்கு எதிராகப் பிடித்துக் கொண்டாள் தாவணி அணிந்த அனு.

முகத்தில் பவுடர் ஒற்றிக் கொண்டே, “அது சரி, ஆட்டோக்காரன் உன் அத்தைப் பையன் பாரு... சும்மா ஏத்திக்கிட்டுப் போவான்.”

“இந்த காலத்திலே அத்தைப் பையனா இருந்தா கூட இனாமா பத்து பைசா யாருக்கும் செலவு செய்ய மாட்டான் திலகா” என்றாள் அம்மா.

“ஆமாம். அட்லீஸ்ட் முத்தமாவது கேப்பான்” என்று அனு நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டாள்.

“அனு, உதைபடுவே. இந்த மாதிரி பேச்சு வேணாம்னு சொல்லியிருக்கேனில்லே... வயசு பொண்ணு பேசற பேச்சாம்மா இது. மாட்டியே... அவளை ஒரு வார்த்தை நீ கண்டிக்கவே மாட்டியே... போதும்மா... நுனி வரைக்கும் பின்னாதே.”

“நீதான் பயந்து பயந்து வளர்ந்துட்டே. அவ துடுக்காவே இருக்கட்டுமே திலகா.”

அனு அம்மாவின் முதுகுக்குப் பின்னால் நின்று கொண்டு அக்காவைப் பார்த்து, நாக்கை வெளியே நீட்டி பழிப்பு காட்ட...

“பழிக்கிறியாடி கழுதை!” என்று பஃப்பை அவள் மேல் எறிந்து விட்டு, சுவரில் ஒட்டப்பட்டிருந்த ஸ்டிக்கர் பொட்டுக்களில் தேடினாள். “எங்கேடி நீலம்?”

“இதோ” என்று தன் நெற்றியைக் காட்டினாள் அனு.

‘எடு அதை மரியாதையா.’

“நீ வேற வச்சிக்கயேன் திலகா.”

“என்னம்மா நீ... நீலக் கலர் சேலைக்கு சிகப்பு பொட்டு வச்சிக்க சொல்றியா? ஏய்! இப்ப தரப் போறியா இல்லையா நீ?”

“ஏன் கத்தறே? தர்றேன். உன்னைப் போய் சாந்த சொருபின்னு அம்மா சொல்றா பாரு” என்ற அனு தன் நெற்றியில் இருந்து பொட்டை எடுத்து திலகாவின் நெற்றியில், இரண்டு புருவங்களுக்கு மத்தியில் மையம் பார்த்து ஒட்டினாள்.

“அம்மா டிபன் பாக்ஸ் ரெடியா?”

“இந்தா” என்று எடுத்து வந்து வைத்ததை வாங்கி கைப்பைக்குள் வைத்துக் கொண்டாள்.

“கிழிஞ்சு தச்சது தெரியுது” என்றாள் அனு.

“எங்கடி? நான் அதை உள்பக்கம் வச்சிதானே கட்டினேன்” என்று திலகா குனிந்து தன் சேலையைப் பார்த்துக் கொண்டாள்.

“ஓகோ. சேலையும் ஒட்டு வேலைதானா? நான் ஹேண்ட் பேகைச் சொன்னேன்.”

“ஆமாம். உனக்கென்ன மனசில மகாராணின்னு நினைப்பா? வீட்ல இருக்கிறதைதானே அவ எடுத்துட்டுப் போக முடியும்? ஏன் சும்மா அவளைச் சீண்டறே? திலகா, அப்பா படத்துக்கு கும்புட்டுக்கம்மா.”

திலகா மற்றொரு சுவருடன் பொதிந்த சின்ன மர அலரமாரியின் இரட்டைக் கதவுகளைத் திறக்க... உள்ளே கண்ணாடி அணிந்த அப்பா, நெற்றியில் உலர்ந்த சந்தனமும், உதடுகளில் உறைந்த புன்னகையும், சுமந்து, நூல் மாலை ஆட நேராய்ப் பார்த்தார்.

“நானும் கும்புட்டுக்கவா அம்மா?” என்றாள் அனு.

“என்னடி கேள்வி இது?”

அனு அப்பா படத்தின் முன்பு கண் மூடி நின்ற திலகா அருகில் வந்து நின்று கொண்டு வாய் விட்டுச் சொன்னாள். “அப்பா, அப்பா... நமக்கப்புறம் குடும்பத்தை பரமேஸ்வரன் பார்த்துப்பான்னு நம்பிக்கையிலே போய்ட்டிங்க. ஆனா அண்ணன்

மெனக்கெட்டு டிரான்ஸ்பர் வாங்கிட்டு பெங்களூர் போனவன் அந்த க்ளைமேட்டும், காதலிச்ச பொண்டாட்டியும் பிடிச்சிப்போயி இந்தப் பக்கமே திரும்பலை. மாசா மாசம் முந்நாறு அனுப்பறதோட சரி. வேற வழி இல்லாம அக்கா வேலைக்குப் போக முடிவாகி ஆறு மாச முயற்சில இன்னிக்குதான் வேலையிலே சேர்றா. அவளுக்கு ஒரு நல்ல காதலன் கிடைக்க நீங்கதான்ப்பா ஆசீர்வாதம் செய்யணும்.”

“பல்லைப் பேத்துடுவேன் ராஸ்க்கல். எல்லாம் நீ கொடுக்கிற தைரியம்மா.”

“சரி, விடு. அவ குணம் இன்னிக்குதான் தெரியுமா? புறப்படறப்போ ஏன் முறைச்சிக்கிட்டு உர்ர்ன்னு போறே. கலகலப்பா போ.”

திலகா அம்மாவின் காலில் விழுந்து வணங்கி எழுந்து “போய்ட்டு வர்றேன்ம்மா” என்றாள்.

அனு நாலடி தள்ளி நின்று கொண்டு, “இந்த வீட்ல நான் ஒருத்தி பெரிய மனுஷி இருக்கேன். அட! கால்ல விழ வேணாம். போய்ட்டு வர்றேன்னு சொல்லக் கூடாதா? சொல்லாம போனா ஸ்ட்ரைக்! இங்கே துணிகள் துவைக்கப்பட மாட்டாது. பாத்திரங்கள் கழுவப்பட மாட்டாது” என்றதும் திலகா சிரித்து விட்டாள்.

அவள் அருகில் வந்து, “சரி வாலு, போய்ட்டு வர்றேன்” என்றாள்.

அனு அருகில் நெருங்கி ஆசீர்வதிக்கும் போளில் கைகளை வைத்துக் கொண்டு, “சத்யமேவ ஜெயதே” என்றாள்.

“என்னடி அப்படின்னா?” என்றாள் அம்மா.

“வாய்மையே வெல்லும்.”

திலகா வாசலுக்கு நகர...

“ஏய்... ஒரு நிமிஷம் நில்லு...” என்று உள்ளே ஓடி முற்றத்தில் இருந்த தொட்டிச் செடியில் இருந்து ஒரு ரோஜாப்பூ பறித்துக் கொண்டு ஓடி வந்து திலகாவின் கூந்தலில் செருகிவிட்டு, “ஆமாம். இது டெம்பரரி ஜாப்னு சொன்னே. பாண்டி பஜார்ன்னு சொன்னே, ரெடிமேட் கடைன்னு சொன்னே. வேலைன்னு சொன்னே... கடை பேரு என்ன?” என்றாள் அனு.

“தாரா கார்மெண்ட்ஸ்” என்றாள் திலகா. தன் போர்ஷனை விட்டு வெளியேறி பஸ் ஸ்டாப்பை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள்.

அம்மா, அப்பாவைக் கூட பாவிதின் பைகளில் பேக் செய்து விற்பனை செய்யத் தயாராய் இருந்த பிஸியான பாண்டி பஜார் கடைத் தெருவில், போர்டில் 'தாரா கார்மெண்ட்ஸ்' என்கிற எவர்திவ் எழுத்துக்களுக்கு வளைந்து, குனிந்து பத்து போகஸ் விளக்குகள் வெளிச்சம் பாய்ச்சத் தயாராய் இரவுக்குக் காத்திருந்தன.

கடை அகலம் குறைவாக இருந்தாலும் நீளமாக, திரும்பின பக்கம் எல்லாம் கண்ணாடியும், லாமினேட் ஷீட் அலங்காரமுமாய் இருந்தது. தரையில் லினோலியம் தேய்ந்திருந்தது.

வாசலில் ஷோ கேசுக்குள் பொம்மைப் பையன் போலீஸ் உடை அணிந்து இருக்க.. ஹேங்கர்களில் கவுன்களாய் காய்த்துத் தொங்கின. கேஷ் கவுண்ட்டரில் தொங்கு மீசைக்காரன் காலரை முதுகில் விசிறியிருந்தான். பக்கத்தில் புகை நெளியும் ஊதுவத்தி.

விற்பனை கவுண்ட்டர் 'ப' வடிவத்தில் இருக்க.. விற்பனை செய்ய ஆண்களும், பெண்களும் சம விகிதத்தில் நின்று கொண்டிருக்க, ஒரு ஆள் கை வச்ச பனியன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தான். இரண்டு பெண்கள் பிரா ஸ்ட்ராப் வாங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

"பேக் ஒப்பன்ஸ் ஒரு புது மாடல் வந்திருக்கு மேடம். பார்க்கிறீங்களா?"

கவுண்ட்டரின் கடைசியில் இருந்த முகம் பார்க்கும் உயரக் கண்ணாடிக்குப் பின் ஒரு கதவு இருக்கிறதென்றோ, அது உள் பக்கம் தள்ளினால் திறக்கும் என்றோ, உள்ளே அதே அகலத்தில் இருபதடி நீளத்தில் ஒரு அலுவலக அறை இருக்கிறதென்றோ வெளிப் பார்வையில் ஊகிக்கவே முடியாது.

திலகா படியேறித் தயக்கமாய் தொங்குமீசைக்காரனை அணுகினாள்.

"என்னம்மா வேணும்? கிரிஜா, என்ன வேணும்னு கேட்டுக் கொடு."

"இல்லை சார். நான் வாங்க வரலை" என்றாள் அவசரமாக. "இங்கே டைப்பிஸ்ட் வேலைக்குச் சேர வந்திருக்கேன். நேத்து முதலாளியைப் பார்த்துப் பேசினேன். இன்னிக்கு வரச் சொன்னாரு."

இனி இல்லை இடைவேளை

191

"அப்படிங்களா? உங்க பேரு?"

"திலகா."

அவன் இண்ட்டர்காமில் பேசினான். வைத்தான். "போங்க. அந்தக் கதவுக்குப் பின்னாடிதான் ஆஃபிஸ், முதலாளி வரச் சொல்றாரு."

"செருப்பு..." என்று இழுத்தாள்.

"சும்மா போட்டுக்கிட்டே போகலாம்."

திலகா நடக்க... விற்பனைப் பெண்களில் ஒருத்தி, "இதே மாதிரி சேலை எங்க அண்ணிகிட்டே இருக்கு" என்று மற்றவளிடம் கிசுகிசுத்தாள்.

திலகா கதவைத் தள்ளி உள்ளே வந்தாள். உள்ளே ஒரு தனி மேஜை அகலமாக இருந்தது. அதன் பின்னால் சுழல் நாற்காலியில் முழுக்கை வெள்ளை சட்டை போட்ட சந்தனப் பொட்டு முதலாளி இருந்தார். போனின் நிறம் பச்சை. மேஜை கண்ணாடிக்கடியில் திருப்பதியார்.

அவர் மேஜைக்கு நேரெதிராக இரண்டு தனித்தனி மேஜைகள். ஒன்றில் கண்ணாடி போட்ட தாத்தா பேனாவின் நிப்பை ஒடித்து விடும் உத்தேசத்தில் அழுத்தி, அழுத்தி எழுதிக் கொண்டிருக்க... மற்றொரு மேஜையின் மேல் ஒரு டைப்ரைட்டர் கவர் போட்டு மூடியிருந்தது. சுவரில் ஆரூயர் காலண்டர் காற்றுடன் சல்லாபித்துக் கொண்டிருந்தது.

திலகாவிற்கு கொஞ்சம் சப்பென்று இருந்தது. குடும்ப நண்பர் ஒருவர் சொன்னபடி நேற்று வந்து கடைக்கு வெளியே சந்தித்து 'அந்த டெம்பரரி டைப்பிஸ்ட் வேலையை எனக்குத் தாருங்கள்' என்று கேட்ட போது, முதலாளியும் சம்மதித்து, நானாறு ரூபாய் சம்பளம் என்று சொல்லி.. நாளைக்கே ஆபீசுக்கு வந்துவிடு என்று சொன்னதும்... ஆபீஸ் வேறு எங்கோ இருக்கிறது என்று நினைத்தான். தவிர, ஆபீஸ் என்றால் இருபது, முப்பது பேர்களாவது இருப்பார்கள் என்று நினைத்தாள்.

"வாம்மா. முதல் நாளை அரை மணி நரம் லேட்டா வாரியே..." என்று மேஜை மேலிருந்து வெற்றிலைப் பெட்டியை எடுத்துத் திறந்து, சீவல் எடுத்து வாய்க்குள் அதக்கிக் கொண்டார் - பரசுராமன்.

"லாரி சார்."

“அதான் உன் மேஜை. தப்பில்லாம அடிப்பியா, ராமநாதன் சொன்ன வார்த்தைக்காக உடனே உன்னை வரச் சொல்லிட்டேன்.”

“தப்பில்லாம அடிப்பேன் சார்.”

“போய் உக்காரு. யோவ் சாரி, சின்னதா ஒரு மேட்டர் கொடுத்து பாப்பாவை அடிக்கச் சொல்லு. சாமி கும்பிடற பழக்கம் உண்டாமமா?”

“உண்டு சார்.”

“வெங்கடாசலபதியை நினைச்சுக்கோ. உக்காரு. எப்பவும் உண்மையே பேசணும். அதான் எனக்கு முக்கியம்.”

பரசுராமன் போன் எடுத்துச் சுழற்றினார். வியாபாரம் பேசினார். திலகா பக்கத்து சீட் சாரி தாத்தா கொடுத்த மேட்டரைப் பதற்றத்தோடு அடிக்க ஆரம்பித்தான்.

பரசுராமன் மேஜை மேல் இண்ட்டெர்காம் ஒலிக்க... எடுத்தார்.

“என்னப்பா?”

“சார், துரையன்னு ஒருத்தர் உங்களைப் பார்க்க வந்திருக்கார்.”

“ஓ, அவரா? உள்ளே வரச் சொல்லு. எம்.ஈ.எஸ்.பில் கட்ட ஆள் அனுப்பிட்டியா?”

“இதோ அனுப்பிடறேன் சார்.”

பரசுராமன் இண்ட்டெர்காமை வைக்க, துரையும் அவனைத் தொடர்ந்து நடராஜனும் உள்ளே வந்தார்கள்.

“வாய்யா துரை, உக்காரு. அதாரு?”

“நம்ம தோஸ்த் சார். வேலை போன நாற்பத்தஞ்சு பேர்ல இவனும் ஒருத்தன். நடராஜன்னு பேரு.”

“வணக்கம் சார்.”

“உக்காருங்க ரெண்டு பேரும்.”

திலகா மெஷினிலிருந்து பார்வையை உயர்த்தி அவர்களைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் அடிக்கத் துவங்கினாள். பரசுராமனுக்கு எதிரே இருந்த இரண்டு நாற்காலிகளில் அமர்ந்ததும் துரை திரும்பி திலகாவைப் பார்த்தான். மறுபடி பரசுராமனைப் பார்த்தான்.

“என்ன சமாசாரம்?” என்று விட்டு, “ஒரு நிமிஷம் ஸ்கோர் என்ன

கேட்டுக்கலாம்” என்று மேஜை மேல் இருந்த சின்ன டிரான்சிஸ்டரை ஆன் செய்து ஹிந்தி வர்ணனைக்கு நடுவில் ஆட் விக்கெட் பர் என்று ஏதாவது வார்த்தை வருகிறதா என்று கவனித்தார்.

துரை, நடராஜன் காதுப் பக்கமாகச் சாய்ந்து, “அந்த டைப்பிஸ்ட் போஸ்ட்டுக்கு ஆள் போட்டாச்சு போலிருக்குப்பா” என்றான்.

“போய்டலாமா?” என்றான் நடராஜன். மேஜை மேல் இரண்டு கண்ணாடிக் கொக்குகள் மாறி மாறிக் கிண்ணத்துக்குள் கலர்த் தண்ணீர் குடிப்பதைப் பார்த்துக் கொண்டு -

“அட கடவுளே! ஒம்போது விக்கெட்டுக்கு நாத்தி முப்பத்தாறு தானாமயா. ஒழுங்கா பிராக்டிஸ் பண்ணாதானே... சோப்பு, சீப்புன்னு விளம்பரம் கொடுக்கறதுக்கே நேரம் சரியா இருக்கு. சரி, சொல்லுப்பா. என்ன?”

“டெம்பரவரியா ஒரு டைப்பிஸ்ட் வேலை இருக்குன்னு சொன்னிங்களே!”

“திரும்பிப் பாரு. அதோ... இன்னிக்குதான் ஆள் போட்டேன். உன்னைத்தான் கேட்டேன். எனக்கு அடிக்கத் தெரியாதுன்னு சொன்னே...”

“நடராஜு நல்லா அடிப்பான் சார். எழவு... ஞாபகத்துக்கு வரலை எனக்கு”

“அடப் போய்யா, நேத்து சாயந்திரம்தான் இந்தப் பொண்ணு வந்து கேட்டுச்சி. உடனே வரச் சொல்லிட்டேன்.”

“நடராஜு என்னை மன்னிச்சுக்கப்பா. உனக்கு டைப் தெரியுன்னு சொன்னது எனக்கு ஞாபகத்திலே வரலை.”

“விடு துரை. நீ என்ன பண்ணுவே! நமக்குக் கெட்ட நேரம் துரத்தித் துரத்தி அடிக்குது. வா. போலாம்” என்று எழுந்தான்.

“ஏம்பப்பா, நாப்பத்தஞ்சி பேரை திடீர்னு அம்போன்னு கழட்டி விட்டுட்டாங்கண்ணு சொல்றே! சும்மாவா இருந்திங்க? நிர்வாகத்தைக் கேள்வி கேக்கலையா?” என்றார் பரசுராமன்.

“எல்லாம் கேட்டாச்சு. நாப்பத்தஞ்சி பேரும் நிரந்தரமாக்கப் படாதவங்க. வேணும்னா லேபர் கோர்ட்டுக்குப் போய்க்கங்கன்னு சொல்லிட்டாங்க. கில்லாடியான வக்கீலைப் பார்த்தோம். ஐந்நாறு

ரூபா கன்சல்ட்டிங் ஃபீசு. பொறுமையா கேட்டுட்டு ஹோப் இல்லைன்னுட்டுப் பணத்தை வாங்கிச் செருகிக்கிட்டு டென்னிஸ் விளையாடப் போய்ட்டார். நாங்க யூனியன்ல இல்லை. ஆனா கம்பெனி யூனியன்ஸ்ல ஸ்ட்ராங்கானதைப் பார்த்தோம். சாயங்காலமே மீட்டிங் போட்டு, சிவப்பு சிவப்பாப் பேசி, நாற்பத்தைந்து பேர்களுக்கும் மறுபடி வேலை கொடுக்க வேண்டுமனு தமிழ்ல டைப் அடிச்ச யூனியன் நோட்டீஸ் போர்ட்டுல ஒட்டினாங்க. நாற்பத்தைந்து குடும்பங்களுக்குப் பதில் சொல்; ஏ கேடு கெட்ட நிர்வாகமேன்னு சுவத்திலே, பாத்தூமிலே எல்லாம் கரி, தார் வச்சி எழுதிட்டு வந்தோம். கம்பெனி வாசல்ல பந்தல் போட்டு உண்ணாவிரதம் இருந்தோம். ஆஃபீஸ் கண்ணாடில ரெண்டை அவங்களே உடைச்சுகிட்டு, போலீசைக் கூப்பிட்டு உண்ணாவிரதம்ங்கிற போர்வையிலே கலாட்டா பண்றாங்க. கல்லெடுத்து அடிக்கிறாங்க, மத்த தொழிலாளிகளை வேலைக்குப் போக விடாம தடுக்கறாங்கன்னு புகார் கொடுத்திச்சு நிர்வாகம். உடனே எங்களைக் கலைச்சி வீட்டுக்கு அனுப்பிட்டு, பந்தலைப் பிச்சிப் போட்டுடுச்சி போலீஸ். முடிஞ்சு போச்சி. நாப்பத்தஞ்சி குடும்பமும் நடுத்தெருவுக்கு வந்தாச்சு” என்று உணர்ச்சி பூர்வமாகக் குரலுயர்த்திப் பேசின நடராஜனை, டைப் அடிப்பதை நிறுத்தி விட்டுப் பார்த்தான் திலகா.

“ரைட்டு, மேற்கொண்டு என்ன செய்யப் போறீங்க?”

“ஆன வரைக்கும் நேர்மையா ஒரு வேலை தேடிக்கப் பார்ப்போம், கிடைக்காத பட்சத்திலே... பிக்பாக்கெட் அடிக்கலாம்னு இருக்கோம். பி.காம். தேவையில்லை. டைப்ரைட்டிங் தேவையில்லை. ஷார்ட் ஹேண்ட் தேவையில்லை. அரை பிளேடு போதும் பாருங்க.”

“உக்காருங்க தம்பி. துரை, உன் ஃபிரண்ட் ரொம்பதான்யா நொந்து போயிருக்காரு.”

“ஏன் சார் உங்களுக்குத் தெரிஞ்சு எடத்திலே ஏதாச்சும் வேலை வாங்கித் தர முடியுமா? ஒரு முன்னூறு ரூபாய்ன்னா கூடப் போதும்” என்றான் துரை.

“பையன் எப்படி? பேச்சு நேர்மையாதான் தெரியுது. நீ காரண்டி கொடுத்தா நம்ம கடையிலேயே போட்டுடறேன்; காஷியருக்கு மாத்து ஆளு தேவைப்படுது. பில்லு, கில்லு போட்டுக்கிட்டு, போஸ்ட் ஆஃபீஸ், பாங்க்ன்னு வெளி வேலை பார்த்துட்டு

வரட்டும். இருநூத்தம்பது போட்டுத் தர்றேன். ரெண்டு மாசம் போனதும் முன்னூறு ஆக்கிடலாம். வீடு எங்கேப்பா உனக்கு?”

“சொந்த ஊர் வடசேரி சார். அங்கே அம்மாவும், தங்கச்சியும் இருக்காங்க. நான் புரசைவாக்கத்திலே மாச ரும் எடுத்துட்டு வேலைக்குப் போயி ஊருக்குப் பணம் அனுப்பிட்டு இருந்தேன்.”

“என்ன சம்பளம் வாங்கினே?”

“அறநூத்தைம்பது.”

“என்ன படிச்சிருக்கே?”

“பி.காம் சார்.”

“பி.காம் படிச்சுட்டு இருநூத்தம்பது ரூபா வேலைக்கு...”

“பரவால்லை சார். ப்ளீஸ்... அந்த வேலையை எனக்குக் கொடுங்க” என்றான் ஆர்வமாக.

“கை சுத்தமா இருக்கணும்ப்பா.”

நடராஜன் தன் கைகளைப் பார்த்துக் கொண்டு, “சுத்தமாத்தான் இருக்கு சார்” என்றதும் வாய்விட்டுச் சிரித்து விட்டான் திலகா.

நடராஜன் அவளைத் திரும்பிப் பார்த்ததும், மிஷினைப் பார்த்தான்.

“நான் அந்த சுத்தத்தைச் சொல்லலை” என்ற பரசுராமன், “இன்னிக்கே நல்ல நாள்தான். சேர்ந்துடு” என்று இண்ட்டெர்காம் அழுத்தி, “வெங்கிட்டு, நடராஜன்னு ஒருத்தரை அனுப்பறேன். உனக்குப் பக்கத்திலே ஸ்டீல் போட்டு உக்கார வை. பில்லு போடக் கத்துக் கொடு” என்று வைத்து, “காலை ஒம்போதுக்கு வந்துடுப்பா. ஒரு மணி வரைக்கும் கடை. அப்புறம் சாப்பாட்டுக்கு மூடிட்டுத் திரும்ப நாலு மணிக்குத் திறந்து எட்டு எட்டரைக்கு சாத்தற வரைக்கும் இருந்து கணக்கு ஒப்படைச்சுட்டுப் போகணும்.”

“சரி சார். ரொம்ப தாங்க்ஸ் சார்” என்றான் நடராஜன்.

“நான் புள்ளை குட்டிக்காரன். இருநூத்தம்பது பத்தாது. இன்னும் கொஞ்சம் பெரிய சம்பளத்திலேதான் நான் வேலை தேடிக்கணும்” என்றான் துரை.

“எனக்குத் தெரிஞ்சு கம்பெனிகளிலே கேட்டுச் சொல்றேன் துரை” என்றான் பரசுராமன்.

துரையும் நடராஜனும் எழுந்து வெளியே கடைப் பகுதிக்கு நடக்க, துரை நடராஜனின் காதோடு சொன்னான். “இடுப்புக்குக் கீழே மச்சம் வச்சிருக்கே வாத்யாரே, கண்ணுக்குக் குருகுன்னு பார்த்துக்கிட்டே வேலை, அலுத்துப் போச்சின்னா மூஞ்சைத் திருப்பிக் கடைத் தெருவைப் பார்க்கலாம். ஜமாய்டா நடராஜு.”

“அட! நீ வேற. ஒரு காரியம் செய்யி துரை. லெனின் கடைல ராமனோட வண்டி இது. கொண்டு போய் ஒப்படைச்சுட்டு நீ வீட்டுக்குப் போ. ராத்திரி ஒம்போதுக்கு ருமுக்கு வர்றியா?”

“வர்றேன்” என்று சைக்கிள் சாவி வாங்கிக் கொண்டு துரை சென்றதும், கேஷ் கவுண்டருக்கு உள்புறம் சென்று தொங்கு மீசை வெங்கிட்டு காட்டின ஸ்டீலில் உட்கார்ந்து கொண்டான் நடராஜன். சிப்பந்திகள் பூரா அவனை அளவெடுத்தார்கள்.

கொஞ்ச நேர அறிமுகத்திற்குப் பிறகு பதினேழாவது நிமிஷம் வெங்கிட்டுவுக்கும் நடராஜனுக்கும் பேசுவதற்கு விஷயம் இல்லாமல் போனது. நடராஜன் எதிர்சாரியில் பார்த்தான். ஒரு எவர்சிஸ்வர் பாத்திரக் கடை, நகைக் கடை, டெய்லரிங் ஷாப் என்று இருக்க, அதன் மாடியில் பிரம்மாண்ட போர்டு படித்துக் கேட்டான்.

“சேவா கம்ப்யூட்டர் இன்ஸ்டிடியூட்டனு போட்டிருக்கே. நிஜமாவே கம்ப்யூட்டர் வச்சிருக்காங்களா? ஏன் கேக்கறேன்னா, நிறையப் பேர் கடைசி வரைக்கும் கோர்ஸ் நடத்தி முடிச்சிடறாங்களாம்.”

“இல்லை, இல்லை. இது மெட்ராஸ்லேயே பெரிய இன்ஸ்டிடியூட். கீழே பாத்திங்களா, வரிசையா சைக்கிள். மொத்த நானூறு பேர் கத்துக்க வர்றாங்களாம் தினம். உள்ளே போய் பார்த்தேன். மூணு கம்ப்யூட்டர்ஸ் வச்சிருக்காங்க. ஏ.சி. ருமுக்குள்ளே வச்சிருக்காங்க” என்றான் வெங்கிட்டு.

சேவா கம்ப்யூட்டர் இன்ஸ்டிடியூட் என்கிற நீளமான போர்டை மறுபடி பார்த்த நடராஜன், அடுத்த வெடிகுண்டு இங்கேதான் என்று தீர்மானித்தான்.

ஸ்பெஷல் கிரைம்ஸ் பிரான்ச் இன்ஸ்பெக்டர் அசோக்குமார் மஃபடியில் க்ரீம்கலர் முழுக்கை சட்டையின் முதல் பட்டன் வரை

போட்டிருந்தார். விரலில் கன்மெட்டல் பதித்த மோதிரம். குளிர் கண்ணாடியைப் பாக்கெட்டில் செருகியிருக்க, அதன் ஒரு காது வெளியில் தொங்கியது. ஷூவின் பளபளப்பில் மின் விசிறியின் மினி பிம்பம் இருந்தது. எதிரே வைக்கப்பட்டிருந்த ஸ்ட்ரா போட்ட குளிர் பானத்தைத் தொடவே இல்லை.

“மிஸ்டர் ராம்குமார், நீங்க நிச்சயமா சொல்றீங்களா? எதிரிகளே கிடையாதா உங்களுக்கு?”

எதிரே ஆள் விழுங்கி சோபாவில் கால் மேல் கால் போட்டிருந்த ராம்குமார் மார்புக்குக் குறுக்கே கைகளைக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான். “நோ. நிச்சயமா இல்லை. சொந்தத்திலே பகை கிடையாது. போட்டி கம்பெனிகளோட எந்த பிரச்சனையும் கிடையாது. எனக்கு என்ன புரியலைன்னா... இது வரைக்கும் தமிழ்நாட்ல நடந்துட்டு வர்ற குண்டு வெடிப்புகள் எல்லாமே பொது இடங்களிலேதான் நடக்குது. இதான் முதல் தடவையா வித்தியாசமா நடந்திருக்குது.”

“இல்லை மிஸ்டர் ராம்குமார். ஒரு மியூசிக் டைரக்டருக்கு நடந்தது தனி விரோதத்தின் பேர்லேதான். அது மாதிரி...”

“ரைட் சார். என் பேர்ல யாருக்கோ தனிப்பட்ட விரோதம்னே வச்சிக்கலாம். என்னைக் கொல்ல எந்த முயற்சியும் நடக்கலையே... என் இண்டஸ்ட்ரியோட ஆஃபீஸ்ல குண்டு வச்சதுக்கு நோக்கம் புரியலையே...”

“உங்களுக்கு பொருள் சேதம் ஏற்படுத்தறது நோக்கமா இருக்கலாம்.”

“அர்த்தமே இல்லை சார். ஐ ஹாவ் டோட்டலி இன்ஷ்யூர்ட் மை ஆஃபீஸ் அண்ட் கோடவுன். நஷ்டம் எனக்கில்லை. எனக்கேற்பட்ட நஷ்டம் நிறைய ரெக்கார்ட்ஸ் போனதுதான். நான் ஆசையா ஜெர்மனிலேர்ந்து வாங்கின டிசைனிங் கம்ப்யூட்டர் பார்ட்டா போனதுதான் பெரிய வருத்தம். டூட்டியோட சேர்த்து மூணரை லட்சமாச்சி. அஃப் கோர்ஸ், இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி கொடுத்ததும். எல்லாம் மறுபடி பில்ட் அப் பண்ணி ரொட்டினுக்கு வர ஒரு மாசமாய்டும். உங்க இன்வெஸ்டிகேஷன் எதுவரைக்கும் இருக்கு சார்?”

“கொஞ்சம் கொஞ்சமா டெவலப் செஞ்சிக்கிட்டிருக்கோம். ஒரு சின் இப்பதான் கிடைச்சிருக்கு. முதல் நாள் ராத்திரி எட்டு மணிக்கு

உங்க இண்டஸ்ட்ரில் குண்டு வெடிக்கப் போகுதுன்னு கண்ட்ரோல் ரூமுக்கு ஒரு போன் செய்தி கிடைக்குது. சரின்னு உடனே வந்து ஷிஃப்டை கேன்சல் பண்ணிட்டு துப்புறவா பார்த்தப்போ குண்டு எதுவும் இல்லை. நீங்க சொல்ற கம்ப்யூட்டர் இருந்த ஏ.சி.ரூமுக்குள்ளேயும் சோதனை செஞ்சிருக்காங்க. அப்போ அங்கே குண்டு இல்லை. பாம் எக்ஸ்பர்ட்டீஸ் தந்திருக்கிற ரிப்போர்ட்டை குண்டு வெடிச்ச இடம் அந்த கம்ப்யூட்டர் ரூம்ன்னுதான் சொல்றாங்க. மற்ற சேதங்கள் எல்லாமே வெடிப்போட விளைவுகள் தான். கண்ணாடிகள் பூரா காலி. பில்லுங்லயே ஒரு கிராக் ஏற்படுத்திடுச்சி. ஜெல்லட்டின் குச்சிகளை வச்சி, டைம் டிவைஸ் இணைச்சி மெனெக்கெட்டு பிரிப்போர் பண்ணிருக்காங்க. தூரத்திலே இருந்து இயக்க டிட்டெனேட்டர் எதுவும் யூஸ் பண்ணலை. எலெக்ட்ரானிக் வேலை எதுவும் இல்லை. ஜஸ்ட் ஹேண்ட் மேட் பாம். சோதனைகள் எல்லாம் முடிஞ்ச பிறகு எப்படியோ உள்ளே வந்து, அந்த ரூமுக்குள்ளே குண்டை வச்சிருக்காங்க. அது எப்படி? வி ஹேவ் ஆன்சர்... கம்ப்யூட்டர் ரூமிலே ரெண்டே ஜன்னல். அதிலே ஒரு ஜன்னலுக்குப் பக்கத்திலே, வெளிப்புறத்திலே தண்ணி பைப் இறங்குது. தண்ணி பைப்ல கால் அச்சுக்கள் கிடைச்சிருக்கு. சன்ஷேட் புளுதி மேலேயும் கிடைச்சிருக்கு. டிபார்ட்மெண்ட் நாய் இருக்கே அது காம்பெளண்ட்டுக்கு அந்தப் பக்கம் ஒரு நுணா மரத்தை சுத்தி சுத்தி வந்துட்டு மெயின் ரோடு வந்து படுத்துக்கிச்சி. அத்தோட இருக்கு. மேற்கொண்டு உங்க ஆஃபீஸ் ஸ்டாஃப், வாட்ச்மேன் இவங்களை இன்னும் தீவிரமா விசாரிக்க இருக்கோம்.

“செய்ங்க. ஒத்துழைக்கச் சொல்றேன்.”

அசோக் குமார் எழுந்து கொண்டார். கை குலுக்கினார். இன்ஷ்யூரன்ஸ் கம்பெனி வந்து போட்ட மதிப்பு ரிப்போர்ட் பிரதி ஒன்றைக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு புறப்பட்டார்.

வெளியே வந்து ஜீப்பில் ஏறிக் கொண்டார்.

“ராம்குமார் இண்டஸ்ட்ரிக்கு ஓட்டுப்பா.”

தொப்பையின் துருத்தலைப் பற்றியெல்லாம் அக்கறைப்படாமல் துரை சட்டையை பாண்ட்டுக்குள் விட்டு இன் செய்து கொண்டான். ஜிப்பை மேலே இழுத்த போது அது பாதிப் பயணத்தில் நின்று கொண்டது. வயிற்றை உள்ளே எக்கி தம் பிடித்து மிச்சத்தையும் பூர்த்தி செய்து விட்டு, தோலுரித்த பெல்ட்டை

லூப்களில் நுழைத்து, பக்கிள்ஸ் பொருத்திக் கொண்டு, “தூர்க்கா, இங்கே வா” என்றான்.

“என்ன, சொல்லுங்க” என்றாள் சமையலறையிலிருந்தே.

“வான்னா வாயேண்டி எழுவே...”

“காலை நல்ல வார்த்தை வராதே... என்ன?” என்று வந்தாள். உள் பாவாடை தெரிய சேலையைத் தூக்கி இடுப்பில் செருகியிருந்தாள். வியர்வையில் ஜாக்கெட்டின் கக்கங்கள் தனி நிறம் காட்டின.

“வாடகை பாக்கி எவ்வளவு?”

“நாப்பதும், நாப்பதும் எண்பது ரூபா.”

“இந்தா” என்று நீட்டின முழு நூறு ரூபாய் நோட்டைப் பார்த்ததும் வியந்தாள்.

“ஏதுங்க?”

“விளக்கம் சொன்னாதான் வாங்கிக்குவியா? பிடி. அந்தாள் வந்தா முஞ்சில ஏறி. அடுத்த மாசத்திலேந்து ரசிது கொடுத்தாதான் காசன்னு சொல்லு. மிச்சக் காசுக்கு சாமான் வாங்கிப் போடு. சியாமளா எங்கே?”

“பள்ளிக்கூடம் போயாச்சு.”

துரை புறப்பட்டு தாளியைத் தாண்டும் போது நின்று, உள்ளே விலக்கிப் பார்த்து, “ஏய்... இங்க பாருடி... விரல் சப்பறான்” என்றான்.

“ஏது பணம்? சொல்லுங்க” என்றாள் அருகில் வந்து.

“வழிப்பறி செஞ்சேன்.”

“என்னது?”

“ஏண்டி, என்னால சம்பாரிக்கவே முடியாதுன்னு முடிவுக்கு வந்துட்டியா? என்னடா பி.எஸ்சி. படிச்சிட்டு இந்த காரியம் பணறதானனு கௌரவம் பார்த்தேன். நடராஜனே இருநூத்தம்பது ரூபாய்க்கு சரின்னு பில்லு போடறப்போ... என்ன கௌரவம் வேண்டிக் கிடக்குன்னு இறங்கிட்டேன். என்ன... கொஞ்சம் அலைச்சல்.”

“என்ன வேலை?”

“பூடான், மணிப்பூர், ராஜஸ்தான், தமிழ்நாடுன்னு மாநிலத்தையே விக்க ஆரம்பிச்சிட்டேன். புரியலை? அம்பது ரூபா கடன் கேட்டிருந்தேன் ஒரு எடத்திலே. கிடைச்சிது. அம்பது ரூபாக்கும் டிக்கெட் வாங்கி வித்தேன். டிக்கெட்டுக்கு பத்து பைசா. என்னாச்சு? அஞ்சு ரூபா. இந்த அம்பது டிக்கெட்டையும் மூணு மணி நேரத்தில வித்துட்டேன். காலலேர்ந்து ராத்திரி வரைக்கும் வித்தா இருநாறு டிக்கெட் விக்கலாம். இருபது ரூபா ஆச்சு. மாசம் அறுநாறு. போதாது நமக்கு? தீர்மானிச்சுட்டேன். இதான் இனிமே தொழில். கொஞ்சம் அதிர்ஷ்டம் வேற இருக்குடி எனக்கு. நேத்து கடைசியா ஒரு டிக்கெட் விக்காம பாக்கெட்ல வச்சிக்கிட்டேன். அதுக்குதான் நூறு ரூபா விழுந்திருக்கு.”

“ரோட்ல அலைஞ்சி வித்திங்களா?”

“சேச்சே. சோழா ஹோட்டல்ல ஏ.சி.ரும் எடுத்துக்கிட்டு உள்ளே படுத்திருந்தேன். எல்லாரும் வந்து வந்து காசு போட்டுட்டு டிக்கெட் எடுத்துட்டுப் போனாங்க. கேக்கிறியே கேள்வி. இத பாரு... ஆறு மாசம் பொறுத்துக்கோ, எதை எதை வித்தேனோ, அதை எல்லாம் திருகாணி குறையாம வாங்கித் தந்துடறேன். வரட்டுமா? டீட்டிக்கு நேரமாச்சி.”

துரை வெளியேறிச் செல்ல... அமைதியாக, கண்களில் கலக்கமாக விரல் சூப்பும் குழந்தையைப் பார்த்தான் துர்க்கா.

துரை பஸ் பிடித்து இறங்கி பாண்டி பஜார் வந்தான். தாரா கார்மெண்ட்ஸ் பக்கம் தலையைத் திருப்பாமல் நேராய் மாடிப் படிகள் ஏறி சேவா கம்ப்யூட்டர் இன்ஸ்டிடியூட் வந்தான்.

இரண்டு பெரிய ஹால்களில் காலேஜ் போல டெஸ்க்குகள், பெஞ்சுகள் இருக்க, கரும்பலகை, மேடை, சாக்பீஸ், வாத்தியார் எல்லாம் இருக்க... கிரில் ஜன்னல் வழியாக துரைக்குப் பளிச் என்று தெரிந்ததென்னவோ கடைசி வரிசைப் பெண்ணின் விலகின தாவணியில் முதல் பட்டனுக்குப் பதில் ஊக்குதான்.

கண்ணாடி போட்ட வாத்தியார் கரும்பலகையில் செவ்வகம், அதன் கீழே டைமன், அதன் கீழே செவ்வகம் என்று ப்ளோ சார்ட் வரைந்து கொண்டிருக்க... துரைக்கு நேரெதிரே ஆஃபீஸ் ரூமின் வாசல் திரை காற்றில் உயர்ந்து உள்ளே இருந்து இவனைப் பார்த்து விட்டார்கள்.

ஊக்கு பார்ப்பதை ஏக்கமாய் இழந்து உள்ளே போனான்.

“என்ன சார் வேணும்?” என்றவர் உலக உருண்டை எல்லாம் மேஜை மேல் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“பேப்பர் விளம்பரம் பார்த்தேன். என் சிஸ்டரை கம்ப்யூட்டர் கிளாஸ்ல சேர்க்கணும். அது சம்பந்தமா விவரம் தெரிஞ்சுட்டுப் போலாம்னு வந்தேன்.”

“உக்காருங்க” என்று மேஜை டிராயரைத் திறந்து கத்தையாய் ப்ராஸ்பெக்டஸ் காகிதங்கள் எடுத்துக் கொடுத்தார். “எல்லா விவரமும் இதிலே இருக்கு.”

துரை உட்கார்ந்து புரட்டிப் பார்த்துக் கொண்டு, “ஆயிரத்து நானூறு ஆவுங்களா?” என்றான் பொய் ஆச்சரியமாய்.

“ஆமாம் சார். மூணு டைமிங்ல கிளாஸ்ல இருக்கு. உங்க சிஸ்டர் என்ன படிச்சிருக்காங்க?”

“பி.எஸ்.சி. ஹோம் சயின்ஸ்.”

“டிகிரின்னா ரொம்ப ஈனியா பிக்கப் பண்ணிக்குவாங்க. புது குரூப் இன்னும் மூணு நாள்ல ஆரம்பிக்குது. மத்த இன்ஸ்டிடியூட்ஸ் மாதிரி நம்மகிட்டே ஏமாத்து வேலை கிடையாது. கம்ப்யூட்டரை படத்திலே காட்ற வேலை இல்லை. மூணு டி.சி.எம். மினி கம்ப்யூட்டர்ஸ் வச்சிருக்கோம்.”

“சார், நான் பார்க்கலாமா? நம்பிக்கையில்லாம கேக்கலை. ஒரு கம்ப்யூட்டரை நான் பார்த்ததே இல்லை.”

அந்த இளைஞன் லேசாகச் சிரித்துக் கொண்டே எழுந்து, “வாங்க. காமிக்கிறேன்.”

அவன் பின்னால் அப்பாவியாக நடந்தான் துரை. நடக்கும் போதே அந்த இடத்தின் அமைப்புகளை மனதில் பதிய வைத்துக் கொண்டான். இளைஞன் அந்த இரண்டு ஹால்களையும் கடந்து திரும்பி மரக் கலரில் லாமினேட் ஷீட் ஒட்டின ஒரு கதவின் பூட்டில் சாவி நுழைத்து, கைப்பிடியைக் கீழே இறக்கி உள்ளே தள்ளினான்.

உடனே ஐஸ் போட்ட காற்று வெல்கம் என்றது. அது பதினைந்தடிக்கு முப்பதுடி உள்ள செவ்வக ஹால். தரையில் சிகப்பு காரியர் மேட் விரித்திருக்க... நீளமான மேஜையில் வரிசையாக மூன்று...

“இதான் கம்ப்யூட்டர் சார்?”

“இல்லை. இதுக்கு மைக்ரோ கம்ப்யூட்டர்னு பேரு.”

“ஒரு டைப்ரைட்டர் போர்டு. ஒரு கால்குலேட்டரு. டி.வி.ஸ்க்ரீன் மூணையும் இணைச்சி வச்சிருக்காங்க.”

“இதிலே ஒளியும் ஒலியும் பார்க்க முடியாது சார். போலாமா?”

இருவரும் மறுபடி ஆபீஸ் ரூமுக்கு வர...

“நாளைக்கு வந்து உறுதியா சொல்றேன் சார்” என்று புறப்பட்டான் துரை.

★

★

★

பாதி லெட்டர் டைப் செய்து கொண்டிருந்தபோது சட்டென்று நின்று போய் கேரேஜ் நகர மறுத்தது. ரிப்பன் சிக்கியிருக்கிறதா என்று பார்த்தாள். இல்லை. அது நன்றாகத்தான் இருந்தது. ஏதாவது டைப்ஸ் பாதியில் நிற்கிறதா, கேரேஜ் ரெய்ல்ஸ் மத்தியில் ஏதாவது மாட்டியிருக்கிறதா என்று எல்லாம் பார்த்தாள் - திலகா. சிக்கல் புரியவில்லை. முதலாளி நாற்காலி காலி.

சாரி தாத்தாவைக் கேட்க, “நமக்குப் புரியாதேம்மா. அந்தப் பையன் நடராஜனுக்கு டைப் தெரியும்தான் சொன்னானே, அவனை பார்க்கச் சொல்லேம்மா” என்றார்.

திலகா எழுந்து முன்புற கடைப் பகுதிக்கு வந்து நடராஜனிடம், “எக்ஸ்கியூஸ் மீ, மிஷின்ல சின்ன ரிப்பேர். உங்களால் சரி பண்ண முடியுதானு பாருங்களேன்” என்றாள்.

நடராஜன் அவள் பின்னாலேயே வந்து மெஷினைப் பார்த்தான். மேல் பகுதியைக் கழற்றி வைத்துப் பார்த்தான். ஒரு ஸ்க்ரூ டிரைவர் வாங்கி இதைத் திருகி, அதைத் திருகி மிஷினைச் சரி செய்து விட்டான்.

“நாமதான் ரிப்பேர் பண்ணிட்டமோன்னு பயந்து போய்ட்டேன். ரொம்ப தேங்க்ஸ்ங்க.”

“என்னங்க இது, இதுக்கெல்லாம் போய் தேங்ஸ் சொல்றீங்க...” என்று திரும்பிய நடராஜன் அருகில் ஆணியில் மாட்டி வைத்திருந்த அவளின் கைப்பையின் சைடு ஃபிளாப்பில் நீட்டிக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தைப் பார்த்து வியந்தான்.

“நீங்க கலில் ஜிப்ரான் படிப்பிங்களா?”

“ம்” என்றாள்.

“நான் பார்க்கலாமா?” என்று எடுத்துப் பிரித்தான்.

பதினாறாம் பக்கத்தில் அடிக்கோடிடப்பட்டிருந்த இரண்டு வரிகள் கண்ணில் பட்டன.

‘ஒருவரை ஒருவர் நேசியுங்கள். ஆனால் அன்பினால் பிணைத்துக் கொள்ளாதீர்கள்.’

நிமிர்ந்து அவளின் முகத்தை தீர்க்கமாகப் பார்த்தான் நடராஜன்.

நடராஜன் பெயிண்ட் கொட்டிப் போன மடக்கு நாற்காலியைத் திருப்பிப் போட்டு, சாயும் பகுதியை மார்போடு அணைத்துக் கொண்டு, ஃபிள்டர் முனை வரை சிகரெட்டை வேலை வாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அருகில் அவனுடைய கட்டிலில் குப்புறப்படுத்திருந்த துரை எண்ணெய் பிசுக்கேறின தலையணையில் இரண்டு முழங்கைகளையும் நட்டு பத்து விரல்களாலும் தன் கன்னங்களை அணைத்திருந்தான்.

டீக்கடைப் பையன் கையில் இரும்பு ஸ்டாண்டுடன் வந்து, “கிளாஸ் எடுத்துக்கட்டுமா சார்?” என்று குனிந்து இரண்டு காலி கிளாஸ்களை எடுத்து ஸ்டாண்டின் வளையங்களில் செருகிக் கொண்டு, “மணி என்ன ஆச்சி சார்?”

“ஓம்பதரை. கணக்கில எழுதிக்கச் சொல்லு.”

அவன் போனதும், “அப்புறம்” என்றான் நடராஜன்.

“நான் என்ன கதையா சொல்றேன்? பார்த்ததை பூரா சொல்லிட்டேன்.”

“சரியா வராதுங்கறியா துரை?”

“ஆமாம். கட்டடம் கொஞ்சம் எசகு பிசகா இருக்கு. பின் பக்கமோ, சைடு பக்கமோ நாம நுழைய முடியாதபடிக்கு அமைப்பு.”

“அந்த கம்ப்யூட்டர்ஸ் இருக்கிற ஏ.சி.ருமுக்குப் போகணும்னா அதுக்கு வாசல் வழியா மாடி ஏறிப் போற ஒரே வழிதான் சாத்தியம்னு சொல்றியா?”

“ஆமாம்.”

“அப்படியே போய்ட்டுப் போறோம்.”

“உளறாதே. மாடிப்படி வாசல்ல வாட்ச்மேன் இருக்கான். நேபாளி. இடுப்பில் கத்தி தொங்குது. கைல டார்ச் லைட்டும், தடியும் வச்சிருக்கான். ஒரு நிமிஷம் தூங்கறதில்லை அவன்.”

“அவனை நான் பார்த்திருக்கேன் துரை. எட்டு மணிக்கெல்லாம் டீட்டிக்கு வந்துடுவான். இடுப்பில் சாலிக் கொத்து வச்சிருக்கான். காலை ஆறு மணிக்கு வேலைக்காரி பெருக்க வர்றப்போ இவன்தான் கதவு திறந்து விடுவானாம்.”

“இந்த இடம் வேணாம் நடராஜ... கொஞ்சம் டேஞ்சர் தெரியுது எனக்கு.”

“என்ன துரை, நீயா பயப்படறே?”

“மாட்டிக்கிட்டோம்னு வைய்யி, மேலே மேலே குண்டு போட முடியாதே...”

“அப்ப ஒண்ணு செய்யி...”

“என்ன?”

“நான் சொல்ற நேரத்தில வெடிக்கிற மாதிரி குண்டு மட்டும் செட் பண்ணி என்கிட்டே கொடுத்துடு. நான் பார்த்துக்கறேன்.”

“எப்படி?”

“ஒரு யோசனை வச்சிருக்கேன். சரியா வருமான்னு பார்க்கலாம். நாலு நாள் போகட்டும். நல்லா கவனிச்சுக்கலாம் முதல்ல.”

“எனக்கென்னவோ...”

“எதுவும் கவலைப்படாதே... மாட்ட மாட்டேன்... லாட்டரி சீட்டு விக்கிறியாமே... வீட்ல சொன்னாங்க. அப்படியா?”

“கூடாதா நடராஜ? கேவலமா அது?”

“இல்லவே இல்லை. ஆனா மனசுக்குக் கஷ்டமா இருக்கு துரை.”

“வேற ஒரு நல்ல வேலை கிடைக்கிற வரைக்கும் தானே... உன்

வேலை எப்படி இருக்குப்பா?”

“சிக்கலே இல்லை. எடுக்கற துணில விலை இருக்கு. அதைப் பார்த்து பில் போடணும். தொங்கு மீசை காசு வாங்கிப்பான். அவன் வெளில போற சமயம் பத்து ரூபாய்க்கு சில்லறையா என்கிட்ட ஒரு டப்பால போட்டு ஒப்படைச்சி... கல்லா பார்த்துக்கச் சொல்வான்.”

“அப்ப, இன்னும் முழுசா உன்னை நம்பலை.”

“எதிர்பார்க்கிறதும் தப்பு.”

“ரைட்டு. அப்ப நான் வர்றேன்.”

“வீட்ல சண்டை போடாதே துரை.”

“இப்ப குறைஞ்சு போச்சுப்பா. நேத்து சாயங்காலம் கோவிலுக்குக் கூட சேர்ந்து போய்ட்டு வந்தோம். அப்ப, எப்போ ரெடி செய்யட்டும்?”

“ரெண்டு நாள் கழிச்சு சொல்றேனே துரை.”

“சரி, இந்த தடவையும் போலீசுக்கு போன் செய்யணுமா நடராஜ?”

“தெரிவிக்கத்தான் போறேன். ஆனா போன் மூலமா இல்லை. வேற ஐடியா வச்சிருக்கேன்.”

துரை எழுந்து அறையின் வாசலில் போட்டிருந்த தன் செருப்புகளை அணிந்து கொண்டு, “வர்றேன்” என்று படிகளில் இறங்கினான்.

மதிய உணவு நேரம் வந்ததும், வியாபாரத்தை நிறுத்தினார்கள். கடையில் டைமன், டைமனாய் மாறி நிற்கும் ஸ்பிரிங் கேட்டை இழுத்துச் சாத்தினார்கள். தொங்கு மீசை வெங்கட் டிராயரைப் பூட்டிக் கொண்டு எழுந்தான்.

அருகில் அமர்ந்திருந்த நடராஜன் போட்டுக் கொண்டிருந்த கூட்டலை முடித்து பேனாவை மூடி விட்டுப் புறப்பட்டான். சாப்பாடு எடுத்து வந்த சிப்பந்திகள் கடையின் பின்புறம் அலுவலகம் தாண்டி இருந்த வராந்தாவுக்கு தத்தம் டிஃபன் பாக்ஸ்களோடு நடந்தார்கள்.

நடராஜன் தான் கொண்டு வந்திருந்த புத்தகத்தை எடுத்துக் கொண்டு அலுவலகப் பகுதிக்கு வந்தான். சாரித் தாத்தா தன் மேஜை

மேலேயே வைத்து அவர் உயரத்திற்கு இருந்த டிஃபன் கேரியரை கம்ப்பார்ட்மெண்ட்டுகளாகப் பிரித்துக் கொண்டிருக்க...

திலகா இன்னும் டைப்பித்துக் கொண்டிருந்தான்.

கீழ் நிறத்தில் அடர்த்தியான கிப்புச் சின்னப் பூக்கள் மலர்ந்த சேலையை நேர்த்தியாக கட்டியிருந்தான். அடர்த்தியான கூந்தலை நான்கு ஹேர்ப்பின்கள் குத்திக் கட்டுப்படுத்திய பின்னரே பின்னல் ஆரம்பமாகியிருந்தது. ஆட்டின் வடிவ ஸ்டிக்கர் பொட்டு. இன்னும் கலையாத ரோஸ் பவுடர்.

“என்னங்க, சாப்பிடலையா?” என்றான் நடராஜன்.

“இன்னும் அரைப்பக்கம் அடிச்சா இந்த ஸ்டேட்மெண்ட் வேலை முடிஞ்சுடும். அதான் அடிக்கிறேன்.”

“நேரம் தவறிச் சாப்பிட்டா அல்ஸர் வந்துடும்மா” என்றார் சாரி.

விரித்த இலையில் நீர் தெளித்துத் துடைத்து விட்டு இரண்டு கை சோறு எடுத்து மத்தியில் வைத்துக் கொண்டவரைப் பார்த்து, “ஏன் சார் வயதுக்கு மீறி அதிகமா சாப்பிட்டாலும் கொழுப்பு அதிகமாகி பிரஷர் எல்லாம் வந்துடுமாமே. அப்படியா?” என்று கிண்டலாகக் கேட்டு விட்டு திலகாவைப் பார்த்து உதட்டுக்குள் சிரித்தான் நடராஜன்.

“போச்சுடா. இந்த பில்லிங்ல என் சாப்பாட்டல் கண் வைக்காமே இருந்த ஒரே ஆள் நீதான். நீயும் வச்சிட்டியா? போய்யா பேசாம.”

திலகாவின் மேஜை மேல் புத்தகத்தை வைத்த நடராஜன், “படிச்சிட்டேங்க. ரொம்ப தேங்ஸ்” என்றான்.

“பரவால்லை. நீங்க சாப்பாடு கொண்டு வரலையா?”

“கொண்டு வர்றதா? கொடுத்தனுப்ப யார் இருக்காங்க? பக்கத்திலே பத்மா விலாஸ்ன்னு ஒரு ஹோட்டல் இருக்கு. அங்கதான் சாப்பிடறேன். ஒரு வடை, ஒரு கப் தயிர் சாதம். வரட்டுமா?”

“டேஸ்ட் நல்லா இருக்கா அங்கே?”

“பிராமின்ஸ் ஹோட்டல். நல்லாதான் இருக்கு.”

“இன்னிக்கு நான் சாப்பாடு எடுத்துட்டு வரலை. வெளிலதான் சாப்பிடணும். அதுக்குத்தான் கேட்டேன். எங்கே இருக்கு அந்த

ஹோட்டல்?”

“லெஃப்ட்ல நேரா வந்தா ரகுமான் டைலர்ஸ்ன்னு பெரிய கடை இருக்கு. அதுக்கு எதிர்க்க சந்துக்குள்ளே இருக்கு. நீங்க அடிச்சிட்டு வாங்களேன். சேர்ந்தே போலாம்.”

நடராஜன் அருகில் இருந்த நாற்காலியில் அமர்ந்தான்.

“பரவால்லைங்க. நீங்க போங்க. நான் முடிச்சுட்டு வர்றேன்.”

“மெதுவா முடிங்க. சாரி சார் சாப்பிடறதைப் பார்த்ததிலே பாதி பசி அடங்கிப் போச்சிங்க. அதென்ன சார் முட்டையா?”

“யோவ், இப்ப நீ போப்போறியா இல்லையா?” என்று சிறினார் சாரி.

திலகா சிரித்துக் கொண்டே அடித்து முடித்து, காகிதங்களை உருவி எடுத்து பேப்பர் வெய்ட் வைத்து விட்டு எழுந்தான். டைப்ரைட்டரை மூடி விட்டு ஆணியில் மாட்டின கைப்பையை எடுத்துக் கொண்டு, “வாங்க போலாம்” என்றான்.

இருவரும் கடையை விட்டு வெளியேறி பாதையோரமாக நடந்தார்கள். மத்தியான வெயில் சளைக்காமல் வறுத்துக் கொண்டிருந்தது. இளநீர் குவித்து வைத்திருந்த பெண் கை ஓயாமல் சீவி, சீவி காத்திருந்தவர்களிடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“உங்களை ஒண்ணு கேக்கணும்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன் சார்” என்றான் திலகா.

“என்னங்க?”

“இதுக்கு முன்னாடி நீங்க எங்கே வேலை பார்த்திங்க?”

“பிரைட் சன் எலெக்ட்ரிகல்ஸ் லிமிட்டெட். ஃபேன், பல்பு, சுவிட்ச்கன்னு எலெக்ட்ரிகல் பொருள்கள் எல்லாம் தயார் பண்ண பெரிய இண்டஸ்ட்ரி.”

“எங்க வீட்ல கூட பிரைட்சன் டேபிள் ஃபேன் இருக்கு. சரி, நாப்பத்தஞ்சு பேரை திடீர்னு விலக்கிட்டாங்கன்னிங்களே... ஏன்?”

“அந்த வயித்தெரிச்சல் கதை ஏங்க இப்போ? சாப்பிட்டுட்டுடலாங்க முதல்ல. இப்பவே சொல்லிடறேன். பில்லுக்குப் பணம் நான் கொடுத்துடறேன். கல்லாகிட்டே வந்து சண்டை போடாதிங்க. என்ன?”

“இல்லை. பரவால்லைங்க.”

“நாளைக்கு வேணும்னா நீங்க கொடுங்களேன்.”

“அதுக்காகவே நாளைக்கு என்னைச் சாப்பாடு எடுத்துட்டு வர வேணாம்னு சொல்றிங்களா?”

“அய்யய்யோ! சும்மா பேச்சுக்குச் சொன்னேன். இஷ்டமில்லைன்னா தனித்தனி பில்லே போட்டுக்கலாம். வாங்க.”

பத்மா விலாஸ் சின்னதாய் இருந்தது. மேஜை ஆடாமல் இருக்க, சில கால்களுக்கு மரத் துண்டுகள் செருகியிருந்தார்கள். கடப்பைக் கல் மேஜை விளம்பில் துளையிட்ட பித்தளை டம்ளர்களில் தண்ணீர் வைத்த சப்ளையர் வேட்டியை மடித்துக் கட்டினதில் பச்சை அண்ட்ராயர் எட்டிப் பார்த்தது.

இரண்டு கப் தேங்காய் சாதமும், இரண்டு கப் தயிர் சாதமும் சொல்லி விட்டு திலகாவை நிமிர்ந்து பார்த்தான். அதுவரை அவன் முகத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் சட்டென்று பார்வையைத் தாழ்த்தினான்.

“ஏன் வேலையை விட்டு அனுப்பினாங்கன்னு கேட்டிங்க இல்லே? ப்ளடி கம்ப்யூட்டர்தான் காரணங்க.”

“கம்ப்யூட்டரா? புரியலையே...”

“மனுஷன் தயாரிச்சதுதான். இப்போ மனுஷனையே சாப்பிட ஆரம்பிச்சிடுச்சிங்க. இந்தியா முழுக்க அரசு துறையிலேயும் சரி, தனியார் துறையிலேயும் சரி... கம்ப்யூட்டர் மயமாக்கறதுக்குத் தீவிரமான முயற்சிகள் நடக்குது. நம்ம அரசாங்கம் இதை ஆதரிக்குது. கம்ப்யூட்டரைசேஷன் தப்பில்லைங்க. அதை நம்ம நாட்ல செய்றதுதான் தப்பு. இன்னிய தேதிக்கு எம்ப்ளாய்மெண்ட் எக்ஸ்சேஞ்சல் பதிவு செஞ்சியிருக்கிறவங்க மட்டும் மூணு கோடி பேர். பதியாம வேலையில்லாம எவ்வளவோ பேர் இருக்காங்க. நம்ம நாட்டோட பொருளாதார அமைப்பே வேறங்க. பெரிய பெரிய தொழிற்சாலைகளிலே உள்ள இயந்திரங்களோட உற்பத்தி திறனிலேயே நாற்பது சதவீதம்தான் பயன்படுத்தறோம். இதிலே கம்ப்யூட்டர் ஒரு கேடா? கம்ப்யூட்டர் பொது மக்களோட சௌகரியங்களை அதிகரிக்குது. தொழிலதிபர்களோட செலவுகளைக் குறைச்சு பாக்கெட்டுகளை நிரப்புது. ஆனா பாதிக்கப்படப் போறது இந்த கோடிக்கணக்கான வேலையில்லாத கூட்டம்தான். கம்ப்யூட்டரைசேஷன் தீவிரமானா, இன்னும் இருபது

வருஷத்திலே வேலை வாய்ப்பு ரொம்ப கணிசமா குறைஞ்சுடும். புதுசு புதுசா வற்ற பட்டதாரிகள் எண்ணிக்கையிலே சேர்ந்துகிட்டே இருப்பாங்க. கோபம் கொண்ட இந்தக் கூட்டம் தன் கட்டுப்பாட்டை உதறினா... இந்த சமுதாயம் தாங்காது. அமைதி அழிஞ்சுடும். ஒவ்வொரு நிமிஷமும் உயிரைக் கையிலே பிடிச்சுக்கிட்டுதான் வாழணும்” என்று குரலுயர்த்திப் பேசிக் கொண்டே போன நடராஜன் பக்கத்து பக்கத்து மேஜைகளில் அமர்ந்திருப்பவர்கள்கூட சாப்பிடுவதை நிறுத்தி தன்னையே பார்ப்பதை உணர்ந்து சட்டென்று நிறுத்திக் கொண்டான்.

திலகா அமைதியாய் அவனையே பார்த்தாள்.

“ஸாரிங்க. உணர்ச்சிவசப் பட்டுட்டேன். நீங்க கேட்டது ஒண்ணு. நான் சொன்னது ஒண்ணு. சாப்பிடுங்க” என்றவனை - சாப்பிடாமல் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தாள் திலகா.

பத்மா விலாசை விட்டு வெளிப்பட்டு சாலையின் ஓரத்தின் மௌனமாக நடந்தார்கள் திலகாவும் நடராஜனும்.

இளநீர் விற்றுக் கொண்டிருந்த பெண்ணைக் கடக்கும் முன்னால், “இளநீர் சாப்பிடலாமாங்க?” என்றாள்.

“ஏற்கனவே பட்ஜெட் டெஃபிசிட்ல இருக்குங்க.”

“நான் தர்றேன். ரெண்டு சீவும்மா.”

ஸ்ட்ரா போட்டு குடித்து விட்டு தேங்காய்க்காகக் காத்திருக்கையில் திலகா கேட்டாள். “ஏங்க, நம்ம நாட்டுக்கே கம்ப்யூட்டர்ஸ் தேவையில்லைன்னு சொல்றிங்களா?”

“நோ அப்படிச் சொன்னேனா நான்?”

“கிட்டத்தட்ட அப்படித்தான் சொன்னிங்க. இது டைனமிக் வால்ட். விஞ்ஞானத்தோட விளைவா சமூகத்திலே மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக்கிட்டுத்தான் இருக்கும். விஞ்ஞானம் முற்போக்கான விஷயம். புதிய புதிய கண்டுபிடிப்புகள் நம்மை வளர்ச்சிப் பாதைக்குத்தான் அழைக்கும். அந்த சாதனங்களைப் பயன்படுத்தக் கூடாதுன்னு சொல்றது பிற்போக்குவாதமா உங்களுக்குப் படலையா?”

“ஒரு நிமிஷம்” என்று வாயில் வைத்திருந்த தேங்காயை விழுங்கி விட்டு, கர்ச்சிப் எடுத்து உதடுகளை ஒற்றிக் கொண்டு, “டைம் என்னங்க ஆச்சி?” என்றான்.

திலகா பார்த்து, “கடை திறக்க இன்னும் ஒரு மணி நேரம் இருக்கு.”

“உங்களுக்கு ஆட்சேபணை இல்லைன்னா பக்கத்திலே ஒரு பார்சு இருக்கு. அங்கே நிழல் இருக்கு. அமைதி இருக்கு. இந்தச் சத்தத்திலே நான் பேசறது பாதிதான் உங்க மனசுலே ஏறும். போவமா?”

“ம்” என்றாள்.

பார்சு சதுரமாய் இருந்தது. உள்ளே காம்பெளண்ட் ஓரங்களில் நெட்டிலிங்க மரங்களும்... அப்புறம் புல்வெளியும், பூச்செடிகளும், சிறுவருக்கான விளையாட்டு அமைப்புகளும், சிமெண்ட் பெஞ்சுகளும், ஸ்பீக்கர் கட்டின கொடிக் கம்பமும், அங்கங்கே பறவை எச்சங்களுமாக இருந்தன.

ஒரு மர நிழல் தேர்ந்தெடுத்து சென்றார்கள். நடராஜன் இரண்டு கால்களையும் நீட்டிக் கொண்டு அமர்ந்தான். சற்றுத் தள்ளி கர்ச்சிப் விரித்து அதன் மேல் அமர்ந்தாள் திலகா. தூரத்தில் செடிகளுக்குத் தண்ணீர் பீய்ச்சிக் கொண்டிருந்த காவல்காரன் ஒருமுறை திரும்பி இவர்களைப் பார்த்து விட்டுத் தன் வேலையைத் தொடர்ந்தான். உள்ளே நுழைந்து விட்ட ஒரு ஆட்டை குச்சி கொண்டு ஒரு சின்னப் பையன் துரத்திக் கொண்டிருக்க, மரத்திலிருந்து ஒரு மஞ்சள் பூ உதிர்ந்து அவள் தலையில் விழுந்து, மடியில் விழுந்தது.

“என்ன கேட்டிங்க” என்றான் நடராஜன்.

“இப்போ, அஞ்ச வருஷத்துக்கு முன்னாடி டெலிவிஷனும், வீடியோவும் நமக்குக் கனவா இருந்திச்சி. இன்னிக்கு கிராமத்துத் திருவிழால் வீடியோ படம் காட்டறாங்க. ஊருக்கு ஒரு டெலிவிஷன் கொண்டு வர அரசாங்கம் சிந்திக்குது. மாப்பிள்ளை வீட்டுக்காரன் டெலிவிஷன் இருக்கான்னு கேக்கறான். சினிமாக்காரங்க டெலிவிஷனோட பிரபலத்தைப் பார்த்து பயப்படறாங்க. இது ஒரு வளர்ச்சிதானே? இதை ஏன் புறக்கணிக்கணும். அதே மாதிரி கம்ப்யூட்டரை ஏன் நினைக்க மாட்டேங்கறிங்க நீங்க?”

“இல்லைங்க திலகா. ஒண்ணு என் எண்ணத்தை நீங்க சரியாய் புரிஞ்சுக்கலை, இல்லைன்னா சரியா நான் புரிய வைக்கலை. நீங்க

சொன்ன டெலிவிஷன், இதோட வளர்ச்சியினாலே பாதிப்பு யாருக்குமில்லை. தியேட்டர்காரங்க, சினிமாக்காரங்க மாறிக்குவாங்க. கம்ப்யூட்டர் அப்படி இல்லை லுக், நான் கம்ப்யூட்டரோட எதிரி இல்லை. அதனோட திறமையை பிரமிக்கிறேன். வரவேற்கிறேன். ஆனா இந்தியா மாதிரியான மக்கள் தொகை அதிகம் உள்ள, லேபர் அதிகம் உள்ள நாட்ல கம்ப்யூட்டரை ஒரு எல்லையோட பயன்படுத்தணும்.”

“அதென்ன எல்லை?”

“இராணுவம், பாதுகாப்பு, விஞ்ஞானம், வானிலை, வின்வெளி, மருத்துவம், உற்பத்தி இந்த மாதிரி துறைகளிலே கம்ப்யூட்டரைப் பயன்படுத்தறதிலே தப்பே இல்லை. இதெல்லாம் அவசியம். அத்தியாவசியம், முக்கியம். ஆனா சௌகரியத்துக்காகக் கம்ப்யூட்டரைப் பயன்படுத்தறது நேரடியா ஆயிரக்கணக்கான தொழிலாளர்களை, உழைப்பாளர்களைப் பாதிக்கும். உதாரணமா நாப்பத்தஞ்சி பேர் உங்க கண் முன்னாடி நிக்கிறோமே. எங்க கம்பெனி தனியார் குடும்பங்களோட வாழ்க்கையை வேரோட பிடுங்கி வீசிடுச்சி. இதனால் யாருக்கு லாபம்? கம்பெனி முதலாளிக்கு. கம்பெனில ஷேர் வாங்கினவங்களுக்கு. ஆனா எங்களுக்கு? இருநூத்தம்பது ரூபா சம்பளத்திலே ரெடிமேட் கடையிலே பில் போட்டுக்கிட்டிருக்கேன். இந்த வேலையும் இல்லாம திரியறாங்க மிச்சம் பேர். என் உத்தியோகம் போனது ஊர்ல அம்மாவுக்குத் தெரியாது. தெரிஞ்சா துடிச்சிப் போய்டுவாங்க.”

நடராஜன் தரையில் புல்லைப் பிடுங்கிப் பிடுங்கி எறிந்து கொண்டே தூரத்து வானத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு பேசினான்.

“உங்க வாதத்திலே நியாயம் இருக்குங்க” என்றாள் திலகா.

கொஞ்ச நேரம் இருவரும் அமைதியாய் இருந்தார்கள். முழங்கால்களைக் கட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்த திலகாவை நிமிர்ந்து பார்த்து, அவள் தன்னையே பார்ப்பதைக் கண்டு பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான் நடராஜன்.

என் மனதின் குமுறல்களுக்கு யாரிடமாவது கொட்டி அழ வேண்டும் என்று தோன்றியதால் உன்னிடம் பேசுகிறேன். உள்ளத்தில் உணர்வதைச் சொல்கிறேன்.

ஆனால் பெண்ணே, என் மேல் ஏன் உனக்கு அக்கறை? எதற்காக என்னிடம் பரிவோடு பழகுகிறாய்? எதற்காக அமைதியாய் கேட்டுக்

கொள்கிறாய்?

இது... இது... காதல்?

சேச்சே, அல்லது காதலின் ஆரம்பம்? எனில் உடனடியாய் விலகி விடு. வேண்டாம். இப்போது என் இதயத்தில் மென்மையான சிந்தனைகளே கிடையாது. சட்டத்திற்கு நான் பகையாளி. அதை எதிர்த்து இன்னும் நிறைய காரியங்கள் செய்ய வேண்டியுள்ளது. காக்கிச் சட்டைகள் எந்த நேரமும் என்னைத் தேடி வரும்.

உனக்குள் ஆசைகளை, நம்பிக்கைகளை விதைப்பதோ, வளர்த்துக் கொள்ள சந்தர்ப்பம் அளிப்பதோ கூடத் தவறு. எனக்குக் கவலையாய் இருக்கிறது.

காரணம் எனக்குள் லேசான தடுமாற்றத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறாய் நீ. கடைக்கு வந்ததும் நீ வந்து விட்டாயா என்று மனம் தேடுவது ஒரு புதிய அனுபவம். தேவைக்கு அதிகமாய் உன் முகத்தில் என் கண்கள் நிலைப்பது, என் உள் மனதை மீறின விஷயம். உரிமையுடன் பேசுவதற்கு ஏற்படும் விழைவு இதற்கு முன்னால் என்னிடம் இருந்ததில்லை. அறையில் தொங்கின காலண்டரில் இருக்கும் பெண்ணின் முகத்தில் உன் முகம் ஒரு முறை தெரிந்தது. என்னாலேயே அடக்கி வைக்க முடியாத கற்பனை.

வேண்டாம் திலகா. நமக்குள் அந்த அவஸ்தை வேண்டாம்.

“என்னங்க, கண்ணைத் திறந்துகிட்டே தூங்கறீங்களா?”

“கண்ணு திறந்துதான் இருக்கு. ஆனா நான் விழிப்பா இல்லைன்னு நினைக்கிறேன்” என்றான்.

“என்னாச்சு? திடீர்னு தத்துவம் எல்லாம் பேசறீங்க?”

“ஒண்ணுமில்லை. போலாங்க” என்று எழுந்தான் நடராஜன்.

பக்கத்து வீட்டில் கெடிகாரம் பதினொரு முறை அடித்ததும், துரை இமைகளைத் திறந்தான். ஒருக்களித்துப் படுத்து தன் மேல் ஒரு கையைப் போட்டிருந்த துர்க்காவைப் பார்த்தான். மெதுவாக அவளின் கையை எடுத்து வைத்து விட்டு எழுந்தான்.

சற்றுத் தள்ளி சியாமளா குப்புறப்படுத்திருக்க... சோகையான ஜீரோ வாட்ஸ் வெளிச்சத்தில் அவளின் கொலுசு பளிச்சென்று தெரிந்தது.

துரை எழுந்து பின்புறம் போய் விட்டு வந்து, அலமாரியைத் திறந்தான். நியூஸ் பேப்பர் போட்டுச் சுற்றின வெடிகுண்டு பார்சலை எடுத்துக் கொண்டான்.

மெதுவாக வாசல் கதவைத் திறந்து பார்சலை வெளியே இருந்த திண்ணையில் வைத்து விட்டு உள்ளே வந்தான். துர்க்காவின் தோளில் லேசாகத் தட்டினான்.

“துர்க்கா, வயிறு சரியில்லை. ஒரு சோடா குடிச்சுட்டு வந்துடறேன். வந்து கதவை சாத்திக்க” என்றான்.

“மணி என்ன?” என்றான் துர்க்கா கலக்கமாய்.

“பதினொண்ணு. சீக்கிரம் வந்துடறேன்.”

“சோடாதான் குடிக்கப் போறீங்களா, வேற ஏதாவதா? ஏன் இப்படி தொந்தரவு பண்ணீங்க?” என்று விட்டு மீண்டும் உறங்க ஆரம்பித்தான்.

துரை தன் சைக்கிளைக் கீழே இறக்கினான். பூட்டு எடுத்து வந்து வீட்டை வெளிப்பக்கமாகப் பூட்டிக் கொண்டு, காரியர் கிளிப்பில் பார்சலை வைத்துக் கொண்டு சிராய் மிதிக்க ஆரம்பித்தான்.

சாலை முழுக்க இருட்டு கொட்டியிருந்தது. டிக்கடை வாசல்களில் மட்டும் கொஞ்சம் வெளிச்சமும், கொஞ்சம் மனிதர்களும். இரண்டு லாரிகள் அடுத்தடுத்து இவனைக் கடந்து சென்றன. சுவரில் வர்ணம் கொண்டு விளம்பரம் எழுதிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

பேசிக் கொண்ட இடத்தில் சிகரெட் பிடித்துக் கொண்டு காத்திருந்தான் நடராஜன். அவன் அருகில் சைக்கிளை நிறுத்தி இறங்கினான் துரை.

“நான் லேட்டா நடராஜா?”

“இல்லை. கரெக்டா வந்துட்டே. சைக்கிளை இங்கேயே ஓரமா நிறுத்திப் பூட்டிக்கோ. நடந்து போகலாம். கர்சீப் கொண்டு வந்தியா?”

“நல்லா, பெரிசா கொண்டாந்திருக்கேன்.”

இருவரும் பாண்டி பஜார் நோக்கி நடந்தார்கள்.

“சரி, இப்போ பிளான் எப்படி?” என்றான் துரை.

“நேரடியா தாக்கறோம்.”

“யாரை?”

“அந்த வாட்ச்மேனை.”

“நம்மை அடையாளம் பார்த்துட மாட்டானா?”

“அதுக்குதான் கர்சிப் கட்டிக்கப் போறோம் முகத்திலே, இந்தா...”

நடராஜன் தன் பாண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து ஒரு சிறிய ஊசி மருந்து பாட்டில் போல எடுத்துக் கொடுத்தான். “இதை அவனை சுவாசிக்கச் செய்ய வேண்டியது உன் பொறுப்பு.”

“ரைட். அதுக்கப்பறம்?”

“ரெண்டாவது நிமிஷம் அவன் மயக்கத்திலே விழுந்துடுவான். அவன் இடுப்புல சாவிக் கொத்து இருக்கு. படிகள் ஏறி ஆபீஸ் ரும் கதவை முதல்ல திறக்கிறோம். ஆபீஸ் ரும்ல ஆணியடிச்சி வரிசையா மூணு சாவிகள் இருக்கு. அதிலே ஒரு சாவிதான் ஏ.சி.ருமோட் சாவி.”

“பரவால்லையே... நான் கவனிக்காததை எல்லாம் நீ கவனிச்சிருக்கியே, அப்பறம்?”

“சாவி போட்டு நேரா ருமுக்குள்ளே போய் பாம் வச்சிட்டு, பூட்டிட்டு, சாவியை பழையபடி மாட்டிட்டு, மயங்கிக் கிடக்கிற வாட்ச்மேன் கையில் சாவிக் கொத்தைப் போட்டுட்டு வந்துடறோம். அவ்வளவுதான்.”

“வாட்ச்மேன் இடுப்பில கத்தி வச்சிருக்கான்ப்பா. தெரியுமா?”

“தெரியும். அதை அவன் பயன்படுத்த சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப் போறதில்லை.”

“சரி, டைம் செட் பண்ணலையே இன்னும்?”

“ஒரு மணி நேரத்துக்குக் குறையாம மயக்கத்திலே வச்சிருக்கும் இந்த நச்சுத் திரவம். ராத்திரி பனிரெண்டரைக்கு வெடிக்கிற மாதிரி செட் பண்ணிடு.”

இருவரும் பாண்டி பஜாரின் முனையில் திரும்ப... தெரு முழுக்க வெளிச்சம் சாஸ்திரத்திற்கு இருந்தது. நாயை நாய் துரத்தி ஓடியது. தட், தட் என்று உதறிக் கொண்டு ஒரு பைக் வந்து, கடந்து போனதும் மறுபடி அமைதி.

சேவா கம்ப்யூட்டர் இன்ஸ்டிடியூட் நோக்கி இருவரும் நிதானமாக நடக்க...

தூரத்தில் அந்த வாட்ச்மேன் படிக்கட்டில் அமர்ந்து வாழைப்பழம் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்க...

இவர்களைக் கடந்து போய் மறைந்த அதே பைக் திரும்பி வந்தது. இருவரின் அருகில் வந்து நின்றது. மஃப்டியில் இருக்கும் இன்ஸ்பெக்டர் போலிருந்த அவர் கேட்டார். “யார் நீங்க? கைல என்ன பார்சல் அது?”

அந்த மஃப்டி ஆசாமி கேள்வி கேட்டதும், துரைக்கு சடன் சர்வீசில் உடம்பெங்கும் உதறல் எடுத்தது. நடராஜனின் மூளை பொருத்தமான பதிவை தேடு தேடென்று தேட ஆரம்பித்தது.

“என்னய்யா காதுல விழலை? யாரு நீங்க ரெண்டு பேரும்?”

என்ற அவரிடமிருந்து லேசான பிராந்தி வாடையை இப்போதுதான் உணர்ந்த நடராஜன் தெம்பானான். சிக்ஸ்டன் எம்.எம்.மில் ஒரு ஸ்பூல் எடுத்து மாட்டி தப்பில்லாமல் ரீல் ஓட்ட ஆரம்பித்தான்.

“சார், நான் கந்தன் டிரான்ஸ்போர்ட்ஸ்ல வேலை பார்க்கறேன். இவன் மெக்கானிக். வண்டி பிரேக் டவுன். காலைல ரூட்ல விட்டாகணும். லேதல் போய் இதைக் கடைஞ்சி எடுத்துக்கிட்டு வர்றோம். டேய், சாருக்குப் பிரிச்சிக் காட்டேன்டா...”

துரை திரு திரு என்று விழிக்க...

“சரி, சரி போங்க” என்றார் அந்தக் கடமை வீரர்.

பெருமூச்சு விட்ட நடராஜன், “வணக்கம் சார். வர்றோம் சார்” என்று துரையை இழுத்துக் கொண்டு நடக்க... அவர் பைக்கைத் திருப்பிக் கொண்டு சென்று மறைந்தார்.

“நீ பாட்டுக்குப் பிரிச்சிக் காமின்னு சொல்லிட்டியே, அவர் ஸ்ட்ரிக்க்டா பிரிக்கச் சொல்லியிருந்தா என்ன செய்வே நடராஜா?”

“எல்லாம் ஒரு நம்பிக்கைதான். திக்கல், திணறல் இல்லாம ஒரு பொருத்தமான பதில் சொன்னாலே கன்வினஸ் ஆய்டுவாங்க துரை.

பிடிவாதம் பிடிச்சா, மூஞ்சில ரெண்டு குத்து விட்டுக் குப்புறக் கிடத்திட்டு ஓடிடறதுன்னு கடைசி வழி வச்சிருந்தேன். நம்பிட்டார்.”

தூரத்தில் சேவா இன்ஸ்டிடியூட்டின் போர்டுக்கு ஒரே ஒரு பல்பு வெளிச்சம் சிந்திக் கொண்டிருக்க... வாட்ச்மேன் வாழைப்பழத் தோலை ஓரமாக எறிந்து விட்டு, கர்சீப் எடுத்துக் கை துடைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்த போது...

முகத்தில் கண்களுக்குக் கீழே துணி கட்டிக் கொண்டிருந்த அவர்கள் இருவரையும் பார்த்ததும், ரிஃப்லெக்சில் வலது கை கத்தியின் பிடியைத் தொட்டது.

ஆனால் அதற்கு ஒரு செகண்ட் முன்னதாக மடக்கப்பட்டான். கத்த முடியாமல் வாய் பொத்தப்பட்டான். இயங்க முடியாமல் கைகள் வளைக்கப்பட்டான். தவிர்க்க முடியாமல் அந்தக் கெட்ட காற்றை சுவாசித்தான்.

பத்தாம் வினாடி பந்து போல் சுருண்டு கொண்டான். இமைகள் இரண்டு முறை தயங்கி விட்டு லொடக்கென்று கீழே விழுந்தன. சுகமான மயக்கத்தில் மூழ்கினான்.

தெருவில் ஒரு நாய் கூட இல்லை. இருட்டு ஏகபோக உரிமையில் இருந்தது.

நடராஜன் வாட்ச்மேன் இடுப்பில் செருகியிருந்த சாவிக் கொத்தை எடுத்து துரையிடம் கொடுத்தான்.

துரை படிகளுக்கடியில் இருந்த முதல் ஸ்பிரிங் கேட்டின் பூட்டைப் பார்த்து, சாவிக் கொத்திலிருந்து தேர்ந்தெடுத்து நுழைத்துத் திறந்தான் - க்ளவுஸ் மாட்டிய கைகளால்.

கதவை இரண்டு பக்கமும் தள்ளினபோது லேசாக சப்தம் வந்தது.

வாட்ச்மேனை மறைத்துக் கொண்டு நின்றிருந்த நடராஜன், “நானும் மேலே வரட்டுமா துரை?”

“வேணாம். நீ இங்கேயே இரு. இதோ ரெண்டே நிமித்திலே வச்சிட்டு வந்துடறேன்.”

துரை விளக்கு எதுவும் போட்டுக் கொள்ளாமல், கொண்டு வந்த சின்ன டார்ச் லைட்டையும் பயன்படுத்தாமல் படிகளில் ஏறி மேலே வந்தான்.

மிக மெல்லிசான வெளிச்சம். எதிரே அலுவலக அறையின் கதவில் நிக்கல் கைப்பிடி பளபளப்பாய்த் தெரிய... அதை நோக்கிச் சென்று, மூன்றாவது சாவியில் வென்று...

உள்ளே வந்து டார்ச் ஒளியை முதலில் தரையில் பாய்ச்சினான். அதில் கிடைத்த வெளிச்சச் சிதறலின் உதவியில் சுவரைப் பார்த்தான். அங்கு மரச் சட்டத்தில் வரிசையாய் மூன்று சாவிகள் தொங்க... அதில் ஒரு சாவியை எடுத்துக் கொண்டதும் டார்ச்சை அணைத்தான்.

ஏற்கனவே வந்த போது கம்ப்யூட்டர்கள் இருக்கும் ஏ.சி. அறைக்குச் சென்ற வழியை நினைவுபடுத்திக் கொண்டு பதட்டமில்லாமல் நடந்தான்; அடைந்தான்.

அலுவலக அறையில் எடுத்த சாவியைப் போட்டு அந்தக் கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்தான். சுள்ளென்று குளிர் காற்று. ஏர் கண்டிஷனர் இயக்கத்தில் இருந்தது.

டார்ச் ஒளியில் அந்த மூன்று மினி கம்ப்யூட்டர்களையும் வருடினான்.

கொண்டு வந்த பார்சலைப் பிரித்தான். டைம் டிவைசுடன் கூடிய வெடிகுண்டை எடுத்தான். அதில் 1 மணி என்று செட் செய்து, ஆன் செய்ய... டிக், டிக் என்று ஒலியுடன் இயங்க ஆரம்பித்தது அந்த சைத்தான்.

மூன்றில் நடு கம்ப்யூட்டரின் அருகில் வந்தான். பார்சல் கட்டி எடுத்து வந்த காகிதத்தை மடக்கிப் பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டு, அறையை முன் போல் பூட்டினான்.

வந்த வழியே வந்து அலுவலக அறையில் ஆணியில் சாவியை மாட்டி விட்டுத் திரும்பிய போது முழங்கை பட்டு மேஜை மேல் இருந்த உலக உருண்டை கீழே ஓசையுடன் தவறி விழுந்தது. உருண்டு சென்று நின்றது.

அதை எடுத்து மேஜையின் மேல் வைத்து விட்டு வெளியே வந்து அலுவலக அறையைப் பூட்டி, படிகளில் இறங்கி, ஸ்பிரிங் கேட்டை இழுத்து, இணைத்து, முன்போல் பூட்டி, “இந்தா சாவிக் கொத்து” என்று நடராஜனிடம் நீட்டினான் துரை.

அதை பப்பரப்பா என்று படுத்துக் கிடந்த வாட்ச்மேன் இடுப்பில் செருகி விட்டு, “எத்தனை மணிக்கு துரை?”

“ஒண்ணு. வா. போய்டலாம்.”

“போக வேண்டியதுதான். மணி இப்போ பதினொன்று நாப்பத்தஞ்சு. இன்னும் ஒண்ணே கால் மணி நேரம் இருக்கு. எப்படியும் ஒரு மணி நேரமாகும் இவன் மயக்கம் தெளிய...”

“சரி, போலீசுக்குச் செய்தி...”

“இதோ... இவன் உள்ளங்கைல டார்ச் அடி. படி.”

அடித்துப் பார்த்தான்.

‘இந்தக் கட்டிடத்தில் பாம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது’ - என்று பால் பாய்ண்ட் பேனாவில் எழுதியிருந்தான் நடராஜன்.

இருவரும் சைக்கிளை நிறுத்தியிருந்த இடத்திற்கு வந்து எடுத்துக் கொண்டு, துரை மிதிக்க, அமர்ந்திருந்தான் நடராஜன்.

“பார்சல் பேப்பரை எடுத்துட்டு வந்துட்டியா?”

“இதோ, கையோட எடுத்துட்டு வந்துட்டேன். ஒரு விஷயம் புரியலை நடராஜா.”

“என்ன?”

“ஒவ்வொரு தடவையும் கொஞ்சம் முன்கூட்டியே போலீசுக்குச் சொல்லிடலாம்னு சொல்றியே, அது எதுக்கு? நாமா வம்பை விலைக்கு வாங்கற மாதிரி இல்லையா இது?”

“இல்லை துரை. இதுக்குப் பேர்தான் ஈகோ. திமிரு. மெஷினை விட மனுஷன் உசத்திடா மரமண்டைங்களானனு எல்லாருக்கும் உணர்த்தறதுக்கு சாதாரணமா பாம் வைக்கிறதை விட... இந்த மாதிரி தெரிவிச்சிட்டு வைக்கிறப்போ, மக்களுக்கு உறைக்கும். ஒரு தெனாவெட்டான சவால் இது - நம்மை தூக்கி எறிஞ்சவங்களுக்கு, அவங்களைப் போல முதலாளிகளுக்கு.”

“ஒரு மணிக்குள்ளே வாட்ச்மேன் மயக்கம் தெளிஞ்சுடுவானா?”

“தாராளமா. முதல்ல போலீஸுக்கு ஓடுவான். கைல செய்தி பார்ப்பான். போலீஸ் படை திரட்டிக்கிட்டு வர்றதுக்குள்ளே இங்கே எல்லாம் சாம்பலாயிருக்கும். ஒரு வேளை அவனுக்கு ஒரு மணிக்குள்ளே மயக்கம் தெளியலைன்னாலும்... போலீஸ் அவனை விசாரிக்கிறப்போ கையில் எழுதின செய்தி வெளில வருமே...”

“நான் ஒண்ணு சொல்லவா?”

“சொல்லு...”

“நாளைக்கு நீ லீவு போட்டுடு நடராஜா.”

“ஏன்?”

“கடைக்கு நேரெதிரே இன்ஸ்டிடியூட்டு. அந்த மஃப்டி இன்ஸ்பெக்டர் அதே ஏரியாவாகூட இருக்கலாம். விசாரிக்க அவனே வரலாம். சுத்தி உள்ள கடைகளிலே விசாரிப்பாங்க. உங்க கடைக்கும் வருவாங்க. அப்போ...”

“பயப்படாதே. அந்த அளவுக்கு எதுவும் ஆகாது. நல்ல இருட்டு. குறைச்சலான வெளிச்சத்திலேதான் நம் மூஞ்சைப் பார்த்தார் அவர்.”

திருவல்லிக்கேணி வந்து துரை வீட்டு வாசலில் நிறுத்தினதும், “நான் உன் சைக்கிளை எடுத்துட்டுப் போறேன் துரை” என்று வாங்கிக் கொண்டு வீதியில் வேகமாகச் செலுத்தினான் நடராஜன்.

அந்த சைக்கிளின் ஹேண்ட் பாரில் பசை நிரம்பிய வாளி மாட்டப்பட்டிருந்தது. பின் காரியர் கிளிப்பில் மடிக்கப்பட்ட சினிமா போஸ்ட்டர்கள். பெடலில் குறுக்காக சாய்த்து வைக்கப்பட்ட சின்ன ஏணி. அதைத் தள்ளிக்கொண்டிருந்தவன் பனியனில் சகட்டு மேனிக்குப் பொத்தல்கள். கூட நடந்தவன் காதில் இரண்டு பீடிகள்.

நேரம் சரியாக 12 மணி 3 நிமிடங்கள் 6 வினாடிகள்.

“வத்திப் பொட்டி வச்சிருக்கியாடா கோதண்டம்?”

“கடைசி குச்சி எடுத்துட்டு இப்பதான் எறிஞ்சேன் அண்ணாச்சி.”

“எழவு ஒரு பொட்டிக் கடை கூட இல்லையேடா இங்கே...”

“உனக்கு வத்திப் பொட்டிதானே வேணும்...?”

“ஆமாம்.”

“இங்கே ஒரு வாட்ச்மேன் குந்தியிருப்பான். அவன் வச்சிருப்பான்.”

“எங்கே?”

“அதோ... சைக்கிளைப் புடி. அண்ணாச்சி இன்னைக்கு டீட்டி கவனிக்காம நீட்டிப் படுத்துட்டாரு பாரு.”

கிட்டே வந்த கோதண்டம் வாட்ச்மேன் படுத்திருந்த விதத்தில் வினோதம் கண்டான். புருவம் உயர்த்தினான்.

“அண்ணாச்சி... அண்ணாச்சி...” என்று தோளைத் தொட்டு உசுப்பினான்.

“டேய்... தூங்கறவனை ஏண்டா தொந்தரவு பண்ணே? வா, வேற எங்கயாவது பார்த்துக்கலாம்.”

“அண்ணாச்சி, தூங்கற மாதிரி தெரியலை. பேச்சு, மூச்சைக் காணோம். வந்து பாரேன். வாட்ச்மேன் அண்ணாச்சி... வாட்ச்மேன் அண்ணாச்சி...”

“தண்ணி, கிண்ணி போட்டுப்பான்.”

இரண்டு பேருமாகச் சேர்ந்து வாட்ச்மேனை கன்னத்தில், தோளில், இடுப்பில் தட்டித் தட்டி உசுப்பப் பார்த்தார்கள்.

“செத்துப் போய்ட்டானா?”

“இல்லை அண்ணாச்சி. மூச்சு வருது. சைக்கிளை இந்தப் பக்கமா திருப்பி வச்சி பெடல் சுத்து. மூஞ்சில வெளிச்சம் காமி.”

சைக்கிளின் டைனமோ வெளிச்சத்தில் முகம் பார்த்து, விரிந்திருந்த உள்ளங்கை பார்த்து, அதில் செய்தி பார்த்து, “என்ன அண்ணாச்சி இது. வெளாட்டா, நிசமா?”

“புரியலையே. நீ இங்கயே இரு. வாளி, போஸ்ட்டர் எல்லாம் இங்கேயே இருக்கட்டும். நான் ஓடிப் போயி பக்கத்திலே இருக்கிற ஸ்டேஷன்ல...”

ஏட்டும், சில கான்ஸ்டிபிள்களும் தான் இருந்தார்கள்.

“என்னது, பாம் வச்சிருக்கிறதா கைல எழுதியிருக்கா? வா. பார்க்கலாம்.”

ஏட்டு மட்டும் கூட வந்து பார்த்து, திகைத்து, குழம்பி, ஓர் ஆட்டோ பிடித்து அருகிலிருந்து அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏற்றிக் கொண்டு போன போது மணி 12.30.

வாட்ச்மேன் பாதி மயக்கத்தில் கண் விழித்து, “ரெண்டு பேரு... என்னை... என்னை...” என்று மட்டும் சொல்லி... விஷயம் சிரியஸாகி, இன்ஸ்பெக்டருக்கு தெரிவிக்கப்பட்டு...

அவர் உடனே போன், போனாகச் சுழற்றி...

12.55க்கு... சேவா இன்ஸ்டிடியூட் கட்டிட வாசலில் இரண்டு ஜீப்புகளில் வந்து இறங்கின நபர்கள் கட்டிடத்தின் அமைப்பை

ஆராய்ந்து...

எங்கே இருக்கலாம், எப்படி நுழையலாம், என்ன செய்யலாம் என்று தங்களுக்குள் ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்து செயல்பட ஆரம்பிக்க இருந்த போது...

வெடித்தது குண்டு.

மூன்று கம்ப்யூட்டர்களும், மேஜையும், நாற்காலிகளும் நெருப்பு தொட்டுக் கொண்டு சிதறினதில், ஜன்னலின் வழியாகப் பறந்து வந்து - விழுந்தது ஒரு நெருப்புத் துணுக்கு.

விழுந்த இடம்: ஒரு கட்டிடத்தின் கீற்றுக் கூரை.

குண்டு வெடித்த கட்டிடத்தை மக்கள் வந்து வந்து பார்த்துச் சென்றார்கள். தீயணைக்கப்பட்ட கூரையில் இருந்து இன்னும் லேசாய்ப் புகை வந்து கொண்டிருந்தது. பாண்டி பஜார் முழுக்க போலீஸ் கார்கள், வேன்கள், அலைந்து கொண்டிருக்க... தெருவாசிகள் திகிலாய்ப் பேசிக் கொண்டார்கள்.

அடுத்த தெருவாசிகள் ‘என்ன இது அநியாயமா இருக்கு’ என்றார்கள். அடுத்த ஊர்காரர்கள் பேப்பரில் ‘மீண்டும் குண்டு வெடிப்பு’ என்று தலைப்பு படித்து, ‘எப்பப் பாரு இதே எழுவாப் போச்சு’ என்று பக்கம் புரட்டி அம்பிகாவின் அடுத்த படத்தில் பின்னணிக் குரல் கொடுப்பது யார் என்று படித்தார்கள்.

அசோக்குமார் அண்ட் கோ தீவிரமாய் இருந்தார்கள்.

முதலில் வாட்ச்மேன்.

“அப்போ மணி எத்தனை இருக்கும்?”

“பதினொன்னறை இருக்கும்.”

“நீ எங்கே இருந்தே?”

“இதோ இந்த வாசப்படிலதான் நின்னு வாழைப்பழம் சாப்பிட்டுக்கிட்டிருந்தேன்.”

“அவங்க எத்தனை பேரு?”

“ரெண்டு பேரு?”

“எந்தப் பக்கத்திலேர்ந்து வந்தாங்க?”

“கவனிக்கலை. திடீர்னு நிமிர்ந்தப்போ என் முன்னாடி இருந்தாங்க.”

“அவங்க அடையாளம் ஏதாவது?”

“ரெண்டு பேருமே மூஞ்சில துணி கட்டியிருந்தாங்க.”

“என்ன கலர் சட்டை போட்டிருந்தாங்க?”

“இந்த இடம் ராத்திரிலே இருட்டா இருக்கும் சார். சரியா கவனிக்கிறதுக்கு முன்னாடி என்னை மடக்கிட்டாங்க. வலுக்கட்டாயமா எதையோ சுவாசிக்க வச்சாங்க. அவ்வளவுதான் நினைவில இருக்கு. நான் கண் முழிச்சது ஆஸ்பத்திரில்தான்.”

அடுத்தது முகத்தில் அடித்துக் கொண்டு அழுத ப்ரொப்ரைட்டர்.

“அழாதிங்க சார்.”

“எப்படி சார் அழாம இருக்கிறது? மூணு கம்ப்யூட்டர்ஸ் போச்சு. மூணும் பாங்க் லோன்ல வாங்கினது. இன்னும் ட்யூ கூட முடியலை. இன்ஷ்யூரும் பண்ணலை. என் பொழப்பே போச்சு சார்.”

“நிதானம் நிதானம். உங்களுக்கு எதிரிகள்?”

“யாருமே இல்லை சார்.”

“யாரையாச்சும் சந்தேகப்படறீங்களா?”

“யாரை சந்தேகப்படறது?”

“இப்போ நீங்க பதில் சொல்ற மூட்ல இல்லை. ரொம்ப திட்டம் போட்டு நடத்தியிருக்காங்க. வாட்ச்மேனை மடக்கி மயக்கப்படுத்தி, சாவி எடுத்துத் திறந்து உள்ளே வந்திருக்காங்க. உங்களுக்கு அறிமுகம் ஆனவங்களாதான் இருக்கணும். உங்களை நிதானமா அப்புறம் விசாரிக்கிறோம்.”

உயர் அதிகாரி முன்பு அசோக்குமார் நின்றிருந்தார்.

“சொல்லுங்க.”

“அவங்க ரொம்ப சாமர்த்தியசாலிகள் சார்.”

“எப்படி?”

“ஒரு இடத்திலேயும் ரேகை விடலை. தடயம் விடலை.

பேப்பர்ல செய்தி எழுதினா அனலைஸ் பண்ணுவோமின்னு உள்ளங்கையிலே எழுதியிருக்காங்க. ஏற்கனவே இடத்தை நோட்டம் பார்த்து செயல்பட்டிருக்காங்க.”

“அவங்களைப் பாராட்டி ஒரு விழா வச்சிடலாமா?”

அமைதியாய் இருந்தார்.

“அவங்க சாமர்த்தியசாலிகள்ன்னா, நாம? இளிச்சவாயன்களா?”

“போலீசுக்கு நோட் கொடுத்திட்டு செஞ்சிருக்காங்க. இது ரெண்டாவது ப்ளாஸ்ட்.”

“ரெண்டுமே ஒரே குரூப்தான் நடத்தியிருக்கணும் சார். ரெண்டிலேயும் ஒரே விதமான வெடிகுண்டுதான் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்குன்னு ரிப்போர்ட் கொடுத்திருக்காங்க.”

“மோடிவ் என்ன?”

“ரெண்டிலேயும் உள்ள ஒரு பொதுவான ஃபாக்டர் என்னை டிஸ்டர்ப் பண்ணுது சார். ராம்குமார் இண்டஸ்ட்ரிசிலே வெடிச்ச குண்டிலே சேதமானது முக்கியமா ஒரு கம்ப்யூட்டர். அதே மாதிரி இதிலே மூணு மினி கம்ப்யூட்டர்ஸ்!”

“தட் மீன்ஸ்?”

“இது ஒருவிதமான ரெக்கி குரூப். தீவிரவாதிகள் மாதிரி இல்லை. மூளை லேசா பிசகியிருக்கணும். கம்ப்யூட்டர்ஸ் மேல என்ன காரணத்தாலோ ஒரு வெறுப்பு.”

“திஸ் மே பி ஒன் ஆஃப் த தியரிஸ்.”

“இந்த யுகத்துக்கு ஸ்கோப் அதிகம்.”

“ஓ சம்திங் மிஸ்டர் அசோக் குமார். நம்ம ஸ்டேட்ட்தான் கொஞ்சம் அமைதியா இருந்திச்சி. இங்கேயும் இப்போ தெருவுக்குத் தெரு பட்டாசு மாதிரி குண்டு வெடிக்க ஆரம்பிச்சிடுச்சி, ரெண்டு நாள்ல அரெஸ்ட் பண்ணப் பாருங்க.”

“யெஸ் சார்.”

அசோக் குமார் சல்யூட் அடித்துப் புறப்பட்டார்.

நடராஜன் வழக்கம் போலக் கடைக்கு வந்தான். மற்றவர்களோடு சேர்ந்து ஆர்வமாக எதிர் கட்டிடத்தைப்

பார்த்தான். 'அடப் பாவமே' என்று அங்கலாய்த்தான். என்ன காரணமாம் என்று மற்றவர்களைக் கேள்வி கேட்டான். தலையோடு தலை வைத்து பேப்பரில் மர்ம நபர்களின் அட்டகாசம் என்று வாய்விட்டுப் படித்தான். "உலகம் அழியறதுக்குதான் சார் இதெல்லாம்" என்றான் அப்பாவியாய்.

இரண்டு தினங்கள் கழித்து, இரவு ஒன்பது மணிக்கு துரை கைலியை அவிழ்த்து விட்டு பாண்ட் மாட்டிக் கொண்டபோது, துர்க்கா கேட்டாள்:

"எங்கே புறப்பட்டுட்டங்க?"

"போறப்பயே கேட்டாச்சா? காரியம் உருப்பட்ட மாதிரிதான்."

"அப்படி என்ன கோயில் கும்பாபிஷேகமா நடத்தி வைக்கப் போறீங்க? ராத்திரில பாண்ட் போட்டுக்கிட்டுக் கிளம்பினா, எங்கேன்னு பெண்டாட்டின்னு இருக்கிறவ கேக்க மாட்டாளா?"

"உடனே யுத்தம் ஆரம்பிச்சிடுவியே... சினிமாவுக்குப் போறேன். போதுமா?"

"பொய் சொல்றீங்க?"

"கற்பூரம் அணைக்கணும்னு சொல்றியா?"

"வேணாம். பச்சைக் குழந்தை மேல சத்தியம் பண்ணுங்க."

"என்னடி ஆச்சு உனக்கு? என் மேல நம்பிக்கை இல்லையா?"

"வர வர உங்க போக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்தலையே..."

"என்ன போக்கைக் கண்டுட்டே நீ?"

"மூணு நாள் முன்னாடி நடுராத்திரி புறப்பட்டு எங்கே போனீங்க? என் மூஞ்சைப் பார்த்துச் சொல்லுங்க."

திக் என்றது துரைக்கு.

"என்னைக்கு சொல்றே?"

"சத்தமில்லாம சைக்கிளைக் கீழே இறக்கி வச்சிக் கதவை வெளிப் பக்கமா பூட்டிக்கிட்டுப் போனீங்களே அன்னிக்கு. திரும்ப ராத்திரி பன்னெண்டு மணிக்கு மேல வந்து சத்தமில்லாம படுத்திங்களே அன்னிக்கு."

"அதுவா? அன்னைக்கு வயிறு சரியில்லை. ஒரு சோடா சாப்பிட்டுட்டு வந்தேன். தப்பா?"

"தெரு முக்குல ராத்திரி பூரா ஒரு பொட்டிக் கடை திறந்திருக்கும். அதுக்கு எதுக்கு திருட்டுத்தனம்?"

"என்ன சொல்ல வர்றே?"

"எனக்கு யார்ன்னு தெரிஞ்சாகணும்."

"என்ன யார்ன்னு?"

"அவ யாரு? சொல்லுங்க. எப்பப் புடிச்சிங்க. அந்த செருக்கியை?"

துரைக்கு எரிச்சல் மேலிட்டது.

"எதாச்சும் உளறாதே."

"சொல்லுங்க, இப்ப அந்த சக்களத்தி வீட்டுக்குதானே போறீங்க?"

"அய்யோ! இல்லைடி! இருக்கிற இருப்புக்கு வப்பாட்டிதான் குறைச்சல் எனக்கு."

"அப்புறம் எங்கே போறீங்க வர்றீங்க?"

"உன்கிட்ட சொல்ல முடியாது. சொன்னாலும் புரியாது. சந்தர்ப்பம் வற்றப்போ சொல்றேன். ஆளை விடு."

துரை வீட்டை விட்டு வெளியேறி சைக்கிளை மிதிக்கத் தொடங்கினான்.

தூரத்தில் அவனுக்காகவே காத்திருந்த அவனும் தன் சைக்கிளின் ஸ்டாண்டை எடுத்து மெதுவாகப் பின் தொடர ஆரம்பித்தான்.

கார்ட்ராய் பாண்ட் அணிந்திருந்தான் அவன். காலர் இல்லாத காட்டன் பனியன் அணிந்திருந்தான். இரண்டு புறமும் சாலையில் கால்களை ஊன்றி சைக்கிளை நிறுத்துமளவிற்கு நீளமான கால்களுடனிருந்தான். சதா வாயில் மென்று கொண்டிருந்தான்.

துரை சல்லென்று செலுத்தி ஒரு டிக் கடையில் பிரேக் அடிக்க, தூரத்து இருட்டில் அவனும் பிரேக் அடித்து பயணம் தொடரக் காத்திருந்தான்.

துரை டபிள் ஸ்ட்ராங்காய் டி சொல்லி விட்டு சாயங்காலப் பேப்பரைப் புரட்டிக் கொண்டே சிப் சிப்பாய் சாப்பிட்டான்.

மறுபடி சைக்கிள் ஓட்டி புரசைவாக்கம் வந்தான். சந்து திரும்பி நடராஜன் தங்கியிருக்கும் கட்டிடத்தின் வாசலில் இருந்த லெனின் மிதிவண்டி நிலையம் முன்னால் நிறுத்தினான்.

“என்ன, கடை சாத்தியாச்சா ராமன்?”

“மணி பத்தாகப் போகுதே. நடராசன் சாரைப் பாக்க வந்திங்களா?”

“ஆமாம். இருக்கானில்லே?”

“மெஸ்சுக்குப் போய்ச் சாப்பிட்டுட்டு இப்பதான் மாடிக்குப் போனார். வரட்டுமா?”

“ரைட்டு”

துரை மாடிப்படிகள் ஏறி, கடைசி அறைக்கு வந்து கதவைத் தட்டினான்.

“யாரு?”

“திறப்பா நடராஜு”

திறந்ததும், உள்ளே நுழைந்ததும் கதவு சாத்தப்பட்டது.

சற்று தூரமாய் தன் சைக்கிளை நிறுத்தின இவன் அப்படி, இப்படிப் பார்த்து மாடிப்படிகளை அடைந்தான். தயக்கம் இல்லாமல் மேலே ஏறி வந்தான். செருப்புச் சத்தம் குறைத்து நடந்து நடராஜனின் அறை வாசலுக்கு வந்தான்.

கதவின் இடுக்கு வெளிச்சம் தவிர, இருட்டோ இருட்டு.

காது கொடுத்துக் கேட்டான்.

“இன்னிக்கு பேப்பர் படிச்சியா நடராஜு?”

பிளேடால் ஒவ்வொரு நகமாகக் கட் செய்து எடுத்துத் தனியாய் வைத்துக் கொண்டே நடராஜன் சொன்னான். “படிச்சேன். இதுவரைக்கும் மர்ம மனிதர்கள்னு எழுதிட்டு இருந்தாங்க. இன்னிக்குக் கம்ப்யூட்டர்கள் இரண்டு குண்டு வெடிப்பிலும் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் குற்றவாளிகளை ஒருவித விரக்தியுற்றவர்களாகவும், மனநிலை சரியில்லாதவர்களாகவும் போலீசார் யூகிக்கிறார்கள்னு எழுதியிருக்காங்க. அதானே?”

“ஆமாம். நெருங்கி நெருங்கி வர்றாங்களேன்னு பயமா இருக்குப்பா.”

“கவலையே படாத துரை, நெருங்கவே முடியாது.”

“ரைட்டு. இன்னிக்கு எதுக்கு வரச் சொன்னே? இனிமேல காலையிலே ஆறு, ஏழு மணிக்கு சந்திக்கலாம்ப்பா, பெண்டாட்டி வேற விதமா சந்தேகப்படறா.”

“வேற விதமானா?”

“நான் யாரையோ ரகசியமா வச்சிருக்கேன்னு நினைக்கிறா”

“சரி, பகல்லயே சந்திக்கலாம். இப்போ அடுத்ததா...” என்று நடராஜன் ஆரம்பித்த போது கதவு தட்டப்பட்டது.

இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்க்க, “யாரு” என்றான் நடராஜன்.

“திறங்க சார், சொல்றேன்.”

தயக்கமாகத் திறந்தான்.

அந்த உயரமான, கார்ட்ராய் இளைஞன் உதடுகளை மென்று கொண்டே உள்ளே வர, அவனைப் பார்த்துத் துரை திடுக்கிட...

“ம், அப்புறம்? அடுத்த குண்டு எங்கே பிரதர்?” என்றான் அவன்.

அவன் உள்ளே வந்து காலால் கதவைச் சாத்தினான்.

நடராஜனும், துரையும் உதடுகளில் மௌனம் மாட்டிக் கொண்டு அவனையே வெறிக்கப் பார்த்தார்கள்.

அவன் பபிள்கம் மென்றுகொண்டே நாற்காலியில் உரிமையாய் அமர்ந்து கொண்டான்.

“என்ன துரை, நீயாச்சும் பதில் சொல்லக் கூடாதா?”

“துரை, உனக்குத் தெரிஞ்ச ஆளா?” என்றான் நடராஜன்.

“ஆமாம்.”

“அறிமுகப்படுத்திக்கலாமா? நான் வின்சென்ட். நீங்க?” என்ற கை நீட்டினான் நடராஜனை நோக்கி.

“நடராஜன்” என்று பலவீனமாகச் சொன்னான்.

“கை கொடுக்கக் கூடாதா?”

கொடுக்க, வின்சென்ட் பற்றி அழுத்தமாகக் குலுக்கிவிட்டு விடுவித்தான்.

“துரை, யார் இவரு?”

“வந்து... வந்து...”

“என்ன துரை தயக்கம். விவரமா நம்மைப் பத்தி சொல்லு.”

“சொல்லு துரை, யார் இவர்?”

“நடராஜு, ரெண்டு தடவையும் நமக்கு குண்டு தயாரிச்சிக் கொடுத்ததே வின்சென்ட்தான்.”

நடராஜன் அதிர்ந்தான்.

அரசுக்கு எதிராக, சட்டத்தை மீறி காரியங்கள் ஆற்றத் தீர்மானித்த போதே துரையை அழுத்தம் திருத்தமாக விசாரித்திருந்தான்.

“இது உனக்கும், எனக்கும் தவிர எவருக்கும் இம்மியளவும் தெரியக்கூடாது. நீ அருவங்காட்டில் வேலை செஞ்சதா சொன்னதால் உன்னை தேர்ந்தெடுத்தேன். உனக்கு வெடிகுண்டு செய்யத் தெரியுமா?” என்று இவன் கேட்டு...

உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்புடன், “பிரமாதமா தயாரிப்பேன். முடியறவரைக்கும் பார்த்துடுவோம்” என்று துரை நெற்றி நரம்பிடையே முழங்கியது இப்போது நினைவுக்கு வந்தது.

“இடியுட்!” என்று கத்தினான். “ஏன் இப்படி செஞ்சே? ஏன் குண்டை நீயே தயாரிக்கலை?”

“எனக்கு தயாரிக்கத் தெரியாது.”

“பின்னே ஏன் தெரியுமனு சொன்னே?”

“பொய்.”

“அருவங்காட்டல வேலை பார்த்ததா...”

“சொன்னதும் பொய்.”

“ஏன் துரை?”

வின்சென்ட் இரண்டு பேரும் மோதிக் கொள்வதை

சுவாரசியமாகப் பார்த்துக் கொண்டு சுண்டு விரலால் கடைசிப் பல்லில் ஒட்டிக்கொண்டிருந்த பபிள்கம் துணுக்கைப் பெயர்த்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

“என்னை மன்னிச்சிடு நடராஜு.”

“பதில் சொல்லு துரை. ஏன் பொய் சொன்னே?”

“நாப்பத்தஞ்சி பேரை திடீர்னு நிர்வாகம் வீட்டுக்குப் போகச் சொன்னதிலே கொதிச்சப் போனவன் நானும்தான். எவ்வளவோ போராடிப் பார்த்து எதுவும் ஆகாத நிலையிலே எனக்கு பரபரன்னு இருந்திச்சி. ஒரு மெஷின் கன் வச்சி ஆத்திரம் தீர கண்ணு மண்ணு தெரியாம சுடணும் மாதிரி இருந்திச்சி. என் கோபத்துக்கு ஒரு வடிகாலோ, வடிவமோ இல்லாத சமயம்தான் நீ என்னைத் தனியா சந்திச்சி பேசினே. உன் மனசில உள்ள திட்டங்களைச் சொன்னே. உன் தர்க்கம் எனக்குப் பிடிச்சது. இதுக்கெல்லாம் மூலகாரணம் கம்ப்யூட்டரோட வருகைன்னு சொன்னது பிடிச்சது. நம்ம எதிர்ப்பை காட்டணும். அதே சமயம் எந்த உயிரையும் கொல்லக் கூடாதுன்னு சொன்ன கருணையும், மனிதாபிமானமும் பிடிச்சிது. மூணாவது நபருக்கு விஷயம் தெரியக்கூடாதுன்னு சொன்னே. அதை மட்டும் மீறிட்டேன். தெரியாததனமா டம்பமா எனக்கு செய்யத் தெரியுமனு உன்கிட்டே பித்திக்கிட்டதை காப்பாத்தறதுக்காக நான் வின்சென்ட்கிட்டே குண்டு வாங்கினேன்.”

“ஏம்பா நான் ஒருத்தன் இங்கே உக்காந்து இருக்கிறதையே மறந்துட்டு நீங்க ரெண்டு பேருமே பேசிக்கிட்டிருந்தா எப்படி? மிஸ்டர் நடராஜன். துரை என்கிட்டே குண்டு வாங்கினதிலே என்ன தப்பு? இன்ன காரியத்துக்காகன்னு சொல்லி வாங்கலை துரை. நானா கொஞ்சம் சந்தேகப்பட ஆரம்பிச்சி, இப்போ தெரிஞ்சுக்கிட்டேன்.”

அமைதி.

“இப்ப என்ன, பிளாக்மெயில் பண்ணப் போறியா?”

“நோ நடராஜன், நீங்க... மரியாதை வேணாம் நமக்குள்ளே... நீ என்னைத் தப்பாப் புரிஞ்சுக்கிட்டே. நான் உங்க எதிரி இல்லை. நண்பன். ஜென்மத்துக்கும் காட்டிக் கொடுக்க மாட்டேன். உங்க திட்டம், உங்க துணிச்சல் அற்புதம். இது போதாது நடராஜன்.”

இருவரும் புரியாமல் பார்த்தார்கள்.

“நான் வெடிகுண்டு வியாபாரி இல்லை. என்னோட பின்னணி

வேற. நிழலா ஒரு இயக்கம் வச்சிருக்கேன். அதிலே என்னையும் சேர்த்து ஏழு பேர் இதுவரைக்கும். இந்த நிமிஷத்திலேர்ந்து அதோட எண்ணிக்கை ஒன்பது.”

வினசென்ட் பாண்ட் பாக்கெட்டில் இருந்து பொட்டலம் எடுத்துப் பிரித்தான். “ஜரிதா பழக்கமுண்டா?” என்று நீட்டினான்.

“வேணாம்” என்றனர் இருவரும்.

சின்னச் சின்ன துகன்களை மூக்குப் பொடியளவு எடுத்து வாயில் நாக்குக்கடியில் அதக்கிக் கொண்டு, பொட்டலம் மடித்து பாக்கெட்டுக்குள் வைத்துக் கொண்டான்.

“என்ன, என்னோட சேற்றதிலே உங்க ரெண்டு பேருக்கும் சம்மதம்தானே?”

“தலையும் புரியலை. வாலும் புரியலை வினசென்ட்.”

“இப்போ வால் மட்டும் புரிஞ்சுக்கங்க. மெல்ல, மெல்ல தலையை நீங்களேப் புரிஞ்சுக்குவீங்க. நடராஜன், துரை, நீங்க ரெண்டு பேரும் படிச்சவங்க. புத்திசாலிங்க, வளமான மூளை! துணிச்சல்காரங்க, ஆனா... நிராயுதபாணிங்க. புத்திதான் உங்க ஆயுதம். ஆனா அது மட்டும் போதாது. நீங்க ரெண்டு பேரும் எங்க இயக்கத்துக்குத் தேவை.”

“இயக்கம், இயக்கம்னா என்ன புரியும்?”

“நிச்சயம் அரசியல் இயக்கம் கிடையாது. இது வேற. இதோட லட்சியங்கள் தனி. இதோட கோபங்கள் தனி. செயல்பாடுகள் தனி. மனிதாபிமானம் காரணமா பொருளுக்கு மட்டும் சேதம் விளைவிக்க நீங்க நினைக்கிறீங்க. அதே மனிதாபிமானம் காரணமாக சில உயிர்களை எடுக்கறதுக்கும் நாங்க தயங்கறதில்லை. ஆனா அந்த உயிர்கள் எடுக்கப்பட வேண்டிய உயிர்களாதான் இருக்கும்.”

நடராஜனுக்கு அவன் வார்த்தைகளின் பயங்கரம் சுரர்ர் என்று உறைத்தது. இவன் ஒரு தீவிரவாதி. பயங்கரவாதி. ஒருவேளை நக்ஸலைட்டோ? ஆனால் மிக பயங்கரமானவன். கொஞ்சம் வெறி தெரிகிறது. எங்கோ, எதிலோ இழுக்கப் பார்க்கிறான்.

“வினசென்ட், புதிராப் பேசறே நீ. சரி. அதைப் பத்தி என்ன? இயக்கமும் வேணாம். ஒண்ணும் வேணாம். உன் வழியைப் பார்த்துக்கிட்டு நீ போ. என் வழியைப் பார்த்துக்கிட்டு நான்

போறேன்.”

“அதெப்படி? ஒரு வண்டில ரெண்டு மாடு பூட்டினா இன்னும் வேகமா போகுமே...”

“எந்த உவமையும் எங்களுக்கு வேணாம். ஆளை விடுப்பா.”

“அதெப்படிங்க பிரதர்? திறமைசாலிகளை விட்டுட முடியுமா? துரை, இங்க பாரு. நமக்குள்ளே ஒரு டீல் வச்சிக்கலாம். இயக்கத்திலே சேர்ந்துடுங்க. உங்க நோக்கத்துக்கு உயிரைக் கொடுத்து நாங்களும் பாடுபடுவோம். இயக்கத்துக்காக நீங்களும் பாடுபடலாம். உனக்கு இன்னும் எத்தனை குண்டு வேணும். சொல்லு. துப்பாக்கி வேணுமா? தர்றேன். எங்க கொண்டு போய் குண்டு வைக்கணும், சொல்லு, நானே காரியத்தை முடிச்சித் தர்றேன். நாம ஒண்ணுக்குள்ளே ஒண்ணாய்டுவோம்.”

“அதெல்லாம் வேணாம் வினசென்ட். எங்க ஆத்திரம் வேற. நீ சொல்ற தீவிரம் வேற...” என்றான் துரை.

“நேர்மையா கேட்டா சரியா வராது. தம்பிகளா, ராம்குமார் இண்டஸ்ட்ரியலும், சேவா இன்ஸ்டிடியூட்டலும் குண்டு வச்சது நீங்கதான்னு எனக்குத் தெரியும். அப்பட்டமா மிரட்டறேன். நான் சொல்றதுக்கு சம்மதிக்கக்கறீங்களா? இல்லை உங்க ரெண்டு பேரையும் மாட்டி வைக்க வேலை பார்க்கட்டுமா?”

விக்கித்து நின்றார்கள் இருவரும்.

“யோசனை பண்ணி வைங்க. நாளைக்கு இதே நேரம். இதே எடத்துல சந்திக்கலாம்.”

வினசென்ட் விருட்டென்று எழுந்து, கதவு திறந்து வெளியேறிச் சென்றான். நடராஜன் ஆத்திரமாக துரையின் சட்டையின் மார்புப் பகுதியைக் கொத்தாகப் பிரித்து, “என்னடா இதெல்லாம்? எல்லாம் உன்னாலதானே கம்மனாட்டி!” என்றான்.

“அடிச்சு நடராஜா, எனக்கு வேணும்.”

“இயக்கம், இயக்கமனு சொல்றானே, என்ன அது?”

“தெரியாது நடராஜா”

“என்னென்னவோ விபரீதமா பேசறான். சரியான கொலைகாரக் கும்பல்ன்னு நினைக்கிறேன். நம்ம பிடி அவன் கையிலே இப்போ. உன்னை யார் அவன்கிட்டே குண்டு வாங்கச் சொன்னது?”

“இவன் இப்படிப்பட்ட ஆளுன்னு தெரியாது. மலை உடைக்கிறதுக்கு இவன் வெடிகுண்டு ரகசியமா செஞ்சி கொடுப்பான்னு மட்டும்தான் தெரியும்.”

“இப்ப என்ன செய்யறதுன்னு எனக்கு எதுவும் புரியலை...” என்று கட்டிலில் உட்கார்ந்து மண்டையை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டான் நடராஜன் - இரண்டு கைகளாலும்.

*

*

*

இன்ஸ்பெக்டர் ராஜபாண்டியன் யூனிஃபார்மின் பட்டன்களைப் போட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

தலையை சீவிக் கொண்டு, சீப்பை மனைவியின் தலையில் செருகிவிட்டு, காபியை வாங்கிக் குடித்து விட்டு, மறுபடி சீப்பெடுத்து காதோரங்களிலும், மீசையிலும் சீவிவிட்டு ஸ்டாண்டில் வைத்தார்.

“வரட்டுமா? பேப்பர் எங்கே, எடு. காலையிலேர்ந்து புரட்டவே இல்லை.”

தொப்பியை வைத்துக் கொண்டு, மனைவி நீட்டின பேப்பரை வாங்கிக் கொண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறினார்.

காத்திருந்த ஜீப்பில் ஏறிக் கொண்டதும், புறப்பட்டது.

பேப்பரைப் புரட்ட ஆரம்பித்தார்.

இரண்டாம் பக்கத்தில் சேவா இன்ஸ்டிடியூட் வெடிகுண்டு விபத்தின் விசாரணை தொடர்கிறது என்று ஆரம்பித்த செய்தியைப் படித்தார், படிக்கப் படிக்க...

அந்த எண்ணம் மனதில் குறுக்கிட்டது.

இந்த வெடிகுண்டு சம்பவம் நடந்தது பாண்டி பஜாரில்.

அதே இடத்திற்கு அருகில்தானே நான் பைக்கில் வந்தபோது இரண்டு பேரை நிறுத்தி விசாரித்தேன்.

கையில் பார்சல் வைத்திருந்தார்களே...

சம்பவ நேரமும், நான் அவர்களை விசாரித்த நேரமும் கூட கிட்டத்தட்ட ஒத்துப் போகிறதே...

அந்தப் பார்சலில் என்ன இருப்பதாகச் சொன்னார்கள்?

ஏதோ டிரான்ஸ்போர்ட்ஸ் ஸ்பேர் பார்ட் என்றார்களே... நான் மப்பியில் இருந்ததால் சரியாய் விசாரிக்காமல் விட்டு விட்டது தப்போ?

ஒருவேளை அந்த இருவர்தான் இதை செயல்படுத்தினதா?

அந்த பார்சலில் இருந்தது வெடிகுண்டாய் இருக்குமோ?

அவர்களை நிறுத்தி விசாரித்த இடத்தில் போதிய வெளிச்சம் இல்லை என்றாலும், ஓரளவு அந்த முகங்கள் நினைவுக்கு வருகிறது.

இன்ஸ்பெக்டர் ராஜபாண்டியன் தன் ஸ்டேஷனுக்கு வந்ததும், போனை எடுத்து ஆர்.டி.ஓ. அலுவலகத்திற்கு டயல் சுழற்றினார்.

அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டதும்...

“சார், மெட்ராஸ்ல கந்தன் டிரான்ஸ்போர்ட்ஸ்ன்னு பஸ் கம்பெனி எதுவும் இருக்கா? இருந்தா அதோட அட்ரஸ் வேணும்.”

சில நிமிடங்களில் பதில் வந்தது.

“அப்படி எதுவும் சிட்டில இல்லை சார்.”

ராஜபாண்டியன் உக்கிரமுற்று, கண் சிவந்து, “பாஸ்டர்ட்ஸ்” என்று வாய்விட்டுச் சொல்லி, உங்களை என்ன செய்கிறேன் பாருங்கள் என்று கருவி, உடனே ஸ்பெஷல் கிரைம்ஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அசோக் குமாரைச் சந்திக்கப் புறப்பட்டார்.

வின்சென்ட் ‘யோசித்து வையுங்கள். நாளைக்கு வருகிறேன்’ என்று சொன்ன கிழமை சனி. அதனால் மறுநாளான இன்று ஞாயிறு. நடராஜன் கட்டிலில் உட்கார்ந்து, தன் கால்கள் மேல் ஜன்னல் கம்பிகள் குறுக்குக் கோடுகள் போட்டு வைத்திருந்த சூரிய வெளிச்சம் தந்த லேசான வெப்பத்தை வாங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

பல் விளக்காமல் டீ குடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

மாதக் காலண்டரின் முதல் காகிதம் காற்றில் தாவி உயர்ந்து, அடங்கிக் கொண்டிருக்க, அதிலிருந்த நடிகையை வெறித்தான்.

வின்சென்ட் நினைவுக்கு வந்தான். உடனே ரத்தத்தில் ஒரு விறுவிறுப்பு சேர்ந்து கொண்டது.

சிக்கல்! புதிய சிக்கல்!

எல்லாம் துரையால் வந்த வினை.

யாருக்குமே தெரியாது என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க... திடீரென்று சப்ஜாடாய் தெரிந்து கொண்டு பூதம் போல் வந்து நிற்கிறான் பாவி.

இயக்கத்தில் சேர வேண்டுமாம்.

என்ன இயக்கம்? நிச்சயமாக சட்டம் மிதிக்கும் இயக்கம். நான் செய்த காரியங்கள் மட்டும் சட்டத்திற்கு பெருமை சேர்ப்பவையா, என்ன? ஆனாலும்...

என்னைவிட துரை மிகவும் பதறிப் போயிருக்கிறான். கிட்டத்தட்ட அழுகிற நிலமைக்கு வந்து விட்டான். வீட்டிற்குப் போ, காலையில் வா ஒரு நல்ல யோசனை செய்து வைத்திருக்கிறேன் என்று சமாதானப்படுத்தி அவனை அனுப்புவதற்குள் மிக கஷ்டமாகி விட்டது.

ராத்திரி வெகு நேரம் விளக்கைப் போட்டுக் கொண்டு, காலண்டரையும், பல்லியையும் உற்றுப் பார்த்ததுதான் மிச்சம். யோசனையும் காணோம். தூக்கமும் காணோம்.

நடராஜன் கட்டிலை விட்டு எழுந்து, லுங்கியை டைட்டாகக் கட்டிக் கொண்டு வந்து கதவைத் திறந்து வராந்தாவுக்கு வந்து சந்தின் சாலையைப் பார்த்தான். கேரியர் முழுக்க மடித்த பேப்பர்களுடன் பையன் சைக்கிள் மிதித்துக் கடந்தான். பைப்படியில் விதவித குடங்கள் வரிசை அமைத்திருக்க... பெண்கள் உச்ச சத்தத்தில் சண்டையிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

முணாவது அறையில் இருந்து செல்வராஜ் வாசித்த மாநிலச் செய்திகள் காற்றில் சுரத்து குறைத்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

“அமைச்சர் மேலும் கூறுகையில் தமிழ் நாட்டில் ஆங்காங்கே வன்முறைச் சம்பவங்கள் நிகழ்ந்து கொண்டிருப்பதை அரசு அனுமதிக்காதெனவும், விசேஷ காவல்படை ஏற்படுத்தப்பட்டு இந்தச் சம்பவங்களுக்குப் பின்னணியில் இருக்கும் தீவிரவாதிகளை கடுமையான முறையில் தண்டிக்க ஆவண செய்ய இருக்கிறதெனவும் தெரிவித்தார். மீண்டும் தலைப்புச் செய்திகள்...”

வின்செண்ட் ஒரு தீவிரவாதியோ?

தீவிரவாதி என்றால்? யாருக்கு எதிரி? அரசாங்கத்துக்கா?

பணக்காரனுக்கா? அவன் சொன்ன இயக்கம் என்ன காரியங்கள் செய்கின்றன?

நடராஜன் தாடையில் கையூன்றி, கையை கைப்பிடி சுவரில் ஊன்றி எதிர்ச்சாரி வீட்டின் வாசலில் உருவான கோலத்தைப் பார்த்தான். கோலம் வைத்துக் கொண்டிருந்தவளின் பின்புறத் தோற்றம் ஒரு வினாடி திலகாவை நினைவுபடுத்த... உடனே வின்செண்ட் குழப்பம் மறந்து போய் மனசில் குற்றாலச் சாரல் வீசுவதை உணர்ந்தான்.

வேண்டாம். மற! மற! மனதே மற! இது உனக்குத் தேவையில்லாத வேலை. இது திசை தப்பிப் போய் விட்ட படகு. பாய்மரம் விரிக்க வாய்ப்பும் இல்லை. விருப்பமும் இல்லை. கரை சேரும் நோக்கமும் இல்லை. திசை தப்பக் காரணமாய் இருந்த காற்றின் மேல் கோபம் கோபமாய் உள்ள படகு, அலைகளின் கொந்தளிப்புடன் இசைவாக அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கும் படகு.

இதில் இன்னொரு பயணியா?

வேண்டாம். இன்றைக்கு சாயங்காலம் கூட நான் கைது செய்யப்படலாம். அடுத்த வாரம் கனம் கோர்ட்டார் அவர்கள் ‘ஆகவே, குற்றவாளி நடராஜனுக்கு பனிரெண்டு வருடம் கடுங்காவல் தண்டனை அளிக்கிறேன்’ என்று தீர்ப்பு சொல்லலாம்.

இந்த லட்சணத்தில் திலகாவின் மேல் ஒரு ஈர்ப்பு - அபத்தம்!

தாரத்தில் துரை சைக்கிள் மிதித்து வருவதைப் பார்த்தான் நடராஜன். கொஞ்ச நேரத்தில் துரை மேலே வந்த போது சுத்தமாய் குளித்து, நெற்றியில் விபூதி, குங்குமம் எல்லாம் வைத்திருந்தான்.

“என்ன நடராஜ், இப்பதான் எழுந்தியா?”

“ஆமாம். உள்ளே வா. கோயிலுக்குப் போனியா?”

“மனசு கலக்கமா இருந்திச்சி.”

“இப்போ தெளிவாய்ஞ்சா?”

“ம்” என்றான்.

“பரவால்லையே, என்ன தெளிவு?”

“தலைக்கு மேலே வெள்ளம். இதில் ஜான் என்ன, முழம் என்ன?”

“சபாஷ்!”

“பாராட்றியா, கிண்டல் பண்ணியா?”

“துரை, நம் நிலமை என்னன்னு தெளிவாகிக்கணும். எதிரி எப்பேர்ப்பட்டவன்னு சரியாப் புரிஞ்சுக்கணும்.”

“வின்சென்ட் மகா முரடன். எதுக்கும் பயப்பட மாட்டான்.”

“ரைட் நம்ம நிலமை என்ன?”

“அவன்கிட்டே மாட்டிக்கிட்டோம் வசமா.”

“துரை, வேலையிலேர்ந்து நீக்குவாங்கன்னு எதிர்பார்த்தமா?”

“இல்லை.”

“நம்ம கோபத்தை கம்ப்யூட்டர்கள் மேல காட்டணும்னு வேலைல சேர்ந்த அன்னைக்கே திட்டம் போட்டோமா?”

“இல்லை.”

“அதனால... எதுவும் நம் இஷ்டப்படி நடக்கலை. நாம ஏதோ ஒரு சக்தியால் செலுத்தப்படறோம்.”

“அதாவது விதி.”

“நடக்கிறதெல்லாம் பார்க்கிறப்போ ஓரளவு ஒப்புக்கத்தான் வேணும்னு நினைக்கிறேன்.”

“எல்லாம் சரி. என்ன யோசனை பண்ணினே நடராஜு.”

“ச்ச” என்றான். “ஒண்ணும் புரியலை.”

“ராத்திரி வின்சென்ட் வருவான்.”

“வரட்டும்.”

“என்ன பதில் சொல்லப் போறோம்?”

“எங்களுக்கு வேற வழியில்லை. சரணம் சார்ன்னு சொல்லப் போறோம்.”

“அது என்ன இயக்கமனு தெரியலையே...”

“தெரிஞ்சுக்குவோம்.”

“நம்ம மனசு ஏத்துக்கலைன்னா?”

“அதெல்லாம் அடுத்தடுத்தக் கட்டங்கள். பார்ப்போம். நான்தான் சொன்னேனே, நாம செலுத்தப்படறோமனு. நம்மை புயல் அடிச்சி

தூக்கிப் போய்க்கிட்டு இருக்கு. நம் விருப்பத்தையா கேக்கும் அது? பறக்கிறப்போ பறக்கிறதை ரசிப்போம். சீமே விழறப்போ காயத்தை கவனிப்போம்.”

துரை உம்மென்று இருந்தான்.

“சியர் அப் துரை. மனசாட்சியை ரொம்ப பயன்படுத்தாதே. கொஞ்ச நாளைக்கு காட்டுக்கு அனுப்பிடு. அவசியப்படறப்போ அழைச்சுக்கலாம்.”

நடராஜன் அவன் தோளில் கை வைத்தான்.

“துரை! நம்ம போராட்டத்தை நடுவிலே விட்டுடறது சரியா? நான் அதுக்கு இடைவேளை தர்றதாவே இல்லை.”

“தரவேணாம் நடராஜு... சொல்லு, அடுத்தது எங்கே?”

“விஷ்வாஸ் காலேஜ்”

“அங்கே என்ன?”

“சயன்ஸ் எக்ஸ்பிஷன் பெரிய அளவிலே நடக்குது. எல்லா காலேஜ்லேர்ந்தும், ஸ்கூல்லேர்ந்தும் போய் பார்க்கறாங்க. பப்ளிக்கும் பார்க்கலாம். அதிலே கம்ப்யூட்டர் பிரிவு ஒண்ணு இருக்கு. அங்கே ஏழு விதமான நவீன கம்ப்யூட்டர்ஸ் டிசைன் பண்ணி வச்சிருக்காங்க. ஏழையும் சொக்கப்பனை கொளுத்தணும் துரை...”

நடராஜனுக்கு இதைச் சொல்லும் போது கழுத்தின் நரம்பெல்லாம் புடைத்துக் கொண்டது.

“நடராஜு, ஒரு யோசனை”

“என்ன?”

“வின்சென்ட் என்ன சொன்னான்?”

“என்ன சொன்னான்?”

“எங்களோட நீங்க ஒத்துழைங்க. உங்க திட்டங்களுக்கு நாங்க துணை நிச்சிதோமனு சொன்னான்ல?”

“ஆமாம்...”

“இந்த ப்ராஜெக்டை அவன்கிட்டே கொடுத்தா என்ன?”

“பேசிப் பார்க்கலாம்” என்ற நடராஜன் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான்.

திலகா தலையை லுசாகப் பின்னிக் கொண்டாள். அளவாக முகத்தில் மேக்கப் போட்டுக் கொண்டாள். கட்டிலில் குப்புறப்படுத்து நாவல் படித்துக் கொண்டிருந்த தங்கையைப் பார்த்தாள்.

திலகா கொடியில் இருந்து சேலை எடுத்து பழைய சேலையை அவிழ்த்து விட்டு, கட்டிக் கொண்டே பேசினாள்.

“புரசைவாக்கம் வரைக்கும் போகணும்...”

“என்ன அங்கே?”

“அம்மாகூட கேள்வி கேக்கலை. நீ என்ன கேக்கறே?”

“கேட்டா என்ன, சொல்லேன்...”

“அங்கே ஒரு ஃபிரெண்டு சரோஜான்னு. ரொம்ப நாளா கூப்பிட்டுக்கிட்டு இருக்கா. அதான்...”

“எனக்கு கூட போரடிக்குது. வீட்ல வேலை எதுவும் இல்லை. உன்கூட வரட்டுமாக்கா?”

“வேணாம், வேணாம்” என்றாள் திலகா அவசரமாக. “துவைக்க வேண்டிய துணி அவ்வளவு இருக்கு. வர்றாளாம்... பாரு, அம்மா மட்டும் துவைச்சுக்கிட்டிருக்காங்க. போய் ஹெல்ப் பண்ணு...”

திலகா வெளியே வந்து, வீட்டின் பின்பக்கம் வந்து ஒரு ரோஜா கிள்ளி தலையில் வைத்துக் கொண்டு, “அம்மா, போய்ட்டு வர்றேன்” என்று வெளியேற-

அனு மனசில் அக்கா முதல் முறையாக பொய் சொல்கிறாள் என்று எழுதிக் கொண்டாள்.

திலகா பஸ் பிடித்து புரசைவாக்கம் வந்து, கைப்பையிலிருந்து விலாசம் எடுத்துப் பார்த்துக் கொண்டு, கடைகளில் விசாரித்து...

பதினைந்து நிமிடங்களில் நடராஜன் அறையின் வாசலில் நின்று வியர்த்தாள்.

கொஞ்சம் தயக்கமாய் கதவைத் தட்டினாள்.

“யாரு?”

மௌனமாயிருந்தாள்.

“அட! யாரு?” என்று கதவு திறந்த நடராஜன், அவனைப் பார்த்து

திகைத்து, “நீங்களா...? வா... வாங்க... எங்கே இவ்வளவு தூரம்?” என்று பதறினான். உள்ளுக்குள் ஒரு முழு பார் ஐஸ் உடைத்துக் கொட்டியதாய் உணர்ந்தான்.

திலகா உள்ளே வந்தாள். ஏதோ சொல்ல உதடுகள் தயாராயின.

“உக்காருங்க. இருங்க, இருங்க... உக்காராதீங்க...” என்று நடராஜன் அங்கே இங்கே தேடி துணி கிடைக்காமல் கொடியில் இருந்து கைலி எடுத்து நாற்காலியின் தாசு துடைத்து, “இப்ப உக்காருங்க திலகா” என்றான்.

திலகா அமர்ந்து அறையைக் கவனித்தாள்.

“குப்பையாதான் இருக்கும். எங்கே இவ்வளவு தூரம்?”

“ஏன், வரக்கூடாதா?” என்றாள்.

“அய்யய்யோ, அதுக்கில்லைங்க. நேத்துதானே கடையிலே பார்த்தோம். என்ன விஷயம்னு கேட்டேன்...”

“இங்கே லா காலேஜ் ஹாஸ்டல் என் பெரியப்பா பையன் இருக்கான். அவனைப் பார்க்க வந்தேன். உங்க ரும் பக்கத்திலேதான்னு நீங்க சொன்னது நினைவு வந்திச்சு. கைப்பைல தேடினேன். சரியான விலாசம் எழுதி வச்சிருந்த சீட்டு இருந்திச்சு. சரி, பார்த்துட்டுப் போலாமேன்னு வந்தேன். தப்பில்லையே...”

“இதிலென்னங்க தப்பு? வெல்கம்.”

“வாயால சொல்லிட்டா ஆச்சா? விருந்தாளிக்கு சிங்கிள் டீ கூடக் கிடையாதா?”

“டீ வேணாம். கூலா கோல்ட் ஸ்பாட் வாங்கிட்டு வர்றேன். இருங்க...”

“எனக்கு டீ போதும்...”

“ஓ.கே. ஒரு நிமிஷம். இதோ வந்துட்டேன்...”

நடராஜன் செருப்பணிந்து வெளியே சென்றதும்... திலகா எழுந்தாள். ஆணியில் மாட்டி வைத்திருந்த நடராஜனின் ஜோல்னாப் பையை அடைந்தாள். தன் கைப்பையைத் திறந்து

அந்தப் புத்தகம் எடுத்தாள். அதை அவசரமாக அந்தப் பைக்குள் வைத்து விட்டு வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தாள்.

மறுபடி அறையைச் சுற்றிச் சிதறிக் கிடந்த பொருள்களைப் பார்த்தாள். எழுந்து புத்தகங்களை மடக்கி வரிசையாக வைத்தாள். நிரம்பி வழிந்த ஆஷ்ட்ரேயை குப்பைக் கூடையில் கவிழ்த்தாள்.

டீயுடன் வந்த நடராஜன், “என்னங்க திலகா, அது அப்படி அப்படியே கிடக்கட்டும், விடுங்க. இந்தாங்க...”

அதிக சூடிருக்காது என்று நினைத்து கிளாசை வாங்கின திலகா-சட்டென்று சூடு உறைக்க... கையிலிருந்து கைக்கு மாற்ற அவசரப்பட்டு தடுமாறி, தவற விட...

கிளாஸ் கீழே விழுந்து உடைந்தது.

“ஆ” என்றாள் திலகா. குனிந்து தன் வலது கணுக்காலில் குத்திக் கொண்டு நின்ற சின்ன கண்ணாடித் துண்டைப் பிடுங்க... ஒரு வரி ரத்தம் வழிந்தது.

“கிளாஸ் உடைஞ்சது பரவால்லை, விடுங்க. ரத்தம் வருது பாருங்க. எழவு, இந்த ரும்ல ஒண்ணும் இல்லை. இருங்க, கீழே சைக்கிள் கடையிலே பஞ்சு, டிங்சர் இருக்கு. வாங்கிட்டு வர்றேன்...”

“பரவால்லைங்க” என்று இவள் சொன்னதைக் காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல் போனான் நடராஜன். திலகா தன் கைக்குட்டையால் ரத்தத்தைத் துடைத்து அதன் மேல் இறுக்கி கட்டிக் கொண்டு, ஒரு புத்தகம் எடுத்து அதன் மேல் ஒவ்வொரு கிளாஸ் துண்டாகப் பொறுக்கி வைத்தாள்.

“அதெல்லாம் நான் சுத்தம் பண்ணிக்கிறேங்க. விடுங்க. இந்தாங்க பஞ்சால துடைச்சு, டிங்சர் போட்டுக்கங்க.”

திலகா வாங்கிப் போட்டுக் கொள்ள, நடராஜன் அறையின் மூலையில் இருந்த வार्னிகோலை எடுத்து வந்து பெருக்கினான்.

“அய்யோ. இது ஒண்ணும் பெரிய காரியமில்லை. பொம்பளைங்க வேலையெல்லாம் நீங்க செஞ்சுக்கிட்டு... கொடுங்க. நான் கூட்டுறேன்.”

“அதென்னங்க உங்களுக்கு, எங்களுக்குன்னு வேலையிலே கூட பட்டா எழுதியிருக்கா?”

“நான் வந்ததிலே உங்களுக்கு எதுவும் தொந்தரவா?”

“சேச்சே...”

“இன்னும் குளிக்கலையா?”

“ஆமாம். லேட்டாதான் எழுந்தேன்.”

அதற்கு மேல் என்ன பேசுவது என்று தெரியாமல் கொஞ்ச நேரம் அமைதியாக இருந்தாள் திலகா.

“இது இன்னையப் பேப்பரா?” என்று மேஜை மேலிருந்து எடுத்தாள்.

“இல்லை. நேத்தைய் பேப்பர்.”

திலகா புரட்டிப் பார்க்க... நடராஜன் அவளைப் பார்த்தான்.

திலகா, நீ பொய் சொல்கிறாய். என்னைப் பார்ப்பதற்கென்றே புறப்பட்டு வந்திருக்கிறாய். வழக்கத்தை விட விசேஷமாய் உன்னை அலங்கரித்துக் கொண்டிருக்கிறாய். எதற்கு? என்னைக் கவரவா? என்ன எதிர்பார்க்கிறாய்?

என் நேசிப்பையா?

முட்டாள் பெண்ணே, என்னைக் கவர முக அலங்காரம் தேவையில்லை. உள்ளத்தின் அலங்காரம் ஒன்றுதான் என் கண்களில் படும். உன் உள்ளம் அலங்கரிக்கப்பட தேவையில்லாமலேயே அழகுதான். அது என்னைக் கவர்ந்தும் இருக்கிறது.

ஆனால்... என்னைப் பற்றி முழு அளவில் நீ அறிந்து கொண்டால் இந்த நேச பலூன் உடைந்து விடும். ஊதி, ஊதி நீ பெரிதாக்கிக் கடைசியில் உடைவதற்கு, ஆரம்பத்திலேயே உடைத்து விடவா?

“என்னங்க இது, இந்தச் செய்தியை ஏன் பேனாவால் வட்டம் போட்டு வச்சிருக்கீங்க?”

திலகா காட்டிய பேப்பரின் பகுதியில் ‘விஷ்வாஸ் கல்லூரியின் விஞ்ஞான கண்காட்சியில் கம்ப்யூட்டர்களின் சாகசங்கள்’ என்று இரண்டு வரி தலைப்பிருந்தது.

“சும்மாதான்” என்றான்.

“சும்மான்னா?”

“சும்மான்னா சும்மாதான். போய் பார்க்கணும்னு நினைச்சேன்.

அதானல கோடு போட்டேன்.”

“ஞாயித்துக் கிழமையும் கண்காட்சி உண்டுன்னு போட்டிருக்கு.”

“ஆமாம்.”

“நீங்க போய் பார்த்துட்டிங்களா?”

“இன்னும் இல்லை.”

“இன்னிக்கு எதுவும் வேலை இருக்கா?”

“ராத்நிரிதான் இருக்கு.”

“எனக்கும் மத்தியானம் வீட்டுக்குப் போனா போதும். வர்றிங்களா, இந்த எக்ஸ்பிஷன் போய்ட்டு வரலாம்.”

“இல்லைங்க. நீங்க மட்டும் வேணும்னா போங்க.”

திலகாவின் முகம் சுருங்கிப் போனது.

“நான் கூப்பிட்டது தப்புன்னா மன்னிச்சுக்கங்க.”

அசட்டுப் பெண்ணே, நீ அழைத்ததில் தவறில்லை. நான் அதற்குத் தகுதியில்லாதவன். ஒரு குற்றவாளி. ஏகப்பட்ட சிக்கல்களில் மாட்டிக் கொண்டிருப்பவன்.

அவள் முகம் வாடிப் போனதைப் பார்த்ததும் மிகச் சங்கடமாகப் போய்விட்டது நடராஜனுக்கு. உள்ளே உடனே ரசாயன மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து...

“சரிங்க. கொஞ்சம் வெய்ட் பண்ணுங்க. இதோ பத்து நிமிஷத்திலே குளிச்சிட்டு வந்துடறேன். புகஸ் படிங்க.”

துண்டும், சோப்புப் பெட்டியும் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே வந்து, வராந்தாவின் கடைசியில் இருந்த பாத்ரூமுக்கு வந்து கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

என்ன நான்... இவள் நெருக்கமே வேண்டாம் எனும்போது... இரக்கம் என்ன? பாவம் என்ன? நான் வரவில்லை என்று சொன்னதில் கடைசி வரை உறுதியாக இருக்க வேண்டியதுதானே? போகலாம் என்று ஏன் சொல்கிறேன்?

என்னை மீறி, நான் அவளை விரும்புகிறேனா? உண்மை. ஆனால்... நான்... இது தேவையில்லாத புதிய சிக்கல். ஒருவேளை நாளை விபரீதம்.

செய்த, செய்யப் போகிற காரியங்களுக்கும்... இந்தப் பஞ்ச உணர்வுகளுக்கும் எதிரெதிர் திசைகள்... வேண்டாம் இந்த முரண்பாடு.

நேராய் அவளிடம் போய்...

“இதோ பாருங்க திலகா. நீங்க கல்யாணமாகாத பொண்ணு. நான் கல்யாணமாகாத ஆம்பளை. இப்படிச் சேர்ந்து சுத்தறது சரியில்லை. ஒருவேளை, நீங்க என்னைக் காதலிக்கிறதா மனசில வச்சிருந்தா, துடைச்சு தூரப் போட்டுடுங்க. இது நடக்காத சங்கதி.”

- என்று பட்டென்று சொல்லி விடுவது என்று தீர்மானித்தான்.

ஈரத்துண்டை வெற்று மார்பில் போர்த்துக் கொண்டு, கைலியை மடக்கிக் கட்டிக் கொண்டு அறைக்குள் வந்த போது...

“இந்த பாண்ட்டும், இந்தச் சட்டையும் உங்களுக்கு கெட்டப்பா இருக்கும். இதையே போட்டுக்கங்க” என்று புன்சிரிப்புடன் ஹேங்கரை திலகா நீட்டினபோது...

சொல்ல வந்ததை எல்லாம் கற்பூரமாய் காற்றில் கரைத்து விட்டு, “சரிங்க” என்றான்.

ஆட்டோவில் அருகருகில் போதுமான இடைவெளி விட்டு அமர்ந்தார்கள். அமைதியான பயணம். அடிக்கடி திரும்பி திலகா தன் முகத்தைப் பார்ப்பதை உணர்ந்தான். வலுக்கட்டாயமாக வெளியே வேடிக்கை பார்த்தான்.

“வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை புத்தகம் கேட்டிங்கதானே?” என்றாள்.

“ஆமாம். கிடைச்சதா?”

“ம். உங்க ஜோல்னாப் பைக்குள்ளே வச்சிட்டேன். திடீர்னு நீங்க பார்த்து ஏதுன்னு திகைக்க வைக்கணும்னு நினைச்சேன். ஆனா, எனக்கே சஸ்பென்ஸ் காப்பாத்த முடியலை.”

விஷ்வாஸ் காலேஜ் வாசலில் இறங்கிக் கொண்டார்கள். அவனைத் தடுத்து விட்டு அவள் பணம் கொடுத்தாள். ‘ஒரு நிமிஷம்’ என்று சொல்லி வாசலில் விற்பனை இரண்டு ரூபாய்க்கு வாங்கித் தலையில் வைத்துக் கொண்டாள்.

நுழைவுச் சீட்டு வாங்கிக் கொண்டு உள்ளே சென்றார்கள். இளம்

வயதினரே நிறைய இருந்தனர். விஞ்ஞானக் கண்காட்சிக்கு எந்த விதத்திலும் சம்பந்தம் இல்லாத சினிமா ரூயட் பாடல்கள் ஸ்பீக்கர்களில் அலறிக் கொண்டிருந்தது.

கம்ப்யூட்டர் பிரிவில் அதிகக் கூட்டமிருந்தது. இந்தப் பக்கம் நுழைந்து அந்தப் பக்கம் வந்தால் வந்தவரின் முகத்தை வரைந்து துப்பியது ஒரு கம்ப்யூட்டர். இன்னொரு கம்ப்யூட்டரின் முன்னால் நின்று இட்லி என்று சொன்னால், உடனே இட்லி என்பது உணவுப் பொருள். இதை அரிசி மற்றும் உளுந்து சேர்த்துச் செய்வார்கள் என்று பத்து வரி கட்டுரை தந்தது. இன்னொரு கம்ப்யூட்டரின் புரோகிராமர், “ஏதாவது ஒரு வார்த்தை சொல்லுங்கள்” என்றான்.

கொசு என்று சொன்னால்கூட, அவன் புரோக்ராம் அமைத்ததும், கொசுவைப் பற்றி ஒரு புதுக் கவிதை எழுதியது அந்தக் கம்ப்யூட்டர்.

மௌனமாக எல்லாவற்றையும் பார்த்து விட்டு வெளியே வந்தார்கள்.

“உங்களுக்கு சாக்கோபார் ஐஸ்கிரீம் பிடிக்குமா?” என்றான் திலகா.

தூரத்தில் சைக்கிள் வண்டிக்காரன் விற்றுக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்த நடராஜன் “பிடிக்காது” என்றான்.

“அப்ப எனக்கும் வேணாம்.”

“உங்களுக்குப் பிடிக்குமா?”

“ம்..”

“அப்ப வாங்க. வாங்கித் தர்றேன்.”

“வேணாம். நான் மட்டும் எப்படிச் சாப்பிடறது?”

“சரி, நானும் சாப்பிடறேன்.”

“எனக்காக உங்களுக்குப் பிடிக்காததை ஏன் செய்யணும்?”

“மௌனமானான். நேராய் அவன் முகத்தைப் பார்த்தான். பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டான்.

“பிடிக்காதுன்னா அறவே பிடிக்காதுன்னு இல்லை... இருங்க. வாங்கிட்டு வர்றேன்.”

நடராஜன் இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு ஏந்தி வந்து ஒன்றை நீட்ட, இருவரும் அருகில் மர நிழலில் நின்று அதைச் சுவைக்க

ஆரம்பித்தார்கள்.

மரத்திலிருந்து ஏதோ பறவையின் எச்சம் சொத்தென்று அவன் தலையில் விழ, நடராஜன் கர்சீப் இல்லாததால் தவிக்க, “இருங்க... இருங்க” என்று திலகா கைப்பை எடுத்துத் தன் கர்சீப் எடுத்து, “இருங்க... குனிங்க” என்று துடைத்து விட்ட போது... மிக அருகாமையில் திலகாவின் வாசனையை உணர்ந்த போது...

நடராஜனுக்குள்ளிருந்து சில குதிரை சக்திகள் விலகிக் கொண்ட மாதிரி இருந்தது.

“சரி, வாங்க போகலாம்” என்று திரும்பிய நடராஜன் வாசலில் வந்து நிறுத்திய சைக்கிளில் இருந்து துரை இறங்குவதையும், இவர்களைப் பார்த்து விட்டதையும், ஆனாலும் பார்க்காதவன் போலக் கடந்து போனதையும் பார்த்தான்.

லெனின் சைக்கிள் கடையின் பெஞ்சில் அமர்ந்து கொண்டு, பையனை சிகரெட் வாங்க அனுப்பி வைத்த நடராஜன் உள்ளுக்குள் கலவரமாய் இருந்தான். துரை தப்பாய் எடுத்துக் கொண்டிருப்பானோ?

பார்த்து விட்டு, பார்க்காதது போல விருட்டென்று போனானே... கோபம் என்றுதானே பொருள்? நின்று, “அடடா, என்ன நடராஜா, இந்தப் பக்கம்? இந்தப் பொண்ணு யாரு?” என்று கேட்டிருந்தால்...

நான் விவரம் சொல்லியிருப்பேனே...

என்ன விவரம் சொல்லியிருப்பேன்?

என்னுடன் வேலை பார்ப்பவள் என்று.

அவ்வளவுதானா? அதுதான் உண்மையா?

“என்ன சாரு ஒரே யோசனை?” என்றான் லெனின். ஒரு சைக்கிளில் பெல்லைப் பொருத்திக் கொண்டே.

“ஒண்ணுமில்லை. துரை இங்கே வந்தானா?”

“வரலையே. என்னாச்சு வேலை?”

“அதான் போய்க்கிட்டிருக்கேனே.”

“பழைய வேலையைக் கேட்டேன்.”

“அது போனது போனதுதான்.”

பையன் வாங்கி வந்து தந்த சிகரெட்டைப் புகைத்து விட்டு, “வர்றேன் லெனின்” என்று மாடியேறி அறைக்கு வந்தான். சுவரின் ஆணியில் தொங்கின ஜோல்னாப் பையைப் பார்த்ததும் திலகா அதற்குள் புத்தகம் வைத்திருப்பதாகச் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

பைக்குள் கைவிட்டுப் புத்தகம் எடுத்தான். முற்றிலும் புதியது. காகித வாசனை மூக்கை நெருடியது.

முதல் பக்கத்தைப் பார்த்தான்.

‘இது உங்களுக்கே உங்களுக்கு.

இதுமட்டுமல்ல! - திலகா’

அந்த வரிகளை மீண்டும் மீண்டும் படிக்கும் போது சுற்றிலும் ராஜ உடையில் நான்கு இளவரசிகள் சாமரம் வீசுவது போலிருந்தது.

என்ன அர்த்தம் இந்த வரிகளுக்கு?

இந்தப் புத்தகம் எனக்கு - என்பது முதல் வரியின் அர்த்தம். சரி. இது மட்டுமல்ல என்றால்? வேறு என்ன?

புத்தகத்தைப் புரட்ட...

உள்ளிருந்து அந்த மடிக்கப்பட்ட கடிதம் கீழே விழுந்தது. உள்ளே வரி வரியாய் எழுதியிருப்பதற்கான மங்கலான அடையாளம் தெரிந்தது.

குனிந்து எடுத்துக் கொண்டு நாற்காலியில் அமர்ந்து பிரித்தான்.

“அன்புள்ள திரு நடராஜன் அவர்களுக்கு...”

திலகா எழுதியது.

தினம் சந்திப்பவள் இப்படிச் கடிதம் எழுத வேண்டிய அவசியம் என்ன என்று உங்கள் புருவங்கள் உயர்வதை என்னால் பார்க்க முடிகிறது.

மனதின் எண்ணங்களை, உணர்வுகளை வெளிப்படுத்துவதில் எழுத்து வடிவம் பேச்சு வடிவத்தை முற்றிலும் வென்று விடுகிறது என்றே நினைக்கிறேன். கடிதத்தில் எவ்வளவு சௌகரியம் பாருங்கள்! இதிரியின் ரெஸ்பான்ஸ் என்ன என்று தர்மசங்கடமாக

எதிரே நின்று தெரிய வேண்டியதில்லை.

பத்து ரூபாய் கடன் தர முடியுமா என்று வாய்விட்டு நண்பனைக் கேளுங்கள். எனக்கே பற்றவில்லை என்று உடனே பதில் சொல்லி விடுவான். இதே கோரிக்கையை நளினமாக., உண்மையாக கடித வடிவில் அவனிடம் சமர்ப்பித்துப் பாருங்கள். சரி என்கிறானோ, இல்லை முடியாது என்கிறானோ அது வேறு விஷயம். எந்தப் பதிலாய் இருந்தாலும் உடனே தீர்மானிக்க மாட்டான். சற்று யோசிப்பான். அந்த யோசனையின் பலன் வேண்டுகோளுக்குச் சாதகமாகவும் அமையலாமில்லையா?

நானும் ஒரு வேண்டுகோள் வைத்திருக்கிறேன். அதற்கு உங்களிடம் இருந்து பதில் தேவை. நீங்கள் யோசிக்க அவகாசம் தருவதற்காகவும், யோசனையின் பலன் எனக்கு நன்மையாக முடிய வேண்டுமென்பதற்காகவும்தான் இந்தக் கடிதம்.

குழப்புக்கிறேனா? சுற்றி வளைக்கிறேனா? உண்மைதான். காரணம்... தயக்கம்! இயல்பாய் ஒரு பெண்ணுக்கு வருகிற தயக்கம். அதுவும் திருமணமாகாத ஒரு பெண்ணுக்கு ஏற்படும் தயக்கம். அதுவும் திருமணமாகாத ஒரு ஆணிடம் சொல்கிற தயக்கம். அதுவும் திருமண விஷயமென்பதால்... தயக்கம்.

என்னைத்தான் உங்களுக்குத் தெரியும். என் குடும்பத்தை உங்களுக்குத் தெரியாது. அதன் பின்னணியில் நிறையக் கண்ணீர் சம்பவங்கள் உண்டு. கிளறினால் அசுத்தமே மிஞ்சும். வேண்டாம். நான் அம்மா - தங்கை குடும்பத்தில் பொறுப்புணர்ந்தவர்கள். பணம் எத்தனையோ லட்சியங்களை முறித்துப் போடும் ஆற்றல் பெற்றது. டாக்டராக வேண்டும் என்கிற என் கனவு, நாட்டியப் பேரொளியாக ஒளி வீச வேண்டுமென்கிற என் தங்கையின் ஆர்வம்... இன்னும் எத்தனையோ கற்பனைகள் பணமின்மையால் தகர்த்தெறியப் பட்டிருக்கின்றன.

என் குடும்பத்திற்கு ஆண் துணை வேண்டும். அது என் மூலமாகத்தான் நிறைவு செய்ய முடியும். நான் திருமணம் செய்து கொள்ளத் தீர்மானித்துள்ளேன். இது ஆசையால் ஏற்பட்ட தீர்மானமல்ல. பயத்தால் ஏற்பட்ட தீர்மானம். வேலைக்கு என்று வீட்டை விட்டு வெளியே புறப்படும் இளம் பெண்கள் நாகரிகமற்ற ஆண்களால் எத்தனை அவமானப்பட வேண்டியுள்ளது. எத்தனை சிறுமைப்பட வேண்டியுள்ளது என்றெல்லாம் உங்களுக்குத் தெரியும். பதினைந்து நாளாய் என்னை நிழலாய்த் துரத்தி

சந்தர்ப்பப்படும்போதெல்லாம் வம்பிழுத்து வந்த ஒருவன் போன வாரம் வீட்டிற்கே வந்து விட, அவனை அப்புறப்படுத்துமுன் காலனியின் அத்தனை கண்களும் என்னைக் கொத்தின. முன்னே பின்னே பழக்கமில்லாமல் எப்படி வீட்டுக்கு வருவான் என்று என் முதுகுக்குப் பின்னே காதுக்கு அருகே பேசினார்கள்.

மூவரும் ஒன்று கூடி அழுதோம். அழுதால் அன்றைய சோகம் கரையலாம். நிரந்தரத் தீர்வு வேண்டாமா? ஹைதராபாத்தில் உள்ள தூரத்துச் சொந்தமும், எனக்கு முறை மாப்பிள்ளையுமான கீர்த்திவாசனை உடனே கல்யாணம் செய்து வீட்டோடு வைத்துக் கொள்ள அம்மா பரப்போஸ் செய்தாள். கீர்த்திவாசனுக்கு ஒரு காலுக்குப் பதிலாகக் கட்டை. மணந்தால் வீட்டுக்குத் துணை. என் மனதுக்கு? அதென்ன கால் கட்டையைப் போல மர்க்கட்டையா?

எனக்கென்று எத்தனை கற்பனைகள் இருக்கும்? எனக்கென்று எத்தனை கனவுகள் இருக்கும்? என் கணவர் இப்படி இருப்பார். என் வாழ்க்கை இப்படி அமையும் என்று எத்தனை ஏக்கங்கள் இருக்கும்!

நடராஜன், இன்னும் கூட நான் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டோனிருக்கிறேன். இல்லை. வேண்டாம்.

நீங்கள் என் கழுத்தில் தாலி கட்டுவீர்களா?

ஊரில் லட்சம் ஆண்கள். குறிப்பாக ஏன் உங்களிடம் மட்டும் இந்த வேண்டுகோள்? காரணம்? நான் பழகின வரையில், பழகின மனிதர்களில் உங்களிடம் ஒரு தனித் தன்மையக் காண்கிறேன். உங்கள் நியாய உணர்வும், பண்பாடும், அர்த்தமுள்ள கோபமும், போராடும் துணிவும் என்னைக் கவர்கின்றன.

எனக்கு உங்கள் மேல் ஏற்பட்டுள்ளது காதல் அல்ல. அந்த வார்த்தைக்கு உரிய மரியாதை எப்போதோ தொலைந்து போய் விட்டது. அபிமானம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அதன் விளைவாக இந்தத் தீர்மானம் நிறைவேற வேண்டி இந்த வேண்டுகோள். மறுபடி சொல்கிறேன் - இது விண்ணப்பமே.

ஏற்கப்படவும், நிராகரிக்கப்படவும் இந்த விண்ணப்பம் தயார் நிலையில் உள்ளது. ஏற்கப்பட்டால் மகிழ்ச்சி உண்டு. நிராகரிக்கப்பட்டால் வருத்தம் இல்லை.

ஏனென்றால் எனக்குத் தோல்விகள் சகஜம். அதில் மற்றும் ஒன்று சேரும் போது பெரிதாகப் பாதிப்பு ஏற்படாது. என்றும் போல் உங்களுக்கு 'ஹலோ' சொல்வேன். பேசுவேன்.

இந்த விண்ணப்பத்தை நீங்கள் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக மட்டும் கருதி விடாதீர்கள். ஏனெனில் உங்களால் உள்ளங்களைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்கிற நம்பிக்கையில்தான் இந்தத் துணிச்சல் ஏற்பட்டது.

யோசித்து உங்கள் பதிலைச் சொல்ல இத்தனை நாள் எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று நேர் தர நான் விரும்பவில்லை. எத்தனை நாட்கள் வேண்டுமானாலும் சரி, காத்திருக்கிறேன். உங்கள் முடிவு எதுவானாலும் தெரியப்படுத்தி விடுங்கள்.

தங்கள் உண்மையுள்ள, திலகா.

படித்து முடித்ததும் உடம்பு முழுக்க, நரம்பு முழுக்க என்னவோ புதிதாக ஓடியது. முகத்தில் ரத்த ஓட்டத்தை உணர முடிந்தது.

மறுபடி படித்தான்.

மீண்டும் படித்தான்.

பிறகும் படித்தான்.

ராத்திரி அறையின் வாசலில் துரையும், வானத்தின் வாசலில் பாதி நிலாவும் வந்து சேர்...

“வா துரை” என்றான் நடராசன்.

“நேராச் சொல்றேன். நான் உன் மேல கோபமா இருக்கேன்” என்றான் துரை உள்ளே வந்து.

சட்டையின் பட்டன்களைப் போட்டுக் கொண்டே, “என்ன கோபம் துரை?”

“என்கிட்டே எதையும் நீ மறைக்கிறதில்லைன்னு நம்பிக்கிட்டிருந்தேன்.”

“எப்பவும் அப்படியே நம்பு துரை”

“விஷ்வாஸ் காலேஜ் எக்ஸ்பிஷன் போயிருந்தேன் காலையிலே. டயம் இருந்திச்சு. ஒரு நோட்டம் போட்டு வைக்கலாமேன்னு போனேன். அங்கே...”

“என்னைப் பார்த்தே”

“உன்னை மட்டும் பார்க்கலை”

“அவங்க என்கூட வேலை பார்க்கிறவங்க.”

“சந்தோஷம்.”

“ஏன் பேசாமப் போனே?”

“உங்களுக்குத் தொந்தரவாயிடக் கூடாதேன்னுதான்.”

“சேச்சே... வெறும் நட்புதான் துரை.”

“காதலியேன். யார் வேணாங்கறா? உன் நிலைமை என்னன்னு யோசி. அப்புறம் எப்படி வேணும்னாலும் இரு.”

“துரை, இந்த லெட்டரைப் படிச்சப் பாரு. திலகா எனக்கு எழுதின முதல் லெட்டர்.”

“அதெல்லாம் நான் படிக்கலை. எப்படியோ போ.”

“பிசு பண்ணாதே துரை. படி முதல்ல.”

துரை பாதி படிப்பதற்குள் கதவைத் தட்டி விட்டு உள்ளே வந்தான் வினசென்ட்.

“குட் ஈவினிங்.”

துரை அவசரமாக மிச்சத்தையும் படித்து விட்டுத்தான் திரும்பினான். “இது பாருப்பா வினசென்ட், எங்க பிடி உன் கைல. நாங்க போலீஸ்ல மாட்டறதா இல்லை. ஏன்னா இன்னும் நிறைய காரியம் இருக்கு. அதனால நீ என்ன சொல்றியோ, சரி, ஆனா நியாயமாச் சொல்லு.”

“ரொம்ப சந்தோஷம். வாங்க போலாம்” என்றான் வினசென்ட்.

“எங்கே?” என்றான் நடராஜன்.

“நம்ம இயக்கத்துக்குன்னு ஒரு இடம் இருக்கு. அங்கே இப்போ நண்பர்கள் காத்திருக்காங்க. உங்களை அறிமுகப்படுத்திக்க. போலாமா?”

அறையைப் பூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டான் நடராஜன்.

கீழே வினசென்ட் வந்த ஆட்டோ காத்திருக்க, அதில் ஏறிக் கொண்டார்கள்.

“மயிலாப்பூர்” என்றான் வினசென்ட்.

ஆட்டோ ஓடிக் கொண்டிருக்க... திடீரென்று கேட்டான்.

“நட்ராஜ் உனக்கு இன்னும் கல்யாணம் ஆகலையே?”

“இல்லை.”

“வெரிகுட். செஞ்சுக்காதே!”

“ஏன்?”

குரல் தணித்துச் சொன்னான்.

“கல்யாணமாகாத நிலையிலே இயக்கத்திலே சேர்றவங்க கல்யாணமே செஞ்சுக்கக் கூடாதுங்கிறது முக்கிய கோட்பாடுகளில் ஒண்ணு.”

துரை திரும்பி நடராஜனின் முகத்தில் அதிர்ச்சியைப் படித்தான்.

மயிலாப்பூரில் உள் தெருக்களுக்குள் செலுத்தச் சொன்னான் வினசென்ட். சந்துக்குள் சந்தாகப் போய், “அப்படியே நிறுத்திக்க.”

ஆட்டோவிலிருந்து மூவரும் இறங்கிக் கொண்ட இடத்தில் தெரு விளக்கு மின்சாரம் மிச்சப்படுத்தும் நோக்கத்தில் ஒரு நிமிடத்தில் வந்து வினாடி எரிவது, மிச்ச வினாடிகள் கம்மென்று இருப்பது என்கிற கொள்கையோடு செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. பாதையோரமாய் சாக்கடை நீர் தவழும் சப்தம் மெலிதாகக் கேட்டது. ஒரு பிரெளன் நிறத்து பஞ்சத்தில் அடிபட்ட நாய் உற்றுப் பார்த்து விட்டு ஒரு முறை குரைக்க முயற்சித்து இருமியது.

வீடுகள் நிசப்தமாய் இருக்க, ஒரு மாடி வீட்டிலிருந்து லேசாக டெலிவிஷன் நாடக வசனங்கள் வந்து கொண்டிருந்தன. தெருக்கோடியில் நாடா விளக்கு கொளுத்தி வைத்த ஒரு பெட்டிக் கடை மட்டும் இருந்தது.

“ஏழரை மணிக்கே இவ்வளவு நிசப்தமாகிற ஏரியா கூட மெட்ராஸ்ல இருக்கா?” என்றான் துரை.

“இதே மாதிரி இன்னும் எத்தனையோ இருக்கு” என்றான் வினசென்ட்.

“நீங்க ரெண்டு பேரும் இங்கேயே நில்லுங்க. இதோ வந்துட்டேன்” என்று நடந்த வினசென்ட் சற்று தூரத்தில் இருந்த ஒரு பழைய கட்டிடத்திற்குள் நுழைந்தான். அந்தக் கட்டிடத்தின் மாடி ஜன்னலில் வெளிச்சமிருந்தது.

“எனக்கென்னவோ நாம வசமா இவன்கிட்டே மாட்டிக்கிட்டதாத்தான் படுது” என்றான் துரை.

“இப்ப நமக்குள்ளே எதுவும் பேசிக்க வேணாம் துரை.”

“கல்யாணம் பண்ணிக்கக் கூடாதாமே நடராஜு”

“இப்ப யாரு கல்யாணம் பண்ணிக்கிறதா இருக்கா துரை?”

“என்னய்யா நீ! அந்தக் கடிதாசில என்னமா எழுதியிருக்கா?”

“சரி, அதுக்காக? இருக்கிற சிக்கல் போதாதுன்னு இன்னும் இழுத்து விட்டுக்கச் சொல்றியா?”

“அப்ப உனக்கு அந்தப் பொண்ணு மேல துளிக்கூட ஆசை இல்லைன்னு சொல்றியா?”

“அது ... வந்து”

“பாரு... தயங்கறே!”

“எனக்கு அவமேல எந்த ஆசையும் இல்லை.”

“இதைத் தயங்காமச் சொல்லியிருந்தா முழுசா நம்பியிருப்பேன்.”

“துரை, நம்ம போராட்டத்துக்கு நடுவில் இதெல்லாம் சரிப்பட்டு வருமா?”

“எனக்குக் கல்யாணமாகலையா? பிள்ளைக்குட்டி இல்லையா? நான் ஏன்யா உன்னோட சேர்ந்தேன்? இதனால் வீட்ல எவ்வளவு பொய் சொல்ல வேண்டி வருது. அதையும் மீறி ஈடுபடலையா? நம்ம மனசுல அடிச்ச புயலை அப்படியே எந்திரங்கள் மேல திசை திருப்பி விட்டோம். என்ன பெரிய போராட்டம்! நம்ம நாட்ல நடக்காத போராட்டங்களா? சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டவங்க எல்லாம் கல்யாணம் செஞ்சுக்காமதான் இருந்தாங்களா? குடும்ப வாழ்க்கை வேணும். சமூக சிந்தனையும் வேணும்.”

“உளறாதே துரை. கல்யாணமாகி மறு நிமிஷமே கூட என்னை ஜெயில்ல போடலாம். இந்த நிமிஷம் கூட நாம மாட்டலாம்.”

“திடீர்னு ஒரு லாரி வந்து நம்ம ரெண்டு பேரையும் தரையோட தரையா தேய்ச்சிட்டுக் கூடப் போகலாம். இதெல்லாம் ஒரு பேச்சா?” என்ற துரை, வின்சென்ட் வருவதைப் பார்த்துப் பேச்சை நிறுத்தினான்.

“வாங்க” என்றான் வின்சென்ட்.

இருவரும் அவனைத் தொடர்ந்தார்கள்.

அந்தக் கட்டிடத்தின் வெளி கேட்டினைத் திறந்தான். உள்ளே கட்டிப் போட்டிருந்த நாய் ஒரு எவ்வு எவ்விக் குரைத்தது. நான்கைந்து சைக்கிள்களும், ஒரு பைக்கும் நின்றன.

“ஜூலி, சும்மா இரு” என்றான்.

உள் வாசலுக்கு மேலே ‘ரோஜா மனமகிழ் மன்றம்’ என்று போர்டு மாட்டியிருந்தது. கதவைத் திறந்து உள்ளே வந்ததும் பெரிய ஹால். அதில் அங்கங்கே மேஜைகள், நாற்கலிகள். மேஜைகளின் மேல் கேரம் போர்டுகள். போர்டுகள் மேல் காய்கள். ஒரு டேபிள் டென்னிஸ் போர்டு, மற்றொரு மேஜையில் செஸ் போர்டு, அதன் மேல் காய்கள், பாதி விளையாட்டில். ஆனால் அந்த ஹாலில் ஒரே ஒரு நபர்தான் இருந்தான்.

அவன் வின்சென்ட் அருகே வந்தான்.

“தம்புராஜ், இவங்கதான் புது தோழர்கள். நடராஜன், துரை.”

தம்புராஜ் எனப்பட்டவன் அழுத்தமாகக் கையைக் குலுக்கினான்.

“தம்புராஜுக்கு இன்னைக்குக் காவல் பொறுப்பு. இங்கேந்து ஜன்னல் வழியா கேட்டையே பார்த்துட்டு இருப்பான். சந்தேகத்துக்கிடமா யாராச்சும் வந்தா இந்த சலிட்சை அழுத்துவான். உடனே மாடியிலேர்ந்து அத்தனை பேரும் இறங்கி வந்து கேரமோ, செஸ்ஸோ விளையாட ஆரம்பிச்சிடுவோம். மனமகிழ் மன்றம்ங்கிறது ஒரு வேஷம். இயக்கத்தோட முடிவுகள் மாடிலதான் பேசப்படும். எடுக்கப்படும். வாங்க.”

வின்சென்ட்டைத் தொடர்ந்து மாடிப் படிகளில் ஏறி மேலே வந்தார்கள். மேலே ஒரு வட்ட மேஜை. அதைச் சுற்றி ஐந்து பேர் அமர்ந்து சீட்டு விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். இவர்கள் வந்ததும் ஆட்டத்தை நிறுத்தினார்கள்.

“உக்காருங்க”

இருவரும் ஆளுக்கொரு நாற்காலிகளில் அமர்ந்தார்கள்.

“ஃப்ரண்ட்ஸ், நடராஜன் இவரு, துரை இவரு, ரெண்டு இடத்திலே கம்ப்யூட்டர்சை புஸ்வாணம் விட்ட, தீரசாலிகள். நம்ம இயக்கத்திலே முழு மனசோட சேர்ந்திருக்காங்க” என்று வின்சென்ட்

சொன்னதும் அவர்கள் அதிக ஓசையில்லாமல் கை தட்டினார்கள்.

“உங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கங்க.”

முதல் நாற்காலிக்காரன் லேசான தாடி வைத்திருந்தான்.

“நான் சிங்கமுத்து. எம்.ஏ.பட்டதாரி. ஒரு பத்திரிகை ஆபீஸ்ல வேலை பார்க்கறேன். இலக்கிய பத்திரிகை. ‘சுவடு’ன்னு பேரு.”

அடுத்தவன் கண்ணாடி அணிந்திருந்தான்.

“நான் பெர்ணாண்டஸ். பி.எஸ்சி. பி.எல். ஒரு பாபுலர் வக்கீலோட இருபது ஜூனியர்கள்ல நானும் ஒருத்தன்.”

மூன்றாமவன் கழுத்தில் கர்ச்சிப் வைத்திருந்தான்.

“கருணாகரன், எஸ்.எஸ்.எல்.சி.தான் படிச்சிருக்கேன். வேலை எதுவும் இல்லை. இந்த இயக்கத்தோட முழு நேர ஊழியன். இங்கேயேதான் இருப்பேன்.”

நான்காமவன் கொஞ்சம் குண்டாய் இருந்தான்.

“குலோத்துங்கன். ஒரு வேன் வாடகைக்கு ஓடுது. வட்டிக்குக் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்திருக்கேன். நான் இதிலே சேர்ந்து ஒரு மாசம்தான் ஆச்சு.”

கடைசி நபர் புகைத்தபடி சொன்னான்.

“ராஜேந்திரன். பி.ஏ. வின்சென்ட்டோட ஃப்ரண்ட். அவனோட கொள்கைகள் பிடிச்ச இதிலே ஐக்கியமாயிட்டேன்”

வின்சென்ட் குறுக்கிட்டான்.

“ராஜேந்திரன் தன்னைப் பத்தி முழுசா சொல்லலை. இந்த இயக்கத்தோட முதுகெலும்பே ராஜேந்திரன்தான். கீழே நிக்கற பைக் அவனோடதுதான். கட்டிட வாடகை அவன்தான் தர்றான். எல்லாச் செலவுகளும் அவன்தான் செய்றான். இவங்கப்பாவுக்கு ஒரு பெரிய ஜுவல்லரி மார்ட் இருக்கு பாண்டிபஜார்ல.”

கொஞ்ச நேரம் அமைதி. இதை மறுபடி கலைத்தவன் வின்சென்ட்.

“ஃப்ரண்ட்ஸ், இந்த ரெண்டு பேருக்கும் ஒரு ஆத்திரம் இருக்கு. யார் மேல? கம்ப்யூட்டர்கள் மேல. அதனால பாதிக்கப்பட்டவங்க இவங்க. நடராஜனோட வாதத்திலே அற்புதமான நியாயம் இருக்கு. மனக்கொதிப்பை எதிர்ப்பை எப்படியாவது காட்டணும்னு

கம்ப்யூட்டர்சுக்கு வேட்டு வச்சிக்கிட்டிருக்காங்க. அவங்களோட திட்டத்துக்கு நாம உதவறதா வாக்குக் கொடுத்திருக்கேன். துரை, உங்க அடுத்த பிளான் எங்கே?”

துரை, நடராஜனைப் பார்த்தான். அவன், “சொல்லு” என்றதும் சொன்னான்.

“விஷ்வாஸ் காலேஜ்ல நடக்கிற சயன்ஸ் எக்ஸ்பிஷன்ல ஏழு கம்ப்யூட்டர்ஸ் இருக்கு. அடுத்த பாம் அந்த செக்ஷன்ல வைக்கிறதா, பேசியிருக்கோம்.”

“வச்சுடலாம். இந்தக் காரியத்தை, இயக்கம் பொறுப்பேத்துக்குது இந்த நிமிஷமே. ஒரு சின்ன சந்தேகம். நீங்க ரெண்டு பேரும் வேலை பார்த்தது எந்தக் கம்பெனில?”

“பிரைட்சன் எலெக்ட்ரிகல்ஸ் லிமிட்டட்” என்றான் துரை.

“அங்கே கம்ப்யூட்டர் கொண்டாந்ததாலேதானே உங்களுக்கு வேலை போச்சு?”

“ஆமாம்.”

“அந்தக் கம்பெனியை விட்டுட்டு வேற எங்கெங்கேயோ தேர்ந்தெடுக்கிறீங்களே, ஏன்?”

“காரணத்தோடதான்” என்றான் நடராஜன். “எடுத்த உடனே பிரைட்சன் கம்ப்யூட்டர்ல கை வச்சா உடனே வேலையிலேர்ந்து நிறுத்தப்பட்ட நாப்பத்தி மூனு பேர் மேலதான் சந்தேகம் விழும். சுலபமா மாட்டிக்குவோம். அதனால ரெண்டு, மூனு சம்பவங்களுக்கு அப்புறம் பிரைட்சன்னுக்கு வரலாம்னு திட்டம். விஷ்வாஸ் காலேஜ்ல முடிச்சுட்டு அடுத்தது லோகியா பிரைவேட் லிமிட்டட், அதுக்கு அடுத்தது பிரைட்சன்.”

“சபாஷ். தற்காப்பு யோனை அற்புதம் நடராஜன். லோகியா பிரைவேட் லிமிட்டட் என்ன கம்பெனி?”

“ராணிப்பேட்டை இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்ல சமீபத்திலே மூனு மாசத்துக்கு முன்னாடி அமைச்சர் நிறுந்து வச்ச கம்பெனி. அது. மினி கம்ப்யூட்டர்ஸ் தயாரிக்கிறாங்க. விபரமா அப்பறம், இப்போ எனக்குச் சில கேள்விகள் கேட்க அனுமதி உண்டா?”

“வெல்கம்” என்றான் வின்சென்ட்.

“இயக்கம், இயக்கம்னு சொல்றீங்க. என்ன பேரு

இயக்கத்துக்கு?”

“ஜஸ்ட் இயக்கம்தான். இளைஞர்கள் இயக்கம்னு வேணும்னா வச்சிக்கயேன். இதென்ன ரெஜிஸ்ட்டர் செய்யப்பட்ட அமைப்பா, பேர் வைக்க? ஜஸ்ட் யூத்மூவ்மெண்ட். பேரெல்லாம் கிடையாது. யாரும் தலைவன் இல்லை. யாரும் தொண்டன் இல்லை. ஒவ்வொருத்தரும் ஒரு டைரக்டர். இதை ஆரம்பிச்சு வச்சவன்ங்கிற முறையில எனக்கு, என் வார்த்தைக்குக் கொஞ்சம் அதிகம் மரியாதை. தட்ஸ் ஆல்.”

“சரி, உங்க இயக்கத்துக்கு நோக்கம் என்ன?”

“நியாயத்தை அடை! இதான் நோக்கம். ‘நியாயம் கேள்’ இல்லை, என்னா கேட்டா இப்பல்லாம் நியாயம் கிடைக்காது. அதனால்தான் ‘நியாயத்தை அடை’ன்னு சொன்னேன். நியாயத்தை அடையணும்னா அதிலே எவ்வளவு எதிர்ப்பு வரும்? அநியாயம் குறுக்கே வந்து நிற்கும். அதை அறுத்துப் போட்டாதான் நியாயத்தை அடைய முடியும். அங்கே ஹிம்சை வந்துதான் தீரும். உண்ணாவிரதமோ சத்தியாக்கிரகமா காந்தி காலத்திலே பலன் தந்திருக்கலாம். ஆனா இன்னைக்கு பப்பு வேகாது. அநியாயத்துக்கு அநியாயத்தால்தான் பதில் சொல்லணும். புரிஞ்சுதா?” என்றான் வின்சென்ட்.

“மன்னிக்கணும். இன்னும் சரியாப் புரியலை.”

“இயக்கம் எடுத்த நடவடிக்கையிலே ஒண்ணைச் சொன்னா நல்லாப் புரியும்.”

“சொல்லுங்க.”

“சொல்லு ராஜேந்திரன்” என்ற வின்சென்ட் பாக்கெட்டிலிருந்து ஜர்தாத் தூள் எடுத்து நாக்குக்கடியில் வைத்துக் கொண்டான்.

“பதினைஞ்சு நாளைக்கு முன்னாடி ‘மில் அதிபர் கிருஷ்ணசாமி கடற்கரை ஓரம் கொலை செய்யப்பட்டுக் கிடந்தார். குற்றவாளியைப் போலீஸ் வலை விரித்துத் தேடுகிறது’ன்னு படிச்ச ஞாபகம் இருக்கா?” என்றான் ராஜேந்திரன்.

“ஆமாம்.”

“அந்தக் கொலையை நடத்தியது இயக்கம்” என்றான்.

மில் அதிபர் கிருஷ்ணசாமியைக் கொலை செய்தது நமது இயக்கம்தான் என்று ராஜேந்திரன் சொன்னதும் துரைக்கு ஒரு வினாடி இதயம் ஓய்வெடுத்து மீண்டும் இயங்கியது.

“ஏன்?” என்றான் நடராஜன்.

“சிம்பிள். சமூகத்திலே அவன் ஒரு புல்லுருவி. தொழிலாளர்களுக்கு அவன் செஞ்ச துரோகங்களைப் பட்டியல் போட்டுக்கிட்டே இருக்கலாம். தன்னைச் சுத்தி பணத்தால கேடயம் அமைச்சிருந்தான். அதனால நெருங்கின அதிகாரிகள், போலீஸ், சட்டம் எல்லாம் அதிலே மோதி விழுந்திடுச்சி. எந்த மயிலாவது தானா இறகு கொடுத்து இருக்கா நடராஜன்? பிடுங்கணும். மயிலுக்கு வலிக்குமேன்னு பார்த்தா இறகு கிடைக்காது. நியாயம் வேணும்னா சமயத்திலே உயிரை எடுக்கிற நிலைவரைக்கும் போக வேண்டியதாய்ந்து.”

அமைதியானான் நடராஜன்.

இயக்கம் சாதித்த சாதனைகளை ஒருவர் மாற்றி ஒருவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்க, நடராஜனின் உள்ளே, ஊதப்படும் காற்றில் பட்டறை நெருப்பு மேலும் மேலும் சிவந்து கொழுந்து விடுவது போல ஒரு தகிப்பு ஏறிக் கொண்டிருந்தது.

வின்சென்ட் அவன் தோளில் கை வைத்து, “இன்னும் ஏதாவது இயக்கத்தைப் பத்தித் தெரிஞ்சுக்கணுமா நடராஜ்?” என்றான்.

ம்கூம் என்பது போலத் தலையசைத்தான்.

“நீ ஏதாச்சும் சொல்ல விரும்பிறியா?”

“ஆமாம்” என்று நாற்காலியை விட்டு எழுந்தான். “ஃப்ரெண்ட்ஸ், துரையும், நானும் கம்ப்யூட்டர் வருகையினாலே வேலையை விட்டு நிப்பாட்டப்பட்டவங்க. அதனாலமனசிலே ஆத்திரத்தை வளர்த்துக்கிட்டவங்க. அதுக்கு வடிகாலா ஏதாச்சும் செய்யணும்னு தோணிச்சி. கம்ப்யூட்டர்களை இலக்கா வச்சிக்கிட்டோம். ஒண்ணு ஒண்ணா திட்டம் போட்டு வேட்டு விட ஆரம்பிச்சோம். இந்த நிலைமையிலேதான் வின்சென்ட்டோட அறிமுகமும், உங்க எல்லாரோட அறிமுகமும் கிடைச்சிருக்கு.

தப்பான வழியிலே பணம் சேர்க்கிற ஒரு கொள்ளைக் கும்பல் மாதிரிதான் முதல்ல உங்களைப் பத்தி நான் யூகம் செஞ்சி வச்சிருந்தேன். உங்க லட்சியங்களும், நோக்கங்களும் தெரிஞ்சதும், அப்படி நான் நினைச்சதுக்காக வெக்கப்பட்டேன். மன்னிப்பு கேட்டுக்கறேன். என் தனிப்பட்ட பிரச்னைக்காக நான் போராடவும், எதிர்க்கவும் துணிஞ்சேன். இந்த இயக்கம் ஒட்டு மொத்தமா சமூகத்தோட பிரச்னையைப் பார்க்குது. உண்மை. சட்டம் சிலரைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கிறதில்லை. பணம் சகலத்தையும் சாதிச்சிக்கிட்டு இருக்கு. ஏதாச்சும் ஒரு செக் - பாய்ண்ட் வேணும். அதுதான் இந்த இயக்கம். மன்னிக்கணும். நம்ம இயக்கம். இனிமே நான் இந்த இயக்கத்துக்காக உழைப்பேன். உயிரையும் கொடுப்பேன்.”

அதிக ஓசை வராமல் அனைவரும் கை தட்டினார்கள்.

துரை மட்டும் சற்று விக்கித்துப் போய் அமர்ந்திருந்தான்.

வின்சென்ட் நடராஜனின் கையைப் பற்றி அழுத்தமாகக் குலுக்கி விட்டு, “நடராஜ், ஒரு நாள் விட்டு ஒரு நாள் ராத்திரி ஒன்பது மணிக்கு நாம் இங்கே கூடறது வழக்கம். நாளை மறுநாள் கூடறப்போ விஷ்வாஸ் காலேஜ் எக்ஸ்பிஷன்ல உள்ள கம்ப்யூட்டர்களை ஏப்பம் விடறது எப்படிங்கிற துல்லியமான திட்டம் தயாரா இருக்கும். நீங்கரெண்டு பேரும் புறப்படலாம்” என்றான்.

இருவரும் எழுந்து கொள்ள...

“துரை, நீ எதுவுமே சொல்லலையே?” என்றான் வின்சென்ட்.

“எனக்கு என்ன சொல்றதுன்னு புரியலை.”

“பிரமிப்பா இருக்கா? சரியாப் போய்டும். இன்னொரு விஷயம். இயக்கத்திலே இப்போ நீங்க ரெண்டு பேரும் இணைஞ்சிட்டிங்க. உங்க மேல நம்பிக்கை ஏற்படலென்னா நான் இங்கே கூட்டிட்டு வந்திருக்க மாட்டேன். ஆனாலும் ஒரே ஒரு எச்சரிக்கை சொல்ல வேண்டியது என் கடமை. இயக்கத்துக்குத் துரோகம் செய்யணும்னு அவசியமில்லை. துரோகம் நினைச்சாலே போதும் - உசரை உருவிடுவோம். போங்க.”

நடராஜனும், துரையும் வெளியேறி, படியிறங்கி கீழே வர, அங்கே இருந்த தம்புராஜ் கதவைத் திறந்து விட்டதும், சாலைக்கு வந்து மௌனமாக நடந்தார்கள்.

“நடராஜ், என்ன நீ அப்படிப் பேசிட்டே?”

“ஏன், பேசினதிலே என்ன தப்பு?”

“சும்மா ஒரு நடப்புக்குதானே பேசினே?”

“இல்லை துரை. உணர்வுபூர்வமாதான் பேசினேன். எனக்கு இயக்கம் பிடிச்சிருக்கு. வாழ்க்கையிலே எதையாச்சும் சாதிக்கணும். இது சட்டவிரோதமான இயக்கம்தான். ஆனா சமூகத்துக்காக சாதிக்கிற இயக்கம்.”

“ரொம்ப டேன்ஜரா தெரியுது நடராஜ்.”

“எனக்கு பயம் விட்டுப் போய் நாளாச்சு துரை.”

“சொந்த வாழ்க்கையே வேணாமா?”

“வேணாம்.”

“இந்தா, அந்தப் பொண்ணு திலகா எழுதின கடுதாசி. இன்னும் ஒரு தடவை படிச்சிட்டு அப்புறமா தீர்மானி.”

துரையின் கையிலிருந்து கடிதத்தை வாங்கிக் கொண்ட நடராஜன், “நான் தீர்மானிச்சாச்சு துரை. உள்ளுக்குள்ளே ஒரு சலனம் இருந்தது வாஸ்தவம். இப்போ அதை சுத்தமாத் துடைச்சி போட்டுட்டேன். இனிமே என் சிந்தனைகளை வேறு வகை. முள் தோட்டத்திலே பூவுக்கு வேலை இல்லை” என்று சுக்கல் சுக்கலாய் கிழித்து உள்ளங்கையில் நைத்து ப்பூ என்று ஊதி அந்தச் சந்து முழுக்கப் பறக்க விட்டான் நடராஜன்.

கீடையில் கவுண்ட்டருக்குப் பின்னால் தனது நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்த நடராஜன், குடை பிடித்துக் கொண்டு தூரத்தில் திலகா வந்து கொண்டிருப்பதைப் பார்த்ததும், அவசரமாகக் குனிந்து ரெடிமேடு துணிகளுக்கு விலைச் சீட்டு எழுதுவதில் மும்முரம் காட்டினான்.

திலகா கடைக்குள் நுழைந்து அவனைக் கடக்கும் போது பிடிவாதமாய் நிமிராமல் இருந்தான். அவள் கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளி உள்ளே போன பிறகுதான் நிமிர்ந்தான்.

என்ன நான்!

திலகாவுக்காகப் பயப்படுகிறேனா? சேச்சே. இதில் பயம் எங்கே வந்தது? தயக்கம். தயக்கம் கூட இல்லை. ஒரு வித சங்கடம். அதன்

விளைவாக வலியத் தவிர்க்கிறேன். எத்தனை நாள் தவிர்ப்பது? அவள் கடிதத்திற்கு இது பதிலா?

விலகிப் போனால்... அதிலிருந்து எனக்கு விருப்பம் இல்லை என்று புரிந்து கொள்ளட்டுமே...

இல்லை. நேரடியாய் உடைத்துச் சொல்லிவிட வேண்டும். அவளே அத்தனை துணிச்சலாய்த் தன் மனதை வெளிப்படுத்தியிருக்கும் போது...

என் பதிலை எதிர்பார்த்திருப்பாள். உடைந்து போவாளா? அவள் என் பதிலால் எப்படிப் பாதிக்கப்பட்டாலும் பிரச்னை இல்லை. அதையெல்லாம் பார்த்துக்கொண்டிருக்க முடியாது. காதலோ, கல்யாணமோ - புதுய லட்சியங்களுக்கு இடையூறுதான் சேர்க்கும்.

பிரபலமான நடிகை கடைத் தெருவில் நடந்து, பேரம் பேசி காய்கறி வாங்க முடியுமா? கூட்டம் கொத்தித் தின்று விடும். பிரபலமான மந்திரி பாதையோர பஜ்ஜி வாங்கிச் சாப்பிட ஆசைப்பட முடியுமா? பிரபலத்துக்கு, புகழுக்கு என்று சில விலைகளைத் தந்துதான் ஆக வேண்டும்.

அதே போல...

புரட்சி எண்ணங்களும், சாதிக்கிற துடிப்பும், அத்துமீறும் லட்சியங்களும் கொண்ட இயக்கத்தில் இணைந்த பிறகு நிம்மதியான குடும்ப வாழ்க்கையை நினைப்பது கூடத் தவறு. அது இடைஞ்சல். பிரச்னை. சிக்கல். நான் தர வேண்டிய விலை.

இதில் மாற்றமே இல்லை.

மறுபரிசீலனையும் இல்லை.

இனி நடராஜன் புதியவன். பென்சில் பிடித்து விசுவாசமாய்க் கணக்குக் கூட்டிப் போட்டுக் கொண்டிருந்த, சமூகத்துக்கோ, அரசாங்கத்துக்கோ ஒரு சிறு உபத்திரவமும் செய்யாத நடராஜனை கம்ப்யூட்டர் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளி... அன்று மாற ஆரம்பித்தான் அந்த நடராஜன். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாறி... இப்போது அவன் மாண்டே போய் விட்டான்.

இப்போதிருப்பவன் வேறு மனிதன். இவனுக்குள் உள்ளே கோபம் விசுவரூபம் கொண்டுள்ளது. அதன் இலக்கு இனி இயக்கம் அமைத்துக் கொடுக்கும் திசையில் எல்லாம் பாயப் போகிறது.

மதிய உணவு இடைவெளியின்போது திலகாவைப் பார்க்கப் போனான்.

“என்ன, காலையிலேர்ந்து மூட் அவுட்டா? ஒரு மாதிரி இருக்கிங்க?” என்றாள் திலகா சகஜமாக. டைப்ரைட்டரை மூடினாள்.

“சாப்பாடு கொண்டாந்திருக்கீங்களா?” என்றான்.

“ஆமாம்.”

“நான் ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டு பக்கத்திலே இருக்கிற பார்க்கல் உக்காந்திருக்கேன். நீங்க சாப்பிட்டுட்டு வாங்க. பேசணும்.”

சொல்லி விட்டு வந்து கடையை விட்டுப் புறப்பட்டான் நடராஜன். ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு, வாசலில் இருந்த பெட்டிக் கடையில் சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டு, பார்க்கில், மரத்தில் இருந்து கொட்டியிருந்த பூக்களை மிதித்து நடந்து, சிமெண்ட் பெஞ்சில் அமர்ந்தான். திலகாவுக்காகக் காத்திருந்தான்.

பார்க் வாசலில், தரையில் குறுக்கு பைப்புகள் போடப்பட்டிருக்க... அதன் மேல் தவ்வி ஏறி உள்ளே வர முயன்ற ஒரு ஆட்டுக் குட்டியின் கால் வழக்கி இரண்டு பைப்புகளுக்கு நடுவில் மாட்டிக் கொண்டது. அதை எடுக்க இயலாமல் ‘மே, மே’ என்று கத்தியது.

நடராஜன் சென்று அந்த ஒற்றைக் காலை வெளியே எடுத்து, ஆட்டைத் தூக்கி வெளியே விட்டு விட்டு மறுபடி பெஞ்சுக்கு வந்த போது அங்கே திலகா அமர்ந்திருந்தாள்.

“என்ன, சொல்லுங்க” என்றாள்.

“திலகா, நீங்க புத்தகத்துக்குள்ளே வச்சிருந்த லெட்டரைப் படிச்சேன்” என்று மரத்தின் கிளையைப் பார்த்துப் பேசினான்.

“ம்?”

“ஸாரி, என்னை மன்னிச்சிடுங்க. என்னால உங்களைக் கல்யாணம் செஞ்சுக்க முடியாது. அதுக்கான காரணத்தைச் சொல்லவும் நான் விரும்பலை. நாம் நல்ல நண்பர்களா இருப்போம்.”

“நடராஜன், நீங்க எதுக்கோ, யாருக்கோ பயப்படறீங்கன்னு நினைக்கிறேன். உங்க பதில் எனக்கு அவ்வளவு வருத்தம் இல்லை.

ஏன்னா, நான் ரெண்டுவிதமான பதிலுக்கும் மனசைத் தயார் நிலையிலே வச்சிருந்தேன். ஆனா நீங்க சொல்ல விரும்பாத காரணத்திலே சில பயங்கரங்கள் இருக்குமோன்னு நான் நினைக்கிறேன்.”

திடுக்கிட்டு அவனைப் பார்த்தான்.

“என்ன சொல்றீங்க?”

“இன்னிக்குப் பேப்பர்ல விஷ்வாஸ் காலேஜ்ல ஏழு கம்ப்யூட்டர்கள் பாம் வச்சித் தகர்க்கப்பட்ட விபரம் வந்திருக்கு. கம்ப்யூட்டர் மேல கோபமுள்ள நபர் ஒருத்தரோ, சில பேரோ இதைத் தொடர்ந்து செய்றதா போலீஸ் நினைக்குது. உங்களுக்கு கம்ப்யூட்டர் மேல கோபம் உண்டு. உண்மைதானே?”

“அதுக்காக?”

“உங்க ரூமுக்கு நான் வந்தப்போ நியூஸ் பேப்பர்ல விஷ்வாஸ் காலேஜ் கண்காட்சி செய்தியை பேனாவால வட்டம் போட்டு வச்சிருந்தீங்க.”

“அதுக்காக?”

“என்னை நேரா பார்த்துப் பேசங்க நடராஜன். நான் உங்களை சந்தேகப்படறது தப்பா?” என்றாள் திலகா.

நடராஜன் கோபமாய், “வாட் நான்சென்ஸ்” என்றான். ஆனால் கைகட்டிக் கொண்டு அவனைத் துளைக்கிற பார்வை செலுத்திக் கொண்டிருந்த திலகாவின் கண்களைச் சந்திக்க தைரியம் பற்றவில்லை.

“கோபப்படாதீங்க. எனக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது சந்தேகம். அதை மனசில வச்சிக்காம கேட்டுட்டேன். விளக்கம் சொல்லுங்களேன். நான் சமாதானமாய்ட்றேன்” என்றாள் சாந்தமாக.

“உங்களுக்கு ஏன் விளக்கம் சொல்லணும்.”

“அப்போ என் சந்தேகம் உண்மைதானா? விளக்கம் சொல்லத்தான் விருப்பம் இல்லை. அப்படித்தானே?”

“திலகா, ஒரு எல்லைக்கு மேல என் விஷயங்களிலே தலையிடறீங்க?”

“இப்ப எதுக்காக இவ்வளவு கோபம்னு புரியலையே. எனக்கும் உங்களுக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஒரே இடத்திலே வேலை செய்கிறோம். மற்றவர்களை விட கொஞ்சம் அதிகமா மனம் விட்டுப் பேசிக்கிறோம். நமக்குள்ளே இருந்தது ஜஸ்ட் ஃப்ரண்ட்ஷிப். ஒரு ஃபிரண்ட்டுக்கு உண்டான அக்கறையிலே நான் கேக்கறேன். ஒரு வெல்விஷரா நான் கேக்கறேன்.

நடராஜன் அமைதிக்குப் பின் கேட்டான்.

“திலகா, என்ன தெரிஞ்சுக்கணும் நீங்க?”

“உங்களைத் தெரிஞ்சுக்கணும்.”

“தெரிஞ்சுக்கிட்டு?”

“நத்திங். ஜஸ்ட், தெரிஞ்சுக்கணும்.”

“திலகா, இதோ பாருங்க... தெளிவா சொல்றேன். உங்களை எந்த விதத்திலேயும் குத்தம் சொல்ல முடியாது. எனக்கு உங்களை விட சிறப்பா ஒரு மனைவி கிடைக்கமாட்டா. ஆனா, நான் கல்யாணம் செய்துக்கறதா இல்லை. காரணம் எதுவும் கேக்காதீங்க.”

“இருங்க. இப்போ நான் கல்யாணத்தைப் பத்தி எதுவும் பேசலையே. நான் எழுதின லெட்டர் என் மனசிலேர்ந்து இறக்கி வச்சுமை. இறக்கி வச்சதுமே மனசு லேசாய்டுச்சி. அதுக்கு உங்க பதிலைச் சொல்லிட்டீங்க. உடனே நான் அதைத் தாண்டி வந்துட்டேனே. நான் கேட்டது வேற கேள்வி. மறைக்காம சொல்லுங்க. வெடிகுண்டு சம்பவங்களிலே உங்க பங்கு உண்டா?”

நடராஜனுக்கு சர்ர் என்று கோபம் எகிறியது. இவள் யார் என்னை இப்படி எல்லாம் கேள்வி கேட்க என்று ஆத்திரம் பொங்கியது. அதே சமயம் விவேகம் அவன் தோளில் தட்டி, ‘மடையா, உன் ஆத்திரத்தைக் காட்டுதல் புத்திசாலித்தனம் அன்று, அவள் உன் அறையில் கண்ட தடயத்தையும் உன் பின்னணிக் கதையையும், பேப்பர் செய்தியையும் முடிச்சிப் போட்டு மனதில் நியாயமாய் எழும் சந்தேகத்தைக் கேட்கிறாள். இப்போது சாமர்த்தியமா அவள் சந்தேகத்தைப் போக்க வேண்டியது உன் பொறுப்பு’ என்றதும்...

“திலகா, அந்த அளவுக்குத் தைரியம் இருந்தா நான் இன்னும்

என்னென்னவோ சாதனைகள் செஞ்சி எங்கேயோ இருப்பேன். கம்ப்யூட்டரை எங்கக் கம்பெனியில் புகுத்தினதால் எனக்கு வேலை போச்சி. அதனால் எனக்கு ஆத்திரம். உண்மை. எது மேல ஆத்திரம்? கம்ப்யூட்டர் மேலயா? நோ! கம்ப்யூட்டரைசேஷன் மேல. நிர்வாகத்தின் மேல. நிர்வாகிகள் மேல. நம்ம மேல பாய்ஞ்ச அம்பை உடைச்சப் போட்டுட்டா ஆத்திரம் தணிஞ்சிடுமா? அதை எறிஞ்சவனைத்தானே தேடுவோம்? அதானே இயல்பு? வரிசையா பேப்பர்கள்லே வர்ற செய்திகளை நானும் படிச்சேன். கம்ப்யூட்டர்கள் பாதிக்கிற மாதிரி ஒரு குரூப் குண்டு வைக்கிறவங்களை யுகம் பண்ணி எழுதியிருக்காங்க. எனக்கு இதிலே உடன்பாடு இல்லை. உண்மையா சொல்லப்போனா என் எதிர்ப்புச் சிந்தனையும், போராட்ட எண்ணமும் கூர் முழுங்கிப் போச்சி. சரி, வாழ்க்கை ஓடற விதத்திலே ஓட்ட்டும்து ஒரு விரக்தி நிலையிலே இருக்கேன். என்னைப் போயி கனைக்ட் பண்ணிப் பார்க்கிறீங்களே.”

நடராஜன் நிதானமாகச் சொல்லி முடித்ததும் திலகாவின் முகத்தில் அவளின் உள்ளத்தைப் படிக்க முற்பட்டான். முகத்தில் எந்தவித மாற்றமும் இல்லை.

“சார், என்னை மன்னிச்சிடுங்க. ஏதோ என் மனசிலபட்டிச்சி. உங்களையே நேரா கேட்டுடலாம்னு கேட்டுட்டேன். தயவு செஞ்சி தப்பா எடுத்துக்காதிங்க” என்றாள் மெதுவாக.

“பரவால்லைங்க. அதே மாதிரி உங்க லெட்டருக்கு...”

“லெட்டரா, எது? நான் மறந்துட்டேங்க. எப்பவும் மாதிரி என்கூட பேசுங்க, பழகுங்க, விலகாதீங்க. தயங்காதீங்க. நான் எப்பவும் போல சகஜமா பழகறதிலே, உங்க நட்பைத் தொடர்றதிலே உங்களுக்கு ஆட்சேபணை எதுவும் இல்லையே?”

எந்த பதிலும் சொல்லாமல் அமைதியாய் இருந்தான் நடராஜன்.

சுட்டசபையில் ஆஸ் யூஷ்வல் எதிர்க்கட்சி உறுப்பினர் ஒருவர், “போலீஸ் என்ன செய்கிறது, தூங்குகிறதா?” என்று கேள்வி கேட்டார்.

அமைச்சர் கையில் வைத்திருந்த குறிப்புப் பார்த்து, “தமிழ்நாட்டில் இது ஒன்றும் புதிதில்லை. உங்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் ஒரு ஆண்டு காலம் வன்முறைச் சம்பவங்கள் இடைவெளி இல்லாமல் நிகழ்ந்தன. அப்போதும் இந்த உறுப்பினர் அவையில்

இருந்தார். கேள்வி எதுவும் கேட்டாரா என்றால் இல்லை” என்று வாதிட்டார். முதல் அமைச்சர் டி.ஜி.பி.க்குப் போன் செய்து “இந்தப் புதுவிதமான வன்முறைச் சம்பவங்களை உடனடியாக ஒடுக்குங்கள். தீவிரமாகச் செயல்படுங்கள்” என்றார்.

டி.ஜி.பி.இதற்கென்று அமைக்கப்பட்டிருக்கும் விசேஷ படையின் தலைமை அதிகாரி அசோக்குமாரை அழைத்து, “என்ன சார் ஆச்சு?” என்றார்.

அசோக்குமார் மரியாதையான குரலில், “அதிகபட்சமான நடவடிக்கைகள் எடுக்கறோம் சார். இதுவரைக்கும் நடந்தது மூணு சம்பவங்கள். டெக்ஸ்டைல் மில், இன்ஸ்டிடியூட், காலேஜ் எக்ஸ்ப்ளஷன் - மூணுலேயும் ஒரே விதமான வெடிகுண்டு பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கு. ஆனா, தீவிரவாதிகளைப் பத்தி அதிகமா க்ளூஸ் கிடைக்கலை. கிடைச்ச தடயங்களை வச்சி தீவிரமா செயல்பட்டுக்கிட்டுதான் இருக்கோம். இது ஒரு குரூப் வொர்க். கட்டுக்கோப்பா செயல்படறாங்க. புதுக்கோணங்கள்லே தீவிரமா இறங்கி சில நடவடிக்கைகள் எடுத்திருக்கோம். எப்படியும் சில நாட்களிலே மொத்த குரூப்பையும் பிடிச்சிடலாம்ன்கிற நம்பிக்கை இருக்கு சார்” என்றார்.

“நீங்க கண்வின்சிங்கா எதையாச்சும் சொல்லிடறீங்க. அவங்க முன்னறிவிப்புக் கொடுத்துக் கொடுத்து வெடிக்கிறாங்க.”

“இல்லை சார். விஷ்வாஸ் காலேஜ் சம்பவத்திலே நமக்கு எந்த முன்னறிவிப்பும் தரலை.”

“முதல் ரெண்டு சம்பவங்கள்ல முன்னறிவிப்பு தந்து என்ன கிழிச்சிட்டோம் நாம்! அவனே வெறுத்துப் போய் சொல்லாம செய்ய ஆரம்பிச்சுட்டான். சந்தேகத்தின் பேர்ல ஒருத்தனை கூட அரெஸ்ட் பண்ண முடியலையா?”

“பாதிக்கப்படறது ஒவ்வொரு சம்பவத்திலேயும் கம்ப்யூட்டர்ஸ். அதன் சொந்தக்காரங்களுக்குப் பகையாளிகள் நடத்தற வேலை இல்லை இது! ஒரு தீவிர கும்பல் ஏதோ நோக்கத்தோட செய்யற காரியம் இது. அதனால் குறிப்பிட்டு யாரையும் சந்தேகப்பட முடியலை சார்.”

“என்னதான்யா பண்ணலாம்னு சொல்றீங்க? சி.பி.ஐ.யைக் கூப்படுவமா?”

“அதுக்கு அவசியம் ஏற்படாதுன்னு மட்டும் என்னால சொல்ல

முடியும் சார்.”

“குறி ஜோசியமா?”

“இப்ப ஒரு புதுக் கோணத்திலே குறி வச்சிருக்கேன் . அது பயனளிச்சிடும்னு நம்புறேன்.”

“என்ன கோணம் அது?”

“பிரைட்சன் எலெக்ட்ரிகல்ஸ் லிமிட்டெட்னு ஒரு கம்பெனி அக்கவுண்ட்ஸ் பிரிவுல கம்ப்யூட்டர் அறிமுகப்படுத்தினாங்க. அதனால நாப்பத்தி மூணு பேர் வேலை போய்டுச்சி. அவங்க போராடிப் பார்த்து தோத்துட்டாங்க.”

“சரி.”

“அந்த நாப்பத்தி மூணு பேரும் இப்போ எங்கே இருக்காங்க? என்ன செய்றாங்கன்னு ஒருத்தரை விடாம கவனிக்கச் சொல்லி ஆட்களை டெப்பூட் பண்ணியிருக்கேன்.”

“வெரிசூட், அப்போ சீக்கிரம் அரெஸ்ட் சேதி சொல்லுங்க.”

“கூடிய சீக்கிரம் சார்.”

“நாலாவாது சம்பவம் நடக்க விட்டுடாதிங்க.”

“நடக்காது சார்” என்று உறுதியான குரலில் சொல்லி விட்டு சல்யூட் அடித்து நடந்தார் அசோக்குமார்.

“வீட்ல யாருங்க?” என்று விரல் மடக்கிக் கதவில் தட்டினார் அவர்.

வேஷ்டி கட்டியிருந்தார். வெள்ளைச் சட்டை போட்டிருந்தார். ஒரு கையில் ஒரு நோட்டும், மறுகையில் எழுதத் தயாராய் பென்சிலும் வைத்திருந்தார். தலையை ஓட்ட வெட்டியிருந்தார். எலெக்ட்ரிசிட்டி மீட்டர் ரீடிங் குறிக்க.. அல்லது ஏதோ கோயிலின் திருப்பணிக்கு நன்கொடை வாங்க அல்லது ஓட்டர்ஸ் லிஸ்ட் செக்-அப் செய்ய... என்று பல யூகங்களைச் செய்தான் துரை, ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்ததில்.

தன் மனைவியைப் பார்த்து, “போய் என்னன்னு கேளு” என்றான்.

“ஆம்பளை நீங்கள் சாஞ்சிக்கிட்டு தூங்குங்க. என்னை கேக்கச்

சொல்லுங்க” என்று நொடித்து விட்டு அவள் இடுப்பில் குழந்தையுடன் சென்று, கதவைத் திறந்து “என்னங்க வேணும்?” என்றாள்.

“உங்க ரேஷன் கார்டைக் கொண்டாங்கம்மா”

“எதுக்குங்க?”

“செக்கப் பண்ணணும்.”

உள்ளே சென்று சாமி படத்திற்குப் பின்னால் செருகியிருந்ததைக் கொண்டு வந்து கொடுத்ததும், புரட்டிப் பார்த்து விட்டு அவர், “குடும்பத் தலைவர் பேரு துரையா?”

“ஆமாங்க.”

“என்ன செய்றாரு அவரு?”

“அதோ படுத்துருக்காரு சொகுசா.”

“என்ன உத்தியோகம் பார்க்குறாரு?”

“இப்ப எங்கே பார்க்குறாரு? ஒரு கம்பெனில கிளார்க்கா வேலை பார்த்தாரு. வேலையை விட்டு அனுப்பிட்டாங்க.”

“இப்ப என்ன செய்றாரு?”

“லாட்டரிச் சீட்டு விக்கிறாரு.”

“ஒரு நிமிஷம் கூப்புடுங்க அவரை.”

“இந்தாங்க, உங்களைக் கூப்புடுறாங்க.”

துரை எழுந்து வந்து, “என்ன சார்?”

“என்ன வருமானம் உங்களுக்கு?” என்றார்.

“ஒரு நாளைக்கு பதினைஞ்சும் கிடைக்கும். இருபதும் கிடைக்கும்.”

“அப்போ மாச வருமானம் அறுநூரு ரூபாய்ன்னு போட்டிருக்கிறது சரிதான். இந்தாங்க. நான் வர்றேன்.”

அவர் போனதும் கொஞ்ச நேரம் யோசனையாக நின்ற துரை அவசரமாக பக்கத்து வீட்டிற்குச் சென்றான்.

ரெடிமேட் கடையில் போன் அடித்து, எடுத்து “நடராஜன்,

உங்களுக்கு போன்.”

நடராஜன் ரிசீவரை வாங்கிக் கொண்டு “ஹலோ” என்றான்.

“நடராஜ், நான்தான் துரை பேசறேன். நாம பயந்த மாதிரியே ஆய்டுச்சி.”

“என்னாச்சு?”

“போலீஸ் நம்மை நெருங்கிடுச்சி.”

“என்ன சொல்றே?”

“ரேஷன்கார்ட் செக் பண்ணேன்னு ஒரு மஃப்டி போலீஸ்காரன் வந்து என்னை, என் வீட்டை நோட்டம் பார்த்துட்டுப் போறான். சந்தேகப்பட்டு பக்கத்து பக்கத்து வீடுகள்ல விசாரிச்சேன். யார் வீட்டையும் செக் பண்ணலை. நம்மோட வேலையை விட்டு வந்த சுருளி, செந்தாமரைக் கண்ணன் ரெண்டு பேரையும் போய்ப் பார்த்து விசாரிச்சேன். அவங்க வீட்டையும் யாரோ வந்து ‘என்ன செய்றீங்க இப்ப’ன்னு விசாரிச்சதா சொன்னாங்க. விபரமா சாயங்காலம் பேசலாம்.”

நடராஜன் லேசான தடுமாற்றத்துடன் நிமிர்ந்தபோது எதிரே கால்களை அகட்டி நின்று ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் அவனைப் பார்த்து புன்னகைத்தார்.

இன்ஸ்பெக்டரைப் பார்த்ததும் மனதில் ஏற்பட்ட திகைப்பை மறைக்க மிகவும் முயன்றான் நடராஜன்.

அவர் நேராக நடராஜனை நெருங்கி, “ரெண்டு வயசு பெண் குழந்தைக்கு ஃப்ராக் வேணும்” என்றார்.

நடராஜன் நிம்மதியாக மூச்சு விட்டு, “எதிர் செக்ஷன் போங்க சார்” என்றான். பக்கத்தில் மேனேஜரிடம், “யூரினல்ஸ் போய்ட்டு வந்துடறேன்” என்று கவுண்ட்டரை விட்டு வெளியே வந்தான்.

சாலையில் இறங்கி நடந்தான்.

எதிரே ஏதோ கோயிலின் ஏதோ சாமிக்கு ஏதோ திருவிழா. பக்தர்கள் குழ... குதிரை வாகனத்தில் சுவாமி கையில் வேல். ஒரு

மிட்டாய் வண்டிக்காரனும், பலூன் வியாபாரியும் மும்முரமாய் இருந்தார்கள்.

நடராஜன் கூட்டத்தைக் கடந்து பொது தொலைபேசி வந்தான். ஊனமுற்ற அவரிடம் எண் சொல்லி விட்டுக் காத்திருந்தான்.

தொடர்பு கிடைத்தது.

“ஹலோ வின்சென்ட்டா?”

“ஆமாம்.”

“நடராஜன் பேசறேன்.”

“என்ன?”

“போலீஸ் எங்களை விசாரிக்க வரும் போலிருக்கு.”

“கேள்விப்பட்டேன். பிரைட்சன் கம்பெனிலே ஊஸ்ட் ஆன ஒவ்வொருத்தரையும் விசாரிக்கிறாங்க. அதானே?”

“ஆமாம். ரும் மாத்திட்டா?”

“முட்டாள். வேணாம். இன்னும் சந்தேகத்தை அதிகரிக்கும்.”

“என்ன செய்யட்டும்?”

“ரும்ல தடயம் ஏதாச்சும் வச்சிருக்கியா?”

“இல்லை”

“அப்ப எதுவும் செய்ய வேண்டாம். போலீஸ் வந்து கேக்கறப்போ இந்த மாதிரி ரெடிமேடு கடையிலே இருக்கேன்னு விலாசத்தோட சொல்லு. நாலு நாளைக்கு நம்ம இடத்துக்கு வராதே. எனக்கும் போன் செய்யாதே.”

“சரி.”

“துரைகிட்டேயும் சொல்லிடு.”

“சொல்லிடறேன்.”

“இயக்கத்துக்கு இன்னும் ஆள் தேவைப்படுது நடராஜ். பொருத்தமான ஆட்கள் மனசில பட்டா, சொல்லு.”

“சரி, வச்சிடறேன்”

வைத்து விட்டுக் கடைக்கு வந்தான்.

இரவு ஒன்பது மணிக்கு அறைக்குத் திரும்பின போது சைக்கிள் கடையில் தகவல் பெற்றான் - யாரோ வந்து விசாரித்ததாக.

“என்ன சொன்னிங்க?”

“ராத்திரி ஒம்போதுக்குத்தான் வருவான்னு சொன்னேன்.”

“என்ன சொன்னார்?”

“ஒம்போது மணிக்கு வந்தா சொன்னார்.”

“என்ன கேட்டார்?”

“என்ன வேலை செய்வார்களே கேட்டார். சொன்னேன். ஆள் எப்படி, நல்ல டைப்பான்னு கேட்டார். தங்கமான பையன்னு சொன்னேன். கிராப்பு ஓட்ட வெட்டியிருந்தான். வெள்ளை சட்டைதான் போட்டிருந்தான். ஆனா நிச்சயமா போலீஸ்தான். போலீஸ் வந்து விசாரிக்கிற அளவுக்கு என்ன செஞ்சிங்க தம்பி?”

“அதான் எனக்கும் புரியலை” என்று விட்டுத் தன் அறைக்கு வந்து சிகரெட் கொளுத்திக் கொண்டான்.

திலகா டைப்ரைட்டரை மூடினாள்.

விரல்களில் சொடுக்கெடுத்தாள். எழுந்து கொண்டாள். கைப்பை திறந்து, சின்ன வட்டக் கண்ணாடி எடுத்து முகம் பார்த்துக் கொண்டாள். பையைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டு செருப்பணிந்தாள்.

அலுவலகப் பகுதியில் இருந்து வெளியே வந்தாள். நடராஜன் இருக்கும் பகுதியைப் பார்த்தாள்.

வியாபாரம் மந்தமாக இருந்தது. நடராஜன் குனிந்து ஒரு புத்தகம் படித்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவன் அருகில் வந்து நின்றாள்.

நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“பஸ் ஸ்டாப் வரைக்கும் வர முடியுமா?” என்றாள்.

தலையாட்டி விட்டு, பக்கத்தில் சொல்லி விட்டு எழுந்தான் நடராஜன்.

இருவரும் சாலையில் நடந்தார்கள்.

“நடராஜன், இப்பல்லாம் உங்க முகத்திலே களையே இல்லையே, ஏங்க?” என்றாள்.

“என் முகமே அவ்வளவுதாங்க” என்றான் சிரிக்க முயன்று.

“நீங்க மத்தவங்களை ஏமாத்தறதா நினைச்சு, உங்களையே ஏமாத்திக்கிறீங்களோன்னு நினைக்கிறேன்.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீங்க?”

“நான் உங்களோட உண்மையான தோழியா, இல்லையா?”

“ஆமா.”

“பின்னே ஏன் என்கிட்டே பொய் சொல்றீங்க?”

“என்ன சொன்னேன்?”

“நிறைய.”

“உதாரணமா...”

“உதாரணமா... குண்டு வெடிப்புக்கும் உங்களுக்கும் சம்பந்தம் இல்லைன்னு சொல்றது ஒரு பொய்!”

“திலகா, என்ன பேச்சு இது. அதான் அன்னைக்கே சொன்னேனே எனக்கும், அதுக்கும் சம்பந்தமில்லைன்னு. ஏன் திருப்பித் திருப்பி அதையே கேக்கறீங்க?”

“காரணம் இருக்கே.”

“என்ன காரணம்?”

“உங்க மேல உள்ள அக்கறைதான் காரணம். நீங்க போலீஸ்ல மாட்டிடக் கூடாதேங்கற அக்கறைதான் காரணம்.”

நடராஜன் கோபமாய், “திலகா, மேலே மேலே என்னை எரிச்சல் மூட்றீங்க நீங்க?”

“உங்க மேலதப்பில்லைன்னா இந்த எரிச்சல் அனாவசியம். இதோ பாருங்க. என் முகத்தைப் பார்த்துச் சொல்லுங்க. போலீஸ் உங்களைத் தேடிக்கிட்டிருக்கா, இல்லையா?”

“நோ!”

“பின்னே ஏன் நம்ம முதலாளிகிட்டே வந்து நீங்க எப்ப வேலைக்கு சேர்ந்தீங்க. ஆள் எப்படி அது, இதுன்னு கேட்டார் ஒரு

இன்ஸ்பெக்டர்?”

நடராஜன் அமைதியானான்.

போலீஸ் கடைக்கும் வந்து விசாரித்திருக்கிறது. முதலாளியிடம் விசாரிக்கும்போது திலகா பக்கத்தில் இருந்திருக்கிறாள். ஏற்கனவே கொஞ்சம் சந்தேகம் என் மீது அவளுக்கு இருக்கிற நிலையில், இந்த போலீஸ் விசாரணை அதை அதிகப்படுத்தி இருக்கிறது.

அதெல்லாம் சரி, இவள் ஏன் இவ்வளவு உரிமை எடுத்துக் கொண்டு என்னை விசாரிக்கிறாள்? இவள் காதலைத்தான் புறக்கணித்து விட்டேனே... அப்புறமும் அப்புறமும் ஏன் இப்படி ஒட்டுகிறாள்?

“என்ன மௌனமாய்ட்டிங்க?”

“கடைக்குப் போறேன். உங்க பஸ் வந்ததும் நீங்க போங்க.”

திரும்பிப் போகும் நடராஜனின் முதுகைப் பார்த்தாள் திலகா.

நடராஜன் கடைக்கு நடந்தான். கேட்ட கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லாமல் கோழையைப் போல நழுவி வந்திருக்கிறேன். என்னிடம் உடனடியாக அவளைத் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய பதில் இல்லை. யோசிக்க வேண்டும். காலையில் ஏற்றுக் கொள்கிற மாதிரி ஒரு புதிய பொய் தயாரிக்க வேண்டும்.

திலகா பஸ்ஸில் ஏறாமல் தெருமுனையில் நடராஜன் மறைந்த பிறகு அருகே இருந்த ஆட்டோவை அழைத்து ஏறிக் கொண்டாள்.

பதினைந்து நிமிடங்கள் கழித்து அந்த தனி வீட்டு வாசலில் நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கிக் கொண்டாள்.

லொள் என்றது நாய். வாட்ச்மேன் அதை அதட்டி விட்டு “நீங்க உள்ளே போங்கம்மா” என்றான்.

திலகா உள்ளே நடந்தாள்.

வீட்டின் முன் ஹாலில் அந்த மூன்று பேரும் அமர்ந்து தீவிரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

திலகா உள்ளே நுழைந்ததும் பேச்சு நின்றது.

“வாம்மா திலகா, உக்காரு. இன்னைக்காவது பய ஏதாச்சும் உண்மையை ஒப்புக்கிட்டானா?” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் அசோக்குமார்.

“இல்லை சார். அவ்வளவுதானே? இன்னும் ஏதாச்சும் நாடகம் பாக்கி இருக்கா?” என்று அமர்ந்தாள் திலகா.

“வி ஆர் டிஸ்கசிங் தி ஃபைனல் பிளான். இது நிச்சயம் வொர்க் அவுட் ஆகும். டீ சாப்பிடும்மா” என்றார் அசோக் குமார்.

பூ வரைந்த பிங்கான் கோப்பையில் டீ வந்தது. அமைதியாகப் பருகினாள் திலகா.

“நாங்க சொன்னபடியெல்லாம் நீங்களும் கேட்டுட்டிங்க. நடராஜன் பிடி கொடுத்துப் பேச மாட்டேன்றானே” என்றார் இன்ஸ்பெக்டர் அசோக் குமார்.

“நான் கேட்டேன்னு உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“உங்க கைப்பையைத் திறங்க.”

திறந்தாள்.

“உள்ளே லெஃப்ட் கார்னரல் ஒரு பித்தான் சைஸ்ல என்னமோ ஒட்டிக்கிட்டிருக்கே. அதைப் பிச்சி எடுங்க, சொல்றேன்.”

“என்ன இது?”

சொன்னபடி பிய்த்து எடுத்துக் கையில் வைத்து ஆராய்ந்தாள்.

“மைக்ரஃபோன். நீங்களும், நடராஜனும் பேசினது எல்லாம் எங்ககிட்டே உள்ள ரிசீவர் வழியா பதிவு செஞ்ச வச்சாச்சு.”

“ஏன் சார், என் மேல நம்பிக்கை இல்லையா?”

“அப்படி இல்லை. பேச்சிலே சில தகவல்களை நீங்க சொல்ல மறந்துடலாம். அதுக்காக... திலகா, நீங்க இந்த கேஸ்ல எங்களுக்கு பிரமாதமான ஒத்துழைப்பு தாரீங்க. அதுக்கு நன்றி. கடைசியா இன்னும் ஒரே ஒரு வேலை செஞ்சிருங்க எங்களுக்காக. அதுக்கு அட்வான்ஸ் நன்றி.”

மற்ற இரண்டு அதிகாரிகளும் கடமையாய் சிகரெட் புகைத்துக் கொண்டிருக்க, திலகா அமைதியாய் இருந்தாள். முகத்தில் சலனங்களைத் தொலைத்திருந்தாள்.

“இதை விட பவர்புல்லா ஒரு மைக்ரோஃபோனை நாளைக்குக் காலைல உங்ககிட்டே ஒப்படைக்கிறோம். அதை நடராஜன் ரூம்ல எங்கேயாவது ஒளிச்சி வச்சிடுங்க. போதும்.”

“சார், இப்பவே நான் அத்துமீறி கேள்விகள் கேக்கறதா என் மேல ஒருவித ஆத்திரத்திலே இருக்கார். நான் உங்களுக்கு உதவறது அவருக்குத் தெரிஞ்சா...”

“தெரியாத அளவுக்கு உங்களால சாமர்த்தியமா செயல்படுத்த முடியுமனு நாங்க நம்புறோம்.”

“ஒரு சந்தேகம். கேக்கலாமா?”

“கேளுங்க.”

“வெடிகுண்டு சம்பவங்கள்ல நடராஜன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கலாமனு யூகம் செய்றீங்களா? இல்லை உறுதியாவே நம்புறீங்களா?”

“ஸ்ட்ராங்கான சந்தேகம் இருக்குங்க. இன்ஸ்டிடியூட் சம்பவத்துக்கு முதல்நாள் ராத்திரி ஒரு சப்-இன்ஸ்பெக்டர் ரெண்டு பேரை ரோட்ல சந்திச்சிருக்கார், சந்தேகப்படும்படியா. சம்பவத்துக்கப்புறம் அவர் என்கிட்டே வந்தார். ரெண்டு பேரும் மஃபடியிலே இன்ஸ்டிடியூட்ட சுத்தி இருக்கிற கடைகள், வீடுகள், அலுவலகங்களுக்குப் போனோம். உங்க ரெடிமேட் கடையிலே நடராஜனைக் காட்டி நேத்துப் பார்த்த ரெண்டு பேர்ல இவன் ஒருத்தன்மாதிரி படுதுன்னார். அதான் முதல் சந்தேக வித்து. நடராஜனைப் பத்தி விசாரிச்சோம். கம்ப்யூட்டர்னால பாதிக்கப்பட்டவன்கிறது தெளிவாய்வுச்சி. நேரா அவனைப் போய் அரெஸ்ட் பண்ணி எங்க வழிமுறைகளிலே விசாரிச்சா, வலி தாங்காம உண்மையை ஒத்துக்கிட்டாலும் தன்னைச் சேர்ந்தவங்களை காட்டிக் கொடுக்க மாட்டான். இந்த சம்பவங்கள் பின்னாலே நிச்சயமா ரெண்டு பேருக்கு மேலதான் சம்பந்தப்பட்டிருக்கணும். ஒட்டு மொத்தமா கும்பலையே பிடிக்கணும்னு தீர்மானிச்சோம். யோசிச்சோம். நடராஜனை கவனிக்க ஆரம்பிச்சோம். கடையிலே உங்ககிட்டே கொஞ்சம் அதிகமா பழகறதாலே, உங்களை சந்திச்சி காதலிக்கிற மாதிரி நடச்சி விபரங்களை வாங்கச் சொன்னோம். ஆனா அவன் கல்லுளிமங்கனா இருக்கான்.”

திலகா மணிக்கட்டில் நேரம் பார்த்தான்.

“நேரமாய்டுச்சா? நான் ஜீப்புல விடச் சொல்லட்டுமா?”

“வேணாங்க. நான் பஸ்ல போய்டுவேன். வரட்டுமா? இந்த மைக்ரஃபோன்...”

“அது தேவையில்லை. கொடுத்துடுங்க. நாளைக்கு எங்க ஆள் நீங்க வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டதும் தெருமுனையிலே உங்க கிட்டே தருவான். சொன்னபடி நடராஜன் ரூம்ல மறைச்சி வச்சிடுங்க. அப்ப, போய்ட்டு வாங்க... குட் நைட்.”

திலகா வெளியே வந்து, மௌனமாக நடந்தான்.

சாலையில் இருபதடி தள்ளி சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு அவன் அவளைப் பின் தொடர்ந்தான். வீடு வரைக் கொண்டு போய் சேர்த்து விட்டுப் பிறகுதான் விலகினான்.

விலகி... யாருக்கோ போன் செய்தான். போன் செய்து...

“ஹலோ வின்சென்ட்தானே பேசறது?” என்று ஆரம்பித்தான்.

வீட்டிற்கு வந்த திலகாவை அம்மா நேரடியாய் திட்டாமல் தையல் மிஷினிடம் பேசினாள். “வர வர மிஷின் சரியில்லை. முந்தி மாதிரி இல்லை. சரி பண்ணிட்டா தேவலாம்.”

நேராய் அம்மாவிடம் வந்தாள் திலகா.

“இதோ பாரும்மா, ஏன் வரவர லேட்டா வர்றேன்னு நேரடியா கேளு. பதில் சொல்றேன். இப்படி சுத்தி வளைக்காதே.”

“சரி, பதிலைச் சொல்லு.”

“ஒரு நியாயமான காரணம் இருக்கு. நாளைக்கு சொல்றேன். அதுவரைக்கும் நீயா எதையும் கற்பனை பண்ணிக்காம பொறுமையா இரு.”

திலகா பின்புறம் போய் கை, கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு சமையலறை வந்து அவளாக எடுத்தப் போட்டுச் சாப்பிட்டாள். கை கழுவி, அலமாரி திறந்து கொஞ்சம் பணம் எடுத்து வைத்துக் கொண்டு, கைப்பையைத் தோளில் மாட்டிக் கொண்டாள்.

“வெளியே போறியா?” என்றாள் தங்கை.

“ஆமாம்.”

“மணி எட்டரை.”

“சீக்கிரம் வந்துடுவேன். முக்கியமான வேலை.”

செருப்பணிந்து வெளியேறியதும், அம்மா பெருமூச்சு விட்டாள்.
“இவ் போக்கே புரியலையே. இப்படி புறப்படவே மாட்டாளே.”

“மம்மி, ஒரே ஒரு காரணம்தான். நான் சொல்லட்டுமா?”
என்றாள் அனு.

“என்ன?”

“எல்.ஓ.வி.ஈ! திலகா காதலிக்கிறா!”

“பல்லைப் பேத்துடுவேன் சனியனே! போடி அந்தண்டை! நானே தவிச்சப் போய் கிடக்கேன். நானும் கூட வரட்டுமா அக்கான்னு கேட்டிருக்கலாம் இல்லையா?”

“போம்மா, தங்கச்சியை பக்கத்திலே வச்சிக்கிட்டு எப்படிக் காதலிக்கிறது?”

அம்மா கத்திரிக்கோலை எடுத்து வீசுவது போல ஓங்கினாள்.

திலகா ஆட்டோவில் இருந்து இறங்கிக் கொண்டாள். விளக்குக் கம்பத்தின் அடியில் படுத்திருந்த நாய் சிறலாய் ஓடி வந்து அவளை ஒரு சுற்று சுற்றி வந்து தன் இடத்திற்குப் போனது.

அந்த கட்டிடத்தின் மாடிப்படிகளில் நிதானமாக ஏறினாள். மேலே வந்து வராந்தாவில் நடந்தாள். திரும்ப ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டாள். குனிந்து சாலையை ஒருதரம் பார்த்துக் கொண்டாள்.

மேலும் நடந்து நடராஜனின் அறை வாசலில் நின்று கொஞ்சம் தயங்கி விட்டு கதவைத் தட்டினாள் திலகா. கதவைத் திறந்த நடராஜன் திகைத்தான்.

“நீ... நீங்களா? என்ன, இந்த நேரத்திலே?”

“உள்ளே வந்து சொல்றனே.”

“வாங்க.”

உள்ளே வந்ததும் கதவை சாத்தினாள். நடராஜன் கையில் விரல் அடையாளம் வைத்திருந்த புத்தகத்தை மூடி வைத்தான். முடிய இருந்த சிகரெட்டை நசுக்கினான். பெட்ஷீட்டை சரி செய்தான்.

“உக்காருங்க.”

உட்கார்ந்து கொஞ்ச நேரம் அமைதியாகவே இருந்தாள். நடராஜன் கைகளை குறுக்கில் கட்டிக் கொண்டு அவளையே பார்த்துக் கொண்டு மௌனம் உடையக் காத்திருந்தான்.

“நடராஜன், நான் ஒண்ணு சொன்னா அது உங்க நன்மைக்காகத்தான்னு எடுத்துக்குவீங்களா?”

“என்னன்னு சொல்லுங்க.”

“நீங்க உடனடியா இந்த ஊரை விட்டுப் போகணும்.”

“எங்கே போகணும்?”

“எங்கேயாவது, கண் காணாம, தலைமறைவா.”

“நான்சென்ஸ்! எதுக்காக?”

“உணர்ச்சிவசப்படாதிங்க. உங்க பத்திரத்துக்காக.”

“என்ன பேசறிங்க? ஐ ஏம் எ ஃப்ரீ மேன்.”

“தப்புக் கணக்கு! யு ஆர் ஆல்ரெடி கார்னர்ட். நீங்க போலீஸோட தூண்டில்ல மாட்டியாச்சு. ஆனா இன்னும் தண்ணியை விட்டு வெளியே இழுக்கப்படலை. அவ்வளவுதான். இதான் உங்க நிலமை.”

“போலீஸ்?”

“நடராஜன், நமக்குள்ளே இன்னும் நாடகங்கள் வேணாம். நீங்களும் வேஷம் போடறீங்க. நானும் வேஷம் போடறேன். முதல் நாள் கலைச்சிடறேன்.”

“புரியற மாதிரி பேசுங்க.”

“உங்களைக் காதலிக்கிற மாதிரி நடிச்சி அதிகமா பழகி, உங்ககிட்டேர்ந்து தகவல்கள் வாங்கச் சொல்லி எனக்கு போலீஸோட உத்தரவு.”

நடராஜன் அதிர்ந்து நின்றான்.

“உண்மை. உண்மை. நான் சொல்றது உண்மை. நீங்க வெடிகுண்டு சம்பவங்கள்ல சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது நிஜமானது நான் துருவித் துருவிக் கேட்டதெல்லாம் போலீஸ் சொல்லிக் கொடுத்தது தான். இதுவரைக்கும் நீங்க பிடி கொடுத்துப் பேசலை. உங்களுக்குத் தெரியாம உங்களை கவனிச்சிக்கிட்டே இருக்காங்க. அவங்க அடுத்த திட்டம் என்ன தெரியுமா? நாளைக்குக் காலையிலே

என்னை விட்டே ஒரு மைக்ரோபோனை இந்த ரூம்ல மறைச்சி வைக்கிறது.”

நடராஜன் பதிலே பேசவில்லை.

“இந்த ராத்திரியிலே தனியா வந்து இதையெல்லாம் ஏன் சொல்றேன் தெரியுமா? நீங்க போலீஸ்கிட்டே மாட்டறதை நான் விரும்பலை. ஏன் விரும்பலைன்னா, போலீஸ் சொல்லிக் கொடுக்காமலேயே, அதுக்கு முன்னடியே நான் உங்களை நேசிக்க ஆரம்பிச்சிட்டேன். உங்களோட பழகப் பழக அது அதிகமாச்சே ஒழிய, குறையலே. உங்க போராட்டம், உங்க கோபம், உங்க தர்மசங்கடம் எல்லாம் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. நேசிக்கப்படறதிலே மட்டும் சுகம் இல்லைங்க. நேசிக்கறதிலே கூட இருக்கு. ஐ லவ் யு. யு நீட் நாட் லவ் மி. என் நேசிப்புக்கு, என் மரியாதைக்கு உரிய நீங்க அனாவசியமா போலீஸ் கைல சிக்கிக்கிறதை நான் விரும்பலை. மனசாட்சியோட உறுத்தல் தாங்காமத்தான் ஓடி வந்தேன். ப்ளீஸ், எங்கேயாச்சும் தப்பிச்சிப் போய்டுங்க, போலீஸ் உங்களை நெருங்கிட்டாங்க.”

நடராஜன் குழப்பமுற்றான். என்ன செய்வது என்று வார்த்தை வராமல் தவித்தான். திலகா கோபுரமாய் உயர்ந்து தெரிந்தாள். கண்களில் கண்ணீர் திமிறியது. மனசு தவித்தது. என் மேல் இத்தனை நேசமா? இத்தனை நேசத்தைப் புறக்கணிக்கலாமா?

பிரச்னைகள் இல்லாதபோது நீ ஏன் அறிமுகம் ஆகாமல் போனாய் திலகா? இப்போது மிகத் தாமதம். இது போர்முனை. போலீஸ் முனை. வாழ்வா, சாவா கேள்விக்கு முன்னால் காதல் கசிவு ஒரு அபத்தம், சந்தர்ப்பமில்லாத அன்பு, நேரம் தவறிய நேசம், எனினும்...

நடராஜன் அவளையே உற்றுப் பார்த்தவன் அவளுக்கு முன்னால் நடந்து வந்து, அவள் தோள்களில் இரண்டு கைகளையும் ஊன்றி, அப்படியே தன் மார்போடு அணைத்து, கன்னத்தில் முத்தமிட்டான்.

நடராஜனின் பிடியிலிருந்து அவசரமாகத் தன்னைப் பிரித்துக் கொண்டாள் திலகா. கட்டிலின் பெட்ஷீட்டில் நகத்தால் கோலம் போட்டாள்.

“திலகா, ஐம் ஸாரி” என்றான்.

அமைதியாய் இருந்தாள்.

நடராஜன் “லவ்” என்றான்.

நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

“ஐ லவ் யு” என்றான்.

முகத்தில் மாறுதல் இல்லாமல் அவனைப் பார்த்தாள்.

“யெஸ் திலகா. அதான் உண்மை. எனக்குள்ளே இருக்கிற மென்மையான உணர்வுகளை நான் எவ்வளவுதான் வெட்டிச் சாய்க்க நினைச்சாலும், மறுபடி முருங்கை மரம் மாதிரி துளிர்ந்துக்கிறது மறுக்க முடியாத உண்மை. சொல்லிடறேன். உங்ககிட்டே சொல்லத் தோணுது.”

மார்புக்குக் குறுக்கே கைகளைக் கட்டிக் கொண்டாள் திலகா.

“நடந்த முணு வெடிகுண்டு சம்பவங்களிலே ரெண்டுல நான் நேரடியா ஈடுபட்டேன். விஷ்வாஸ் காலேஜல நடந்த சம்பவத்திலே நான் புதுசா சேர்ந்திருக்கிற இயக்கம் ஈடுபட்டது.”

“இயக்கம்னா?”

“ஒரு சில நண்பர்கள்.”

“தீவிரவாதிகன்னு சொல்லுங்க.”

“ம்... எப்படி வேணாலும் சொல்லிக்கங்க. பேரா முக்கியம்? இயக்கத்தோட நோக்கம் நியாயத்தை எப்பாடுபட்டாவது அடையறதுதான். அதிலே என்னைத் தீவிரமா ஈடுபடுத்திக்க விரும்பினேன். அதனாலதான் உங்ககிட்டேர்ந்து விலகினேன். ஆனா மனசுல திடுக்கிட்டுக்குன்னு நீங்க வந்து போய்க்கிட்டுதான் இருந்திங்க. இப்போ மனம் திறந்து சொல்றேன். என்னால வேஷம் போட முடியலை. புரட்சி எண்ணங்களும் தீவிர சிந்தனைகளும் எனக்குள்ளே இருந்தாலும், அதுக்கெல்லாம் அடியிலே உங்களோட இணைஞ்ச ஒரு நிம்மதியான வாழ்க்கைக்கான ஏக்கம் இருக்கிறது உண்மை. இது தீர்மானிக்க வேண்டிய நேரம். இதுவா, அதுவா? ரெண்டு படகிலே சவாரி செய்ய முடியாது. ஏதாச்சும் ஒண்ணுதான். எது? வெக்கத்தை விட்டு சொல்லணும்னா... திலகா, நான் உங்களுக்காக என் நடவடிக்கைகளை மாத்திக்கத் தயாரா இருக்கேன். சொல்லுங்க திலகா. நாம கல்யாணம் பண்ணிக்கலாமா?”

சேலையின் முனையில் முடிச்சு போட்டுக் கொண்டிருந்த திலகா, “எனக்குப் புரியலைங்க. ரொம்ப குழப்பமாய்டுச்சி இப்போ. உங்களை நான் நேசிக்குறது நிஜம். நம்ம கல்யாணம் என்னை சந்தோஷப்படுத்தும். ஆனா... இப்போ போலீஸ் உங்களுக்கு ரொம்ப பக்கமா இருக்கு.”

நடராஜன் சிரித்து விட்டு, “திலகா, நடந்த சம்பவங்களுள் எந்த தடயமுமே போலீஸ் கைல சிக்கலை. நான் இதிலே சம்பந்தப்பட்டிருக்கேன்னு சொல்றதுக்கு ஆணித்தரமா ஒரு ஆதாரம் கூட அவங்ககிட்டே கிடையாது. அந்த ஆதாரத்துக்காகத்தான் உங்க மூலமா முயற்சி பண்றாங்க. என் மேல அவங்களுக்கு இருக்கிறது வெறும் சந்தேகம்தான். அதை வச்சி என்னை விசாரிக்கலாமே ஒழிய, தண்டிக்க முடியாது. எப்படி விசாரிச்சாலும், என்கிட்டேர்ந்து உண்மை அவங்களுக்குக் கிடைக்காது. அதனால...”

“அதனால?”

“முதல் காரியமா நான் இயக்கத்திலேர்ந்து விலகிக்கறேன். அப்புறம் ஒரு மாசத்துக்கு வம்பு, தும்புக்கு போகாம வேலைக்கு வந்துக்கிட்டிருக்கேன். போலீஸ் என்னை சீண்டி பார்த்து சோர்ந்து போய் விலகிக்கும். அப்பறம் நாம் கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம்.”

அமைதியாய் இருந்தாள்.

“அமைதியா இருந்தா என்ன அர்த்தம் திலகா? ஆமோதிக்கிறிங்களா, இல்லை ஆட்சேபிக்கிறிங்களா?”

“ரெண்டும் இல்லை. யோசிக்கிறேன்.”

வின்சென்ட் ஆட்டோவை தெரு முனையிலேயே விட்டு விட்டு இறங்கிக் கொண்டு நடந்தான். மனமகிழ் மன்றம் வந்தான். கதவின் துவாரம் வழியாக இவன் பார்க்கப்பட்டதும், கதவு திறந்தான் தம்புராஜ்.

“எல்லாரும் வந்தாச்சா?”

“இன்னும் மூணு பேர் வரணும்.”

“நடராஜனை சேர்க்காதே.”

“அவனைச் சேர்க்காம மூணு பேர் வரணும்.”

“துரை?”

“வர வேண்டிய மூணு பேர்ல ஒருத்தன்.”

ஹாலின் உள்ளே சோகையாக அறுபது வாட்ஸ் வெளிச்சம். மேஜை, நாற்காலிகள் தரை முழுக்க நிழல் தெளித்திருந்தன.

வின்சென்ட் படிகள் ஏறி மாடிக்கு வந்தான்.

கார்ட்டஸ் விளையாடிக் கொண்டிருந்த மூன்று பேர் உடனே ஆட்டத்தை நிறுத்தினார்கள்.

வின்சென்ட் நாற்காலியில் அமர்ந்ததும் ஜர்தா தூள் எடுத்து நாக்குக்கு அடியில் அடக்கிக் கொண்டான். அவன் பேச மூவரும் காத்திருந்தார்கள்.

“எதுக்காக இந்த அவசர கூட்டம்?” என்றான் ஒருவன்.

“எல்லோரும் வந்துட்டும், சொல்றேன்.”

அடர்த்தியான அமைதி.

மறுபடி ஆட்டம் தொடங்கப்பட்டது.

அரைமணி நேரத்தில் இயக்கத்தின் அத்தனை உறுப்பினர்களும் அமர்ந்திருந்தார்கள் நடராஜனைத் தவிர.

துரை ஒரு கொட்டாவியை வென்று வாய்க்கு முன் சொடக்கு போட்டுக் கொண்டான்.

வின்சென்ட், “ஆரம்பிக்கலாமா?” என்றான்.

“நடராஜன் இன்னும் வரலையே” என்றான் துரை.

“இந்த அவசரக் கூட்டத்துக்கு நடராஜனுக்கு அழைப்பு இல்லை.”

“காரணம்?”

“இன்னைக்குப் பேசப் போற பிரச்சனையே அவனைப் பத்திதான்.”

மௌனம். அவர்களின் தலைகளுக்கு இரண்டடி உயரத்தில் சிகரெட் புகை மேகம் உலாவிக்கொண்டிருந்தது.

வின்சென்ட் செருமிக் கொண்டு சொன்னான்.

“நடராஜன் வேலை பார்க்கிற கடையிலே திலகான்னு ஒரு பொண்ணு வேலை பார்க்குது. அந்தப் பொண்ணும், நடராஜனும்

கொஞ்சம் ஈடுபாட்டோட பழகினாங்க. எனக்கு திலகா மேல ஒரு சின்ன சந்தேகம். நம்ம தம்புராஜை ரெண்டு நாளா அவளை நோட் பண்ணச் சொன்னேன். நான் சந்தேகப்பட்டது சரியாப் போச்சு. திலகா போலீசோட கையாளு. போலீஸ் இன்ஸ்பெக்டர் அசோக் குமாரை சந்திச்சிருக்கா திலகா. அப்புறம் இன்னிக்கு ராத்திரி நடராஜன் ரூமுக்கு போய்ட்டு வந்திருக்கா. நடராஜன்கிட்டேர்ந்து இதுவரைக்கும் அவ என்ன என்ன தகவல் வாங்கினான்னு நமக்குத் தெரியாது. இவன் அப்பாவியா, இல்லை இயக்கத்தைக் காட்டிக் கொடுக்கிற துரோகியானனும் நமக்குத் தெரியாது.”

“நடராஜனைப் பத்தி அப்படிச் சொல்லாதீங்க. யாருக்கும் துரோகம் நினைக்க மாட்டான். ரெண்டாவது, திலகாவைப் பத்தின தகவல் தப்பு. அந்தப் பொண்ணு நடராஜனை தீவிரமா விரும்புது. இவன் இயக்கத்திலே தீவிரமா ஈடுபடணும்ங்கிறதுக்காக அவ காதலையே புறக்கணிச்சிட்டான். இதுதான் உண்மை” என்றான் துரை அவசரமாக.

“ம்கூம் காதல் எல்லாம் ஒரு நடிப்பு. ஒரு ரெடிமேட் கடை ஸ்டாஃபுக்கு இன்ஸ்பெக்டர் அசோக்குமார் வீட்ல என்ன வேலை? ராத்திரி நேரத்திலே போய் தன்னைப் புறக்கணிச்ச ஒருத்தனை சந்திப்பாளா ஒருத்தி? திலகாவுக்கு நம்ம இயக்கத்தைப் பத்தி விபரம் தெரிஞ்சாகணும். நம்ம இயக்கத்துக்கு எதிரா யார் கிளம்பினாலும் அது நமக்குப் படிக்கிறதில்லை. இப்போ என்ன செய்யலாம் சொல்லுங்க.”

துரை அதிர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தான். திலகாவைப்பற்றி இவன் சொல்வது உண்மையா? நடராஜனுக்கு இது தெரியுமா? சேச்சே! விஷப்பாம்போடு யாராவது விளையாடுவார்களா? நடராஜனுக்குத் தெரியாது. என் கண்ணெதிரேயே அவள் எழுதின கடிதத்தைக் கிழித்தானே! அதற்கப்புறமும் சந்திப்புகள் தொடர்வதென்றால் நடராஜன் மனம் மாறிவிட்டானா? இவர்கள் சொல்வது போல அவள் காதலை உண்மை என்று நம்பி அசடாட்டம் இயக்கம் பற்றிச் சொல்லியிருப்பானா?

கூட்டம் சற்று நேரம் அமைதியாய் இருந்தது.

“முதல் காரியமா அந்த திலகா எவ்வளவு தெரிஞ்சிக்கிட்டான்னு தெரிஞ்சுக்கணும்.” என்றான் ஒருவன்.

“சரி, தெரிஞ்சுக்கிட்டு?”

“இயக்கம் பத்தி, நம்மைப் பத்தி தெரிஞ்சிருந்தா... அப்புறம் இயக்கம், ஆண் பொண்ணுன்னு இரக்கம் காட்டுறதில்லை” காட்டினதில்லை.”

“சபாஷ்! இந்த பதில்தான் நான் எதிர்பார்த்தேன். ஃபெர்னாண்டெஸ், அந்தப் பொறுப்பை உன்கிட்டேயே ஒப்படைக்கிறேன். திலகாவை சாமர்த்தியமா விசாரி. அவளுக்கு நிறைய தகவல்கள் தெரிஞ்சிருக்குன்னு வையி.”

“தெரியும் வின்சென்ட். முதல்ல உபயோகப்படுத்த வேண்டியது புத்தி. அப்புறம் உபயோகப்படுத்த வேண்டியது கத்தி” என்றான் எழுந்தான்.

“என்ன இப்பவே புறப்பட்டுட்டே.”

“இந்த மாதிரி விஷயங்களை ராத்திரிலேதான் செய்யணும். தாமதப்படுத்தாம செய்யணும். எல்லாரும் இங்கேயே இருங்க. தம்புராஜ், நீ வா என்னோட.”

இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள்.

“இது ரொம்ப அவசரமான நடவடிக்கையா எனக்குப்படுது வின்சென்ட்” என்றான் துரை.

“ஏன்?”

“முதல்ல நடராஜனை நாம விசாரிச்சுட்டு, அதுக்கப்புறம் திலகாவை விசாரிக்கலாம்.”

“எல்லாம் ஒண்ணுதான். நடராஜனையும் விசாரிச்சுடலாம் துரை, நீயும் சிங்கமுத்தும புறப்பட்டுப் போய் நடராஜனை இங்கே கூட்டிட்டு வாங்க. வாசல்ல பைக் நிக்குது. எடுத்துட்டு போங்க” என்றான் வின்சென்ட்.

“சிங்கமுத்து எதுக்கு? நான் மட்டும் போறேனே...” என்றான் துரை.

“துரை, நீ நடராஜனுக்கு தோஸ்த். ஒருவேளை நடராஜன் இயக்கத்துக்கு துரோகம் செஞ்சிருந்தாக்கூட நீ அவனை எச்சரிச்சி தப்ப விட்டுடலாமில்லையா? எப்பவும் நான் ஃபெர்னாண்டெஸுக்குக் கறதில்லை. போய்ட்டு வாங்க.”

துரை தயக்கமாய் எழுந்தான். அவர்கள் இருவரும் சென்றதும், வின்சென்ட் சாவித் கொத்து எடுத்துக் கொண்டு அடுத்த அறைக்கு

சென்று அங்கிருந்த அலமாரியில் பூட்டைத் திறந்து உள்ளிருந்து ஒரு நீள் செவ்வக பிளாஸ்டிக் பெட்டி எடுத்து வந்தான்.

மேஜை மீது வைத்தான்.

திறந்தான். அந்த ரிவால்வரையும், சைலன்ஸரையும் எடுத்துப் பொருத்தினான். கேட்ரிட்ஜ் சேம்பரைத் திறந்து ஆறு அறைகளையும் நிரப்பினான்.

காத்திருந்தான்.

நடராஜனின் அறை இருக்கும் சந்து மூலையில் பைக்கை நிறுத்தச் சொன்னான் துரை.

சிங்கமுத்து நிறுத்தி, “என்ன?”

“நாம ரெண்டு பேருமா போய்க் கூப்பிட்டா நடராஜன் அரண்டுடுவான். ஏதாச்சும் குறுக்கு யோசனை செய்வான். அதனால.”

“அதனால?”

“நீ இங்கேயே நில்லு. நான் போய் அவன்கிட்டே நைசாய்ப் பேசி இங்கே கூட்டிட்டு வந்துடறேன்.”

துரை சற்று திரும்பி வந்து, “மூணு பேரும் எப்படி ஒரு பைக்ல போறது?” என்றான்.

“போகலாம். இது தாங்கும்.”

“அப்ப சரி.”

துரை நடந்து, கூட்டிட்டுத் தை நெருங்கும் போது ஒரு முறை திரும்பி சிங்கமுத்துவைப் பார்த்துக் கொண்டான். அவன் பைக்கை ஸ்டாண்ட் போட்டு, அதில் ஓயிலாகச் சாய்ந்து கொண்டு சுண்டு விரலால் சுவாரசியமாக பல் நோண்டிக் கொண்டிருக்க...

படிகளில் அவசரமாக ஏறினான் துரை.

வராந்தாவில் கிட்டத்தட்ட பந்தய ஓட்டம். நடராஜனின் கதவை மிக அவசரமாகத் தட்டினான்.

நடராஜன் திறந்து, “என்ன இது இப்படித் தட்டே துரை?”

“ஷ்” என்று உதட்டுக்குக் குறுக்கே விரல் வைத்தான் துரை. “சத்தம் போட்டுப் பேசாதே” என்று உள்ளே வந்தான். கொஞ்சம் மூச்சு வாங்கினான்.

“என்ன துரை?”

“ஏகப்பட்ட குழப்பம் நடராஜா. விவரமா சொல்ல நேரமில்லை. எனக்கு உன்மேல என்னைக்கும் நம்பிக்கை இருக்கு. டாண், டாண்ணு சொல்லு. அந்தப் பொண்ண திலகா போலீசோட ஆளா?”

“அதெப்படி உனக்கு?”

“கேள்வி கேக்காத. பதில் சொல்ல நேரமில்லை, சொல்லு.”

“ஆமாம். ஆனா...”

“இழுக்காதே. நீ நம்ம இயக்கத்தைப் பத்தி சொன்னியா?”

“விரிவா எதுவும் சொல்லலை.”

“கொஞ்சமாவது சொன்னியா?”

“ஆமாம். ஆனா...”

“போச்சி. அந்தப் பொண்ணு போலீஸ்கிட்டே..”

“இருதுரை. என்னைப் பேச விடு. திலகாவோட உதவியை போலீஸ் நாடியது உண்மை. அவங்களுக்காக திலகா ஒத்துழைக்கிற மாதிரி நடிச்சதும் உண்மை. திலகா என்னை - உண்மையா விரும்புற என்னை போலீஸ்ல காட்டிக் கொடுக்கத் தயாரா இல்லை. நான் அவங்ககிட்டே மாட்டப் போறேன்னு பதைச்சப்போயி வந்து எச்சரிச்சா. அவளால எனக்கோ, நம்ம இயக்கத்துக்கோ எந்த பிரச்சனையும் இல்லை. நானும் தீர்மானிச்சுட்டேன். இயக்கத்திலேந்து விலகப் போறேன். எல்லா போராட்ட சிந்தனைகளையும் மூட்டை கட்டி வச்சிட்டு, அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்.”

“ரொம்ப லேட் நடராஜா”

“ஏன்பா?”

“திலகா போலீசோட ஆளுன்னு இயக்கம் துப்பறிஞ்சி கண்டுபிடிச்சிருச்சி. இப்போ நான் மனமகிழ் மன்றத்திலேர்ந்து வர்றேன். நீ இல்லாம ஒரு அவசரக் கூட்டம். அதிலே எடுத்த தீர்மானப்படி இப்போ பெர்னாண்டசும், தம்புராஜும், திலகாவைப்

பார்த்து விசாரிக்கப் போயிருக்காங்க.”

“எப்போ?”

“இப்பதான். விசாரிச்ச... அவளுக்கு இயக்கம் பத்தி எவ்வளவு தெரியுமனு தெரிஞ்சுக்கிட்டு... அவளால இயக்கத்துக்குப் பாதகம்னா... தீர்த்துடச் சொல்லி வின்சென்ட்டோட உத்தரவு!”

ஜிவ்வென்ற ரத்தம் மண்டைக்கு ஏற பதைத்தான் நடராஜன்.

“நோ! திலகாவுக்கு அதிகம் தெரியாது. அடப்பாவி!”

“மிச்சத்தையும் கேளு. வின்சென்ட் உன்னையும் சந்தேகப்படறான்.”

“என்னையா?”

“ஆமாம். நீயும் திலகாவும் சேர்ந்து இயக்கத்தைப் போலீசுக்குக் காட்டிக் கொடுத்துடுவீங்களோன்னு ஒரு சந்தேகம்.”

“நான்சென்ஸ்.”

“உன்னைக் கையோட அழைச்சுட்டு வரச் சொல்லி என்னை அனுப்பினான். நான் மட்டும் வரலை. சிங்கமுத்தும் வந்திருக்கான். உன்கிட்ட நைஸாப்பேசி அழைச்சுட்டு வர்றதா சொல்லி நான் மட்டும் வந்திருக்கேன்.”

“மைகாட்!” என்று வலது உள்ளங்கையை நெற்றியில் ஓசை வரப் பதித்தான் நடராஜன். “எனக்கு எதுவும் புரியலையே... திலகாவை அவங்க எதுவும் செஞ்சிருக்கக் கூடாதே. பாவம்டா, அவ அப்பாவி! அவளுக்கு எந்த சம்பந்தமும் இல்லை. நல்லவ.”

“புலம்பிக்கிட்டு நிக்கிறதிலே பிரயோஜனமில்லை. இதோ பாரு, எனக்கு திலகா வீடு தெரியாது. நான் மட்டும் இப்போ திருப்பிப் போயி உன் ரும் பூட்டிக் கிடக்குது. பக்கத்திலே விசாரிச்சேன். தெரியலென்னு சொல்றாங்கன்னு சொல்லிடறேன். நீ ஒரு ஆட்டோ பிடிச்சி நேரா திலகா வீட்டுக்குப் போ. அங்கதான் பெர்னாண்டசும், தம்புராஜும் வந்திருப்பாங்க. அவங்களை சமாதானப்படுத்தி மன்றத்துக்கு அழைச்சுட்டு வா. வின்சென்ட்டுகிட்டே விளக்கமா பேசு. என்ன?”

“சரி” என்று நடராஜன் பாண்ட்டை மாட்ட...

துரை வெளியேறி, சந்துமுனைக்கு வந்தான்.

“என்ன, நீ மட்டும் வர்றே?”

“ரூம் பூட்டியிருக்கு சிங்கமுத்து.”

“அதைப் பார்த்துட்டு வர இவ்வளவு நேரமா?”

“பக்கத்து ரூம்ல விசாரிச்சேன்.”

“என்ன சொன்னாங்க?”

“தெரியலென்னாங்க.”

“அப்படியும் நேரம் அதிகமாயிருக்கே.”

“சிங்கமுத்து, இதென்ன சின்னபிள்ளைத்தனமா சந்தேகப் படறே?”

“எதையும் சந்தேகப்படச் சொல்றதுதான் இயக்கத்தோட ஆரம்பப் பாடம். இரு. நான் போய் ரும் பூட்டியிருக்கான்னு பார்த்துட்டு வந்துடறேன்.”

பக் என்றது துரைக்கு.

சிங்கமுத்து சந்துக்குள் நடந்தான்.

நடராஜன் பாண்ட் அணிந்ததும், செருப்பு போட்டுக் கொண்டு விளக்கை அணைத்து வெளியே வந்து பூட்டினான். மாடிப்படிகளில் யாரோ ஏறி வரும் ஓசை கேட்டதும்... வேகமாக நடந்து வராந்தா கடைசியில் இருந்து உள்ளே சென்று, கதவை லேசாகத் திறந்து வைத்துக் கொண்டு யார் என்று பார்த்தான்.

சிங்கமுத்து நடராஜன் அறை வாசலுக்கு வந்து தலையை அசைத்துக் கொண்டு திரும்பி நடந்து படிகளில் இறங்குவதைப் பார்த்ததும்...

பெருமூச்சு விட்டு வெளியே வந்தான்.

சிங்கமுத்து துரையிடம் வந்து, “பூட்டிதான் இருக்கு. கோவிச்சுக்காதே துரை. நம்பிக்கை இல்லாம இல்லை. எதுக்கும் ஒரு செக்கப். வா. போகலாம்” என்ற போது...

துரைக்கு ஆச்சரியமாகவும், சந்தோஷமாகவும் இருந்தது.

பைக் புழுதி கிளப்பிப் புறப்பட்டுப் போன மூணாவது நிமிடம் முக்கியசாலைக்கு ஓட்டமாய் வந்த நடராஜன், கடந்து போன ஆட்டோவைக் கத்தி அழைத்து ஏறிக் கொண்டு திலகாவின் விலாசம்

சொன்னான்.

“எவ்வளவு வேகமாகப் போக முடியுமோ போப்பா” என்றான்.

ஃபெர்னாண்டெஸ் அந்த ஆட்டோவை ஓட்டிக் கொண்டிருந்தான். பின்னால் தம்புராஜ் அமர்ந்திருந்தான்.

“இது ஓசி ஆட்டோ. சிக்கலாகி ஆட்டோக்காரன் மாட்டினா, அவன் மூலமா நானும் மாட்டுவேன். அதனால் தான் வெள்ளைப் பேப்பரை நம்பர் மேல ஓட்டச் சொன்னேன். தம்பு, நான் சொன்ன மத்த திட்டம் எல்லாம் சரியா இருக்கா? எங்கேயும் ஓட்டை இல்லையே?” என்றான் ஃபெர்னாண்டெஸ்.

“இல்லைதான். கதவைத் திறக்கிறது யாருங்கிறதுதான்...”

“யார் கதவைத் திறந்தாலும் சரி, நாடகம் அதுதான். திலகாவைக் கூப்பிடச் சொல்வோம். புரிஞ்சுதா?”

“சரி”

ஆட்டோ திலகாவின் வீட்டைப் பத்து நிமிடத்தில் நெருங்கும் போது தூரத்திலேயே எஞ்சின் அணைந்து கொண்டது. ஊர்ந்து சென்ற அந்த ஓட்டு வீட்டு வாசலில் நின்றது.

“இதானே?” என்றான் பெர்னாண்டெஸ் கிசுகிசுப்பாக.

“ஆமாம்” என்று இறங்கினான் தம்புராஜ்.

தெருவில் ஒரு உயிரினத்தையும் காணோம். சில்வண்டுகளின் பின்னணியில் செருப்பு சத்தம் துல்லியம் காட்டியது.

தம்புராஜ் திரும்பிப் பார்த்தான் - வாசலை அடைந்து.

சற்று இருட்டு போர்த்திக் கொண்டிருந்த ஆட்டோவில் இப்போது பின் சீட்டில் இரண்டு கால்கள் மட்டும் வெளியே நீட்டிக் கொண்டிருக்க, பெர்னாண்டெஸ் படுத்திருக்க... கதவைத் தட்டினான் தம்புராஜ்.

உள்ளே முதலில் விழித்துக் கொண்டவள் திலகாதான். அருகில் தாவணி விலகியிருக்க அசாத்திய தூக்கத்தில் தங்கை. சற்றுத் தள்ளி தூக்கக் கலக்கத்தில், “கதவைத் தட்டறாங்க யாரோ” என்று முன்கும் அம்மா.

“நான் பார்க்கறேம்மா. நீ படு.”

திலகா எழுந்து கதவருகே வந்து, திறக்காமல் “யாரு?” என்றாள்.

“திலகா இருக்காங்களா? நடராஜன் ஒரு ஆக்ஸிடுண்டல் மாட்டிக்கிட்டு...”

தம்புராஜ் வாக்கியம் முடிக்கும் முன்பாகவே கதவைத் பதட்டமாகத் திறந்த திலகா, “என்ன, என்ன?” என்றாள்.

“மண்டையில் அடிபட்டு அதோ ஆட்டோல கிடக்காருங்க. இங்கே இடம் சொல்லி ஓட்டிட்டு வரச் சொன்னாருங்க. நீங்கதான் திலகாவா? ஆஸ்பத்திரிக்கு போறதுக்கு முன்னாடி உங்ககிட்டே என்னமோ சொல்லணுமாம்.”

திலகா ஆட்டோவை நோக்கி புத்திகெட்டதனமாய் ஓடி...

ஃபெர்னாண்டெஸ் அவளை உள்ளே இழுத்துக் கொள்ள... தம்புராஜ் ஓடி வந்து ஆட்டோவைக் கிளப்ப... அடுத்த நிமிடம் ஆட்டோ அடுத்த தெரு தாண்டி விட்டது. திலகாவை கைகள் கால்கள் அனைத்தையும் உபயோகித்துக் கட்டுப்படுத்தி வாய் பொத்தி வைத்திருந்த ஃபெர்னாண்டெஸ் ஒரு தனியான இருட்டுப் பகுதி வரும் வரை காத்திருந்து, வந்ததும் நிறுத்தச் சொல்லி...

கத்தியை விரித்துக் கொண்டு, “சொல்லு, நீ போலீஸோட ஆளுதானே? உண்மையை சொல்லலை செருகிடுவேன்.”

திலகா பதறி, மருண்டு, “என்னை ஒண்ணும் செஞ்சிடாதே” என்று கெஞ்சி, தீர்மானித்து, “உண்மையை சொல்லிடறேன்” என்று போலீஸ் அவளை ஒத்துழைக்கச் சொன்னதை, ஆனாலும் நடராஜனை உண்மையாய் நேசிப்பதை, அதனால் அவனைத் தப்பிப் போகச் சொன்னதை பதட்டமாகச் சொன்ன போதும்...

“தம்புராஜ், இயக்கம் பத்தி நிறைய தெரிஞ்சி வச்சிருக்கா. இப்போ தப்பிக்கிறதுக்காக ரீல் ரீலா பொய் சொல்றா. போலீசுக்கும் நம்ம யாருன்னு காட்டனுமில்லையா? அதனால...”

திலகாவை ஆட்டோவை விட்டு சாலையில் இறங்கச் சொல்லி, சாலையில் இரண்டு பக்கங்களும் ஒரு தரம் பார்த்துக் கொண்டே ஃபெர்னாண்டெஸ்... திலகா எதிர்பாராத தருணத்தில்...

அவள் வாயைப் பொத்தி ஓசை எழுப்ப விடாமல்... மார்பில், வயிற்றில், மார்பில் என்று மூன்று முறை கத்தியால் ஆழமாகக் குத்தினான்.

திலகா தன் தாயை அழைக்கக் குரலெடுத்தாள். தோற்றாள். மண்ணில் அறுந்த தோரணமாகச் சரிந்தாள். மூன்று குத்துக் காயங்களில் இருந்தும் ரத்தம் பீய்ச்சியடித்தது. பிறகு வடிந்து அவளைச் சுற்றி ரத்த எல்லை அமைத்துக் கொண்டிருக்க...

“வா, போயிடலாம்” என்றான் தம்புராஜ்.

“இன்னும் உயிர் அடங்கலை” என்றான் பெர்னாண்ட்டெஸ்.

“இதோ அடங்கிடும். நிக்கிறது சரியில்லை. போயிடலாம்.”

ஆட்டோ புறப்பட்டுச் சென்று விட... அந்தத் தனிமையான சாலையின் ஓரத்தில் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அடங்கிக் கொண்டிருந்தாள் திலகா.

லட்சம் நட்சத்திரங்கள் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தன.

திலகாவின் அம்மா, அனுவை அவசரமாய் எழுப்பினாள்.

“எந்திரிடி, யாரோ கதவைத் தட்டினாங்க. உங்க அக்கா போய்த் திறந்தா. எனக்கு தூக்கக் கலக்கம். திடீர்னு ஆட்டோ புறப்பட்டுப் போற சத்தம் கேட்டுச்சு. கதவு திறந்து கிடக்கு. எழுந்து வந்து பார்த்தா உங்கக்காவைக் காணோம். என்னவோ விபரீதம்டி. கடவுளே, எனக்கு எதுவும் புரியலையே.”

அனு எழுந்து டார்ச் லைட் எடுத்துக் கொண்டு வாசலுக்கு வந்தாள். தெருமுனை வரையில் அடித்தாள்.

“அக்கா!” என்றாள்.

நடராஜன் அவள் அருகில் தன் ஆட்டோவை நிறுத்தச் சொல்லி இறங்கிப் பதட்டமாக, “உங்க அக்காதானே திலகா? எங்கே அவங்க?” என்றான் பதட்டமாக.

“நீங்க யாரு?”

“ரெடிமேட் கடையிலே அவங்க கூட வேலை பார்க்கறேன். உங்க அக்காவுக்கு ஒண்ணுமில்லையே? பத்திரமா இருக்காங்கதானே?”

“அய்யோ! இல்லைங்க” என்றாள் அம்மா.

நடந்ததை விவரித்தாள்.

“மைகாட்!” என்றான் நெற்றியில் அடித்துக் கொண்டு.

“ஆட்டோலயா வந்தாங்க. அவங்க?”

“கண்ணால பார்க்கலைங்க. ஆனா ஆட்டோ சத்தம்தான் அது. அவங்க யாருங்க? என் பொண்ணுக்கு என்னங்க ஆச்சி?”

“விபரமா சொல்ல நேரமில்லை. நாங்க வந்த வழியிலே எதிர்ல எந்த ஆட்டோவும் வரலை. அதனால இந்தப் பக்கம்தான் போயிருக்கணும். நீங்க பதறாம வீட்டுக்குள்ளே இருங்க. திலகாவைத் தேடித்தான் - அவளைக் காப்பாத்தத்தான் நான் போறேன். ஒண்ணும் ஆகாது. இதோ வந்துட்டேன்.”

நடராஜன் வேகமாக ஆட்டோவில் ஏறிக் கொண்டு “கொஞ்சம் வேகமாப் போப்பா” என்றான்.

நான்காவது நிமிடம் ஆட்டோவில் ஹெட்லைட் வெளிச்சம் ரத்தத் திலகாவைத் தொட... கிரர்ரீச் என்று பிரேக் அடித்தான் டிரைவர்.

அவசரமாகக் கீழே இறங்கின நடராஜன் திலகாவின் முகத்தையும் சுற்றித் தேங்கியிருந்த, சிதறியிருந்த ரத்தத்தையும் பார்த்துப் பதறினான். அருகில் சென்று மூக்குக்குக் கீழே கையை வைத்துப் பார்த்து...

“ஓ! திலகா!” என்று பளிச் பளிச் என்று இரண்டு கைகளாலும் முகத்தில் அறைந்து கொண்டான்.

டிரைவர் ஓடிவந்து அவன் கைகளைப் பிடித்துக் கொண்டான்.

“உங்களுக்கு வேண்டியவங்களா சார்? அநியாயமா இப்படிக் கொன்னு போட்டுட்டுப் போயிருக்கானே சார் எவனோ! அங்கே பதறிக்கிட்டிருந்தாங்களே. அவங்க பொண்ணுங்களா சார்? அய்யோ! எவ்வளவு ரத்தம்! பாலிங்க, எப்படித்தான் மனசு வந்திச்சோ?”

நடராஜன் திலகாவின் முகத்தையே பார்த்தான். அவன் உதடுகள் துடித்தன.

இது நிஜமா? இதெல்லாம் நனவுதானா? இது திலகாதானா? இவள் செத்து விட்டது உண்மைதானா? ஓ! காட்!

கொலை! ஈவு, இரக்கமில்லாத கொலை!

இப்படி நடுரோட்டில் வினாடியில் சாகத்தான் இத்தனை வருடம் வளர்த்து, படித்து, என் வாழ்க்கை இப்படி என்று கற்பனை செய்து, சிரித்து, அழுது, நடந்து, ஓடி, கோபப்பட்டு... எல்லாம் இந்த மரண வினாடிக்காகவா?

திலகா, இந்தத் தண்டனை உனக்கு எதற்காக? எந்தவித சம்பந்தமும் இல்லாமல் நீ அநியாயமாக... ஓ காட்! ஓ காட்! என்னைக் காப்பாற்ற வந்தாயே பெண்ணே. உன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முடியவில்லையா?

விரக்தியில் விவேகம் சிதைத்துப் புத்திசாலித்தனம் என்று நானே நினைத்துக் கொண்டு காட்டு மிராண்டித்தனமாக, உயிர் இல்லாத இயந்திரங்களை நொறுக்கிக் கொண்டிருந்த என்னை சிந்திக்க வைத்தது உன் காதல்.

பிரசனைகளுக்குத் தீர்வு வன்முறை தானே என்று குழம்பி இருந்த கட்டத்தில் என்னைப் பயன்படுத்திக்கொள்ள பார்த்த இயக்கத்தில் முழு மூச்சாய் இறங்கி ஒரு பயங்கரவாதியாக உருவாக இருந்தவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது உன் காதல்.

உனக்காக, உன்னோடு இணைந்த வாழ்க்கைக்காக நான் எல்லாவற்றையும் உதறிவிட்டு வரத் தயாராய் இருந்தேனே...

யோசிக்கிறேன் என்றாயே...

திலகா! இயக்கத்தின் கொள்கைகளும், புரட்சி எண்ணங்களும் என்னை ஈர்த்த போது வீர முழக்கம் செய்தேன். இயக்கம் செய்த எத்தனையோ படுகொலைகள் எனக்கு நியாயமாகப்பட்டன.

ஆனால்...

திலகா, மரணம் எத்தனை கொடூரம் என்பதை எனக்கு உணர்த்த இப்படி உயிர்விட்டாயா?

இப்படித்தானே ஒவ்வொரு மரணத்தின் போதும் அந்த உயிரின் மேல் பாசம் வைத்தவர்கள் துடித்துப் போவார்கள்! கலங்கிப் போவார்கள்!

நடராஜன் நின்ற இடத்தை விட்டு நகராமல் கால்களை விரித்து வைத்து, கைகளை மாப்பின் குறுக்கே கட்டிக் கொண்டு அப்படியே நிற்க..

பின்னால் ஏழெட்டு பேர் ஓடி வரும் சப்தம் கேட்டது.

டார்ச் லைட் வெளிச்சங்களுடன் ஓடி வந்தவர்களில் திலகாவின் அம்மாவும் தங்கையும் முன்னால் வந்தார்கள்.

சற்று தூரத்திலேயே நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட அனு வேகமாக ஓடி வந்து, விழிகள் விரிய திலகாவின் கோலத்தைப் பார்த்துக் கதற... அம்மா, “திலகா!” என்று அலறிக் கீழே சாய...

அசையாமல் நின்ற நடராஜனின் காதில் அனுவின் அலறல் மறுபடி.

“அம்மா! நீயும் போயிட்டியா? அய்யோ! போயிட்டியா? இதென்னம்மா கொடுமை! ஏன்ம்மா! அம்மா! என்னை விட்டுட்டு ரெண்டு பேரும் போயிட்டிங்களா?”

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான்.

திலகா அம்மாவின் தலை சாய்ந்திருந்தது.

நடராஜன் ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்தான்.

“வண்டியை எடுப்பா சீக்கிரம்” என்றான்.

மன்றத்தின் மாடியில் வின்சென்ட் காத்திருக்க... முதலில் வந்தவர்கள் சிங்கமுத்துவும் துரையும்.

“எங்கே நடராஜன்?”

“ரும் பூட்டியிருக்கு. எங்கே போனான்னே தெரியலை.”

சற்று நேரத்தில் பெர்னாண்ட்டசும், தம்புராஜும் வந்தனர்.

“வின்சென்ட், அவ போலீசாட ஆள் தான். இயக்கம் பத்தித் தெரிஞ்சிருக்கு. உடனே தீத்துட்டேன்” என்று பாண்ட்டின் பின்பாக்கெட்டில் இருந்து கர்ச்சிப் சுற்றப்பட்ட கத்தியை எடுத்து அதில் ரத்தக் கறையைக் காட்ட...

துரை அதிர்ந்தான். “நிஜமாவா? திலகாவை...”

“கொலை செஞ்சி நடு ரோட்ல போட்டாச்சி. போலீசுக்குப் புரியட்டும் நாம யாருன்னு.”

“வெல்டன் பெர்னாண்டஸ்” என்று வின்சென்ட் அவன் தோளில் தட்டிக் கொடுத்தான்.

“இது அக்கிரமம்” என்று கத்தினான் துரை.

“துரை, நம்ம இயக்கத்தைப் பத்தித் தெரிஞ்சுக்கிட்ட வெளியாட்கள் யாரையும் விட்டு வைக்கிறதில்லை. அதே மாதிரி துரோகம் செய்வவர்களையும் உடனே கணக்குத் தீர்த்துடறது பழக்கம். பதறாதே. இன்னும் கொஞ்ச நாள் போனா உனக்கு இந்தத் தடுமாற்றம் மறைஞ்சிடும்” என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே,

கீழே வாசல் கதவருகில் காவலுக்கு நின்றவன் அழுத்திய எச்சரிக்கை மணி சப்தம் அலறியது.

வின்சென்ட் ஜன்னல் வழியாக எட்டிப் பார்த்தான். மன்றத்தின் வாசலில் வந்து நின்று ஒரு போலீஸ் வேன்.

“போலீஸ்! முட்டாள்! பெர்னாண்டஸ் தடயம் எதுவும் விட்டுட்டு வந்தியா?”

“இல்லவே இல்லை. தெருவுல ஈகூட இல்லை. ஆட்டோவையோ, எங்க முகத்தையோ யாரும் கவனிக்கலை. அந்த ஆட்டோவும் இப்ப வேற எடத்தில நிறுத்தியிருக்கோம்.”

“சரி, இது சாதாரண ரெய்டாக்கூட இருக்கலாம். அந்தக் கத்தியை மறைச்சி வை. வாங்க எல்லாரும் கீழே போய் கேம்ஸ் விளையாடற மாதிரி பாவ்லா பண்ணலாம்.”

அடுத்த நிமிடம் அனைவரும் கீழிறங்கி செஸ், கேரம், டேபிள் டென்னிஸ் விளையாடத் துவங்க... கதவு தட்டப்பட்டு, திறக்கப்பட்டு...

ஆறு போலீஸ்காரர்களும், ஒரு இன்ஸ்பெக்டரும் உள்ளே நுழைந்து அங்கு இருந்தவர்களின் தலைகளை எண்ணிப் பார்த்து, “எட்டு பேர்! சரியா இருக்கு. இதிலே யார் வின்சென்ட்?” என்றார்.

“ஏன், நான்தான் சார். என்ன?”

வின்சென்ட் கிட்டே வர.. அவன் சட்டையை மீறி லேசாக அடையாளம் காட்டிக் கொண்டிருந்த சைலன்சர் பொருத்தப்பட்ட துப்பாக்கியை... வினாடியின் பாதியில் பிடுங்கிக் கையில் எடுத்துக் கொண்டார் இன்ஸ்பெக்டர்.

“ம். கமான். அத்தனை பேரும் வரிசையாப் போய் வேன்ல ஏறுங்க.”

“எதுக்காக?”

“போங்கடா பதில் பேசாம. அங்கே உங்களுக்காக உங்க ஃபிரண்ட் நடராஜன் காத்துக்கிட்டிருக்கான்.”

“நடராஜன்?”

“ஆமாம். சரண்டர் ஆகிட்டார். ஸ்டேட்மெண்ட் எழுதிக்கிட்டிருக்கார். அட்ரஸ் கொடுத்து உங்க எட்டு பேரையும் கூட்டிட்டு வரச் சொன்னார். போய் ஏறுங்க. இயக்கமாம் இயக்கம். தெருவுக்கு ஒரு ராஜாங்கமா?”

துரையைத் தவிர அத்தனை பேரும் மகா ஆத்திரத்துடன் வேனில் ஏறினார்கள்.

சிறை. கதவின் கம்பிகளின் ஒன்றில் துருவின் பிசிறு. அதில் விரலை வைத்து அழுத்த... மெல்லிய சதை பிய்த்துக் கொண்டு வெளியே வந்த ரத்தத்தை வலது ஆள்காட்டி விரலால் தொட்டு சுவரில் ‘திலகா’ என்று எழுதினான் நடராஜன்.

“டேய்! சுவர் முழுக்க இப்படி ரத்தத்தாலே எழுதி வைக்கிறியே, எவ்வளவு சொன்னாலும் கேக்க மாட்டேங்கறியே... உதைப்பேன் ராஸ்கல்!” என்று தடியை ஒங்கினார் வார்டர் வெளியிலிருந்து.

“அப்ப... வேற எழுதட்டுமா?” என்று இளித்து விட்டு மேலும் ரத்தம் வரவழைத்துக் கொண்டு, ‘காதல் வாழ்க! வன்முறை ஒழிக!’ என்று எழுதினான். ஒரு மாதிரியாகச் சிரித்தான்.

(முற்றும்)